

ВИРДЖИНИЯ ХЕНА

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

БРАК ЗА ЕДНА ГОДИНА

От авторката на
ИРЛАНДСКА ПИГАНКА
и ГРАФИНЯ РОБИНЯ

Вирджиния Хенли

Брак за една година

Глава 1

Потръпна от удоволствие, когато ледената вода докосна кожата ѝ. Цяла зима бе чакала това първо пролетно къпане. Червенокосата Джейн Лесли беше дива и необузdana като горско създание. Зверовете ѝ вярваха и ядяха без страх от ръката ѝ. Допреди малко си бе играла с една речна видра. Главата ѝ се замаея от премятания и скокове. Накрая нежно сгълча видрата и я помоли да прекрати лудориите си. Сега тя лежеше на брега и дремеше под лъчите на пролетното слънце.

Джейн внезапно вдигна глава. Космите на врата ѝ настръхнаха. Зашари с очи и се взря през листата, за да разбере какво бе нарушило спокойствието на това райско кътче.

Не видя нищо, но съвсем ясно усещаше присъствието му и знаеше, че се е спотаил в клоните. Наостри уши. Опита се да долови дишане или шум от разклатени листа, ала не чу нищо. Явно беше майстор в криенето. Пое си дълбоко въздух. Вдиша мириса на водата, аромата на ранните диви перуники, уханието на гората, примесена с дъха на море. Ноздрите ѝ потръпнаха. Не, не се бе излъгала – той наистина я наблюдаваше как се къпе!

Зелените му очи се взираха напрегнато през дантелата от листа. Беше смъртно уморен и жаден, когато се натъкна на този вир. Приблужи, за да утоли жаждата си, но я съзря и мигом застина като статуя. Притаи се омагьосан в хрусталака. Облиза устни. Нежната женска плът изостряше апетита. Без да отделя очи от момичето, той се намести удобно и се приготви за скок. Тогава тя излезе от водата.

Сведе клепачи, за да прикрие възбудата и вълнението си. Преструвайки се, че не забелязва присъствието му, потопаи шепа във вира и обля врата и раменете си. Дали не се опитваше да го изкуши да излезе от укрытието? Затананика си тихо. Изглеждаше спокойна, но мислите ѝ бясно препускаха, а любопитството, възбудата и предусещането за нещо вълнуващо и непознато я замайваха.

Привличан неудържимо, той пристъпи напред с тежките си мускулести крака. Немигащите му очи следяха всяко движение на дребното женско тяло. Беше си я набелязал и бе уверен, че няма да му избяга. Негова! Вдигна гордата си глава и овладя нетърпението си.

Докато той бавно изплуваше от зеления балдахин, Джейн вдигна поглед и застина. Най-свирепите зелени очи, които някога бе виждала!

Смяташе, че неканеният гост е лисица или елен. Не бе й помислила, че е рис!

Изплаши се и за себе си, и за спящата видра. Ако не направеше нещо, рисът щеше да разкъса лъскавото създание. Опита да го подплаши, но огромният звяр дори не трепна. Всъщност той изобщо не обръщаше внимание на видрата. Беше втренчил омагьосващите си зелени очи в Джейн. Запристъпя бавно към нея.

Девојката извика и побягна. Докато тичаше, напипа келтския камък на врата си и отправи гореща и отчаяна молба към богинята Бригантя.

Но хвърли трескав поглед през рамо и разбра, че вече няма никакъв смисъл да се надява на божествената намеса – рисът почти я настигаше. От гърдите ѝ се изтръгна ужасен вик, кракът ѝ се заплете в нещо и тя падна на земята. Огромното животно скочи върху нея и я претърколи по гръб е лапата си.

Джейн изпищя и затвори очи. Цялата трепереше, а бързите удари на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ. Пое дълбоко дъх. В следващия миг усети, че рисът души разпилените ѝ коси. Езикът му близна лицето ѝ. Мили Боже, дали както всички лукави представители на своята порода и той няма да си поиграе с нея, преди да я разкъса?

Джейн се втренчи в жестоките зелени очи. Езикът му се плъзна покрай ухото ѝ и тя изведнъж осъзна, че това е проява на нежност. С огромно облекчение разбра, че звярът няма да я нарани.

Сърцето ѝ продължаваше да бие лудешки, но сега тя с благоговение се възря във великолепното създание. Козината му бе светлокафява, а около лицето и ушите му сребрееше пухкава грива. Огромните му лапи също бяха покрити с мек мъх, но въпреки това издаваха невероятна сила. Джейн знаеше, че няма власт над него – той бе господарят. Жесток и безстрашен. Хищен и горд. Див и свободен.

Езикът му се плъзна надолу по шията ѝ, стигна до ключицата и Джейн потръпна, когато започна да ближе гърдите ѝ. Очерта кръг около зърното ѝ. Стомахът ѝ се сви от непознато усещане. Удоволствието и страхът се преплетоха. Испита странно вълнение, което достигна до най-съкровенияте дълбини на душата ѝ.

Езикът на риса продължаваше да я ближе, описвайки топли и влажни кръгове. Джейн затвори очи и от устните ѝ се изтръгна тиха въздишка.

Изведнъж близките листа и клони се разлюляха и един заек се стрелна през дърветата. Рисът мигновено го последва с големи

подскоци и изчезна така внезапно, както се бе появил. Джейн пое дълбоко дъх и повдигна камъка, висящ на кожения ремък около шията ѝ, за да погледне лицето на Бригантия. Запита се дали богинята не бе изпратила заека. Зайците притежаваха силата да управляват съдбата.

Вървеше несигурно към мястото, където лежаха дрехите ѝ. Бе напълно объркана и смутена. Хрумна ѝ, че това може би е предзнаменование, но нямаше представа за какво. Докато обличаше вълнената рокля и обуваше чорапите, сърцето ѝ продължаваше да бие бясно. Край горския вир отново се възцари обичайното спокойствие. Птиците и водните кончета отново се стрелкаха ниско над водата, а червеникавите катерички подскачаха по дебелиите стволоче на старите дъбове. Една костенурка подаде глава от водата и бавно се насочи към брега.

Джейн нахлузи кожените си обувки и се запъти към Дъмфрис Касъл, на която баща ѝ Джок Лесли бе управител. Тя бе една от големите гранични крепости в шотландска Анандейл.

Джейн бе най-малкото от десетте деца. Майка ѝ бе умряла при раждането. Отгледа я баба ѝ по майчина линия Магота – горда келтка с гореща кръв. Когато дъщеря ѝ се омъжи за Джок Лесли, тя бе възмутена, че се е врекла на мъж, който не е чистокръвен келт. Затова бе преизпълнена с решимост да възпита внуците си по традициите на своя народ. Джейн, която имаше седем братя и две сестри, бе любимката на баба си. Момичето имаше дарбата да лекува и Магота вярваше, че това е благословията на келтските богове.

Когато наближи до дома си, Джейн чу как двете ѝ сестри спорят с баба си. Страните ѝ пламнаха, когато разбра, че тъкмо тя е причината за раздора.

Сестрите ѝ негодуваха и се чувстваха обидени, защото баща им и баба им се отнасяха към Джейн като към по-специална и ѝ позволяваха свободно да се скита из гората и да се грижи за животните. Освен това завиждаха на блестящите ѝ червени коси и чувственото ѝ гъвкаво тяло.

– Не се месете. Джейн е предопределена за много по-велики неща от брака, а и още е много млада – отсече Магота.

– Много млада? – извика Мери. – На нейната възраст вече имах три деца. – Постави ръце върху издутия си корем, където растеше шестото.

– Тази необузданост не е нормална. Трябва да я укроти – изтъкна Кейти. – Хората вече шушукат. Никога не е имала ухажор. Бедното момиче... Мъжете я смятат за вещица. И ти си виновна за това – напълнила си главата ѝ с най-различни келтски суеверия и небивалици!

– Би трябвало да се гордеете с келтското си потекло!

– Също както трябва жената да се сгоди и да си хване съпруг – намеси се Мери. – Татко ще трябва да плати доста, за да я погледне някой мъж.

Въпреки че Джейн се разбираше много добре с животните и бързо се сприятеляваше с тях, да общува с хората ѝ беше трудно и се чувстваше неловко сред тях. Знаеше, че заради особените сили, които притежава, е различна от другите. Тя не се интересуваше от такива неща като намиране на съпруг, раждане на деца, поддръждане на собствен дом. По природа бе страстна натура, но криеше чувствата си, за да избегне подигравките и подмятанията. Не показваше колко е наранена и обидена и се преструваше, че никак не я вълнува дали хората от селото я смятат за чудачка. Ала днес реши да даде воля на чувствата си.

– Аз не искам съпруг! Предпочитам да живея с татко и Магота!

Кейти и Мери се извърнаха. Изглеждаха искрено смаяни. И двете бяха омъжени за говедари и имаха собствени каменни къщи извън стениите на замъка. Внезапно избухнаха в смях.

– Тя няма никаква представа какво изпуска – каза Кейти на Мери.

– Май по-добре да ѝ разкажем за това, което става между един мъж и едно момиче – изкиска се Мери.

– Безсрамници! – извика Магота. Джейн се изчерви.

– Всичко е наред, бабо. Аз много добре знам какво става между един мъж и една жена. Но това не ме интересува. Намирам мъжете за изключително... – не каза ужасяващи, защото сестрите ѝ щяха да се разсмеят пак, – груби и недодялани.

Никога не бе казвала на никого, че веднъж бе нападната от някакъв беглец, който се криеше в гората. Той бе разкъсал дрехите ѝ, а по начина, по който едрите му ръце опипваха тялото ѝ, ѝ бе станало ясно, че възнамерява да я изнасили. Бе успяла да се пребори с помощта на ножа за билки, но оттогава се страхуваше от мъжете.

– Не само мъжете са груби и недодялани – отбеляза баба им. – Най-добре си вървете, че иначе ще си изпросите един хубав пердах от съпрузите.

Двете млади жени свиха рамене – боят бе част от брака, с която вече бяха свикнали.

Мечтите на Джейн се различаваха от тези на другите момичета. Магота я бе научила на неща, които древните келтски свещеници умееха, и тя бе решила да посвети живота си на лечителството.

В този момент Кийт, най-малкият брат на Джейн, забързано влезе в къщата. Той още беше ерген и затова си живееше с баща си и баба си.

Изкарваше прехраната си като коняр и вършеше работата си с вещина и удоволствие.

– Една от кобилите роди близнаци. Но се страхувам, че ще загубя едното конче, ако не дойдеш веднага, Джейн!

Без да каже нито дума, Джейн последва брат си към огромните коношни на Дъмфрис. Между двамата най-млади представители на семейство Лесли съществуваше специална връзка.

Момичето влезе при кобилата, която душеше едното новородено, помагайки му да намери зърното на бозката ѝ. Другото, много малко и слабичко, лежеше върху сламата напълно изоставено. Лекото потреперваше бе единственият признак на живот, който Джейн видя, когато коленичи пред него. Вече знаеше, че докосването е също толкова важно за оцеляването, колкото храната. Затова постави двете си ръце върху вратлето на жребчето и започна да го разтрива с бавни плавни движения. Тихите и успокояващи думи внушаваха на слабото новородено колко е красиво и как скоро ще се превърне в силен жребец. Разтри врата, корема и дългите му тънки крака. После отново се върна към врата и муцуната. Постепенно движението на ръцете ѝ се промени. Заби пръсти в козината му и започна да го чеше, както би направила майка му, ако то бе показало повече признаци на живот.

– Днес срещнах рис край горския вир.

Кийт усети вълнението в гласа ѝ.

– Уплаши ли се?

– Бях ужасена... в началото. Помислих, че ще убие една видра и се опитах да го подплаша, но не можах да му въздействам. Спусна се да ме преследва. Изплаших се, че ще ме нападне. – Премълча странната интимна част от необикновената си среща с дивия звяр. – Сигурно ме е спасил моят талисман с лика на Бригантия.

Брат ѝ се намръщи.

– Наоколо няма рисове. Те обитават скалистите планини отвъд гората. Ще кажеш ли на Сим и Бен?

Джейн поклати глава. Двамата им братя бяха пастири и се грижеха за големи стада.

– Би трябвало... но той бе толкова великолепно създание, че няма да мога да го понеса, ако те го убият. – Копнееше да общува с него, да се опита да слее своя дух с неговия, но рисът бе господарят, а тя смутена и разтревожена. Докато говореше, пръстите ѝ продължаваха нежно да милват жребчето.

– Мислиш ли, че това е някакво предзнаменование?

– Да. – Обикновено дяволитото лице на Кийт, сега бе сериозно. Той прокара пръсти през червената си коса. Всички останали от семейство Лесли, с изключение на седмия им син и Джейн, бяха с гарвановочерни коси. – Страхувам се, че предстоят големи промени. Отдалеч ще дойдат силни мъже. Шотландия ще бъде разделена.

Джейн също смяташе, че появата на риса е символична. Той бе слязъл от далечните планини и разкъсваше безмилостно плячката си. Младото момиче потръпна.

– Каза ли на татко за предчувствието си?

Кийт кимна.

– Баща ни има нормандска кръв и чувството му за дълг и вярност е раздвоено. Казва, че Дъмфрис принадлежи на короната, но през вековете няколко пъти е сменял господарите си. Преди Бейлиол да бъде провъзгласен за крал, всички земи и гори на Карик и Анандейл са се управлявали от фамилията Брус. После били конфискувани от Комин, управителя на Шотландия. Татко казва, че ние сме пастири, а не войници, и че промените няма да ни засегнат. Но промените никога не са без последствия, Джейн.

За разлика от сестрите и съпругите на братята си, които прекарваха по-голямата част от времето си в замъка, за да поднасят храната в голямата зала или да почистват многобройните стаи, Джейн се заседяваше в конюшните или в килера, където смесваше различни билки и вареше отвари. Много рядко се появяваше в крепостта. Там от три години се бяха разположили воините на Комин. Джейн обаче все още се чувстваше заплашена в присъствието на мъже. Затова вероятността да се появят непознати в Дъмфрис дълбоко я разтревожи.

Жребчето се опита да се надигне и тя му помогна да се изправи на крака. С помощта на Кийт го отведе при майка му и с нежност наблюдава как кобилата постепенно го приема. После навлажни пръста си с млякото на майката и го пъхна в устата на новороденото. Накрая малкото започна да суче. През цялото време си мислеше за странната среща и за предсказанието на Кийт. И за хиляден път осъзна, че предпочита да се изправи срещу риса, отколкото да се озове лице в лице срещу някой мъж от плът и кръв.

Глава 2

Алис Болтън драматично потрепери и ужасено извика:

– Уигтън! Но това е на границата с Шотландия!

– Не ти предлагам да те заровят жива, а да останеш в замъка ми в Уигтън, докато аз съм на север – сухо заяви Линкс¹ де Уорън на своята дългогодишна любовница.

– Та то е все едно! Вече месеци с нетърпение очаквам да се върна в Бордо.

– Говориш за отиването във Франция като за почивка, а и ние не воюваме – напомни й Линкс.

– Войната е целият ти живот! – Ставаше нетърпелива. Възнамеряваше да свали чорапите от дългите си слаби крака, но сега раздражено пусна полите на роклята си. – Като си припомня времето, което прекарах в онзи пущинак в Уелс заради теб, ми се иска да закрепя, а сега ти ме молиш да се подложа на още по-голямо изпитание, и то в едно забравено от Бога място!

– Честър Касъл едва ли може да се нарече пущинак – възрази Линкс. – В сравнение с безкрайните скали и камънаци, които са истинският уелски пущинак, Честър си е направо дворец като този в Нюкасъл.

– Но тук не е Уиндзор! – възмутено тропна с крак младата жена, която бе придворна дама на покойната кралица Елинор², разглежена от разточителния разкош на Плантагенетите.

– Както желаш, Алис, изборът е твой.

– Името ми е Алисия. Наричаш ме Алис, за да ме дразниш! Изобщо не те интересува дали ще дойда. За теб съм само едно удобство и навик!

Изглежда я ледено.

– Който много лесно може да бъде забравен.

– О! Ти се наслаждаваш на жестокостта си към мен, и то след всичко, което пожертвах заради теб!

Линкс се изправи. Търпението му се бе изчерпало.

– Не ми доставят наслада женските сцени. Ще се видим по-късно,

1. Lунх (англ.) – рис. – Б.пр.

2. Елинор Кастилска (1215–1290 г.). Омъжва се за принц Едуард през 1254 г. и го придружава на кръстоносния му поход през 1270 г. Умира в Нотингамшър и Едуард издига камени кръстовете в градовете, през които е минала погребалната процесия на път за Лондон. Някои от тях все още са запазени. – Б.пр.

мадам.

– Не си отивай, Линкс, моля те, не ме оставяй!

В замъка имаше поне тридесет жени, които с радост биха приели Линкс де Уорън в леглото си и Алис бе безкрайно ревнива към всяка една. Втренчи се с присвити очи в затворената врата на стаята. Дори не я затръшна, което показваше безразличието му.

Алис изтича към полираното си сребърно огледало и се съсредоточи изпитателно в отражението си. Слаба, стройна като тръстика и поразително красива. Какво повече би могъл да желае един мъж? „Ще трябва да остана на север!“ Как иначе щеше да го предпази от другите жени, които само дебнеха да забият алчните си нокти в него? Той изобщо нямаше представа какви хищници могат да бъдат тези кучки!

Алис прекоси стаята, отиде до гардероба и извади от тайника малко шише. Наля си от течността и жадно я изпи. Пиеше оцет отдавна и бе започнала да харесва острия му вкус. Той ѝ помагаше да запази слабата си фигура; ако предпазваше от напълняване, би пила дори и конската пикня, която използваше за изрусяване на косите си. Кралица Елинор бе родила петнадесет деца на егоистичния Едуард Плантагенет³. Нищо не ужасяваше Алис така, както отпуснатият корем и всички останали поражения, които бременността нанасяше върху женското тяло.

* * *

Линкс изхвърли Алис от мислите си още в мига, в който излезе от стаята ѝ. Смяташе повечето жени за егоистични, глупави и празноглави, макар че обикновено недостатъците им го забавляваха. Завари голямата зала препълнена с мъже, които пиеха, играеха на зарове, смееха се и гръмогласно си подвикваха. Гласовете им бяха груби и продрани, а димът от огнището и лоените факли – гъст и парлив. Погледът му зашари. Търсеше Джон де Уорън. Не го откри. Реши, че сигурно ще намери чичо си в библиотеката.

Когато широкоплещестият му племенник влезе, Джон де Уорън, граф на Съри, бързо вдигна глава. После отново сведе поглед към картата, която разглеждаше.

3. Едуард I (1239–1307 г.) Крал на Англия от 1272 г., син на Хенри III. Той повежда кралските войски срещу Симон дьо Монфор във войната на Бароните. Утвърждава господството на Англия над Уелс и над Шотландия въпреки съпротивата на шотландците. През 1295 г. създава нов Парламент, в който участват представители не само на аристокрацията и висшето духовенство. Така си осигурява подкрепата на цялата страна срещу силните си противници: Уелс, Франция и Шотландия. – Б.пр.

– Нюкасъл ще се пръсне по шевовете, а всеки ден пристигат нови и нови. Моите уелски стрелци лагеруват извън стените на замъка. Хората на граф Ълстър от Ирландия ще трябва да се присъединят към тях – рече Линкс.

– Те ще закъснеят с няколко дни. Корабите им още не са достигнали до Карлайл, Наредих на Пърси да придружи краля на север до Берик. Това ще освободи място за хората на Клифорд. – Джон де Уорън бе главнокомандуващ. Той бе придобил воинските си умения лично от Симон дьо Монфор⁴, най-великия воин, който се бе раждал в Англия. – Голяма глупост е да се подценява Едуард Плантагенет и шотландците много скоро ще го разберат.

– Една демонстрация на сила навярно ще накара крал Бейлиол⁵ да си подвие опашката, да се закълне още веднъж във вярност на Едуард и да го подкрепи във войната с Франция. Би трябвало да е сляп, глух и пълен глупак, за да не осъзнава, че е само една послушна марионетка в ръцете на Едуард – отбеляза Линкс.

– Според мен Бейлиол не осъзнава, че Едуард Плантагенет може да го свали от трона също така бързо, както го възкачи. Ако Джон Комин, графът на Бюкан и довереник на Бейлиол, подстрекава към бунт само защото в момента сме заети с подготовката на похода във Франция, значи не вижда по-далеч от носа си! Едуард може да използва войската, която е събрал, за да нахлуе в Шотландия, преди да отплува за Франция, и така да убие с един удар два заека.

– Ако обаче шотландските благородници се съюзят против нас, няма да можем да ги победим.

Де Уорън се изсмя кратко и горчиво.

– По-скоро на небето ще изгреят две луни, отколкото те да обединят силите си под едно знаме. Непоносимата гордост на вождовете на отделните кланове не им позволява да приемат заповеди от друг.

– Робърт Брус⁶ трябваше да бъде провъзгласен за крал, а не Бейлиол, макар че няма чиста келтска кръв, при това не по бащина, а по

4. Симон дьо Монфор, граф Лестър (1208–1265 г.), английски политик и воин. От 1285 г. предвожда бароните срещу лошото управление на Хенри III. През 1264 г. побеждава и пленява краля в Луис, Съсекс. В 1265 г. оглавява правителството и свиква парламента, в който за пръв път са представени и градовете. Убит е при Ившъм в края на Втората война на бароните. – Б.пр.

5. Джон де Бейлиол (1250–1314 г.) Крал на Шотландия от 1292 г. до 1296 г. Получил поддръжката на крал Едуард I срещу вождовете на дванадесет шотландски клана. Полага клетва за вярност пред Едуард Плантагенет, който го обявява за крал, но скоро загубва трона си, когато английските войски нападат Шотландия. – Б.пр.

майчина линия. Има само неколцина шотландски благородници, в чиито вени тече чиста келтска кръв. Но кой ли шотландски благородник има? Повечето, подобно на Брус, са нормандци по произход и притежават земи и в Англия, и в Шотландия. Шотландските благородници сменят съзниците си също толкова често, колкото и жените си.

Линкс напълни рога на чичо си с бира и му го подаде. Чак сега прославеният с твърдостта си предводител на английските войски загърби картата. Като че ли бе забравил за малко грижите си около предстоящата война.

Седна до камината. Погледът му се плъзна по стройната фигура на племенника му.

– Като говорим за жени, кога смяташ да си вземеш друга съпруга? Не ставаш по-млад. Не искам да свършиш като мен, без наследник.

Линкс отлично осъзнаваше, че трябва да се ожени повторно. Той бе барон, владееше земи в Уелс, Есекс и Нортъмбърланд и бе племенник на Джон де Уорън, графа на Съри, който притежаваше огромни богатства и безброй замъци. Нуждаеше се от силни синове, които да наследят всичко това. Иначе Едуард Плантагенет щеше да погълне цялото състояние на рода де Уорън.

Линкс искаше син повече от всичко на тази земя. Но ако не бъде благословен със син, щеше да се радва и на дъщеря. Вече приближаваше тридесетте и доколкото знаеше досега никоя жена не бе заченала от него – голям срам в една страна, където поощряваха многодетните семейства. Крал Едуард бе дал личен пример, създавайки с кралица Елинор петнадесет деца. Сега, след като бе овдовял, се носеше слух, че се оглежда за друга съпруга, за да засее втора реколта.

Линкс бе женен пет години. После съпругата му почина. От този съюз обаче не се родиха деца. Дълбоко в сърцето си той се боеше, че вината е у него. Никой от рода де Уорън не се отличаваше с голяма плодовитост. Линкс бе наследник на чичо си, защото Джон нямаше законни деца.

– Ти имаш Фиц-Уорън, което доказва, че си способен да създадеш синове...

Джон изгълта бирата си, помълча няколко минути, после поклати глава.

6. Робърт I, Робърт де Брус (1274–1329 г.). Крал на Шотландия от 1306 г. Участва във въстанието на Уорнър и се опълчва срещу Едуард Плантагенет. Коронясан е в Скун през 1306 г. Побеждава Едуард II при Банокбърн през 1314 г. С договор от 1328 г. е призната независимостта на Шотландия. – Б.пр.

– Фиц не е мой син. Полупритвореният му клепач бе достатъчно красноречиво доказателство за мен още преди да стане на две години, че е син на моя най-добър приятел, който загина в битка. Ние често си разменяхме жените. Когато едно младо момиче, обляно в сълзи, ми каза, че е изпаднало в голяма беда, аз обявих, че детето е мой незаконен син.

Сега Линкс разбра защо Джон никога не припозна Фиц-Уорън, който наистина не приличаше на никого от рода де Уорън.

За стотен път Линкс си каза, че трябва да си вземе друга жена. Въпреки че бракът му бе предварително уговорен, лейди Силвия Бигод притежаваше всичко, което един мъж би могъл да пожелае у една съпруга. Тя беше богата, от знатен род, красива и образована и макар че бе малко разглежена от разточителния живот в двора на Едуард Плантагенет, те никога не си размениха обидна дума. След като Силвия умря от възпаление на дробовете, Линкс се потопа в самообвинения, че е прекарвал твърде малко време с нея. Оттогава все бе зает с войни и не му остана време да се ожени повторно. Мислите му се насочиха към Алисия. Странно, че за двете години, през които му беше любовница, тя не забременя. Линкс толкова отчаяно копнееше за семейство, че в крайна сметка щеше да се предаде и да се ожени за нея, ако бе заченала от него. Погледна чичо си и обеща:

– Ще си потърся подходяща съпруга.

* * *

Застанал на пост пред портите на замъка, Фиц-Уорън наблюдаваше съсредоточено, докато стотината коне трополяха по каменните плочи на вътрешния двор. Вече почти се бе стъмнило. Хората на Клифорд явно щяха да пристигнат утре. Фиц-Уорън разпозна герба на Бохун върху един щит и разбра, че граф Херефорд, управителят на английския кралски двор, е тук.

Внезапно кръвта му кипна. Зърна пурпурна качулка и златисти лунни къдрици. Марджори де Уорън! Само името ѝ бе достатъчно да ускори пулса му. Фиц-Уорън скочи от наблюдателния си пост и си запреправя път през запотените коне.

Джори го дари с ослепителна усмивка.

– Фиц! Изтощена съм до смърт, а и бях принудена да изгърпя компанията на тези грубияни. – Сведе дългите си мигли. – Ще бъдеш ли така добър да отведеш коня ми в конюшната?

Фиц се втренчи в красивото ѝ изящно лице. Бе сигурен, че всеки мъж с радост ще се подчини на заповедта ѝ дори ако тя е: „Падни върху

острието на меча си!“ или „Изпий тази чаша с отрова!“ Прокле се мислено, че се държи като влюбен хлапак, но ѝ помогна да слезе от коня, повтаряйки през цялото време, че тя е само една празноглава глупачка.

Свекърът на Марджори, графът на Херефорд, избута Фиц-Уорън. Макар че тя бе вдовица на най-големия му син, той я искаше за жена на втория си наследник.

– Всичко е наред, милорд, Фиц-Уорън е моят скъп братовчед. Надявам се, че ще ме извините. Искам да изненадам Линкс.

Джори изтича през двора с такава грация и лекота, сякаш танцуваще, въпреки че бе прекарала дванадесет часа на седлото.

Линкс де Уорън се втренчи смаяно в сестра си, когато тя влезе в голямата зала.

– Велики Боже, сега ли пристигаш? Кой те ескортира?

Джори сбърчи малкото си носле.

– Херефорд, който ме наблюдаваше като куче кокала си. – Повдигна се на пръсти и целуна брат си. – Ти ли си пораснал, или аз съм се смалила?

– Не се опитвай да ми отвлечеш вниманието. Какво, по дяволите, правиш тук, Джори?

Лицето ѝ стана сериозно. Въздъхна.

– Изпаднала съм в немилост. Когато останем насаме ще ти разкажа всички зловещи подробности.

– Ела горе в стаята ми. – Линкс даде знак на двамата си оръженосци. – Тафи, помоли управителя да подготви стая за сестра ми. Не ме интересува кого ще трябва да изгони. Томас, донеси бира.

– Бира? – учудено попита ирландецът. Една истинска дама не би пила бира.

– Сестра ми има апетит за трима – сухо отвърна Линкс. – Това ѝ дава сила за лудориите.

Джори намигна на оръженосеца, което накара сърцето му да забие още по-силно. Младият мъж хукна да изпълни заповедта на Линкс, но не преди да смигне в отговор.

Когато останаха сами, Джори се отпусна на едно от извитите кресла пред камината и вдигна краката си.

– Помогни ми да сваля тези проклетите ботуши. Линкс се обърна с гръб към нея, нагласи ботушите между краката си и ги дръпна. Единият излезе лесно, но другият запъна. Джори постави обувият си в чорап крак на гърба му и бутна силно.

– От теб ще излезе чудесна прислужница.

Линкс захвърли ботушите край огъня, за да се изсушат.

– Ти нямаш нужда от прислужница, а от оръженосец.

– Много оригинално. Ще ми отстъпиш ли своя?

– Не можеш ли да се държиш както подобава?

– Не – безгрижно отвърна Джори и повдигна поли, за да си стопли краката. – Намери ли някоя специална дама, която да заслужи благоволенieto ти?

– Не.

– О, това навярно означава, че все още държиш онази твоя ужасна любовница. След като сърцето ти копнее за деца, защо си губиш времето с Алис?

– Сега не обсъждаме моите недостатъци, а твоите. – Тишината се проточи доста дълго и Линкс рязко я наруши: – Чакам!

– И го правиш толкова очарователно – подразни го младата жена. След това, знаейки че трябва да признае всичко, започна от самото начало. Внимателно подбираше думите си, за да се представи в най-добра светлина.

– Когато Хъмфри бе убит в Уелс, аз тъгувах толкова силно, че си помислих дали няма да полудея от скръб. – Замълча за миг, тъй като в гърлото ѝ се надигна буца. Преглътна с усилие и продължи: – Накрая добрата ми приятелка, принцеса Джоана, се съжали над мен и ме покани да остана с нея в Глочестър. Херефорд и Глочестър са само на двадесет и пет мили. – Марджори спря, за да си поеме дъх.

– Говори по същество!

Джори въздъхна.

– Свежърът ми се противопостави. Когато разбрах, че Вохун ме иска за сина си Хенри, бях ужасена. Заподозрях, че вече е измолил специално разрешение от църквата. Линкс, никога няма да се омъжа за брата на съпруга си!

Линкс се намръщи.

– И си изпаднала в немилост, защото си му отказала? Ще си поговоря с Херефорд.

– Не, не! За Бога, и сама мога да се справя с Херефорд.

Линкс направи видимо усилие, за да потисне раздражението си.

– Джори, говори направо!

– Е, предполагам, че ще го наречеш Провидение. След като отидох при Джоана, нейният стар съпруг легна на легло и умря само за една седмица.

Кралят бе омъжил дъщеря си Джоана за най-богатия благородник в

страната. Гилбърт де Клер бе граф на Глочестър и Херефорд, а освен това владееше част от Ирландия и Уелс, но бе много по-възрастен от принцесата.

– Радвам се, че си била с нея. Кралят и цяла Англия оплакаха смъртта на Гилбърт де Клер.

– О, това не беше съюз по любов. Де Клер си беше старец. Джоана бе лудо влюбена в оръженосеца му – Ралф де Монтимър.

Линкс бе искрено потресен. Нима бе възможно принцеса Джоана да е изневерявала на графа на Глочестър?

– Ти си подбудила принцесата към изневяра!

– Всички ме обвиняват, сякаш аз насила съм ги закарала в леглото и съм ги съблякла!

– Каж ми истината, Марджори! – прогърмя гласът на Линкс.

– Е, може и да съм помогнала малко... – Дяволито му намигна. – Знаеш, че за беда съм прекалено импулсивна.

– И си окуражила и принцесата да действа импулсивно. Нищо чудно, че семейство де Клер са били възмутени и обидени. Ти обаче си една малка хитруша. Как ли са разбрали?

– Опитавме се да запазим брака в тайна, но свещеникът се е раздрънкарал.

Линкс де Уорън ужасено се втренчи в сестра си.

– О, Боже! Едно е да легне с него, а съвсем друго да се омъжи! Къде ви е бил умът? Та Монтимър е обикновен оръженосец!

– Вече не е. Сега е ни повече, ни по-малко граф на Глочестър и Херефорд – прошепна Марджори с пресъхнали устни.

– Велики Боже! Права си! – ахна Линкс, осъзнал накрая последиците от прибързания брак на Джоана.

– Семейство де Клер изпратиха вестоносец при краля. Събраха набързо багажа ми и ме изпъдиха при моя свекър-грубиян. Обещах на Джоана, че ще отида в Нюкасъл и ще обясня всичко на краля.

– Ще обясниш на Едуард Плантагенет, че най-силното графство е било подарено на един оръженосец? Сигурно си напълно полудяла!

– Семейна черта. – Опитът ѝ да разведри с шегата обстановката остана без успех. Никога не бе виждала брат си толкова мрачен. – Ти мислиш за Едуард Плантагенет само като за крал, а аз мисля за него като за мъж. Няма жив мъж, който да не може да бъде убе... – Джори видя предупредителния поглед на брат си и не довърши изречението.

– С принцеса Джоана си приличате като две капки вода! Имате прекалено високо мнение за себе си!

– Затова сме толкова добри приятелки.

– Кралят ще побеснее и ще излее гнева си върху теб. Забранявам ти да се виждаш с него тази вечер. И без това в момента на главата му са се струпали толкова тревоги. Положението в Шотландия го докарва до ярост.

Нещастното изражение на Марджори смекчи сърцето му. Тя бе пропътувала толкова огромно разстояние заради приятелката си. Имаше тъмни кръгове под красивите си очи. Рамене ѝ бяха отпуснати.

– Остани в стаята ми и се опитай да починеш. По-късно ще дойда, за да те придружа на вечерята.

Излезе и отиде да потърси Тафи, уелския си оръженосец, на когото бе възложил непосилна задача. Тази нощ в замъка Нюкасъл нямаше да има свободни стаи.

* * *

Когато Марджори влезе в голямата зала заедно с брат си, всички мъжки погледи се приковаха в нея. Бледозелената ѝ рокля бе в тон с цвета на очите ѝ; бижутата ѝ бяха подбрани така, че да привличат вниманието към женствените извивки на тялото ѝ. Тежка златна верига висеше на шията. Големият изумруд се полюшваше леко в нежната падина между високите ѝ гърди, като подчертаваше красотата им. На това украшение съперничеше друга златна верига, която обхващаше тънката ѝ талия. Втори великолепен изумруд искреше отстрани на стройното ѝ бедро.

Мъжкият шепот, който я съпровождаше, приличаше на ръмжене на раздразнени зверове. Марджори промърмори на Алисия:

– О, те са като глутница изгладнели кучета. Да хвърлим ли жребий, за да видим кой ще бъде кокалът и кой кучката? – Джори зърна отвращението, пробягнало по лицето на Алис, но прикри усмивката си. Лично тя смяташе, че няма нищо по-въдъхновяващо от това да бъде заобиколена от мъже.

Докато се носеше царствено покрай дългата маса, край която бяха насядали графове и барони, Джори дари с ослепителната си усмивка всеки един от тях. Джон де Бохун ѝ направи място до себе си. Тя грациозно се поклони.

– Благодаря за ескорта, който ми осигурихте, милорд. Тази вечер ще вечерям с чичо Джон. От два месеца не съм имала удоволствието да бъда в неговата компания. Сигурна съм, че за Алисия ще бъде чест да седи на масата до конетабъла на Англия. – Тя отлично знаеше, че Джон

де Бохун не може да преодолее собствените си чувства към нея и искрено съжаляваше, че я бе изгубил като снаха.

Алис ѝ хвърли поглед, който би пресякъл ведро с мляко. Джори се настани между Джон де Уорън и Линкс и тихо промърмори:

– Сега би трябвало да дишаш по-свободно.

Джон я погледна с обич.

– Здравей, Минкс, от ден на ден ставаш все по-хубава. – Линкс и Минкс бяха шеговитите им обръщения още от времето, когато бяха малки деца.

– Тя има сериозни неприятности – сподели Линкс.

– Пак ли? – снизходително попита чичо ѝ.

– Просто нося съобщение за краля от принцеса Джоана.

– Не би трябвало да си тук – нежно я упрекна Джон. – От страна на Шотландия е надвиснала заплаха. Събираме войската.

Лицето на Марджори светна.

– Значи можеш да ми дадеш ескорт. Обещах да си тръгна веднага след като поговоря с краля. Мога да отида до Карлайл и да навестя кръстницата си Марджори де Брус. Тя ще ме приеме с отворени обятия.

– Не! Не! – прогърмя гласът на Линкс. – Карлайл Касъл е сборен пункт за продоволствието на войската и от днес нататък ще гъмжи от ирландци. Със сигурност не е най-подходящото място за една дама.

Мислите на Джори препускаха бясно, опитвайки се да бъде на крачка пред брат си, което никак не бе лесно. Внезапно лицето ѝ се озари от усмивка.

– Тогава ще отида в Уигтън. Дори ти, братко, не можеш да ми забраниш достъпа до собствения си замък. – Уигтън бе само на осем или девет мили от Карлайл Касъл.

Линкс ѝ върна усмивката.

– Предложението ти е чудесно. Тъкмо ще правим компания на Алис.

– По дяволите! – гневно възкликна Джори. – Знаех си аз, че все ще се намери някоя муха в кацата с мед.

– Защо си в беда? – намеси се Джон. – Защото си отказала да се омъжиш повторно? Какво имате вие двамата против брака?

– Аз нямам нищо против брака – особено що се отнася до другите. Не, шегувам се. Обичах много Хъмфри. Не бих предпочела да съм вдовица дори ако ми бяха предложили всички скъпоценни камъни на земята, но след като го изпитах, разбрах, че вдовството има доста предимства пред това да си неомъжена, а понякога и пред това да си нечия

съпруга. Сега не се налага да подгъвам коляно пред никого. За пръв път в живота си съм свободна сама да взимам решенията си.

– Които винаги са прибързани и необмислени – напомни й Линкс.

Джори сложи ръката си върху неговата.

– Линкс, Джоана не можеше да заповядва на чувствата си. Сигурно не си забравил какво означава да си влюбен?

– Любов? – невярващо я изгледа Линкс. – Няма такова нещо. Това е мит, измислен от жените. Мъжете се преструват, че вярват в него, за да получат това, което искат. Съмнявам се, че на тази земя има мъж, който да вярва в подобни глупости.

Джори изненадано повдигна вежди.

– Ами Силвия?

– Нашият брак бе уреден, както всички добри бракове. Ние никога не сме били толкова глупави, че да се влюбим един в друг!

Джори се втренчи в брат си. Линкс де Уорън бе един от най-красивите мъже в Англия. Мускулестата му и стройна фигура и буйната светлокестенява грива караха жените да въздишат по него и с радост да му предлагат сърцата си. Струваше й се напълно непонятно, че никога не бе обичал. Сърцето й се изпълни с тъга и тя бързо сведе клепачи.

– Изглежда кралят няма да вечеря с нас – смени темата Линкс.

– Не. Току-що получи вест, която го вбеси. – Джон снижи гласа си. – Бейлиол е освободил всички държавни чиновници, посочени от Едуард, и е конфискувал всички земи на англичани. Сега кралят пише писма със заповед, докато приключи войната с Франция, всички шотландски крепости по границата да бъдат превзети.

– В такъв случай най-добре е да подготвим хората си за поход.

Глава 3

Крал Едуард I, най-умният и проникателен законодател, който някога Англия бе имала, беснееше като истински Плантагенет.

– Кучи син! Нищожен червей! Гнусна твар!

Тримата мъже, свели глави пред него, знаеха, че съдбата им ще се реши, след като стихне гневът. Те бяха заловени от съгледвачи в пристанището на Берик, докато се опитваха тайно да изпратят съобщение до френския крал.

– Ако това кучешко лайно Бейлиол и неговият приближен блюдолизец, този жалък Комин, си въобразяват, че ще им позволя да се съюзят с Франция, то значи, че са решили много скоро да се превърнат в храна за червеите. Велики Боже, нима не разбират, че ще ги размажа с ботуша си? От три години Бейлиол седи на трона на Шотландия по моя воля! Струва ми се, че това е прекалено дълго време! От месеци джафка и се пречка в краката ми, пренебрегва заповедите ми, а аз го търпя, смятайки, че най-сетне ще се научи на подчинение и ще си подвие опашката. Нима този презрян пес не разбира, че аз съм Върховният господар на Шотландия?

Кралят размаха пергаментите. Единият бе проклетото писмо до Филип⁷, което съгледвачите му бяха намерили, а другият бе клетвата за вярност на Бейлиол. Пламналите от гняв сини очи на Едуард се втреничиха в тримата мъже пред него.

– Бунт! Предателство! Коварство! Вече и Господ не може да му помогне! Твърде късно е!

Единият мъж преглътна с усилие.

– Ваше Величество, позволете ми да предам думите ви на Бейлиол.

Изумен от дързостта на вестоносеца, Едуард повелително вдигна пръст, за да повика стражата.

– Аз си имам свои кралски вестоносци. Не се нуждая от шотландската измет! Обесете ги!

Крал Едуард се върна в покоите си. После повика съгледвачите, които бяха заловили шотландците. Те бяха на служба при епископа на Дърам, комуто бе възложено да събере войска на север. С твърдата си

7. Става дума за Филип IV Хубави (1268–1314 г.), крал на Франция от 1285 г. Той се съюзява с шотландците срещу Англия и нахлува във Фландрия. Влиза в историята и с прочутия процес против ордена на Тамплиерите. – Б.пр.

решителна ръка кралят написа послание, в което щедро възхваляваше усърдието на епископа и му заповядваше да струпа силите си в Норам Касъл на южния бряг на Туийд при самата граница с Шотландия.

„Една демонстрация на сила ще всее страх в сърцата им. Ще се присъединя към теб най-късно до седмица.“

Посипа с пясък незасъхналото мастило, сви пергамента на руло, нагря восъчния печат и притисна към него пръстена си с изображение на леопард. После го подаде на хората на епископ Дърам и рече:

– Ако тези шотландци са забравили, че във вените ми тече кръвта на завоеватели, сами предизвикват смъртта си! – Когато четеше посланието от епископа на Дърам, лицето му стана мораво. – Свикай командирите на военен съвет! – нареди на Джон де Уорън.

* * *

Едуард Плантагенет влезе в голямата сводеста стая. Предишният ден бе останал много доволен от броя на войниците, които пристигнаха. Заедно с ордата на Едуард де Бърг от Ълстър цялата войска щеше да наброява пет хиляди кавалеристи и четиридесет хиляди пехотинци. Кралят бе убеден, че подобна демонстрация на сила ще застави шотландците безусловно да му се подчинят.

Ала днес бе разгневен.

– Епископът на Дърам ми докладва, че на река Туийд са били нападнати английски кораби с продоволствия за войската ни! – Нападателяте бяха отплували от голямото морско пристанище Берик, което се намираше на шотландския бряг на Туийд, и Едуард изля гнева си върху жителите му. Проклетия и страшни ругатни огласиха сводестата стая.

– Богатството е направило тези търговци дръзки и нагли! Тлъстите свине си въобразяват, че са в безопасност зад укрепленията си. Много скоро ще осъзнаят заблудата си!

Джон де Уорън си размени разбиращи погледи с бароните и графове. Преди да нахлуят във Франция, щяха да дадат добър урок на Берик.

При вратата се получи раздвижване. Робърт де Брус мина, преди вестителят да е огласил пристигането му. Всички присъстващи познаваха мургавия и красив Брус, който се смяташе за законен крал на Шотландия. Той се поклонил пред Едуард и стегнато и без встъпление съобщил новините.

– Сир, шотландците са изпратили войска към Къмбърланд. Преди да стигнат до Карлайл, са опустошили северните графства. Ние

излязохме да се бием с шотландците и ги принудихме да се върнат обратно на своя територия.

– Тези копелета са се осмелили да нападнат Англия? – Гневът на Едуард Плантагенет граничеше с лудостта.

Графовеите и бароните заговориха в един глас – стоята се изпълни с недоверие и възмущение. Накрая кралят вдигна ръка.

– Тишина! Шотландците са заговорничели да влязат в съюз с Франция срещу нас, потопили са наши кораби, а сега са се осмелили и да нахлуят в Англия. Де Уорън, бихме искали да чуем какво ще предложиш.

Графът на Съри се изправи. Той бе смел и решителен и тъкмо заради това Едуард му бе поверил върховното командване на войската си.

– Ваше Величество, аз предлагам да отложим действията си срещу французите и първо да потушим бунта на шотландците.

– Двата мислим еднакво, Джон! – Кралят стовари юмука си върху масата. – Нахлуваме в Шотландия!

Разнесоха се въодушевени възгласи, примесени с проклетия, но всички присъстващи знаеха, че жребият е хвърлен. След като веднъж вземеше решение, Едуард Плантагенет не се отмяташе от него.

Яркосините му очи сега се втреничиха в Робърт Брус.

– Това е война. С нас ли си? Или с шотландците? – Знаеше, че родът Брус е могъщ и влиятелен и че съществува таен съюз между него и седем шотландски графа, които поддържаха претенциите му за трона. Кралят отлично разбираше, че не може да контролира Шотландия без подкрепата им. Но когато предпочете за крал Бейлиол пред Робърт Брус, новият шотландски владетел конфискува всички земи и имения на рода Брус в западните области на Шотландия и ги даде на най-непримиримите им врагове – фамилията Комин. Това бе породило омраза между влиятелния род Брус и шотландския крал Бейлиол. Робърт стисна ръката на Едуард и го погледна право в очите.

– В това начинание ние сме с вас, сир! – Подразбираше се, че в замяна на верността и подкрепата им за англичаните Брус и приближените му очакваха да си възвърнат всичко, което бяха загубили. Докато двамата силни мъже се визираха един в друг, Едуард разбра, че накрая Брус щеше да поиска короната на Шотландия.

Кралят се извърна към Джон де Уорън.

– Първият обект на нашето нападение ще бъде Берик!

Линкс де Уорън се прекръсти и промърмори:

– Дано Бог да помогне на жителите на Берик. Да се надяваме, че

когато градът падне, Бейлиол ще се подчини на заповедите на крал Едуард.

Докато Робърт Брус изричаше тържествената клетва за вяност към краля на Англия, Пърси, Стенли и Бохун се присъединиха към Джон де Уорън, за да обсъдят стратегията.

– Искам родът Брус да остане господар на Карлайл Касъл. Замъкът трябва да е непревземаем, тъй като ще бъде главният пункт за продоволствия от Уелс и Ирландия. След като Шотландия капитулира и Бейлиол бъде свален от трона, ще си върнеш всички западни владения – завърши Едуард.

Линкс де Уорън се приближи към приятеля си и кралят благосклонно кимна, когато двамата мъже се прегърнаха. Именията на де Уорън и Брус в Есекс бяха съседни и те бяха близки от детинство.

– На де Бърг бе заповядано да разквартирува войниците си в Карлайл Касъл. Пристигнаха ли вече? – попита Линкс.

– Да. Тъкмо когато изтласкахме нападателите през границата, шотландските кораби са били забелязани в залива Солуей – с лека ирония отвърна Робърт. – Но по-добре късно, отколкото никога. Утре ще започнат да пристигат и тук.

– И по-добре да побързат – решително отсече кралят. – Утре потегляме на север.

* * *

Марджори де Уорън не знаеше какво да прави. През целия ден крал Едуард обсъждаше плана за нападението в Шотландия и тя не успя да го зърне нито за миг. Напомни си, че това все пак е Едуард Плантагенет, най-великият крал в християнския свят... Несъмнено бе твърде самонадеяно от нейна страна да очаква, че ще ѝ отдели от времето си тъкмо когато се готвеше за война, но Джори знаеше, че днес е единствената ѝ възможност да поговори с краля за принцеса Джоана. Рано сутринта той щеше да напусне замъка, а тя да бъде изпратена в Уигтън.

Докато следобедните сенки се удължаваха, Марджори разсъждаваше колко незначителни са жените в живота на мъжете. Мъжете управляваха света, воюваха, създаваха законите, трупаха богатства и до голяма степен ръководеха живота на съпругите си. Единствената важна роля на жените бе да раждат и отглеждат деца.

И въпреки това много малко жени недоволстваха от съдбата си. Нима тя бе единствената на тази земя, която се дразнеше и възмущаваше от ограниченията, които ѝ налагаха? Може би ако имаше дете, щеше да

бъде твърде заета с майчинските си задължения, за да се замисля за неравенството между половете. Прониза я остра болка на съжаление и за хиляден път Джори се запита дали не е безплодна.

Решена да не позволява на мрачното настроение да я завладее, тя запали свещите и наля вода, за да измие ръцете и лицето си. Може би щеше да има възможност да поговори с краля по време на вечерята в голямата зала и да го помоли да размени с него няколко думи насаме. Реши да не си слага воала. Сребристозлатистите ѝ коси оказваха поразителен ефект върху мъжете. Тази вечер трябваше да бъде изключително красива, за да привлече вниманието на краля.

Когато Джори влезе, придружена от Тафи и Томас, погледът ѝ мигом се насочи към издигнатата платформа и високия резбован стол, където би трябвало да седи владетелят на Англия. Беше празен. Огледа на събралото се множество, търсейки внушителната фигура на Едуард Плантагенет. Остана разочарована. Тогава зърна пейката пред платформата и благодари на бароните, които се сместиха, за да ѝ направят място.

Вече бяха поднесли първите блюда с месо, когато забеляза брат си Линкс да влиза с още един мъж. Изкачиха се на платформата. Томас отиде да се погрижи за господаря си и се върна бързо.

– При нас има място, Джори. Тази вечер Джон ще вечеря с краля.

– По дяволите, през целия ден се надявах да се видя с Едуард. – Гласът ѝ замря, когато погледът ѝ се спря върху мъжа, изправен до брат ѝ. Велики Боже, мъж, който наистина си струва да видиш! Беше по-нисък от Линкс, но широките му мускулисти рамене компенсираха това. Внезапно очите ѝ се разшириха от изненада, защото позна мургавия красавец Брус.

– Робърт, наистина ли си ти? Не съм те виждала от години. Последният път беше по време на церемонията, когато баща ти предаде властта на Карик.

Робърт Брус се усмихна.

– Тогава ти бе само едно дете на седемнадесет години, но вече достатъчно красиво, за да все смут в сърцата на братята Брус.

– С изключение на теб. Доколкото си спомням ти беше същински дявол и безмилостно ми се подиграваше.

– Аз не бях изключение, Джори. – Тъмните му очи заблестяха, докато се наслаждаваха на деликатната ѝ красота.

– Ти си си все същият дявол – засмя се младата жена.

Джори се развесели, когато видя, че брат ѝ се настанява между нея

и Брус. Бе сигурна, че Линкс е забелязал искрите, които прехвърчаха между тях.

– Съжالياвам, че не ти се отдаде възможност да говориш с краля, Джори. Изглежда пътуването ти е било напразно – заяви брат ѝ.

Тя стрелна с поглед Брус и нацупи пълните си устни.

– Не съвсем. И утре е ден.

Линкс поклати глава.

– Утре кралят и войската заминават за Шотландия.

Игривите пламъчета в очите ѝ помръкнаха.

– Война? – Когато Линкс кимна, тя потърси с поглед Брус. – За кого ще се биете, милорд?

– За Робърт Брус – прямо отвърна младият мъж.

– Той застана на наша страна – поясни Линкс.

– Поне засега... Възнамерявам да смачкам Комин и да си върна земите в Анандейл и Карик, така че с радост ще приема подкрепата на Едуард – обичайно дръзко завърши Брус.

– Ти си господарят на Карлайл Касъл и кралят очаква да го защита-ваш – напомни му Линкс.

– Сега ще се върна там, но когато започнат истинските сражения, ще бъда в разгара им. Имам братя. Те са способни да защитят Карлайл.

Лицето на Джори засия.

– Аз съм заточена във фамилията ни замък в Уигтън, милорд, който както знаете е недалеч от Карлайл. Ще ме придружите ли? – Въпреки че чудесно знаеше, че брат ѝ и чичо ѝ Джон щяха да ѝ осигурят надежден ескорт от рицари на де Уорън, много ѝ се искаше да получи закрилата на този могъщ и силен шотландски граф.

Устните на Брус се извиха в чувствена усмивка.

– Ще бъде удоволствие за мен.

– Не бъди толкова сигурен, Робърт – предупреди го приятелят му. – Тя е едно малко дяволче, което има склонността винаги да предизвиква хаос.

– Няма да я изпускам от поглед и ще бъда винаги близо до нея – обеща Робърт Брус.

При тези думи на Джори ѝ примая.

* * *

По-късно същата вечер тя припряно кръстосваше стаята си, опитвайки се да намери изход. Притежаваше упоритостта на териер и отказваше да се примири с поражението, когато бе толкова близо до целта.

Трябваше да говори насаме с краля и единственото място, където това можеше да стане, бе спалнята му. Затова разчеса косите си, докато заблестяха като сребърен водопад, намаза устните си с мехлем и втри няколко капки благовонно масло между гърдите си. После покри главата си с воал и взе един поднос със сладки.

Тръгна по коридорите на замъка към личните покои на краля. Поради късния час повечето от обитателите на Нюкасъл си бяха легнали. Изкачи стъпалата към кулата. Знаеше, че стражата пред вратата ще я спре. Когато видя застаналия на пост, от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение – не го познаваше.

– Негово Величество се оттегли и не желае нищо повече.

– Кралят е изпратил да ме повикат, милорд – задъхано отвърна Джори, изумена от собствената си смелост. Мъжът поклати глава.

– Негово Величество не е поискал жена за през нощта.

– Нима? – измърка тя и го изгледа предизвикателно. – Крал Едуард обича да си похапва сладко, преди да заспи.

– Като всички нас, нали, скъпа? – засмя се и протегна ръка към воала ѝ.

– Не! – Джори отстъпи и доверително снижи глас: Милорд, аз не съм обикновена жена, аз съм дама. Кралят ще се разгневи, ако се разкрие самоличността ми. – Разбра, че почти е успяла да го убеди и продължи: – Той ми каза, че тази вечер вие ще сте на пост и добави, че сте един от най-дискретните му служители. – Докато мъжът осмисляше комплиментата, Джори леко се плъзна вътре.

Едуард Плантагенет, облечен в кадифен пурпурен халат, вдигна златокосата си глава. По-скоро бе усетил, отколкото чул смутителя на уединението си.

– Да, какво има? – властно попита той.

Младата жена пристъпи напред и отметна воала, за да открие лицето си.

– Ваше Величество, аз съм Марджори де Уорън.

Той сви вежди.

– Какво, по дяволите, търсиш тук?

– Сир, дойдох от името на принцеса Джоана.

Лицето му стана сурово.

– Наредих да оковат във вериги този негодник Монтимър! Амбициозната свиня се е възползвала от слабостта на дъщеря ми! Това не я оневинява, нито пък тези, които са я окуражили да предприеме тази пагубна стъпка. – Гласът и очите му бяха студени като лед. – Те обезчестиха

паметта на Гилбърт де Клер и семейството му се чувства опозорено и обидено. Бракът ще бъде анулиран.

Джори остави воалът да се свлече от главата ѝ и се отпусна смиренно на колене.

– Ваше Величество, Джоана ме изпрати, за да измоля прошка и разбирание. Тя иска да чуе истината от моите уста, преди другите да отровят мислите ви с измислените си истории. – Видя как студеният поглед на Едуард се спря върху устните ѝ и мислено отправи гореща молба гледката да го направи малко по-приветлив и да стопи леда в очите му. Забеляза как изгледа косите ѝ и разбра, че е усетил уханието ѝ. Когато се наведе и хвана ръцете ѝ, за да я изправи, почувства борбата, която се разгаряше в него.

– Кажете каквото има да казваш! – Гласът му не беше груб.

Джори пое дълбоко дъх и видя как очите му заискриха при вида на белите ѝ гърди.

– Ваше Величество, Джоана много добре осъзнава е каква голяма чест сте я удостоили, омъжвайки я за най-достойния благородник, графа на Глочестър. Тя е встъпила в брак с него от любов, но не от любов към Гилбърт де Клер... А от любов към вас. – Джори се питаше дали кралят си спомня ужасните гневни изблици на високомерната и непокорна Джоана, преди най-сетне да се смири и съгласи да се омъжи за застаряващия граф. – Този път тя последва сърцето си. Омъжи се за Ралф де Монтимър, защото се влюби в него.

– Монтимър е един нищо и никакъв оръженосец!

– Никога не е бил нищо и никакъв, сир. Той е най-смелият воин на Гилбърт де Клеър. Тъкмо той се би за де Клер и извоюва славни победи, когато поради напреднала възраст графът се оттегли от бойното поле. Владетелят на Глочестър му бе доверил живота си и аз вярвам, че е накарал Ралф да му се закълне, че винаги ще се грижи за Джоана.

Увлечена от собствените си приказки, Джори реши още малко да поукраси.

– Да види любимия си окован във вериги! Това ще разбие сърцето на Джоана! Най-горещото ѝ желание е вие да опознаете Монтимър и да го оцените справедливо. Воините на Глочестър и Херефорд, които са под негово командване, му засвидетелстват голямо уважение. Повикайте го при себе си, сир. Дайте му възможност да ви покаже способностите си и да ви засвидетелства почитта, която храни към вас.

– Много добре го защитавах. Какво толкова има у този Монтимър, че така ви е омаял двете с Джоана?

Джори се вдъхнови.

– Той напомня на Джоана за вас, сир. Това е, което я привлича най-много, кълна се.

Чертите на Едуард се смекчиха, докато проникателният му поглед обхождаше деликатната ѝ красота.

– Кое ви кара всички вас от рода де Уорън да сте толкова предани на краля?

– Вие ни удостоихте с доверието си, сир. За семейство де Уорън това е свято нещо. – Джори се надяваше Бог да не я поразии на място заради думите ѝ; все пак те съдържаха съвсем малко преувеличение.

Едуард се отпусна в едно кресло пред огъня и ѝ даде знак да седне.

– Ваше Величество, утре потегляте на война. Заради любовта, която изпитвате към Джоана, аз ви моля да ѝ простите. Тя няма да понесе недоверието и лошите чувства помежду ви. Любовта на бащата е специална.

Едуард съчувствено ѝ се усмихна.

– Спомняш ли си своя баща?

Джори тъжно поклати глава.

– Линкс си го спомня добре, но аз съм била много малка, когато е умрял.

– Той беше моят най-скъп приятел. Точно той уреди бягството ми, когато Симон дьо Монфор ме плени.

– Знам, сир.

– Неговата вярност към мен беше безгранична, както изглежда е твоята към своенравната ми дъщеря.

Сега, когато разговорът се върна отново към принцеса Джоана, Джори отвори уста, за да моли отново, но Едуард вдигна ръка.

– Ще изпратя да повикат този Ралф де Монтимър и сам ще го преценя.

– Благодаря ви, сир! – Подви коляно. Знаеше, че е сторила всичко, което бе по силите ѝ и се надяваше да е умилостивила малко сърцето на краля към непокорната принцеса. Вдигна воала си и тихо промълви: – Бог да ви пази, Ваше Величество.

Докато бързаше надолу по стълбите, Джори бе убедена, че в този час всички в замъка вече спят. Почти бе стигнала до стаята си, когато една силна ръка я сграбчи за рамото. Младата жена едва не се разпищя пронизително, но разпозна братовчед си Фиц-Уорън, който отметна воала ѝ.

– Какво ще кажеш за една целувка?

– Дяволите да те вземат, негоднико, изкара ми ума! – Когато я притисна към стената, Марджори вече не изпитваше страх, а единствено гняв. – Пусни ме веднага!

– Мислиш, че си прекалено добра за мен, след като си поигра на блудница с краля? Обзалагам се, че не искаш нито баща ми, нито брат ти да го узнаят. – Ръката му обхвана алчно гърдите ѝ.

– Линкс ще те убие, ако разбере какво правиш сега.

– Линкс е зает с курвата си.

Джори разбираше, че ако изкрещи, ще вдигне на крак целия замък. Помисли дали да не извика Томас, но видя, че коридорът е пуст и той не е на пост пред стаята ѝ. Осъзна, че трябва да разчита единствено на себе си, ако иска да се отърве от похотливия си братовчед.

Сграбчи го за кожения жакет и заби силно коляното си в слабините му.

Той се сви от болка и се свлече върху каменния под.

– Ще си платиш, кучко!

Глава 4

Джейн Лесли катереше хълмовете от задната страна на Дъмфрис. Отиваше да събира билки. Наведе се. Откъсна една дива жълта теменуга и я затъкна зад ухото си. Навлезе в сенчестата гора. Заоглежда се, търсеше великденче. То облекчаваше кашлицата и помагаше при охтика. Наближи едно мочурливо място и видя напъпил храст елша. Набра шепала листа, за които знаеше, че пъдят мухите. Навлезе още по-навътре в гората.

На една полянка зърна змийско биле, наскуба цял наръч и го пъкна в торбата. Лекуваше рани от ужилвания или леки ухапвания, а освен това спираше кръвотечението.

Наближи горския вир и усети вълнение. Запита се дали пак ще срещне риса. При мисълта за великолепия хищник изпита едновременно страх и възбуда и забави крачките си, за да се придвижва побезшумно.

Усети силното му присъствие, преди да го види. Скрита зад балдахина от листа, наблюдаваше риса, който бе потопил внушителната си горда глава във водата и пиеше. Беше най-красивото създание, което някога бе виждала. Гледаше го като омагьосана. Той влезе във вира и заплува.

Копнееше да създаде връзка с него, каквато имаше с другите животни. Колко хубаво би било, ако някой ден заплува край него. Тогава си припомни думите на Кийт, че рисът може би е предзнаменование за съдбовните промени, които предстояха. Предпазливо се отдръпна назад сред дърветата и чак когато се отдалечи на безопасно разстояние, забърза към защитните стени на Дъмфрис.

Беше сезонът на агненето, а братята й Бен и Сим се грижеха за стада с над хиляда глави. Този следобед Джейн им помогна да израздат овцете.

– Сим, напоследък губил ли си животно от стадото?

– Не. Кучетата са добре обучени и ни предупреждават, когато наближи някой хищник.

– Това е добре. – Джейн се поколеба и нерешително попита: – А виждал ли си рис по тези места?

– Не се мяркат наоколо. По-късно, когато отведем стадата към високите пасища, може да срещнем някоя дива котка. В Пентланд и

Ламермур има доста.

Джейн потъна в мълчание, доволна, че нейният рис не бе убил нищо от животните на Дъмфрис.

Когато нощта настъпи, имаше вече три малки новородени агънца, чиито майки умряха при раждането и които нямаше да оцелеят без нежните грижи на Джейн. Сим ги отнесе в каменната къща, където девойката ги сложи на топло пред огнището.

Магота кипна вода, за да се измие внучката ѝ от кръвта, с която се бе изцапала от глава до пети. Джейн се почисти и се насочи към малките.

– Не, първо ще хапнеш, а после ще се погрижиш за тях. Трябва да имаш сили, иначе дарбата ти да лекуваш ще загине.

Джейн разбираше, че баба ѝ е права. Предстояха ѝ още дълги часове работа, ако искаше да спаси новородените. Затова послушно взе пълната купа с димящо варено и приседна до Магота.

– Нали Кейти и Мери не са казали нищо на татко за това, че трябва да ми намери съпруг?

Магота много добре знаеше, че въпросът бе обстойно обсъждан и бяха направени различни предложения, но чувстваше, че може да коригира решенията на Джок, що се отнася до най-малката му дъщеря.

– Джейн, дадох ти думата си, че няма да те омъжат насила. Избий си тази мисъл от главата. Тук няма подходящ съпруг за теб. Няма да те принесе в жертва на някой свинар или на някой тлъст невежа.

Успокоена от думите на баба си, девойката напълни едно каменно шише с овче мляко от стомната, която бе оставила да се топли до огъня, притисна парче чист ленен плат към тясното му гърло и разклати, докато платът добре се напои. После внимателно повдигна най-малкото агънце и му подаде лепената бозка. Отначало то изглеждаше твърде слабо, за да има сили да суче, но гласът на Джейн и ръцете ѝ сътвориха чудото.

След около половин час тя успя да накара малкото създание да преполови млякото от шишето, а руното му – сухо и пухкаво от настойчивите ѝ пръсти – го превръщаше в мъхеста вълнена топка. Остави го край огъня и вдигна следващото. С много търпение и нежност Джейн повтори действията си. След час и третото бе нахранено.

Магота донесе едно одеяло.

– Почини си, дете.

Младото момиче ѝ благодари с усмивка, разстла одеялото, нареди агънцата върху него и легна до тях. Малките им коремчета бяха пълни с

мляко и Джейн бе сигурна, че ще спят поне няколко часа. Последната ѝ мисъл преди да заспи, бе за нейния великолепен рис.

Потъна в дълбок сън. Озова се в гората.

Вълнуваше се, защото усещаше нечий очи. Испита желание да побегне, ала не можеше да помръдне. Когато погледна надолу към глезените си, видя, че са здраво овързани с дълги ластуни пача трева. Невидимите очи следяха всяко нейно движение и се приближаваха сред балдахина от листа.

Отвори уста да извика. В същия миг рисът изплува от дърветата. Джейн испита огромно облекчение, че съществува, което я бе наблюдавало, не е мъж и се отпусна изнемощяло върху меката горска земя, за да си поеме дъх и да успокои бесните удари на сърцето си. Тогава се случи нещо ужасно. Тъкмо когато си мислеше, че е в безопасност, рисът се запъти към нея!

Пристъпваше бавно с огромните си лапи, а зелените му очи не се откъсваха от тялото ѝ. После прилекна на задните си крака и се приготви за скок. Джейн отново отвори уста да извика и рисът се хвърли към нея. Озова се отгоре ѝ. Очакваше мигом да я разкъса на парчета, но това, което се случи, бе не по-малко страшно за Джейн превърна се в мъж! Страхът ѝ се примеси с благоговение, никога не бе виждала толкова грамаден и красив мъж. Над широките и силни рамене се извисяваше горда глава, увенчана с буйна грива светлокестенява коса, а погледът на блестящите му зелени очи сякаш проникваше до дъното на душата ѝ.

Силните му ръце нетърпеливо се склочиха около нея. Почувства, че ще бъде мил. С огромно облекчение разбра по някакъв начин, че няма да я нарани. Мъжът вдъхна уханието на косите ѝ, после невероятните му устни докоснаха бузата ѝ. Джейн не помръдваше. Беше като омагьосана. Езикът му облиза шията ѝ и се спусна надолу към нежната извивка на ключицата.

Осъзна голотата си чак когато мъжът бавно започна да ближе гърдите ѝ. Езикът му описа кръг около едното зърно и тялото ѝ се разтърси от сладостно усещане. Страхът ѝ се стопи напълно, заменен от невероятно удоволствие.

Красивите устни я обсипваха с влажни целувки и Джейн потръпна, облята от горещи вълни. Чувствата ѝ напиреха. Затвори очи, а от устните ѝ се изтръгна глух стон. Той я владееше напълно, а тя желаше тъкмо това!

Събуди се рязко. Страните ѝ се покриха с гъста руменина, когато си припомни съня. Досрамя я още повече от мисълта за въображаемото

удоволствие, което бе изпитала и което ѝ се струваше толкова истинско. Отърси се от мислите за мъжа, но излъчващият невероятна сила образ на риса ѝ напомняше за непознатия красавец. Завладя я неустойимо желание да си направи нов талисман.

Призоваваше различни богини. Припомняше си заклинания и символи – риби, змейове, дракони и елени. Отхвърли всички и накрая се спря на изображението на рис. Това със сигурност бе най-силното създание на света. Беше толкова величествено и могъщо с гордата си красота, че би могло да бъде за нея източник на сила и енергия както някой свещен пазител.

* * *

Линкс де Уорън и другите командири се отправиха с конете си на север и се присъединиха към армията на епископа на Дъръм. Линкс заедно с Джон де Уорън и краля напуснаха лагера, за да огледат укрепленията на Берик. Градът бе защитен и от морето, и от дълбокия канал, изрязан от река Туийд.

– Кой командва гарнизона? – попита Едуард Плантагенет.

– Уилям Дъглас, Ваше Величество. Носи му се славата на храбрец – отвърна Джон де Уорън.

– Поискай замъка да се предаде – заповяда кралят. Джон де Уорън избра Линкс да преговаря с командира на гарнизона, а Едуард и останалите се върнаха в лагера. Линкс де Уорън бе безстрашен. Участвал бе в не една битка за покоряването на Уелс. Ала въпреки това мразеше безсмислените кръвопролития.

Придружен от свита оръженосци с бели знамена, Линкс влезе в Берик Касъл и прекара цели двадесет часа в преговори с Уилям Дъглас. Вече посред нощ Линкс видя поражението да се изписва върху лицето на воина. Чак тогава реши да направи реверанс пред гордостта му.

– Ще ти позволя да излезеш от замъка с всички почести, а хората ти ще носят твоите знамена и шотландския флаг.

* * *

Едуард Плантагенет, заобиколен от командири си, препусна към портите на Берик, за да приеме капитулацията на крепостта. Стотици мъже бяха застанали покрай оградата от заострени колове, за да бъдат свидетели на събитието. Когато Дъглас препусна с коня си през портите на замъка, жителите на Берик започнаха да сипят подигравки по адрес

на англичаните, да размахват оръжия и да крещат предизвикателни заплахи. Над всеобщата глъчка се извисяваше една обида, за която Едуард Плантагенет отлично знаеше, че се отнася лично до него.

– Дългокракия! Дългокракия! Дългокракия! – крещеше обезумяло то множество.

Прочутият гняв на Плантагенетите избухна като вулкан. Крал Едуард извади меча от ножницата си и го вдигна високо във въздуха.

– В атака! В атака!

Джон де Уорън веднага заповяда на леката кавалерия да заобиколи краля и бързо престрой един батальон пехотинци. Едуард, възседнал огромния си жребец Баярд, прелетя над рова и се понесе напред. От двете му страни язدهа племенникът му Ричард от Корнуол и Фиц-Уорън. Тримата прескочиха оградата, а Фиц-Уорън заповяда да я подпалят. Защитниците се разбягаха панически и английските пехотинци нахлуха в Берик като мощна приливна вълна.

Внезапно една стрела изсвистя във въздуха и се заби точно в процеп за очите върху шлема на Ричард от Корнуол. Едуард с ужас видя как племенникът му се строполява мъртъв. Ледено сините му очи откриха Джон де Уорън и гласът му прогърмя:

– Никаква милост! Никакви пленници! Всички мъже на Берик да бъдат посечени!

Линкс де Уорън не подозираше нищо за трагедията, разиграла се пред стените на замъка. Заобиколен от оръженосците си, той чакаше да се източи една дълга войнишка колона. Когато най-послед се озова зад дебелите стени на Берик Касъл, на ярката слънчева светлина, кървавата баня заливаше улиците на града.

– Защо не вземаме пленници? – сурово попита Линкс чичо си, щом го откри.

– Ричард от Корнуол бе убит. Едуард заповяда да не се вземат пленници – рязко отвърна Джон.

Линкс вдигна шлема си, обърна коня и препусна през улиците обратно към замъка, съпровождан от оръженосците си. Никой не се осмели да приближи до трите високи коня, чиито смъртоносни копита биха го стъпкали на часа. Линкс де Уорън се отправи без колебание към голямата зала на Берик Касъл, където се бе настанил Едуард Плантагенет.

– Берик Касъл е наш. Градът също – заяви той. – Ваше Величество, не е необходимо да се лее повече кръв.

Сините очи на Едуард заплашително блеснаха.

– Аз заповядах да се посекат всички мъже на Берик!

– Сир, някой от тези мъже не са войници, а обикновени граждани и занаятчии.

– Точно тези обикновени граждани потопиха нашите кораби и убиха Ричард от Корнуол! Да не би да се осмеляваш да оспорваш заповедите ми, де Уорън?

– Да, сир. Това клане е срам за всеки доблестен воин. Като какъв искате да бъдете запомнен, когато се пишат страниците на историята – като най-великия английски крал и мъдър законодател или като касапина от Берик?

Кралят присви очи.

– Спориш и убеждаваш страстно както сестра си. Вие от рода де Уорън сте дяволски самонадеяни.

– Осмелявам се да изкажа на глас това, което мисля, защото верността ми към вас е безгранична. Ако не заповядате да спре тази безумна сеч, омразата между шотландци и англичани ще се задълбочи и ще стане невъзможно някога да се обединят двете страни. Отвън лежат заклани жени и деца, сир!

– Заповедта ми се отнасяше само за мъжете. Заповядайте да спрат!

Линкс де Уорън не са бави нито миг. Получи това, за което дойде. Сега трябваше да усмири една армия, вече опиянена от миризмата на човешка кръв.

* * *

Джори де Уорън не си спомняше някога да се бе наслаждавала толкова много на едно пътешествие, както на това от Нюкасъл до Уигтън. Двамата с Робърт Брус се отдадоха на скандален флирт. Когато наблизко имаше и други хора, те се държаха изключително официално един към друг, но в мига, в който се окажеха далеч от любопитни уши и очи, двамата си разменяха шегички, закачаха се и се дразнеха по възмутително интимен начин. Това бе игра, на която взаимно се наслаждаваха и която бе двойно по-вълнуваща, защото бе тайна.

Джори стоеше на самия връх на Уигтън Касъл и се взираше в далечината към Карлайл, който се намираше само на осем мили. Робърт бе толкова близо до нея, че телата им почти се докосваха. Джори отметна глава и се взря в него. Тъмните му очи горяха.

– Познавам отвътре Уигтън. Завладяхме го когато Бейлиол се качи на трона, и имахме разногласия с англичаните.

– Представям си как си завладял тази крепост, подчинил си я изцяло на волята си и си я накарал да се предаде.

Брус докосна един кичур от сребристорлатистите ѝ коси, който се развяваше от лекия вятър.

– Завладяването е в кръвта ми.

Докато се взираше в красивото му лице, Джори си го представи на коня, размахващ двуостър меч и бойна секира, обагрени в кръв, с броня върху широките гърди и с голи лъщящи от пот ръце и рамене.

Почувства как краката ѝ отмаляват и тялото ѝ затреперва неконтролируемо, докато страстният му поглед я изгаря. Дъхът заседна в гърлото ѝ.

– Робърт! – промълви тя и се олюля.

Той я вдигна на ръце без никакво усилие и я понесе към стълбите. Откъде знаеше, че краката не я държат и че не би могла да стигне сама до стаята си? Джори не можеше да откъсне поглед от него. По кожата му блестяха капчици пот. Твърдият метал на гърдите му ѝ причиняваше болка, толкова силно я притискаше към себе си. Ала тя с цялото си същество копнееше за тази болка! С всяка стъпка той ги отдалечаваше от външния свят и всички останали.

Една болка се зароди в стомаха ѝ, пропълзя към сърцето и се качи в гърлото. Кожата ѝ бе станала толкова чувствителна, че вълненият плат на роклята я влудяваше. Ръцете му ѝ носеха сигурност и защитеност. Искеше винаги да ги усеща върху себе си.

Джори бе изгубена – напълно и безвъзвратно. Робърт я изпълваше с енергия, глад и страст, които трябваше да бъдат утолени! Знаеше, че и той изпитва същото. Двамата споделяха един и същ копнеж и той ги свързваше много по-здраво и от железни вериги.

Джори махна с ръка към стаята си. Брус разбра жеста ѝ и без думи я отнесе вътре, затвори вратата с крак и я пусна да стъпи на килима, за да се освободи от ризницата. Тя се вкопчи в него, за да не падне, удивена от лудостта, която я бе обзела да го притежава и да бъде притежавана.

Никога досега не бе виждала толкова широки рамене и такива мускулисти гърди. Не можеше да откъсне поглед от него. Приличаше на излята от бронз скулптура. Бе твърд като метал. Ръцете ѝ се плъзнаха по прекрасното и стегнато мъжко тяло.

– Робърт!

Устните му намериха нейните, опивайки се от вкуса на името върху тях. В целувката му нямаше нищо нерешително. Беше настойчива, пламенна и покоряваща. В този миг Джори осъзна, че той е луд от страст. Тя бе не по-малко дива и необуздана. Двамата разкъсаха роклята ѝ.

После неговите дрехи. Преди да падне и последното парче плат, Джори се покатери върху него, сякаш бе висок дъб. Винаги когато се бе любила със съпруга си, преди това дълго се бе къпала и парфюмирала в спалнята си. Сега ухаеше единствено на жена, а той на мъж, обзет от похот и власт.

Робърт сграбчи задника ѝ и я прониза с твърдата си щръкнала мъжественост. Дватама извикаха едновременно, изпълнени с радостта от сливането. Джори се задъхваше, стенеше, извиваше се и забиваше ноктите си в плътта му като разгонена женска. Съединените им тела се стовариха върху леглото и той я притисна с тежестта си. Робърт вля в нея толкова мощна чувственост, че тя се заизвива под него, повдигайки великолепното му тяло, за да изпита още по-пълно блаженство, да му даде възможност да я изпълни докрай.

В един миг младата жена отметна глава и диво се засмя. Съпротивата ѝ бе сломена още преди да я докосне. Смехът на Робърт се извиси над нейния, докато телата им се извиваха в екстаз. Бе грубо и животинско. Никога не го бе изпитала в брака си.

Джори бе толкова обезумяла от страст, че заби малките си бели зъби в лъскавото му от пот рамо. Това отприщи лудостта. В един миг тя потъваше в нуждата за освобождение, а в следващия се издигаше на вълната на удоволствието. Тялото ѝ се разтапяше в огнена лава, всмуквайки в жарките си дълбини твърдата му като мрамор мъжественост.

Когато страстта им най-сетне бе утолена, той се претърколи по гръб, а тя остана отгоре му. Очите ѝ не се отделяха от него, вкусвайки с наслада всяка частица от тялото му. Безумието я бе разтърсило и променило. Тя винаги бе знаела, че е чувствена и женствена. Сега осъзна, че всичко бледнееше пред това, което бе изпитала с този мъж. Той можеше да направи каквото си поиска с нея и тя с радост щеше да му го позволи. Сърцето ѝ се изпълни с ново чувство – той бе неотразимият Робърт Брус, а тя бе създадена само за него!

Погледът му се плъзна по тялото ѝ и накрая се спря върху сърцевидното ѝ лице. Ноздрите му се разшириха.

Тя бе толкова крехка и ефирна, че Робърт се запита дали не я бе наранил. Копнееше да я почувства под себе си още откакто напуснаха Нюкасъл. Не, искаше да я проние с члена си още преди пет години, когато тя бе на седемнадесет.

– Съжалявам, момичето ми...

Очите на Джори се замъглиха, но после усмивката озари лицето ѝ.

– Лъжливо копеле!

Младият мъж също се засмя.

– Не, не съжалявам... Тържествувам!

Тя докосна устните си до гърдите му, там, където туптеше сърцето му, и облиза капчиците пот.

Робърт я повдигна и я положи по гръб до себе си. После коленичи, възседна я, а очите му запламтяха, когато пръстите му бавно се плъзнаха по тялото, което току-що бе притежавал.

– Робърт, не отново!

– Джори, преди малко ние само се чифтосахме. Сега искам да те любя.

Костите ѝ омекнаха.

Любовниците изглеждаха като пълни противоположности – единият толкова силен, а другият толкова крехък и нежен, единият огромен, а другият дребен, той тъмен и мургав, а тя неземно руса. Но и по чувственост, и по темперамент си подхождаха напълно.

Този път Брус я люби бавно, сякаш разполагаха с всичкото време на света. Сливането им бе съвършено и пълно, но в мига, в който страстта им бе задоволена, той скочи от леглото и започна да се облича.

– Вземи ме със себе си в Карлайл – прошепна Джори.

– Не ме изкушавай.

– Изкушението е в кръвта ти. – За един кратък миг си помисли, че ще я вземе, но после разбра. – Ти няма да останеш в Карлайл, нали, Робърт? – замислено попита младата жена.

Вдигна я от леглото и я привлече към мощните си гърди.

– Много скоро ще съборя краля от трона му и ще си върна всички замъци, а след това и Анандейл.

Решителността и амбицията на Робърт Брус бяха толкова силни, че Джори потръпна от благоговение.

– А накрая и Шотландия, нали?

Тъмните му блестящи очи се взряха в лицето ѝ.

– Ти виждаш в сърцето ми и отгатваш и най-съкровените ми тайни. – Целуна я набързо, завъртя я и я плесна леко по дупето. – Трябва да съм оглупял напълно, за да допускам една жена толкова близо до себе си. Побързай! Облечи се!

* * *

Една седмица по-късно Джори вече не можеше да стои затворена зад стените на замък. По хълмовете и из долините блееха агънца, тревата бе избуяла, а цветята цъфтяха под топлия дъх на ранната пролет.

Реши да излезе да пояди. Вдигна полите си и отиде да потърси Алисия, смятайки, че любовницата на брат ѝ не по-малко от нея е закаднела за развлечения.

Алисия си бе избрала красивите стаи, разположени в предното крило с изглед към планината Къмбриан. Грандиозният Скидо, чиито връх се губеше в облаците, изглеждаше толкова близо, сякаш можеше да го докоснеш. Марджори почука леко на вратата и зачака. Никой не отговори и тя предположи, че Алисия е слязла долу. Тогава дочу слаб стон.

Приблужи и тихо я извика. Отново чу зададено стенание. Бързо завъртя дръжката. Обикновено намираше Алис Болтън за досадна и отегчителна, но сега, като видя младата жена свита на две от болка, мигом се изпълни със състрадание и загриженост.

– О, скъпа, какво има?

– Нищо. Остави ме сама!

– Нищо? Но ти агонизираш! Да не би да си се отровила? – Джори взе чашата с някаква течност на дъното и я помириша.

– Престани да ме следиш! – извика Алис, притиснала с две ръце корева си като жена, която всеки миг ще роди.

Тогава Джори забеляза, че полите ѝ са подгизнали от кръв.

– Мили Боже, но ти имаш кръвоизлив! Нека ти помогна.

Алис избухна в сълзи.

– Не казвай на Линкс! Моля те, не му казвай!

Когато смисълът достигна до съзнанието ѝ, очите на Марджори де Уорън се разшириха. Алис Болтън абортираше! Тъмнокяфявата течност в чашата беше отвара от див джоджен. Жените го варяха, когато искаха да се отърват от нежелана бременност.

Джори се спусна към леглото, издърпа чаршафа и го нахъса на широки ивици.

– Трябва да спрем кървенето! – Сърцето ѝ бясно биеше и ударите му отекваха в ушите ѝ. Мили Боже, нима тази жена не разбираше, че може да умре!

– Ще спре – увери я Алисия през зъби. – Болката е ужасна, но от дивия джоджен няма да повръщам, нито ще получа разстройство.

– Нима си го правила и преди? – смаяно попита Джори. Бе искрено потресена от постъпката на Алис, ала в същото време изпита огромно облекчение – значи брат ѝ бе напълно способен да създаде потомство! Колко егоистично постъпваше Алис като отказваше да задоволи най-съкровено желанието на Линкс! Та той толкова отчаяно копнееше за дете!

– Ела, позволи ми да ти помогна и да те сложа да си легнеш. – Нима тази жена не разбираше, че Линкс щеше да се ожени за нея в мига, в който разбере, че тя носи неговото дете? Джори отвори уста, за да ѝ го каже, но в последната минута размисли. Не, Алис Болтън не бе достатъчно добра за брат ѝ.

– Джори, моля те, закълни се, че няма да ме предадеш! Това наказание ми е достатъчно!

Марджори бе отвратена, но я съжали.

– Няма да те предам, Алисия, но те съветвам сама да си признаеш всичко.

Глава 5

Всички войници на Комин бяха изтикани на север в столицата на Шотландия Скун. Джон Комин, управителят на Шотландия, бързаше да събере силите си. Той поддържаше родственика си крал Бейлиол единствено защото мечтаеше някой ден да седне на трона. Сега, начело на армията, която бе свикал, Комин прекоси Анандейл на път за Англия.

Джок Лесли, управителят на Дъмфрис, се разгневи много, когато хората на Комин минаха през замъка и взеха добитъка и фуража. Джок, синовете му и околните васали се събраха във вътрешния двор на Дъмфрис, за да оценят загубите.

– Дъмфрис принадлежи на короната и когато крал Александър седеше на трона на Шотландия, а родът Брус управляваше Анандейл, на нас ни плащаха за службата. Откакто кланът на Комин завладя Дъмфрис, получаваме мизерно възнаграждение. Досега поне притежавахме най-големите стада говеда и овце и никога не сме си лягали гладни – възмутено заяви Джок. – Проклети да са тези Комин!

– Я всички вие се засрамете! – сгълча ги Магота. – Те отиват да се бият с англичаните. Не могат да го правят с гладни стомаси.

– За Бога, жено, та само преди седмица Комин бе на страната на англичаните. Сега отново се изметна. Моля се на Бог да помогне на Брус да победи Комин и да си възвърне Анандейл и замъците. Ще получим отплата за вярната си служба само когато той завладее западните територии.

– Всички от рода Брус са ветропоказатели и много лесно сменят съюзниците си – тросна се Магота. – Това е от нормандската им кръв.

Джок сви устни. Знаеше, че тя се опитва да го ядоса; според Магота никой келт не можеше да сгреша, за разлика от нормандците, които никога не постъпваха правилно.

– В ковачницата войниците разправяха, че графовете на Ангъс и Дънбар са отказали да изпратят попълнения за армията – обади се Алекс Лесли.

– Уверявам ви, че те не са единствените. Всички кланове в тази част на Шотландия предпочитат Брус пред Комин.

– Граф Патрик от Дънбар винаги е бил близък с Брус. Кръвта на всички кланове от непланинската част на Шотландия се е смесила с мръсна английска кръв. Срамота е, че нашето семейство не остана в

планините. Плюя аз и на Брус, и на англичаните! – изруга Магота.

– По-добре ще е да свикнем с тях. – Кийт загрижено погледна баба си. – Те ще дойдат по-скоро, отколкото си мислим.

– Ха! Ако дойдат в Дъмфрис, за да ни тъпчат, ще отровим копелетата! Двете с Джейн разбираме от билки и както можем да лекуваме, така можем и да убиваме!

– Не! – извика Джейн. – Никога няма да използвам дадения ми от Бога дар, за да правя зло!

Джок се взря в разширените от страх и мъка очи на дъщеря си.

– Ела тук, дете. Няма от какво да се страхуваш. Аз съм наполовина норманец и знам, че нито шотландците, нито англичаните са чудовища. – Разпери ръце. – А съвсем обикновени мъже. – Джок разбираше, че отдавна трябваше да отдели най-малката си дъщеря от тази старица. Джейн вече би трябвало да има съпруг и деца, които да запълват живота ѝ.

Момичето преглътна с усилие. „Просто обикновени мъже!“ Точно от това се страхуваше. Опипа талисмана си и се сети, че през последните два дни ѝ бяха поръчали да нарисува повече от десетина изображения за закрила. Искаха ги и мъже, и жени. Ако нямаше от какво да се страхуват, защо всички обитатели на Дъмфрис внезапно се втурнаха да търсят силата на магията?

* * *

Лудостта, обхванала Берик, най-после стихна. Мъртвите бяха погребани и Едуард Плантагенет незабавно издаде заповед да се възстановят разрушените сгради. Издигнаха още по-високи стени на укрепленията, а рова издълбаха още по-надълбоко. Лично кралят изкара първата количка.

За една седмица законите бяха подобрени, а омразният данък за вълната – отменен. Това бе сторено, за да се изкупи вината за клането, но слухът за варварските жестокости на англичаните в Берик се разпростря из цяла Шотландия и подобно на черен дим от буен пожар задави шотландците и ги изпълни с още по-силна омраза към завоевателите.

Когато крал Едуард получи пространния отказ на крал Бейлиол да препотвърди клетвата си за вяност, гневът на Плантагенет се надигна отново.

– Лъжльо! Де Уорън, ти ще се погрижиш да бъде свален от проклетия си трон и да ми бъде доведен на колене, молейки за милост! След месец искам Бейлиол да бъде хвърлен в Тауър.

Джон де Уорън, който като главнокомандващ трябваше да разгърне войската, нареди някои от пехотинците на Линкс и част от батальоните на Пърси и Бохун да останат в Берик, за да го възстановят и да контролират пристанището. На Антъни Бек, изпитан воин и епископ на Дърам, който командваше войски, свикани лично от него, беше възложено да плени крал Бейлиол. След това де Уорън поведе основната част от армията нагоре по крайбрежието към Дънбар, където бе граф Патрик, на чиято подкрепа можеше да разчита. Именно там и Едуард Плантагенет с един отряд възнамеряваше да се присъедини към войската. Докато прекосяваха хълмовете на Ламермур, воините му разчистваха пътя на англичаните към столицата Единбург.

* * *

Робърт Брус започна да събира военна сила от целия Нортъмбърланд. Ирландски и уелски войници, както и върволици от каруци с продоволствия, пристигаха всеки ден в Карлайл и към края на седмицата Брус бе готов за поход в Шотландия, за да си възвърне това, което бе негово.

Когато узна за жестокото клане в Берик, той бе сигурен, че Комин, който командваше шотландската армия, няма да закъснее да си отмъсти. Но бе искрено изненадан, когато научи, че най-заклетият му враг избягва англичаните на изток, а руши и разграбва на запад. Силите на Комин вършеха същите жестокости и сееха смърт и разруха, както бе сторил Едуард в Берик. Той насъскваше шотландските воители, щом прекосят границата, да опустошават всичко – първо събориха до основи манастира в Хекам, после прегазиха Редсдейл и заобикалящите го долини и приближиха крайната си цел – Карлайл Касъл. Всеки град и всяко село по пътя им бяха оплячкосани и подпалени; мъжете, жените и децата – избити; добитъкът – отведен, а църквите – сринати.

Робърт Брус чакаше зад дебелите стени на Карлайл, готов и изпълнен с желание да се разправи веднъж завинаги със заклетия си враг.

Комин бе избрал три хиляди най-добри и опитни воители. Шотландците смятаха, че ще изненадат противника, но се оказа, че изненаданите са самите те.

Тъй като почти не съществуваше вероятност замъкът да бъде нападнат, Робърт Брус повери защитата му на един от братята си, а самият той заедно с другите си братя нападна от север, юг, изток и запад. Врагът се опита да се измъкне, но високите каменни стени го държаха в капан. Настана невиджана сеч. Преди залез слънце почти хиляда

шотландци лежах мъртви по улиците на Карлайл.

Комин и шепа от командирите му успяха да избягат през портите на града и се присъединиха към останалите две хиляди войници, които ги чакаха пред стените. Той заповяда на всички да останат и да се бият докрай, но вождовете на клановете не бяха склонни да жертват хората си. И когато армията на Брус се изсипа извън крепостните стени, опиянена от победата и готова да помете всичко живо, изпречило се на пътя ѝ, лещрдите напуснаха бойното поле, втурвайки се към шотландската граница.

Още преди мръкване Робърт Брус стана победител. Армията му се върна зад стените на Карлайл, за да помогне на гражданите в гасенето на пожарите. Вечерта образът на Марджори де Уорън изплува в съзнанието на Робърт Брус. Уигтън не бе безопасно място.

След като настани Джори и Алис в Карлайл Касъл, Робърт се зае да громи шотландските нашественици из английските долини и да ги гони зад границата. Под знамената му се стече толкова много народ, че скоро той си възвърна властта над изгубените земи.

Тогава изпрати брат си Найджъл да разузнае къде се намира главната квартира на английската войска и да занесе доста дръзкото съобщение, че кланът Брус е завладял Анандейл, Дъмфрис, Голуей и Карик.

* * *

Линкс де Уорън начело на нощния патрул обикаляше големия английски лагер, изпълнен със задоволство от бдителността на уелските си стрелци, които виждаха и чуваха в мрака много по-добре от англичаните. Линкс бе убеден, че това е дарба, а не само резултат от специално обучение. Той смяташе, че уелците притежават шесто чувство, което ги предупреждава за надвисналата опасност. Когато чу писъка на нощна сова, мигом разбра, че някой се опитва да се промъкне в лагера. Не след дълго залови Найджъл Брус.

С острие, притиснато до гърлото и бясно биешо в гърдите сърце, Найджъл извика:

– Брус! Брус!

Линкс отпусна ножа, но продължи да извива ръката на мъжа назад, докато не го разгледа добре. Познаха се едновременно и задушавачата хватка бе заменена от братска прегръдка.

Влязоха в палатката на Джон де Уорън и Найджъл Брус разказа какво се бе случило в Карлайл. Той ги увери, че Марджори и Алисия са в безопасност, че войската на Брус е извоювала пълна победа над

половината от армията на шотландците и вече е по петите на другата половина, която заедно с Комин бяга обратно.

Съгледвачите на де Уорън го бяха осведомили, че един отряд от шотландски бойци е завладял замъка на граф Патрик в Дънбар, а от разказа на Найджъл Брус стана ясно накъде точно се е насочил Комин. Двете шотландски войски щяха да се съединят и да образуват значителна военна сила.

Джон де Уорън помоли Найджъл Брус да му начертае подробна карта на шотландската територия от границата до залива на Форт и през следващите няколко часа внимателно я изучава. До разсъмване де Уорън имаше план, но знаеше, че успехът зависи от пълното сътрудничество между Робърт Брус и армията, която в момента командваше.

– Моят брат поставя на първо място нашите интереси – поклати глава Найджъл. – Оставих го на сигурно място в нашата крепост в Локмабън, разположена в самото начало на долината Анандейл. Когато местните жители видяха знамената на Брус, се присъединиха към нас; никой не ни се противопостави. Робърт се завърна там, където принадлежи и сега владее целите западни територии. И цял табун диви коне не може да го извлече от собствените му земи.

Линкс усети дългия и замислен поглед, който му хвърли чичо му. Нямахме смисъл да спори с него, тъй като знаеше, че е прав. Говореше се, че кланът Брус е подписал договори за съюз с повечето от графовете в южна Шотландия, така че победата на англичаните зависеше от помощта на Робърт Брус. Битките можеха да продължат с години, отново и отново завладявайки и губейки едни и същи земи. Необходима бе една решителна битка, която да наклони везните на една страна и в цяла Шотландия да се разбере, че Бейлиол завинаги е свален от трона.

– Добре – съгласи се Линкс. – Ще се върна заедно с Найджъл и ще убедя Брус да ни сътрудничи при едно условие. – Зелените му очи бяха застрашително сериозни, когато ги впи в чичо си. – Искам твоята дума, не тази на Едуард Плантагенет, че земите на Робърт Брус ще му бъдат върнати и че всичко, което бе присвоено от Комин ще му бъде незабавно възстановено без никакви въпроси и недомлъвки.

* * *

На следващия ден след като пристигна в Локмабън, Линкс излезе на езда заедно с приятеля си Робърт Брус. Двамата прекосиха Анандейл и посетиха всеки един от замъците на Брус от Карлейвърк до Локрайън. Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-грандиозна и

величествена ставаше гледката край тях.

– Кой е бил първоначалният владетел на тези земи? – попита Линкс.

– Моят далечен предшественик Адам⁸ де Брус, който дошъл тук заедно със Завоевателя⁹, който му е предоставил господството над Анандейл заедно с двеста хиляди акра земи в западната част между Англия и Шотландия.

– Нормандската алчност за земи все още кипи в кръвта ни – отбеляза Линкс. – Всички ние сме завоеватели.

Робърт се засмя.

– Аз съм норманец, но имам и от келтската кръв на майка ми. Нима е чудно тогава, че изгарям от желание да властвам?

Двамата язدهа по улиците на процъфтяващия Дъмфрис, минаха край францисканския манастир и великолепия каменен мост, чиито девет извити колони се губеха във водите на река Нит. Линкс не можа да потисне завистта си.

– Не те виня, че никога не си искал да се махнеш оттук. Анандейл е най-красивото място, което някога съм виждал. Не ме разбирай погрешно – Есекс и Съри са живописни и цивилизовани области, там са най-плодородните земи в Англия, но тук витае някаква особена магия, която омайва сърцето и душата. Може ли да хвърлим един поглед на замъка?

Робърт се засмя.

– Не е мой. Принадлежи на короната. Хрумна ми една идея! След като победим Комин, помоли краля да те направи комендант на крепостта. Ще бъдем съседни.

Погледите им се срещнаха.

– Означава ли това, че ще се биеш на наша страна? – Линкс почти бе изгубил надежда. Гласът му преградна от приказки, опитвайки се да убеди Робърт Брус да подкрепи крал Едуард, но досега приятелят му от детинство не бе дал никакъв знак, че е съгласен. Линкс бе изтъкнал и

8. Навярно авторката е направила неволна грешка – този предшественик също се е казал Робърт де Брус (умрял през 1094 г.) и е бил нормандски рицар, дошъл заедно с Уилям Завоевателя. – Б.пр.

9. Уилям I Завоевателя (1027–1087 г.) е крал на Англия от 1066 г. Незаконен син на Робърт Злия. Наследява баща си като херцог на Нормандия през 1035 г. Заявявайки, че неговият родственик, крал Едуард Изповедника, му е завещал трона на Англия, Уилям побеждава крал Харолд при Хейстингс, Съсекс, и се възкачва на престола. При него феодализмът напълно се установява в Англия и кралската власт е абсолютна. Умира в Руан след падане от кон и е погребан в Кайен. Франция. Наследява го единият от синовете му, Уилям II. – Б.пр.

това, че Робърт трябва да изчака Едуард официално да го възстанови като господар на земите и замъците, преди да ги обяви за свои. Английският монарх не понасяше високомерието и дързостта. Но Линкс бе останал с впечатлението, че Робърт Брус не се трогва от избухванията на краля. А сега изведнъж Робърт се предаде. Линкс се съмняваше, че е само от приятелски чувства. Може би бе предизвикателство. Докато яздеше редом с него под лъчите на априлското слънце, той нямаше ни най-малка представа колко много зелените му очи напомнят на Робърт за Джори.

* * *

– Това е Брус! – Новината мълниеносно се разпръсна из града и преди Робърт и Линкс да пристигнат в замъка, всички негови обитатели вече знаеха, че е пристигнал графът на Карик и господарят на Анандейл. През последните три години Дъмфрис бе служил на рода Комин и сега всички, с изключение на управителя, бяха неспокойни какво е наумил Брус.

Джок Лесли излезе пред портите, за да посрещне могъщия граф и да му предложи освежителни напитки и всичко, от което се нуждае.

– Спомням си те – рече Брус, доволен от това, което завари в Дъмфрис. – Откога си управител тук?

– Повече от двадесет години, милорд.

Робърт представи Линкс де Уорън, който засипа Джок с въпроси.

– Разбрах, че стадата тук означават богатство. Колко големи са вашите стада?

– Дъмфрис има хиляда овце, милорд. С полученото от продажбата на вълната им щяхме да изкараме зимата. За нещастие армията на Комин отведе животните, преди да дойде време за стригане.

Линкс видя потъмнялото от гняв лице на Брус.

– Дъмфрис разполага ли със собствена ковачница?

– Да, милорд, също и с мелница и пивоварна. – Джок Лесли се чувстваше едновременно поласкан и горд да отговаря на въпросите на високопоставените гости. Сърцето му се изпълни с искрено задоволство, докато получаваше похвалите за управлението си. – За нас ще бъде голяма чест, ако останете за вечеря, милорди.

Робърт Брус погледна питащо към Линкс, който енергично кимна в знак на съгласие.

– Благодаря за поканата, за нас ще бъде удоволствие да вечеряме в Дъмфрис.

* * *

Сестрите ѝ пристигнаха в къщата. Джейн никога не ги бе виждала толкова развълнувани.

– Ела, ела бързо! Това е самият Брус! Той се слави като най-красивият мъж в цяла Шотландия – извика Мери.

– И най-силният – добави Кейти. – Жените припадат само като го зърнат.

Джейн забеляза, че Магота е възмутена, но и изпълнена с любопитство.

– Хайде да отидем да видим как изглежда този зъл дявол – побутна тя баба си.

Присъединиха се към насъбралата се във вътрешния двор тълпа. Всички се бутаха и блъскаха, нетърпеливи да зърнат двамата могъщи лордове, които бяха пристигнали в Дъмфрис Касъл. Единият от мъжете бе светлокос, а другият – тъмен. За никого не бе трудно да познае кой е Робърт Брус.

– А този с него? Прилича ми на норманец – подозрително отбеляза Магота.

– Разправят, че е англичанин и приятел на Брус – обади се една жена от тълпата.

Джейн Лесли почувства как в гърдите ѝ се надига гняв. Как се осмеляваше Брус да доведе един англо-саксонец в Дъмфрис? Но тогава го видя и погледът ѝ се прикова върху великолепия мъж с буйната светлокостенява коса и искрящи зелени очи. От устните ѝ се изтръгна смаяно възклицание. Та това беше нейният рис!

Пръстите и се склочиха около талисмана на шията ѝ. Усети силните и бързи удари на сърцето си. Примигна бързо, убедена, че образът не може да бъде истински, ала не успя да го прогони. Възбудените гласове на сестрите ѝ и шумната глъчка наоколо сякаш се стопиха – тя чуваше единствено бесния си пулс. Не виждаше нищо освен силния мъж, чиято златистокафява грива му придаваше толкова голяма прилика с риса.

За един миг ѝ се стори, че зелените очи поглеждат право в нейните и като че ли проникват до самата ѝ душа. Осъзна, че познава този мъж; вече го бе виждала. Припомни си съня си.

Споменът отне дъха ѝ. Виждаше как рисът се превръща в мъж и сега същият този мъж стоеше пред нея от плът и кръв. Страните ѝ пламнаха, когато си припомни как се прокрадваше с безшумните стъпки на див звяр и как, преди да успее да извика или да побегне, я бе сграбчил със

силните си ръце. Но той бе враг. Нормандец, простиращ дяволската си сила над нея и над всички тях!

– Магота, ние не го искаме тук – настойчиво прошепна Джейн. – Трябва да се отървем от него!

В този миг Джок Лесли въведе гостите в замъка и Джейн и Магота разбраха, че ги е поканил на вечеря.

– Ще отидем в кухнята – реши баба й. – И все някак ще се отървем от тях.

Готвачите вече се суетяха – разбъркваха котела със супата, опитваха крехкостта на еленското, задушаваха зеленчуци.

– Аз ще приготвя соса – заяви Магота тъкмо когато влизаше Джок Лесли.

Той я погледна и я избута настрани.

– Излез веднага оттук, жено! Днес няма да търпя злобните ти номера. Да не би да искаш да ни посрамиш?

Възмутените протести на тъща му, че е невинна и не замисля нищо лошо, не го трогнаха. Джок знаеше колко дълбока е омразата й към всеки чужденец.

– Андрю! – повика той сина си, който се обучаваше за главен управител на замъка. – Отговаряш за кухнята! Не искам изобщо кракът на Магота да стъпва тук!

След като баба й излезе, Джейн се сви в един ъгъл и търпеливо зачака. В нея се преплитаха страх и омраза, но в едно бе напълно сигурна – нормандецът бе по-опасният от двамата новодошли.

Един от готвачите изсипа супата в голям супник и я подправи със сметана и вино. Джейн пристъпи напред.

– Андрю, може ли да сервирам? – мило попита девойката.

Брат й се усмихна.

– Много добре, Джейн, но не се разтакавай, че изстива много бързо.

Когато Джейн влезе в голямата зала, сърцето й се качи в гърлото. Колкото повече приближаваше към почетните гости, толкова повече омекваха краката й. Учудваше се на собствената си безразсъдност. Дали наистина ще се осмели? Когато вдигна черпака, за да сервира на Робърт Брус, усети, че цялата трепери. Самообладанието я напускате, но тя прехапа устни и сипа, без да разлее нито капка. Стрелна крадешком с поглед мъжа със светлокостенявата коса, който бе седнал до Брус. Потрепна, когато си припомни какви неща правеха в съня й порочните му устни. Видя как погледът му се плъзга от гърдите към косите й. Видя и одобрението, и желанието, което пробягна по лицето му. Пое дълбоко

дъх. Когато чувствените му устни се извиха в подканваща усмивка, решителността ѝ се възвърна. Бързо наклони супника и гъстата течност се изля право в скута на мъжа.

Линкс де Уорън скочи. Кожената му туника го спаси от жестоко изгаряне. Ръката му светкавично се стрелна и се склучи около китката на момичето, преди то да успее да избяга. Очите му замятах гневни мълнии.

– Коя, по дяволите, си ти?

– Келтка! – предизвикателно вирна глава тя.

– По-скоро дива котка, която се нуждае от опитомяване.

– Заклет враг на всички проклети англичани!

Джок Лесли, който тъкмо внасяше голяма кана с най-хубавото вино от избите на Дъмфрис, се спусна напред, опитвайки се да замаже грубостта на дъщеря си.

– Кое е това момиче? – сърдито попита де Уорън.

– Твърде непохватна слугиня, милорд.

– Никак не е непохватна. Не беше случайно! – Де Уорън присви очи и пушна китката ѝ. Съзираше желанието ѝ да се хвърли върху него и да му издере очите, но знаеше, че няма да посмее. – Иска ми се да те науча на добро държание – рече той с нисък и леко дрезгав глас. Джейн ясно разбра, че му се иска да я научи и на други неща.

– Напусни веднага залата! – заповяда Джок. – Ще бъде наказана, милорд.

Щом червенкосото момиче излезе, Робърт Брус изрече:

– Позволи ми да ти поднеса извиненията си за поведението на всички келти. Понякога страстните им натури взимат връх над разума.

Линкс де Уорън не можа да се сдържи и избухна в смях. Нямахше нищо против собствената му страстна натура да вземе връх над тази девица с пламтящи като огън коси.

– Не я наказвай, Джок Лесли. Знам, че тук в Шотландия омразата към англичаните е дълбоко вкоренена, а това момиче просто е много буйно и непокорно.

С властен жест Джок повика чернокосата Кейти.

– Моята дъщеря лично ще ви сервира останалата част от вечерята, милорди. Давам ви думата си, че нищо повече няма да помрачи гостуването ви.

Джейн хукна към конюшната, сякаш дяволът я гонеше по петите. Видя, че брат ѝ Кийт бе отвел конете на гостите в най-хубавите клетки и им бе сипал по една торба с овес. Приблужи към красивите жребци и

тихо им заговори. Макар че мразеше собствениците им, те бяха най-прекрасните животни, които някога бе виждала.

После се изкуши да отвори и провери торбите, привързани към седлата. Може би ще узнае кой е смущаващият мъж с Робърт Брус. Може би ще разбере защо е дошъл и какво търси в замъка.

Огледа първо съдържанието на товара, привързан към седлото на сивия жребец и реши, че конят принадлежи на Брус. Там намери манерка с вода, овесени питки и сгъната шотландска пола. Подреди всичко и приближи към следващата клетка. Разтри лъскавия черен врат на животното, мърморейки гальовни думи. После развърза торбите и погледна нетърпеливо вътре.

Ала съдържанието им я разочарова. Всичко, което намери, бяха няколко ябълки, чифт ръкавици за езда, каквито носеха рицарите, и един пергамент, който ѝ заприлича на карта на Анандейл. Тъй като не можеше да чете, Джейн я сгъна и сложи всичко обратно, с изключение на една ябълка, която поднесе на жребеца и нежно го потупа.

– Какво, по дяволите, правиш на коня ми?

Опита се да избяга, но той бързо я настигна и мазолестата му длан сграбчи здраво китката ѝ.

– Пази се, нормандецо! Аз съм вещица с опасна сила и мога да поразя всеки враг на Шотландия!

– Твоите суеверни бръщолевеници никак не ме интересуват! Това, което искам да знам, е с какво хранеше коня ми?

Джейн забрави за страха и се изпълни с негодувание.

– Никога не бих сторила зло на животно! Дадох му една ябълка. Пусни ме! Причиняваш ми болка!

– Би трябвало да те метна върху коляното си и да ти дам да разрешиш, малко зверче такова!

– Охо, какво става тук? Да не би да прекъсвам прелюдията към едно хубаво търкаляне в сеното? – с усмивка попита Робърт Брус.

– Много смешно – сухо отвърна Линкс и пусна момичето. – Как е възможно една жена да предизвика подобен хаос за толкова кратко време?

– Нали знаеш какво казват за червенокосите? – смигна му Робърт. – Избягвай ги като чумата!

Джейн все още трепереше, докато наблюдаваше как двамата се мятат на конете си и препускат навън. Обзе я огромно облекчение, че англо-нормандецът си отива. Ала така както чувстваше, че това не е първата им среща, така усещаше, че не е и последната. Рисът щеше да

Брак за една година

се върне. Това бе неизбежно.

Глава 6

Планът на Джон де Уорън се оказа блестящ. Когато уморената вече шотландска армия наближи предните склонове на ламермурските хълмове, английските сили се стовариха върху нея. Шотландците се опитаха да се изтеглят, но попаднаха право на Брус. Така се оказаха в капан.

В ожесточената битка край Спотсмур шотландците претърпяха невиджано поражение. В края на деня бе пленен не само Комин, но и сто и тридесет влиятелни шотландски рицари, между които графовете на Монтийт, Атол и Рос. На следващия ден Дънбар Касъл се предаде.

Вечерта след победата както обикновено бе посветена на шумен пир и разюздан гуляй. Стените на замъка се огласяха от смеха на воините, търкалянето на бъчонките с бира и буретата с малцово уиски¹⁰, които изнесоха от дълбоките изби, сега пълни с пленници. Линкс де Уорън се оттегли в палатката си. Чувстваше се уморен и изтощен. Нямаше я радостта, която обикновено съпътстваше победата.

„Какво, по дяволите, ми става?“ – питаше се младият мъж. Думите на Алисия изплуваха в съзнанието му: „Войната е твоят живот.“ Бе го казала сухо и студено. Опита се да си представи бъдещето си. Тъй като Шотландия се предаде, следващото военно предизвикателство бе Франция.

Внезапно осъзна, че това не му е достатъчно. Искаше повече. Жадуваше за още. Не бе сигурен какво, но знаеше, че няма да го намери из бойните полета на Франция. Затвори очи, но картините на зверствата по улиците на Берик с ужасяваща яснота изплуваха в съзнанието му. Толкова деца бяха лишени от дом и семейства, а на много от тях животът бе угасен като пламъка на восьъчна свещ. Нищо на този свят не бе по-скъпо от едно дете. Би продал и душата си, за да има свое собствено.

* * *

Едуард Плантагенет напусна доста бързо Берик, изпълнен със съжаление, че бе пропуснал решителната битка, която най-сетне щеше да

10. На келтски означава „вода на живота“. Уискито започва да се прави в Шотландия през 1494 г., но изкуството на дестилация е познато доста преди това. Шотландското уиски се приготвя от малцов ечемик, ирландското – от обикновен ечемик, а американското – от ръж и царевица. Напитката обикновено отлежава от 4 до 12 години в дървени бурета. Б.пр.

постави Шотландия в краката му. В голямата зала на Дънбар му водеха един по един пленниците, затворени в тъмницата на замъка. Искаше да се наслади на пълното им подчинение, докато коленичеха смирено в краката му и произнасяха клетвата за вяност.

Както обикновено ги изпрати в Англия, за да бъдат затворени в Херефорд. Там доскоро богатият и силен де Клер държеше престъпниците. Сега кралят на Англия реши да възложи тази задача на новия си зет Монтимър, за да изпита способностите и характера му.

Граф Патрик възстанови щетите в замъка си Дънбар и организира голямо празненство в чест на победата. Едуард Плантагенет вдигна тост за своя главнокомандващ Джон де Уорън.

– Много добре се справи, Джон. Още когато те сложих начело на войската си, знаех, че съм избрал най-добрия. И двамата сме се учили от един голям воин – Симон дьо Монфор. Предпазливият преследва бавно една отстъпваща армия, а великият удря еднакво твърдо и когато врагът е победен, и когато битката още не е решена.

– Сир, нямаше да можем да хванем в капан шотландската армия без бързите и решителни действия на Робърт Брус. – Джон де Уорън вдигна златната си чаша към Робърт, който се бе изправил до рамото му. – Препоръчвам ви незабавно да утвърдите властта му в Анандейл.

– Доколкото си спомням, казах, че ще помисля по въпроса, след като Бейлиол бъде пленен и свален от трона – студено отвърна Едуард.

Робърт Брус погледна краля на Англия право в очите.

– Когато Бейлиол бъде свален, аз ще предявя претенциите си за трона на Шотландия, не само за Анандейл.

Докато черните очи на келта се взираха в яркосините на Плантагенет, се възцари напрегната тишина.

– Да не би да си въобразяваш, че ние си нямаме друга работа, освен да завоюваме кралства за теб?

Линкс почувства надвисналата враждебност и пристъпи по-близо до приятеля си Робърт, а Джон де Уорън призова на помощ всичките си дипломатични умения и се обърна към краля:

– Ваше Величество, следващата ви стратегическа цел е Единбург. Трябва да принудим всички замъци пред нас да се предадат, а това са: Роксбъро, Джедбург, Дъмбартън и накрая Единбург. От там до Стърлинг е много близо. Осмелявам се да предположа, че вашия триумфален поход през Абърдийн и Банф по целия път до Елгин ще бъде съпътстван от шотландски благородници, които ще се надпреварват да ви предлагат подкрепата си. Единствената опасност е, че разпръснатата от нас армия

може да се прегрупира зад гърба ни и да нахлуе в западните и южни провинции, докато ние сме на север.

Едуард Плантагенет отлично разбираше, че не може да си позволи да обиди и отблъсне Робърт Брус. Нуждаеше се от могъщия граф, за да защитава тила му.

– Ти си велик стратег, Джон, така че оставям въпроса изцяло в твоите ръце. Незабавно ще потвърдя господството на рода Брус над възвърнатите замъци. Западният път между Англия и Шотландия трябва да бъде отворен, защото по него ще се снабдява войската ни.

Кралят се отдалечи, съпроводен от Джон де Уорън. Робърт Брус и Линкс се спогледаха, едва сдържайки се да не избухнат в смях.

– Господи, няма нищо по-добро от това да говориш направо и да си поискаш желаното.

Робърт побутна приятеля си, кимна по посока на Джон де Уорън и подхвърли:

– Защо не опиташ и ти?

Внезапно Линкс осъзна какво точно искаше. Вдигна глава и потърси чичо си е поглед. Откри го и без колебание се запъти към него. Отвори уста да заговори, но Джон де Уорън го изпревари:

– Съжалявам, Линкс, но се страхувам, че ще трябва да забравиш за участие в решителната битка, която окончателно ще постави Шотландия на колене. Кралят не се доверява изцяло на Робърт Брус и иска да остави край него свой доверен човек. Ти си единственият, който няма да събуди подозренията му. Дъмфрис Касъл принадлежи на английската корона и там трябва да има постоянен гарнизон. Приемаш ли тази неблагоприятна работа?

Отговорът на племенника му бе една широка усмивка.

* * *

На следващата сутрин Линкс де Уорън препусна на юг начело на отряд от двадесет млади рицари и седемдесет войника. Останалата част от хората му бе поставена под командването на братовчед му Фиц-Уорън. Линкс разговаря с тях открито и попита дали има доброволци, знаейки много добре, че повечето ще предпочетат да участват в предните редици на похода в Шотландия. Когато обяви командването на Фиц-Уорън, в редиците избухнаха разногласия и Линкс с изненада установи, че неговите уелсици нито харесват, нито уважават братовчед му. Затова обсъди създаването се положение с десетина от верните си рицари и те го увериха, че Джон де Уорън ще държи изкъсо незаконния си син и

всичко ще бъде наред. По-младите, които Линкс взе със себе си, можеха да бъдат използвани и като куриери.

Вечерта преди да пристигнат в Дъмфрис, след като се установиха на лагер и опънаха палатките, Линкс де Уорън събра хората си. Не искаше да има никакви неприятности, когато се настанят в крайната си цел, затова съвсем ясно обясни правилата.

– Хората в Дъмфрис не са войници, а служители в замъка. Ние не отиваме там като завоеватели, стъпвайки ги под краката си и сломявайки съпротивата им, а с мир. Няма да правим лагер извън стените на крепостта. Всички ще се храним в голямата зала. Рицарите ще спят в собствени стаи по двама. Ние сме гарнизон, мироопазваща сила, която ще помага на отряда на Брус в западните територии и ще поддържа отворен пътя между Англия и Шотландия, по който ще се осигурява снабдяването на войската и, което е още по-важно, връзката между Карлайл и Единбург. Не забравяйте, че макар и шотландци, хората в Къмфрис не са врагове. Ние искаме да спечелим тяхното приятелство, а не враждебност. – Линкс наблегна на последните думи. – За всяка неприятност и недоразумение ще ми се докладва лично. Ако се натъкнете на предателство, а аз съм сигурен, че това неминуемо ще се случи, няма да отнемате ничий живот. Един път в седмицата ще свиквам съд, който ще решава за всички наказания. Не забравяйте, че служите на де Уорън. Няма да търпя варварщина. Можете да общувате и да влизате в интимни отношения с жените в Дъмфрис, Но никоя жена не трябва да бъде принуждавана насила.

* * *

Когато Линкс де Уорън пристигна в Дъмфрис Касъл, нареди хората му и обозът да изчакат във вътрешния двор, докато поговори насаме с управителя. Нито един кон нямаше да бъде отведен в конюшните и нито една каруца разтоварена, докато не се изпълни задължителният протокол.

Де Уорън бе приятно изненадан, когато управителят го позна и се обърна към него по име. Линкс свали кожената си ръкавица и протегна ръка.

– Джок Лесли, ти си управител тук двадесет години и аз най-почтително те моля да останеш на този пост. – Не откри и сянка от враждебност. – Както сам виждаш, аз и хората ми сме изпратени на гарнизон в Дъмфрис. Искам присъствието ни да се приеме по най-безболезнения начин и знам, че това изключително много зависи от отношенията

между нас двамата. – Искаше още от самото начало да спечели Джок Лесли на своя страна, като по този начин се надяваше да намали негодуванието на обитателите на замъка от пристигането на английските воини.

– На вашите услуги, лорд де Уорън.

– От това, което видях тук, останах с впечатлението, че много добре си вършиш работата. Лаская се с мисълта, че и аз съм изряден в своята. Въпреки това навярно ще се наложи да се правят някои взаимни отстъпки. Ако има нещо, което не ми харесва и искам да бъде променено, ще дойда направо при теб, Джок. По същия начин, ако теб нещо не те удовлетворява, бих желал да го споделиш първо с мен. – Ъгълчетата на устните му леко се извиха нагоре. – Не обещавам, че ще го променя; но си ми се славата на твърд и безкомпромисен. Ала искам да знаеш, че винаги можем да го обсъдим заедно.

Линкс му хвърли още един изпитателен поглед и побърза да продължи:

– Придружават ме двадесет рицари, всички до един самоуверени млади дяволи, но те няма да имат право да се разпореждат в замъка. Ти си управителят, Джок Лесли, и никой няма да ти заповядва, освен мен. – Устните му отново се извиха в лека усмивка. – Сам ще ловиш плъховете си.

Тъй като Джок не схвана значението на последните му думи, Линкс махна с ръка към двора.

– Започвай незабавно да издаваш нарежданията си. Кажи на хората ми къде трябва да отведат конете си и къде да разтоварят продоволствието. А утре ще ме разведеш из Дъмфрис и ще ми покажеш как протича животът тук.

* * *

През следващите няколко дни мъжете, жените и децата от Дъмфрис постоянно оглеждаха новопристигналия гарнизон. Отначало – с безпокойство и недоверие. В крайна сметка тези мъже бяха англичани, а разказите за жестокостите на англичаните в Берик бяха достигнали и до Дъмфрис. Но когато видяха, че командирът им е същият мъж, който придружаваше Робърт Брус, част от страховете им се поутоложиха.

Много скоро всички узнаха, че Джок Лесли остава управител на замъка и си запазва всички пълномощия. Хората си отдъхнаха облекчено и отправиха горещи благодарности към Бога.

Джейн Лесли бе едно от малките изключения. Тя не стъпваше нито

в замъка, нито в двора. Цели два дни прекара край леглото на съпругата на брат си Бен, която раждаше четвъртото си дете. Джудит винаги имаше тежки раждания, но гласът и ръцете на Джейн я успокояваха, пропъждаха страха ѝ и облекчаваха голяма част от болката ѝ. Нежното докосване на момичето бе като магия, а тихите ѝ напевни песни унасяха.

Бен внимаваше да не се изгърве пред жена си, че в Дъмфрис се е настанил нов гарнизон, смятайки, че и без това си има достатъчно тревоги на главата. Поради това Джудит бе в блажено неведение за пристигането на англичаните в замъка.

Бебето се появи тъкмо когато слънцето се изкачваше на небето. Джейн изми новороденото и го сложи до щастливата майка. Джудит затвори очи за заслужена почивка, докато Магота оглеждаше внимателно новия си правнук.

Тогава Джейн се измъкна незабелязано от каменната къща и вдигна лице към топлото априлско слънце. Въпреки че през последните два дни почти не бе спала, чудото на раждането бе твърде вълнуващо преживяване и последното нещо, което ѝ се искаше, бе да заспи. Затова пое по пътеката през поляната и навлезе между дърветата. Горският вир беше на две мили от къщата на Бен, но Джейн вървеше леко, изпълнена с щастливи мисли. Слушаше песента на горските птици, а зорките ѝ очи оглеждаха създаденията, притаили се в дебелите зелени сенки. Беше още много рано и може би щеше да срещне риса.

Когато пристъпи на полянката, една малка сова кацна на рамото ѝ и отпусна пера. Крайчеца на крилото ѝ докосна бузата на девойката. Безшумното пристигане на горската птица винаги доставяше неизказано удоволствие на Джейн.

В този миг зърна любимата си зелена чапла, най-срамежливата от всички водни обитатели. Чаплата кацна на едно ниско клонче и протегна надолу дългата си шия за някоя лещанка.

– Виждам те, Краб-Бил – извика Джейн и видя как птицата наклони глава настрани. За пръв път я бе съзряла по време на отлива там, където река Нит се вливаше в морето. Кълвеше малки рачета и Джейн веднага я бе нарекла Краб-Бил. Сега момичето седна край вира и доволно затвори очи.

* * *

Възползвайки се от ранния час, Линкс де Уорън избра един малък сокол от клетката, оседла коня си и препусна сам, за да огледа земите на Дъмфрис. Знаеше, че по-късно управителят Джок Лесли ще го разведе

из обширното имение, но сега му се искаше сам да хвърли един поглед.

Докато препускаше, Линкс никъде не видя говеда или коне да пасат из полетата. Мислено прокле Комин, който бе отвел добитъка на Дъмфрис. Много добре разбираше, че една армия трябва да бъде нахранена, но бе много недалновидно да се изколят всички животни.

Запита се дали и тук държаха свинете в горите. Не откри никакви следи сред дърветата, бе пълно с дивеч. Когато се озова на малката полянка, Линкс скочи от коня и пусна сокола, наблюдавайки го как се издига като стрела нагоре.

Пронизителен вик раздра въздуха и де Уорън се намери съборен на земята. Някакво тяло се бе хвърлило върху него. Линкс светкавично сграбчи нападателя си за гърлото, претърколи се отгоре му и го притисна. Мекотата мигновено издаде, че пленникът е жена. По дългата пламтяща коса веднага я разпозна – това бе момичето, което толкова много го бе ядосало при първото му посещение в Дъмфрис.

Веждите на Джейн се стрелнаха от изненада, когато различи лицето на мъжа, надвесен над нея. Втренчи се в пламтящите му зелени очи и неволно потръпна, усетила дивия мъжки огън в него, представяйки си, че всеки миг ще започне да я ближе. Ала много скоро осъзна, че той нямаше никакво намерение да е нежен. Бе ядосан. В гърдите ѝ се надигна страх.

– Аз... аз ви бутнах, защото не исках соколът да убие птицата.

– Бутнала си ме? Та ти се хвърли отгоре ми като див звяр!

– Създанията, които идват край този вир са мои приятели. Това място е свещено и аз не разрешавам да се ловува тук.

– Ти не разрешаваш? За коя, по дяволите, се мислиш?

Джейн не искаше да му казва името си и се изви под него, опитвайки се да се освободи. Ала бе здраво притиснатата между мускулестите му бедра. Бутна с длани гърдите му и пръстите ѝ се плъзнаха по гладките, извиващи се като змии мускули. Знаеше, че това бе най-огромният мъж, който някога бе срещала и мисълта, че лежи безпомощно под него я изпълни с ужас. Та той можеше с голи ръце да прекърши врата ѝ! Гърдите ѝ се надигаха и спускаха. Опитваше се да се успокои.

– Какво правите тук? – задъхано попита тя.

Облите и чувствени гърди бяха толкова изкушаващи, че дланите на Линкс го засърбяха да ги обхванат и замилват. Гневът му се стопи, заменен от изгарящо желание. Той ѝ се усмихна.

– Каквото си пожелаля. Аз съм новият господар на Дъмфрис. – При мисълта за мекото девическо тяло, притиснатото под него,

мъжествеността му се втвърди и запулсира от необуздана страст.

– Невъзможно! Та вие сте англичанин! – Изговори думата с неприкритата погнуса.

– А ти си келтка, доколкото си спомням от последната ни среща. Как се казваш?

– Сирони – предизвикателно отвърна тя, използвайки келтското име на богинята, с което понякога я наричаше Магота. Спомни си, че му бе казала, че е вещица със способност да поражда враговете на Шотландия. Призова цялата си смелост и заговори: – Вие не сте добре дошли в замъка. Ако незабавно не си заминете, голямо нещастие ще се стовари върху вас и хората ви.

– Твоите келтски заклинания ме карат да треперя от страх. Аз не съм суеверен. Забравяш, че съм нормандец. – Наклони глава, за да вдъхне аромата на косите ѝ и твърдият му член се притисна към корема ѝ.

Джейн внезапно осъзна, че го е възбудила и страхът ѝ се надигна с нова сила. Мразеше го за похотливото му желание, мразеше и себе си заради начина, по който я караше да се чувства.

– Не, не съм забравила, че сте нормандец! – изсъска тя.

Линкс видя потъмнелите ѝ от страх очи и тогава се опомни. Ако не престане да я дразни, ще изгуби контрол над тялото си и ще я обладее тук, върху тревата. Досега никога не бе изнасилвал жена.

– Глупаче! Би трябвало здравата да сгрея задника ти! – Претърколи се. Видя я как се надига и се изправя. – Обзалагам се, че всичките ти умения са лудориите, а не магическата сила.

Въпреки че Джейн се страхуваше от него, пренебрежителните му думи я предизвикаха, затова погледна към дървото, където бе кацнал соколът му, и вдигна повелително ръце.

– Ела при мен, соколе!

Малката граблива птица се стрелна от върха на дървото и кацна върху китката ѝ. Джейн погали с пръст светлосивата му перушина и му заговори, сякаш бе домашен любимец, а не хищник.

– Видяхте ли?

Линкс де Уорън се протегна и взе птицата от ръката ѝ.

– По-добре да се научиш да обуздаваш себе си, девойко, защото сега аз съм господар тук – посъветва я той, докато се взираше в очите ѝ. После се метна на коня си и се отдалечи, без да погледне назад.

Глава 7

– Лорд де Уорън, това е синът ми Андрю, който се обучава за главен управител на Дъмфрис.

Линкс забеляза приликата между бащата и сина и покани Андрю да се присъедини към тях.

– Сигурен съм, че едва ли ще желаете да ви се пречкам из краката. Освен това в кухнята цари истинска бъркотия. В замъка няма достатъчно готвачки и прислужници. Ще трябва да отида и да въдворя ред.

– Използвай моите уелсци. Сред тях има неколцина много добри готвачи – посъветва го Линкс.

Джок Лесли заведе де Уорън в ковачницата и го представи на ковачите.

– Това са синовете ми Джеймс и Алекс.

Линкс изглежда учудено Джок, но не каза нищо. Остана доволен от просторното помещение.

– Няма да ги оставя без работа. Много от конете се нуждаят от подковаване, а и оръжията и доспехите трябва да се поправят. Разбира се, аз също разполагам с оръжейници, така че ще трябва да работите заедно. Ако има някакви проблеми, ще се обърнете към мен.

После Джок заведе Линкс да огледа складовете. По пътя им пърхаха кокошки и пилета.

– Има ли гъски в замъка?

– Много малко, милорд.

– Отбележи си да купим. Моите стрелци предпочитат перата на сивите английски гъски.

Изведнъж Линкс видя голям рояк деца. Той винаги забелязваше децата. Малчуганите бяха здрави, с яки крака и зачервени бузи. Джок им поговори, разроши буйната косица на едно малко момиченце и плесна леко зад ухото един немирник. Линкс остана изненадан, когато чу, че децата се обръщат към Джок с „дядо“, макар че не изглеждаше нито стар, нито посивял.

Когато влязоха в складовите помещения, Дейвид Лесли без колебание изложи затрудненията си.

– Хората на Комин ми взеха почти всичко. Безмозъчните свине обраха и зърното, за да хранят конете си.

Линкс кимна и огледа – повечето лавици бяха празни, почти

нямаше хранителни запаси.

– Купи каквото е нужно. И овес за конете. Разбира се, и сухи храни, грах, леща, ечемик – нищо не бива да липсва.

– Нямам силери – прямо отвърна Дейвид.

– Ами тогава купи... о, това означава пари, разбира се! – засмя се Линк и унило погледна към Джок. – Ти не ми каза, че няма пари.

– Ковчежето е празно, милорд – тихо отвърна управителят.

– Не бъди толкова тъжен и отчаян, човече, това лесно ще се поправи. Ще купим всичко, от което се нуждаем в момента. Ще трябва да възстановим и добитъка на Дъмфрис.

И двамата Лесли изглеждаха облекчени.

– Ще купим нови стада. Знам, че овцете означават богатство в долините. Трябва да поговоря с главния пастир и главния говедар.

– Довечера ще им кажа. Синовете ми Бен и Сим са главни пастири, а главните говедари са женени за дъщерите ми.

Линк смаяно изгледа Джок.

– За Бога, човече, колко дъщери и синове имаш?

– Само десет, милорд.

– Само? – Линк едва не се задави. – За човек, който няма нито едно дете, това е удивителна плодовитост! – Веждите му се вдигнаха нагоре. Внезапно му хрумна друга мисъл. – Децата те наричаха „дядо“? Да не би ти наистина да си им такъв!

Джок щастливо кимна.

– Имам тридесет внуци. Не, излъгах, вече са тридесет и един. Миналата нощ жената на сина ми Бен му роди още едно дете.

Линк се втренчи с благоговение в него. Не беше за вярване.

– Завиждам ти, Джок Лесли.

Докато крачеха към пивоварната, управителят се обърна към Линк:

– Мога ли да проявя дързостта и да ви предложа да сключите временен брак, щом толкова силно желаете да станете баща?

– Какво означава временен брак?

Джок се замисли за миг как да го обясни така, че този нормандски лорд да го разбере.

– Временният брак разделя почтените жени от курвите. Тук, в долините, това обикновено е подготовка за истински брак. Обикновено продължителността на временния е една година и един ден. В края на този срок двойката решава дали да се ожени, или да се раздели. Но ако от този съюз се роди дете, то е законно, независимо че никога може да

не бъде сключен истински брак.

– Обичаят облагодетелства жените и децата – замислено рече Линкс.

– Да, милорд. Тук не се гледа с добро око на копелетата.

Линкс де Уорън се запита дали Джок Лесли не му отправя предупреждение.

– Аз съм дал съвсем ясна заповед на хората си – нито една жена от Дъмфрис няма да бъде насилвана да сподели ласките с някой от тях.

* * *

Късно следобед управителят вече бе показал на Линкс де Уорън всяка стая в замъка. От сутринта двамата не бяха спрели да разговарят и да споделят плановете си. Вътре в крепостта за Линкс бе доста трудно да измисли някакво предложение за подобрение. Отводните канали бяха почистени, подовете излъскани до блясък, огнищата не пушеха и дори кучетата бяха прибрани в определени за това оградени места.

Мебелировката в Дъмфрис беше почти разкошна. В повечето от стаите каменните стени бяха покрити с гоблени, които предпазваха от студа. В спалните на горния етаж имаше дебели килими, широки легла с тежки завеси, тъкани вълнени одеяла и чисти ленени чаршафи. Всяка бе снабдена и с голям гардероб, а в някои имаше дори и огнища.

Замъкът, построен в истински нормандски стил, бе заобиколен от всяка страна с квадратна кула.

– Това е Господарската кула. – Джок поведе Линкс по каменните стълби. На първия етаж бяха разположени две стаи, съединени със свод. – Тези стаи винаги са се обитавали от началника на гарнизона в Дъмфрис.

Линкс забеляза, че всеки стол имаше възглавничка, а пейките бяха тапицирани. Мебелите бяха изработени от черен дъб, полиран с восък. Върху масичката за игри беше разтворен шах, по стените висяха музикални инструменти и сребърни огледала. Линкс дочу над главата си гласовете на оръженосците си, придружени от женски смях и се качи на втория етаж. Там също имаше две стаи, свързани със свод.

Забеляза, че вече бяха подредили леглото му и донесли багажа му. Сега бяха заети с окачването на дрехите в гардероба. Но това, което привлече вниманието му, бе жената, която постилаше чисти чаршафи върху леглото. Беше хубавка женичка, тъмна, с пълни устни и добре заоблени бедра. Извивката на корема ѝ подсказваше, че е бременна.

– Дали трябва да върши тази работа? – попита Линкс, загрижен за

състоянието ѝ.

Джок се засмя.

– Това е дъщеря ми Мери. Не се тревожете, милорд, това ще бъде шестото ѝ дете.

Жената се поклони и му хвърли дързък поглед.

– Добре дошли в Дъмфрис, лорд де Уорън.

– Благодаря ти, Мери – отвърна Линкс, потискайки болезнения копнеж за дете, който отново го бе обзел.

– Тук е влажно и ще трябва да запалите огън. Мери, покажи на оръженосците къде има дърва – нареди Джок.

Линкс остана загледан след плодовитата млада жена.

– Имаш ли и неомъжени дъщери, Джок Лесли?

Джок се засмя.

– Имам само едно момиче, което още не е сгодено. Ако проявявате интерес, по-добре побързайте, милорд.

* * *

Джейн знаеше, че рисът ще се върне в Дъмфрис, така както знаеше, че отново ще има пролет. Спомни си името му.

– Лорд де Уорън? – прошепна и усети как сърцето ѝ потръпва от вълнение и безпокойство. Чувствата ѝ бяха толкова объркани, добре че успя да прикрие страха и благоговението, които изпитваше към него.

Вдигна талисмана и се взря в изображението. Буйната светлокафява грива, зелените очи, едрото и мускулесто тяло напомняха за Линкс де Уорън по някакъв тайнствен и необясним начин. Не можеше обаче да се отърси от мисълта, че този мъж е заплаха за нея.

Не се върна у дома, а се запъти към конюшната, за да потърси брат си Кийт. Той бе единственият, който изглежда разбираше нещата, които тя усещаше и правеше, без да я намира за странна или, което бе още по-лошо, да ѝ се присмива. Обичаше миризмата на кон, сено и кожа, примесена с острия дъх на конска тор. Но щом видя групичката непознати мъже, изведнъж се спря уплашено. Обърна се на пети и понечи да хукне. Брат ѝ Кийт я видя.

Той пусна на земята четката, която носеше, и се втурна след нея.

– Джейн, не бягай! Ела и погледни конете – те са най-прекрасните, които някога съм виждал, особено черният жребец на лорд де Уорън. – Хвана я за ръката.

– Аз не мога... Онези мъже... – Думите заседнаха на гърлото ѝ.

– Ела горе. Аз ще върна Талон на пръта му. – Настани сокола върху

китката си и го понесе към плевника над конюшната, където държаха клетките с ловните птици. – Това са рицари на служба при новия господар на Дъмфрис.

Закачулените хвъркати разпознаха гласовете и запищяха пронизително. Джейн погали нежно един млад сокол и той мигом се успокои.

– Аз съм го виждала – злокобно прошепна тя.

– Лорд де Уорън?

Девојката кимна.

– Виждала съм го и преди.

– Да, той беше тук – с Робърт Брус, графа на Карик.

Джейн поклати глава.

– Преди това.

Кийт разбра, че сестра му се опитва да му каже нещо и внимателно я погледна.

– Спомняш ли си онзи рис край горския вир? Е, видях го отново. – Вдигна келтския камък, висящ на кожената каишка. – Избрах риса за магически символ. Помислих си, че ако успея да слея духа си с неговия, това ще ми даде сила. Както и да е, рисът се появи в съня ми и се превърна в мъж... В лорд де Уорън.

Кийт бавно кимна.

– Това е предчувствие. Имала ли си и други видения?

– Видях го тази сутрин край вира, но не мисля, че беше видение.

– Името на лорда е Линкс.

– Какво?!

– Името му е Линкс де Уорън.

Устните и се разтвориха от изумление, примесено със страх. Та нали тъкмо така го наричаше и тя – рисът!

– Кийт, какво означава това?

– Не знам. Едно е сигурно – неговата съдба и тази на Дъмфрис са свързани по някакъв начин. Но дали е за добро, или за лошо, само времето ще покаже.

– Аз вярвам, че новият ми талисман ще ме закриля!

Кийт замислено я изгледа.

– Ти се страхуваш от него, Джейн, но аз не мисля, че той е заплаха за теб.

– Не се страхувам! – Гордо вирна глава. Ала дълбоко в себе си се боеше от английския лорд и от нещата, които я караше да изпитва.

* * *

Вечерта жените от семейство Лесли се събраха край Джудит в къщата на Бен, за да се порадват на новороденото. Въздухът бе наситен с възлнение. Оживеният разговор се въртеше все около лорд де Уорън, красивите му млади рицари и мургавите уелски стрелци. Жените не се страхуваха от пристигането на новия гарнизон. Възбудата им се дължеше на мисълта, че тези мъже бяха опасни и непобедими в битките.

– Джудит, ти пропусна най-интересното. Неговите рицари са толкова високи, че просто не можах да повярвам на очите си – разпалено заявява Кейти. – Уелските стрелци не са толкова високи, но го компенсират с мускули!

Мери важно се наду и гордо обяви:

– Днес лично застлах леглото му!

Всички мигом се извърнаха към нея.

– Леглото на господаря?

– Да. Той бе много загрижен, че работя в моето положение.

Момичетата избухнаха в смях.

– Та оправянето на едно легло не е работа!

Мери вдигна ръце и продължи:

– Беше толкова близо до мен! Ако протегнеше ръка, щеше да ме докосне.

– А направи ли го? – възбудено попита Кейти.

– Не, татко беше с него – намигна ѝ сестра ѝ.

Младите жени заговорнически се изкискаха.

Докато слагаше децата на Джудит да си легнат, Джейн се заслуша в разговора на сестрите си. Винаги когато се събираха, разговаряха за мъже. Тя не беше казала никому, че тази сутрин неговите силни ръце бяха докосвали тялото ѝ по много интимен начин, докато лежеше отгоре ѝ. Сега потръпна при спомена за грубото му мъжко излъчване. Другите жени явно бяха привлечени от англичанина, а тя изпитваше неопределено безпокойство.

Целуна децата и им изпя нежна приспивна песен. В гърдите ѝ обаче бушуваше страст. Предчувстваше, че когато тази вечер си легне, рисът отново ще се върне в сънищата ѝ.

* * *

Линкс де Уорън лежеше в леглото си в Господарската кула, прехвърляйки в ума си случилото се през деня. Всичко се нареждаше отлично и той знаеше, че това до голяма степен се дължи на Джок Лесли, управителя на Дъмфрис.

Единственото, от което се нуждаеше Дъмфрис, за да преуспее, бяха пари за овце и говеда, а ковчетата на де Уорън бяха пълни. Той не смяташе, че е недалновидно да похарчи от собствените си средства, макар че замъкът принадлежеше на короната. Дълбоко в себе си Линкс таеше чувството, че пребиваването му в Шотландия може да се окаже доста продължително.

Въпреки че Уелс бе покорен преди петнадесет години, Едуард Плантагенет и армията му прекараха по-голяма част от последните десет години в строеж на укрепени замъци по границата, за да държат местните жители в подчинение. Линкс се съмняваше, че Шотландия ще бъде по-лесна за усмиряване.

Мислите му се насочиха към най-належащите нужди на Дъмфрис. Няколко сполучливи ловни хайки щяха да осигурят еленско, мечешко и дивеч, а река Нит и заливът край Солуей гъмжаха от риба. Ако създаде един богат пазар в града, ще привлече земеделски производители от околните области, а може би дори и отвъд границата. Не бе зле да се засили и търговията по море.

Напомни си, че трябва да посети францисканския манастир и да разбере дали там произвеждат нещо по-полезно от молитви към Бога. Непрекъснато обаче отпъждаше една мисъл, която не му даваше мира.

Чак след като прехвърли обстойно всичко от изтеклия ден и си направи планове за утрешния, младият мъж си позволи да се отдаде на натрапчивата идея. Джок Лесли имаше дъщеря, която не бе обвързана с никого. Дали това не бе Провидение? Дали Съдбата не му даваше възможност да се сдобие с наследник? Изглежда семейство Лесли не можеше да се оплаче от плодовитостта си.

В този миг го осени тревожно съмнение. Ами ако вината бе у него? И Джори нямаше дете. Но все пак баща му бе създал не едно, а две. Ако се събере с потомката на Джок Лесли, може би това ще му донесе късмет!

Представи си колко потресени ще бъдат благородниците, той да се ожени за жена от простолудието. Джон де Уорън нямаше да одобри подобен съюз, но това никак не го интересуваше. Кралят също нямаше да остане много доволен, но нима принцеса Джоана не се бе омъжила за оръженосеца на покойния си съпруг?

Замисли се за младата дъщеря на Лесли. Външният ѝ вид, възрастта и характера ѝ не бяха никак важни. Ако можеше да му даде дете, останалото беше без значение. Важното бе тя да се съгласи. Идеята за временен брак му се струваше по-приемлива. Ако след една година и един

ден от съюза им не се роди дете, щяха да се разделят. Но ако младата жена забременее, той на часа щеше да се ожени за нея.

Припомни си чувството на невъзвратима загуба след смъртта на Силвия. Не бе прекарвал достатъчно време с нея и се чувстваше виновен. Каза си, че това няма да се повтори. Разбира се, в бъдещата му връзка нямаше да има нищо романтично. Тя щеше да бъде проста и ясна. Жената щеше да бъде майка на детето му. В замяна щеше да получи уважението и честта да бъде негова съпруга.

Замисли се за някои неприятни последици. Алисия сигурно ще побеснее в началото, но когато ѝ обясни, че връзката им няма да се промени, какви възражения би могла да има? Във всеки случай нямаше защо да се безпокои сега за Алисия – тя се намираще на доста мили от Дъмфрис, на сигурно място в замъка Карлайл.

Мисълта му отново се върна към Джок Лесли. Управителят бе ключът към плана му. Още на сутринта ще говори с него. Ако двамата се споразумеят, няма да има никакви проблеми.

Взел най-последно твърдо решение, Линкс се отпусна и се унесе с мисълта за един малък син, който държи на ръце. А после в съня си бе заобиколен от рояк деца. И всички приличаха на него.

Глава 8

На следващата сутрин Линкс де Уорън реши да отиде до Локмабън за добитък. По-голямата част от богатството на клана Брус се дължеше на многобройните стада от овце и говеда, които пасяха из тучните полета на Анандейл. Линкс помоли Бен и Сим да го придружат, тъй като разбираха много повече от овце, отколкото той самият. Покани и баща им. Седемте мили до Локмабън Касъл щяха да му дадат възможност да изложи предложението си за временен брак.

Остави оръженосците си в Дъмфрис, разчитайки, че ще се справят с всичко, което възникне в негово отсъствие. Въпреки че бяха с по-нисък ранг от младите рицари на де Уорън, Томас и Тафи се ползваха с пълното доверие на господаря си да поемат нещата в свои ръце, когато се наложи.

* * *

Същата сутрин Джейн се стресна, тъй като брат ѝ Джеймс нахлу в каменната къща с почерняло от сажди и плувнало в пот лице. Девојката отстъпи още по-смутено, когато видя, че го придружава един висок и русокос непознат.

Джеймс се обърна към Магота.

– Стана злополука в ковачницата! Един от рицарите на господаря се изгори. Вземи бързо някакво мазило!

Лицето на Магота остана безизразно като камък.

– Моите лекове са само за шотландци, а не за някакъв си мръсен англичанин!

Джеймс я зяпна невярващо.

– Нуждаем се от помощта ти!

Магота скръсти ръце пред мършавите си гърди, стисна устни и твърдо заяви:

– Но няма да я получиш!

Тафи пристъпи напред.

– Мадам, аз съм уелсец, не англичанин. Някои от нашите уелсци са лечители като вас, но не познават билките по тези места. Можете ли да разкажете на нашия лечител за особеностите и качествата на някои от тукашните лековити растения?

– Мога, но няма да го направя.

Джеймс видя Джейн и се обърна към нея, изпълнен с отчаяно безсилие.

– Джейн, а ти?

Девојката хвърли загрижен поглед към Тафи и изтича да донесе сандъчето с билките и лекарствата.

– Лорд де Уорън ще ви бъде много благодарен, лейди – рече ѝ Тафи по пътя към ковачницата.

Джейн видя облекчение и благодарност по лицето на оръженосеца, но и още нещо. Мускулестият младеж се изчерви, докато ѝ говореше, и девојката смутено осъзна, че навярно този млад уелсец я харесва.

Когато наближиха ковачницата, видяха неколцина мъже, наобиколили един млад рицар. Той седеше, а друг рицар, очевидно загрижен за приятеля си, бе коленичил пред него. Там бяха и братът на Джейн, Алекс, както и Томас, другият оръженосец на лорд де Уорън. Те стояха с безпомощни физиономии, докато други двама тъмнокоси уелски стрелци разговаряха на келтски.

При вида на мъжете, Джейн се поколеба, но брат ѝ я побутна насърчително напред. Лъхна я горещината от разпаления мангал. Тутакси разбра, че топлият въздух усилва болките на пострадалия.

– Моля – обърна се момичето към брат си Алекс, – изнесете го навън, за да е на хладно. Сложете го на тревата.

Бяха махнали туниката на младия рицар и Джейн видя изгарянето, което тръгваше от лакътя, продължаваше по горната част на ръката и достигаше до рамото. Мъжът бе в агония. Тя коленичи, за да огледа раната, а седмината мъже я заобиколиха и заговориха в един глас.

Разгневеният Томас ѝ казваше, че двамата безмозъчни рицари се борели в ковачницата и когато лорд де Уорън се върне, ще им даде да се разберат. Приятелят на ранения, сър Хари, рицарят, с когото той се бе борил, заяви, че всичко е по негова вина и че Джайлс няма за какво да бъде укоряван. Двамата тъмнокоси уелски заразпитваха Джейн за съдържанието на сандъчето ѝ с лекове, настоявайки да им каже какво използва срещу изгаряния.

Уплашена от струпалите се край нея мъже, тя погледна умоляващо към брат си.

– Джеймс, моля те, кажи им да се отдръпнат малко.

Брат ѝ разбра, че самото присъствие на непознатите я безпокои, и подкани мъжете да ѝ направят повече място.

– Сестра ми е много срамежлива. Ако искате да помогне, ще трябва да отстъпите няколко крачки и да не давате воля на езиците си.

– Алекс, трябва ми ведро със студена вода – заяви Джейн и видя как начаса трима мъже хукнаха да изпълнят нареждането ѝ. Тя извади една чиста ленена кърпа от сандъчето и погледна в очите на болния.

– Сър Джайлс? – Мъжът кимна и Джейн меко продължи: – Това ще отнеме огъня.

Забеляза колко бледо бе лицето му, а очите му – плувнали в сълзи, на които той упорито не искаше да даде воля. Потопи кърпата в студена вода и няколко пъти я изцеди върху изгорената ръка и рамо. Монотонното повтаряне на това действие сякаш имаше хипнотизиращ ефект върху младия рицар. Тя дори не докосваше кърпата до изгореното място, само изцеждаше студената вода.

Когато изпразни две ведра, девойката коленичи пред сър Джайлс, търпеливо изчаквайки лекия бриз да изсуши ръката и рамото му. Тогава извади от сандъчето си ароматен зелен мехлем и намаза дебел слой върху изгореното, което вече се бе покрило с мехури.

Сър Джайлс затвори очи. Сълзите потекоха по страните му.

– Това беше най-нежното докосване, което някога съм изпитвал, госпожице – дрезгаво прошепна той.

Приятелят му, сър Хари, приближи.

– Нуждаете ли се от превръзки, госпожице? Джейн го погледна сепнато, но когато видя колко е млад и колко е загрижен, част от страховете ѝ се разсеяха.

– Не, по-добре да не го превързваме. Така мехлемът ще попие по-добре и след няколко часа ще подейства.

Неочаквано сър Хари страбчи ръката ѝ и я повдигна към устните си.

– Благодаря ви, госпожице.

Джейн засрамено отдръпна ръката си и отново насочи вниманието си към ранения. Много добре знаеше какъв ужас изживява младежът; изгарянията бяха толкова мъчителни. Но тя притежаваше силата да облекчи и намали болката, може би дори да я премахне напълно.

– Моля ви, легнете по очи – срамежливо рече Джейн.

Сър Джайлс веднага се подчини. Тя бе единствената, която можеше да му помогне.

– Ще се отдалечите от болката. Вие трябва сам да го направите. Аз ще ви помагам. – Отметна с пръсти дългата коса от тила му и ги притисна силно към основата на врата. После прокара длан по дължината на гърба му и няколко пъти повтори тези движения.

– Болката изчезна! – смаяно извика Джайлс.

Сър Хари и Тафи пристъпиха напред, за да му помогнат да се изправи на крака, но Джейн вдигна ръка, за да ги спре.

– Трябва да почива! – Подаде бурканчето с мехлема на сър Хари и му каза след няколко часа отново да намаже изгореното място.

– Благодаря ви, госпожице, безкрайно сме ви задължени.

– Вие сте ангел, лейди – почтително рече Тафи. Младите мъже я гледаха с искрено благоговение.

Томас, съпроводен от двамата тъмнокоси уелсци, приближи към нея.

– Лейди, това са Рийс и Гауан, нашите лечители. Ще им покажете ли къде да наберат билките, от които се приготвя този зелен мехлем? Много е важно те да знаят свойствата на растенията по тези места.

Джейн се поколеба.

– Моята баба ме е научила да ги пазя в тайна.

– Ако не предадете знанията си на нашите уелсци, лорд де Уорън ще ви заповяда да лекувате всеки наш човек, който се разболее – изтъкна Томас.

Думите му я уплашиха.

– Ще ги науча на всичко, което знам за лековитите билки – неохотно се съгласи тя, – но няма да отида в гората с непознати мъже, освен ако брат ми Джеймс не дойде с мен.

* * *

В късния следобед те вече бяха събрали повече от десетина билки. Напълниха и две големи платнени торби с магарешки бодил, дива тиква и бучиниш. Докато ги слушаше как разговарят с брат й Джеймс, Джейн осъзна, че двамата уелсци не бяха по-различни от него. Техният английски изобилстваше с келтски думи, а и на външен вид си приличаха – и тримата бяха с тъмни коси, със здрави мускули и набити тела.

Когато пък Рийс и Гауан започнаха да ѝ обясняват какво знаеха за свойствата на различните билки, страхът ѝ напълно се изпари. Докато беряха и разглеждаха растенията, те разбраха, че има много прилики между билките и тревите в Шотландия и Уелс.

Джейн им показа маточината.

– От нея се прави зеления мехлем против изгаряне. И от магарешки бодил.

– Магарешкият бодил е дяволска работа. Много е трънлив. Как го берете?

– А, има си тайна. Ако го берете предпазливо, ще ви убодете, но ако

го късате бързо и уверено, като сграбчвате твърдо главичката му, бодлите се свиват. Нека ви покажа.

Рийс направи опит да откъсне един, но го заболя. Гауан му се присмя, ала той не се отказа. Вторият му опит бе успешен.

Когато седнаха на една полянка, за да споделят хляба и сиренето, които носеха, всички вече разговаряха съвсем приятелски. Двамата уелсици бяха изумени от това, което Джейн знаеше за билките. Тогава тя извади от торбата си стрък ранилист.

– Много е добро за уригване.

– За да започне или да спре?

– Да спре, разбира се – засмя се девойката. – Кой би искал да започне. – Извади друга клонка. – А това е черна елша. Използва се против въшки.

Двамата попиваха всяка нейна дума. Когато се върнаха в Дъмфрис и я последваха в килера със зимнината, където се варяха и разни отвари, те вече бяха изпълнени с истинско възхищение към младата жена.

Новината, че Джейн се бе погрижила за един изгорен рицар, се бе пръснала из целия замък и сестрите ѝ бяха позеленели от завист.

* * *

Когато Линкс пристигна в Локмабън, с изненада узна, че Робърт Брус се е върнал за няколко дни в Карлайл Касъл. Найджъл Брус отведе де Уорън в една ферма за овце, където Линкс заплаќа за стадо от двеста глави.

Наблюдава с интерес как Бен и Сим избират животните и ги отделят в една кошара.

– По-добре да ги жигосате, когато ги отведете в Дъмфрис Касъл, защото в тези части на страната стават доста нападения и кражби на добитък – посъветва ги Найджъл.

– От англичани ли? – попита Линкс.

– Ами! Проклетите шотландци!

Линкс де Уорън втренчи зелените си очи в пастирите.

– Ще обеса всеки, който заловя да краде овце от Дъмфрис. Същото очаква и този, който напада чужди стада.

Линкс бе разочарован, че не завари Робърт. Не бе разговарял с Джок Лесли за намерението си да сключи временен брак с дъщеря му, тъй като искаше първо да види реакцията на Робърт. Ала когато претегли отново всички „за“ и „против“, осъзна, че вече бе взел решението си и мнението на приятеля му нямаше никакво значение.

Когато поеха по обратния път през долината, следвани от двамата пастири и стадото, Линкс реши, че моментът е настъпил.

– Джок, става дума за дъщеря ти, която още не е обвързана... Ще имаш ли нещо против да сключи временен брак с нея?

– Сериозно ли говорите, милорд?

– Никога в живота си не съм бил по-сериозен. Ако забременее, незабавно ще се ожена за нея.

– Нима наистина желаете да направите дъщеря ми лейди де Уорън? – невярващо запита Джок.

– Това би било малка цена за един син.

– Ами ако първото дете е момиче?

– Няма значение. Ще се ожена за нея, когато зачене, а не когато роди.

– Това е необикновено щедро предложение, милорд. Но вие не сте ли наследник на велико графство? – подозрително попита Джок.

– На графство Съри.

– Нима дъщеря ми може да стане графиня на Съри? – развълнувано промълви Лесли, очевидно поразен от тази перспектива.

– Ако ми роди дете...

– Кога искате да се сключи временният брак?

– Незабавно. Кралят всеки момент може да изпрати да ме повикат. Договорихме ли се?

– Да, лорд де Уорън.

– Сега остава само да получа съгласието и на дъщеря ти.

– Не, милорд. Аз говоря от нейно име. Това е невиджана чест за Джейн. Но, разбира се, вие ще искате да се запознаете с нея, да поговорите и да видите дали ще спечели одобрението ви.

– Джейн? – Линкс унесено повтори името. – Тя не бива да бъде насилвана.

– Насилвана? – Джок едва не се задави. – Да бъде насилвана да се омъжи за благородник и един ден да стане графиня?

Линкс се намръщи. Доколкото познаваше жените...

* * *

– Не! Не! Не! Как изобщо татко е могъл да си помисли, че ще се съглася на такова нещо?

– Не се дръж като малка глупачка, Джейн. Съвсем ясно чу, че става дума за временен брак – изтъкна Кейти.

– Обзалагам се, че сигурно я иска един от онези двама уелсци, или

пък някой от оръженосците на господаря – развълнувано забъбри Мери. И двете сестри не бяха на себе си.

Образът на Тафи изплува в съзнанието на Джейн и тя си припомни как младежът се изчервяваше, докато разговаряше с нея.

– О, Господи, надявам се и се моля да не е той. Магота ми обеща, че никога няма да се омъжа – нещастно простена Джейн.

– Това няма нищо общо с Магота. Всичко зависи от татко – увери я Мери. – Дватамата се скараха жестоко. Магота изгуби спора. Татко беше побеснял, задето е отказала да се погрижи за ранения рицар. Заяви й без заобикалки, че сега лорд де Уорън е господар на Дъмфрис и неговата дума е закон.

Джейн отчаяно закърши ръце.

– О, може би богинята Бригантia ще се смили над мен и ще ме защити! Ами ако е сър Джайлс? Аз се погрижих за раната му и прогоних болката. Навярно това е някакъв вид благодарност, може би си мисли, че така ще ми се отплати.

– Но сър Джайлс е рицар – възрази Кейти. – Той със сигурност не би си взел жена с нисък произход.

Джейн прехапа устни.

– Разбира се, колко съм глупава.

– И все пак може да го е омагьосала. Джейн притежава доста странни сили – настоя Мери, неспособна да прикрие завистта в гласа си.

Бебето на Джудит спеше на гърдите й. Тя го сложи в люлката и се присъедини към сестрите си.

– Такава възможност ни се предоставя един път в живота, Джейн. Ние всички се безпокоихме, че досега нито един мъж не ти е направил предложение.

– Аз не искам мъж!

– Но сега не става дума за това, което ти искаш, а за това, което иска лорд де Уорън. Ако някой от неговите рицари склучи временен брак с теб, ще те наричат лейди Джейн – изтъкна Джудит.

Кейти и Мери си размениха тревожни погледи.

– Може би, когато господарят я види, ще размисли – с надежда рече Мери. Сега се проклinaше, че бе настоява ла пред баща си час по-скоро да намери съпруг за малката й сестра.

– Когато изпрати да те повикат, прибири косите си в стегнати плитки – посъветва я Кейти.

– И си облечи кафявата вълнена рокля – предложи Мери.

– О, не! Ще изглежда много безлична – възрази Джудит.

Ала Кейти и Мери успяха да се наложат. По-добре безлична Джейн, отколкото лейди Джейн!

* * *

Когато Джейн се прибра у дома, баща ѝ вече я очакваше. Лицето на Магота приличаше на буреносен облак. Тя отиде в стаята си и затръшна силно вратата зад себе си.

Джок изобщо не ѝ обърна внимание, а повика дъщеря си край огнището.

– Днес си извършила добро дело, Джейн, като си се погрижила за раната на онзи рицар. Лорд де Уорън иска да говори с теб.

– Тази вечер?!

– Не – засмя се баща ѝ. – Тази вечер той ще бъде твърде зает да мъмри хората си, задето в негово отсъствие са се държали толкова безотговорно. Много се ядоса.

Джейн си отдъхна. Ако господарят е толкова разгневен на рицарите си, едва ли ще изслуша благосклонно една молба за временен брак.

– Носи се слух, че лорд де Уорън иска да ме види заради предложението за временен брак – предпазливо рече тя.

– Господи! Тук слуховете пълзят по-бързо и от бълхи! Сигурно сестрите ти са подслушали разправията ми с Магота. – Джок не беше истински ядосан, а по-скоро развълнуван, затова разроши косите на Джейн. – Очертава се много добро бъдеще за нашето семейство. Подобно нещо се случва един път в живота. – Не искаше да развали изненадата. – Утре сутринта отиваш в замъка. Лорд де Уорън иска лично да ти съобщи какво сме решили.

Сърцето ѝ се сви.

– Ти вече си сключил съглашение? Татко, аз не искам временен брак! Желая да използвам необикновените сили, с които съм надарена, за да лекувам, така както са правили древните келти!

– Приказваш също като Магота. До гуша ми дойде от глупостите, с които ти пълни главата! Ти си длъжна да се подчиняваш на мен, а не на баба си! Върви да си лягаш!

Джейн не посмя да спори. Магота сигурно се бе опълчила срещу решението му и какво бе постигнала? Трябваше да призове цялата си смелост и сама да откаже на лорд де Уорън.

След като се съблече, Джейн погледна към камъка, който лежеше между голите ѝ гърди. Сърцето ѝ заби по-учестено, тъй като си припомни за предстоящата среща с лорд де Уорън. Имаше някаква странна

нишка, която свързваше съдбите им, а това едновременно я вълнуваше и смущаваше. Той бе най-силният мъж, когото някога бе срещала. Събуждаше необясними страстни чувства у нея. И безграничен страх.

Знаеше, че утре ще трябва да намери смелост, за да му се противопостави. Ще откаже временен брак и направо ще му заяви, че не желае никакъв мъж – нито сега, нито когато и да било! Мисълта да противопостави желанието си на неговото я накара да потрепери. Но тя щеше да каже „не“ на Линкс де Уорън и това щеше да ѝ достави искрена радост!

* * *

Обаче рано на следващата сутрин голяма част от куража ѝ се бе изпарила. Не можеше да прогони ужаса от мисълта за предстоящата среща с лорд де Уорън, защото досега все бе успявала да го разгневи. Тогава ѝ хрумна нещо. Както смяташе да се направи непривлекателна за този, който я бе пожелал, така можеше да се маскира и сега.

С помощта на Магота стегна с ленена кърпа гърдите си.

– Стегни още по-силно, искам да изглеждам слаба и мършава.

– Сигурна ли си, че можеш да дишаш, дете?

– Да. О, какво да направя с косата си?

– Ще я опънем назад и ще я покрием с шал.

Облечена в кафявата си вълнена рокля, Джейн влезе в замъка. Бе посрещната от оръженосеца Томас. Той я изгледа с любопитство, но не каза нищо относно външния ѝ вид. Просто я поведе към една малка стая, отделена от голямата зала, където лорд де Уорън работеше. Каза ѝ да почака, изчезна за миг, после се върна и ѝ даде знак да влезе. Джейн вдигна брадичка, пристъпи прага и чу как вратата се затвори зад нея.

Застанал с гръб към огнището, Линкс де Уорън попита:

– Ти ли си Джейн Лесли?

– Да, милорд – меко рече тя, смутена от силното му излъчване.

Велики Боже, помисли си Линкс, тя изобщо не приличаше на другите две едрогърди дъщери на Джок.

– На колко си години? – грубо попита той.

– На осемнадесет, милорд. – Джейн сведе очи.

– Аз съм почти на тридесет – безцеремонно заяви де Уорън.

Видя как миглите ѝ потрепнаха. Бе твърде млада и невинна, а явно и много срамежлива. Мислено се упрекна. Нима тъкмо тези качества не търсеше всеки мъж у майката на децата си? Със сигурност бяха за предпочитане пред лукавството, интриганството и разпуснатостта. И все пак със сигурност предпочиташе една кобила за разплод пред неопитната

млада кобилка, която сега стоеше пред него и която навярно още не бе обзядвана.

От опит Линкс де Уорън знаеше, че жените са хитри и пресметливи. Нима бе възможно това момиче да е водило толкова затворен живот, че все още да е с непоковарена и чиста душа? Изглежда изпитваше страхопочитание към него. Предположи, че това се дължи на факта, че е благородник, а тя – от ниско потекло. Навярно щеше да му се подчинява във всичко. Ще ѝ заповядва само с поглед или дума.

Линкс я огледа от главата до петите. Плоско и невзрачно създание. Но той не си търсеше красива дама, нито страстно търкаляне в сеното. Той искаше деца, затова реши да говори направо.

– Двамата с баща ти сключихме споразумение за временен брак.

Джейн събра цялата си смелост.

– Милорд, ще ми разрешите ли да говоря откровенно?

– Разбира се.

– Не знам кой ме е пожелал. Може би един от вашите уелски заради дарбата ми да лекувам. Може би вашият оръженосец Тафи, който ми каза, че за него съм ангел на милосърдието. Може би сър Джайлс, защото облекчих болката му и той е решил по този начин да ми се отплати. Но който и да е той, отговорът ми е „не“. Не искам да се обвързвам с никого. – Джейн пое дълбоко дъх и се опита да спре треперенето на коленете и ръцете си. – Милорд, вие няма да ме заставите насила, нали?

– Джейн, баща ти се съгласи да сключиш временен брак с мен.

Джейн невярващо повдигна вежди.

– С вас?!

Погледна в зелените му очи. После погледът ѝ се плъзна надолу по светлокестенявата коса, невероятно широките рамене и стройните мускулисти крака. Накрая вдигна очи, спря ги за миг върху твърдите му неусмихващи се устни и отново се втренчи в зелените му хищни очи.

Пръстите ѝ се сключиха около талисмана. Нима богинята Бригантия я бе изоставила? Бе толкова смаяна и потресена, че изведнъж целият потискан страх от този мъж я заля като буйна река. Заклокочи по вените ѝ, прободете сърцето ѝ и се надигна към гърлото, така че почти отне способността ѝ да диша. Притисна длан към челото си за да спре замайването. Едрата фигура на Линкс де Уорън се размаза и загуби очертанията си. Джейн се олюля.

Глава 9

Линкс я подхвана и тя припадна в ръцете му. Погледна надолу към нея. Тогава прибави и определението „деликатна“ към характеристиките на Джейн. Разгледа я по-отблизо. Имаше нещо познато в лицето ѝ. Дръпна шала и яркият цвят на косите ѝ мигновено я издаде. Велики Боже, та това беше своенравната млада жена, която непрекъснато му създаваше неприятности! Но, какво, по дяволите, бе сторила с гърдите си? Линкс прокара ръце по тялото ѝ. Вместо мека плът обаче усети нещо грубо и кораво. Лесно се досети, че нарочно е превързала красивите си гърди, за да не я познае.

Пъхна ръка под вълнения плат и я освободи от стегнатата превръзка. Прекрасните гърди се изсипаха с цялата си хубост и свежест. Линкс не можа да устои на изкушението. Обхвана с длан твърдата плът на едната гърда и разтри с палец розовото зърно, докато то щръкна. После ръката му се плъзна към другата гърда. Разтри и другото зърно, докато то също не разпъпи като малко нежно цвете.

В мига, в който отново можеше да диша, Джейн отвори очи и гневно се втрени в де Уорън, който побърза да отдръпне ръцете си. Неохотата, с която го стори, изненада и него самия.

– Защо, по дяволите, си се предрешила?

– Вие сте много избухлив, милорд, и винаги когато ме видите изпадате в ярост. Покрих косата си и пристегнах гърдите си, защото се надявах, че няма да ме разпознаете. – Гърдите ѝ развълнувано се надига и спускаха.

Очите му се задържаха с възхищение върху тях – бяха толкова чувствени и красиви.

– Заради тази глупост ти прилоша!

– На мен никога не ми прилошава, милорд! – гордо заяви Джейн, но много бързо осъзна грешката си. Ако кажеше, че има деликатно здраве, той можеше да не я поиска.

– Защо не ми каза от самото начало, че си дъщеря на моя управител? Защо ме излъга, че се казваш Сирони? – Изненада се, че бе запомнил името ѝ.

– Не съм ви излъгала, лорд де Уорън. Сирони е моето келтско име.

Втрени се в нея. В какво, по дяволите, се бе забъркал?

– Сега е мой ред да говоря направо. – Дълбокият глас на де Уорън

проникна в мислите ѝ. – Аз вече съм бил женен, но от този съюз не се родиха деца. Притежавам обширни земи и имения. Един ден ще наследя графство. Нуждая се от наследник. Това е причината да предложа временен брак. Ако забременееш, незабавно ще се ожена за теб. Ако не, временният брак ще бъде прекратен точно след една година и един ден и на баща ти ще бъде изплатена щедра компенсация.

Страхът ѝ се примеси с гняв.

– Защо избрахте точно мен, лорд де Уорън? – Отпъди неканената мисъл, че по някакъв начин съдбите им са вързани.

– Баща ти има десет деца. Все плодовици. – Хвърли ѝ остър поглед. – Какво ще кажеш, Джейн? Ще се опиташ ли да ми дадеш дете?

Макар че коленете ѝ трепереха, Джейн вирна гордо брадичка и рече дръзко:

– Съжалявам, лорд де Уорън. Сигурно повечето от жените ще сметнат предложението ви за голяма чест, но аз не съм като тях. Не желая да сключвам нито временен, нито постоянен брак. Не искам да бъда ничия съпруга. На мен ми е дадена силата да лекувам и аз не се стремя към нищо друго, освен да използвам дарбите си, така както са правили древните келти.

Линкс остана изумен. Та тя бе едно най-обикновено момиче! Как се осмеляваше?!

– Баща ти не одобрява тези келтски измишльотини.

– Това е заради нормандската му кръв. Моята баба Магота ми е показала магическата сила на билките. Освен това тя ми обеща, че никога няма да бъда обвързана с мъж.

Докато я гледаше, Линкс осъзна, че тази млада жени бе пълна противоположност на покойната му благородна съпруга. И все пак у нея имаше нещо, което го привличаше. Тя го предизвикваше и Линкс де Уорън реши, че е готов да приеме това предизвикателство! Отиде до вратата и повика Томас.

– Доведи старата жена!

Обърна се към Джейн и рече:

– От думите ти разбирам, че не обичаш деца.

– Що за глупост! Обичам децата. Моите братя и сестри имат много деца и аз обожавам всяко едно от тях!

Лицето му се отпусна, но остана сериозно. Дори мрачно.

– Моля да ме извиниш. Ще се върна след малко – рече Линкс, когато на вратата се почука.

Никак не бе учтив към старицата, която мятеше кръвнишки

погледи към оръженосеца му.

– Джок Лесли се съгласи да сключи временен брак с дъщеря му, но вие, мадам, явно сте голяма пречка.

– Моята внучка е келтка. Не желая да се отдава на враг!

Зелените очи я изгледаха студено.

– Тук аз съм господар и всички трябва да ми се подчиняват. Ако се противопоставяш на този съюз, ще те изпратят обратно в планините и никога повече няма да видиш семейството си.

Магота пламна от гняв и го изгледа с омраза.

– Предпочитам да се върна в планините, отколкото да живея под господството на един англичанин!

Линкс втрещи блесналия си взор в нея. Ако тази старица смяташе, че лесно ще му наложи волята си, щеше да изгуби битката.

– И си съгласна никога повече да не видиш внучката си Джейн?

Видя болката и тъгата, които замъглиха очите ѝ. Съжали, че трябва да бъде жесток с нещастната старица и побърза да добави:

– От друга страна, ако я убедиш да се съгласи на временния брак, ще бъда много щедър и към теб, и към семейството ти. Вече имам разрешението на баща ѝ и не се нуждая от твоето, но предпочитам да дадеш благословията си. – Отвори вратата на стаята и я подкани да влезе.

– Джейн, баба ти иска да ти каже нещо насаме. Ще почакам отвън.

– Магота, лорд де Уорън е този, който иска да сключи временен брак с мен! – извика девойката, когато вратата се затвори. – Аз му отказах, но знам, че татко ще побеснее. Благодаря на небесата, че мога да разчитам на твоята подкрепа!

– Джейн, аз промених решението си. Искам да се съгласиш, за да подчиниш лорд де Уорън на силата си. Ако му дадеш дете, той ще те направи графиня. И ти, и детето ще имате богатство, каквото никога не си сънувала.

Джейн бе потресена.

– Да не би да те е заплашил?

– Не, не, дете, но баща ти вече е дал съгласието си и аз нямам право да оспорвам решението му. Най-добре е да се възползваш от предимствата, които ти се предлагат.

Надеждата на Джейн се стопи като сняг под топлите слънчеви лъчи. Вратата се отвори и лорд де Уорън влезе в стаята. Почувства се така, сякаш някаква ледена ръка се протегна и сграбчи сърцето ѝ. С последно усилие на волята овладя чувствата си и ги скъта дълбоко в душата си. Без подкрепата на баба си нямаше почти никакъв избор. Пое дълбоко

дъх и промълви с пребледнели устни:

– Щом двамата с баща ми сте сключили споразумение, аз ще го уважа, милорд.

Линкс де Уорън изпита дълбоко чувство на задоволство, но бе достатъчно умен, за да не го покаже и да не парадира с победата си. Само се поклони официално.

– Ще подготвя документите. Можеш да отидеш и да събереш нещата си.

– Днес ли? – смаяно попита тя.

– Не виждам защо трябва да чакаме до утре.

Линкс се гордееше с мисълта, че е мъж, който смело посреща неприятностите. Но докато гледеше как Джейн излиза от стаята, мрачно осъзна, че му предстоят доста трудни моменти.

– Е? – възбудено попитаха в един глас сестрите й. – Чакаме вече цяла вечност!

– Казах „да“. – Говореше като в транс.

– Ние знаехме, че ще кажеш „да“, луничаво същество – нетърпеливо рече Кейти. – Това, което искаме да знаем, е „кой“?

– Ще се обвържа с временен брак с лорд де Уорън.

– Ха, пък аз ще бъда кралица на Шотландия! – извика Кейти.

– Лъжкия! – изпищя Мери. Влезе Магота.

– Тя казва истината. Баща ви я е продал на могъщия наследник.

Очите на Джейн плувнаха в сълзи и тя изтича в малката си стаичка, за да не я видят, че плаче.

– Че за какво му е Джейн? – неразбиращо попита Кейти.

– Тя е келтка. И е девствена. Не разбирате ли, че той иска да ни унижи? Англичаните ни владеят и искат да ни стъпчат под краката си. Джейн владее специални сили и де Уорън иска да я бележи с клеймото си.

– Тя е вещица! – заключи Мери, без да обръща внимание на приказките на баба си.

– Сигурно го е омагьосала. Защо иначе ще я взима в леглото си? – завистливо възкликна Кейти.

Сестрите решиха да отидат при Джейн. Когато тя откачи пелерината си и две вълнени рокли от куките, забити в стената, и ги сгъна старателно, Мери не издържа:

– Ти се местиш в замъка? Днес ли ще се подписва договорът?

– Да, трябва да побързам.

Мери и Кейти се спогледаха и без да кажат дума излязоха.

Джейн прибави чорапите си и няколко престилки към малката купчинка дрехи. Внезапно я осени една мисъл. Завърза нещата си в една бохча и отиде да потърси Магота.

– Ще избягам!

Баба й я погледна разтревожено.

– И къде ще отидеш, дете?

Не знаеше, ала всяко място бе за предпочитане пред Дъмфрис Касъл.

– В гората Селкърк. Там има отдалечени и затънтени места, където се крият бегълци, изгубили домовете си заради разногласия с господарите.

– Джейн, не можеш да избягаш. Ще обвинят мен! Де Уорън е суров. Ще ме накаже много жестоко.

Джейн реши да вземе и баба си, ала после се разколеба. Как би могла да моли старата Магота да напусне дома си и да отиде в дивата гора? В този миг на вратата се почука и на прага застана Тафи.

– Дойдох да взема багажа на младата лейди.

– Кракът ти да не е посмял да стъпи в къщата ми! – Извика Магота и препречи пътя му.

Джейн усети как сърцето й натезжава като олово в гърдите. Вече бе твърде късно. Знаеше, че е длъжна да се подчини на баща си за временния брак, но бе решила категорично – когато изтече срокът, тя ще бъде свободна да си иде. Няма да остане с де Уорън нито миг повече. Младото момиче приближи до вратата с порозовели страни – чувстваше се засрамено от грубостта на баба си.

– Ще ти дам да носиш сандъчето ми с лекарствата, Тафи. С останалото ще се справя и сама.

Събра малките панички за боите и четките си. Не й бяха останали камъни. Трябваше да си събере нови край брега. Подаде на оръженосеца сандъчето с билките и мехлемите.

– Мога да нося и още нещо, милейди.

Джейн погледна към нещата в ръцете си.

– Няма повече.

Тафи си припомни потенето под тежестта на огромния багаж на лейди Алисия и още повече хареса лейди Джейн.

Влязоха в замъка. Младият оръженосец я поведе към Господарската кула. Изкачиха каменните стълби.

– Това ще бъдат вашите покои, лейди Джейн. Лорд де Уорън заема стаите точно над вас. – Подаде й сандъчето и добави: – Ей сега се

връщам, милейди.

Джейн се огледа. Разкошната обстановка я изплаши. Сякаш краката ѝ се сраснаха с килима. Много пъти бе идвала в голямата зала, но сега за пръв път се намираше в една от кулите на замъка, където бяха личните спални.

Обходи с поглед богато извезаните гоблени, пръснатите по столовете и пейката малки възглавнички, музикалните инструменти, масичката за игра с красивите дървени фигури. Накрая я привлякоха танцуващите в огнището пламъци. Пристъпи по-близо и се почувства успокоена от топлината на огъня. Стаята бе толкова просторна, че ѝ се струваше, че никога няма да свикне с нея. Вдигна поглед към свода в дъното и с нарастваща тревога осъзна, че там има и друга стая. Събра цялата си сме лост и мина под арката.

Леглото я накара да се закове на място. Никога досега не бе виждала подобно нещо. Собственото ѝ легло представляваше малък сламеник върху леко издигната дървена платформа. Леглото, в което спяха брат ѝ Бен и Джудит, бе достатъчно широко за двама, но то също бе върху дървена платформа близо до пода. Това тук бе огромно! И толкова високо, че отстрани имаше дървени стълбички, за да се изкачиш до него. В четирите му края се издигаха високи дървени колони, от които висяха кадифени завеси. Върху разкошния плат бяха пришити малки халки, така че завесите да могат да се дърпат и да осигуряват пълно усамотение. Една смуцаваща картина изплува неканена в съзнанието ѝ – двамата с лорд де Уорън обградени от полумрака на кадифените завеси. Коленете ѝ омекнаха.

Побърза да отпъди порочното и грешно видение и отвори тежкия гардероб. Сега разбра защо в стените нямаше забити куки за дрехи – те бяха тук. Закачи пелерината си и двете вълнени рокли – черната и сивата. Подреди долните си ризи и чорапи в едно от чекмеджетата, а в другото сложи нещата си за рисуване. После видя отражението си в огледалото.

Отстъпи уплашено назад, помислила, че в стаята има още някой. Когато разбра, че това е просто полирано до блясък сребро, поставено в дървена рамка, приближи, за да се огледа по-добре. Новото преживяване я смути и обърка. Разбира се, беше се виждала в горския вир, но чистите води ѝ показваха само размазан образ. А огледалото съвсем ясно и точно отразяваше.

Затаи дъх. Докосна с пръсти блестящата повърхност, прокара ги по извитите вежди и високите скули. Испита разочарование, когато видя,

че очите ѝ са бадемови точно като тези на кошутата, която бе видяла с малкото ѝ. Устните ѝ бяха прекалено пълни, а косата – твърде ярка! Защо косата ѝ бе толкова червена; защо не бе с гарвановочерна коса като сестрите си? Джейн се извърна от огледалото със свито сърце. Чу почукване и изтича да отвори. Тафи бе начело на внушителна процесия от прислужници. Едната държеше кърпи и сапун, другата носеше чисти ленени чаршафи, а някакво младо момче мъкнеше кофа с въглища. Други двама внесоха дълбок леген и кана, пълни с топла вода, а самият Тафи държеше голям поднос с чаши, бутилка вино и различни сладкиши. Сложиха нови факли в скобите по стените и голяма квадратна свещ в месингов свещник на масата. Накрая Тафи се обърна към Джейн:

– Ако желаете още нещо, лейди, моля ви, кажете ми. Мое задължение е да се грижа за всичките ви удобства.

Преди да успее да му благодари, на вратата отново се почука. Тафи отиде да отвори. На прага стоеше Томас.

– Лорд де Уорън е приготвил документите... – Млъкна на средата на изречението. – Тя не може да слезе долу в този вид!

Тафи се наведе към него и промърмори:

– Няма нито рокли, нито бижута...

Томас огледа Джейн от главата до петите.

– Почакайте тук!

Откри лорд де Уорън в малката стая. Джок Лесли и най-големият му син Андрю Дъмфрис, който се обучаваше за главен управител на замяка, вече бяха там като свидетели.

Линкс вдигна глава от документите и Томас пристъпи напред.

– Милейди няма прилични дрехи, милорд.

Джок Лесли изглеждаше обиден.

– До днес тя е водила много скромен живот. Дрехите нямат значение. Важен е подписът ѝ.

Джейн влезе в малката стая с кафявата си вълнена рокля и грубите кожени обувки. От двете ѝ страни бяха оръженосците на господаря, които щяха да бъдат негови свидетели.

За един кратък миг Линкс бе обзет от лоши предчувствия. Томас бе прав – тя приличаше на обикновено селско момиче. Сдържано ѝ се поклони.

– Не си променила решението си, нали?

Миглите ѝ се спуснаха надолу, опитвайки се да прикрие страха, надигнал се в гърдите ѝ. *Как би могла да промени решението си, когато той бе заплашил баба ѝ? Как можеше да откаже този временен брак,*

след като баща ѝ бе приковал суровия си поглед в нея? Хвърли поглед, пълен с искрена омраза, и поклати глава.

Лорд де Уорън застана от едната ѝ страна, взе ръката ѝ в своята и зачака клетвата ѝ.

– Аз, Джейн Лесли, се вричам на този мъж за една година и един ден. – Изговори го ясно, без колебание, което изненада и самата нея, но мислено добави: „И нито миг повече!“

– Аз, Линкс де Уорън, се вричам на тази жена за една година и един ден. – Дълбокият му сериозен глас я обгърна е кадифе.

Устната клетва бе достатъчна, за да се сключи споразумението, но Линкс искаше всичко да бъде законно. Той бе силният. Джейн не притежаваше никаква власт.

Когато Линкс де Уорън ѝ подаде пачето перо, Джейн изпита благодарност, че поне я бяха научили как да се подписва. После той взе перото от ръката ѝ и на свой ред изписа името си с твърд и четлив почерк. Въпреки че Джейн не можеше да чете, тя внимателно огледа подписа му, за да го запомни. Сама не знаеше как успя да накара ръката си да не трепне. *Значи, всичко свърши. Рисът притежава тялото и душата ми за една година!*

Когато свидетелите също добавиха подписите си върху документа, Линкс го посипа с пясък, сви го на руло и се обърна към Джок.

– Тази вечер в голямата зала ще организираме малко празненство. Благодаря на всички ви, че присъствахте. – Протегна ръка учтиво, но сдържано. Джейн усети как в гърдите ѝ се надига див страх. *Къде я водеше той? Какво смяташе да прави? Та сега бе едва следобед?*

Пулсът ѝ се ускори. Опитваше се да си припомни какво се бе случило, когато сестрите ѝ сключиха временни бракове. Преглътна с усилие, тъй като се сети, че техните съпрузи не бяха чакали и пет минути, за да ги хвърлят в леглата си! С огромно безпокойство сложи ръката си върху тази на лорд де Уорън. Докато той я водеше през залата към Господарската кула, в главите и на двамата се въртяха едни и същи мисли: „*Всичко свърши... Няма връщане назад.*“

Тафи и Томас ги последваха и тихо си зашепнаха.

– Тази вечер голямата зала ще е препълнена. Всеки ще иска да я види – през зъби изрече Тафи.

– Той се преструва, че не го интересува как изглежда тя, но аз го познавам добре – увери приятеля си Томас. – Гордостта на лорд де Уорън може да съперничи с тази на Едуард Плантагенет. Ще трябва да направим нещо; вечерята е след по-малко от два часа.

– Ще претърся всеки гардероб в Дъмфрис. Може би ще се намери някоя подходяща рокля – предложи Тафи.

– Аз ще прегледам и своя гардероб, и този на господаря. Все ще открием нещо.

* * *

Линкс отвори вратата на стаята на Джейн и я пусна да мине пред него. Внезапно се сети, че тя няма прислужница.

– Би ли искала сестрите ти да бъдат с теб и да ти помогнат?

Лицето на Джейн светна от облекчение, въпреки че това и се струваше нелепо. Кейти и Мери никога не биха ѝ помагали.

– Благодаря ви, милорд, бих се радвала на компанията им, въпреки че съм свикнала сама да се обслужвам.

Линкс се намръщи. *Нима тя не разбираше, че сега бе много по-високопоставена от всички жени в Дъмфрис Касъл?*

– Надявам се, че ще се чувстваш удобно тук. Тази кула е доста подходяща за нас. Моите стаи са на горния етаж, по тези стълби. Няма да те безпокоя обаче всеки път, когато влизам и излизам, защото пред покоите ми има тераса, от която се спуска друга стълба. Ще разполагаш с относителна самостоятелност. – Както и аз. Нямахме намерение да позволява на тази млада жена да се меси в живота му.

Тогава видя Томас на прага и се зарадва на прекъсването.

– Смятам да се изкъпя, Томас.

– Прислужниците донесоха вода за банята на лейди Джейн, милорд.

– Добре, ще се изкъпем едновременно.

Джейн се скова, представяйки се как се къпят заедно във ваната, но отдъхна с облекчение, когато видя двамата мъже да изчезват надолу по стълбите. Явно бе изтълкувала неправилно думите на лорд де Уорън.

* * *

Линкс се отпусна във ваната и сви дългите си крака, за да се побере. Изтърка добре мазолите по ръцете си и старателно почисти ноктите.

– Ще облечете ли зелената туника, милорд? – Томас извади тъмнокадифената дреха от гардероба.

Линкс се намръщи.

– Доста е обикновена за празничен случай, не мислиш ли?

– И пак ще изглеждате като натруфен паун в сравнение с лейди Джейн.

– Аха – промърмори Линкс и започна да сапунисва главата си. – Нима няма поне една подходяща рокля?

Томас остави зелената туника върху леглото и донесе ведрото с вода, която изля, без да се церемони, върху господаря си.

– Тя няма нищо – нито нощници, нито скъпоценности, нито панделки. Дори четка за коса. Използва чесало.

– Тогава ѝ занеси някои от моите гребени и четки, докато ѝ набавим всичко необходимо. Вземи платове от килера и кажи да ѝ ушийт няколко рокли. Сигурно в замъка или в града има добри шивачки. Попитай Джок.

– Да, милорд, но това не решава тазвечерното ни затруднение.

Тазвечерното затруднение! Томас не знаеше и половината от него!

Докато оръженосецът отваряше и затваряше чекмеджетата, погледът му попадна на изрязаната риза, която лорд де Уорън слагаше върху плетената си метална ризница. Изящната коприна се обличаше по време на турнири. Хрумна му, че от това ще излезе чудесна нощница. Усети как слабините му се втвърдяват и се ухили доволно. Да, копринената риза щеше да свърши добра работа. Ръката му се поколеба първо върху черната, със сребърното изображение на рис, но след това посегна към бялата.

През това време Тафи се ровеше из стаите с надеждата да открие някоя захвърлена и изоставена рокля. Ала жените явно бяха твърде свидливи. Те ценяха дрехите си и не ги изоставяха, когато си заминаваха. Посъветва се със сър Джайлс Бърнард, който се славеше като най-модерно облечения рицар в свитата на де Уорън. Той с огромна радост отвори гардероба си, когато узна, че става дума за лейди Джейн. Избра една тъмнопурпурна туника. На Джейн щеше да ѝ стигне до глезените. Щедро добави и една тежка сребърна верига за колан.

Тафи обаче не успя да намери дори и един метър панделка в целия Дъмфрис. Затова слезе в градините и набра цветя. Откъсна една клонка, покрита с цветове, махна бодлите с ножа си и я изви във формата на малка корона. Когато се запъти към Господарската кула, с облекчение видя, че сестрите на Джейн вече бяха дошли, за да ѝ помогнат да се облече за празненството.

Глава 10

Джейн бе благодарна, че нейната любима снаха Джудит Лесли придружаваше Мери и Кейти. Сестрите ѝ не спираха да бърборят какъв голям късмет имала, дето лорд де Уорън я е избрал. Докато Джудит ѝ помагаше да влезе в огромната вана, я погледна с истинско съчувствие.

– Страх ли те е?

Джейн се потопи в топлата вода. Възнамеряваше да отрече, но искрената загриженост изтръгна истината.

– Да, страхувам се... Не знам какво да очаквам.

Кейти многозначително се изсмя.

– Очаквай най-лошото!

– Така няма да останеш разочарована – поясни Мери.

– Джейн няма опит с мъжете – сгълча ги Джудит. – Тя се нуждае от съветите ни, а не от зловни подмятания!

– Просто си дръж устата затворена и краката разтворени – посъветва Кейти най-малката си сестра. – Мъжете не обичат разговори, а действия.

– Колкото е по-голям един мъж, толкова по-голям е и апетитът му – осведоми я Мери и разтвори ръце, за да посочи размера. – Не разправят току-така, че бил почти метър.

Кейти се изсмя на грубостта на сестра си.

– Те просто се шегуват, Джейн, не им обръщай внимание – успокои я Джудит.

– О, знам, че се забавляват за моя сметка.

Смехът на Кейти замря.

– Добре тогава, сега ще ти дам един истински съвет. Не плачи, колкото и да те боли. Мъжете мразят сълзите.

– Време е да се облечеш, Джейн. – Джудит ѝ подаде голямата кърпа.

– Не, сама ще се подсуша.

– Престани да се самосъжаляваш! Всяка друга жена в Дъмфрис би продала и душата си, за да склучи временен брак с лорд де Уорън – заяви Мери.

– Тя е права – намеси се Джудит. – Това е благословия, а не проклетие. Опитай се да му доставиш удоволствие и му се подчинявай. Така всичко ще бъде наред.

След като Джейн се облече, Джудит разреся косите ѝ, докато заблестяха в цялата си хубост. Златисточервените кичури бяха много красиви на фона на тъмнопурпурната туника.

Когато Линкс де Уорън дойде, за да я придружи до голямата зала, той се втренчи изумено в нея. Промяната бе невероятна! Вместо невзрачно селско момиче – красива млада жена. Бе истински впечатлен от усилията на оръженосците си да представят неговата дама в най-добра светлина. Простата клонка с разцъфтели цветове бе по-прекрасна и от най-блестящите скъпоценности. Стори му се много по-желана от която и да било друга жена.

Когато двамата влязоха в препълнената зала, Джейн стисна толкова силно ръката му, че Линкс веднага разбра колко е уплашена. За разлика от повечето жени, тя изглежда не искаше да бъде център на внимание.

– Съжалявам, Джейн. Всички са любопитни. След като те разгледат, ще те оставят на мира – окуражи я той и стисна пръстите ѝ. Линкс изкачи платформата и вдигна ръце, за да въдвори тишина. Речта му бе кратка и ясна.

– Представям ви лейди Джейн. Моля ви заедно с мен да вдигнете тост в нейна чест. – Линкс вдигна чашата си и всички в залата го последваха.

Разнесоха се радостни ръкопляскания. Джейн сведе очи. Не смееше да погледне морето от мъже пред себе си. Не вдигна дори поглед, за да поздравя семейството си. Не смееше да погледне и към лорд де Уорън. Но усещаше присъствието му. Двамата седнаха. Неговият стол бе издигнат по-високо от нейния, за да покаже положението му. Оръженосци стояха зад тях и ги обслужваха.

– Според обичая трябва да отговориш на тоста.

Джейн вдигна ресници и за миг се втренчи в него, после взе чашата си и я пресуши. Линкс развеселено стрелна вежди.

– „Благодаря“ би било много подходящо за една дама.

Виното накара страните ѝ да порозовеят. Неочаквано дръзко тя заяви:

– Ако сте искали дама, милорд, тогава не бихте избрали мен.

– Нима се опитваш да ме предизвикаш, cherie?¹¹

Томас напълни отново чашата ѝ и Джейн колебливо погледна към виното. Линкс забеляза нерешителността ѝ и си припомни онзи път, когато тя изсипа горещата супа в скута му. Преди да протегне ръка към

11. Скъпа – (фр.) – Б.пр.

чашата, той я хвана и я изгледа предупредително.

Джейн прочете мислите му и устните ѝ се извиха в дяволита усмивка.

– Не се страхувайте, виното е прекалено добро, за да го хабя заради вас. – Отдръпна ръката си, сякаш докосването му я бе обидило.

– Нахалството може много скоро да ме изнерви – с меден глас заяви Линкс.

– Значи няма да е нужно да чакам една година и един ден.

Линкс едва успя да прикрие смеха си. Толкова остроумна! Това го изненада приятно. Наслаждаваше се на словесния двубой с нея. Многократно го предпочиташе пред страха, който първоначално му бе демонстрирала.

Обикновено Джейн не страдаше от липса на апетит, а храната, която поставиха пред нея изглеждаше добре и ухаеше много вкусно. Обаче гърлото ѝ се бе стегнало. Едва преглъщаше под всички тези погледи, втръчени в нея.

Линкс я наблюдаваше как рови разсеяно в чинията си. Защо всички жени ядяха като птички и гладуваха заради суетността си? Сестра му Джори бе единствената жена, която отдаваше дължимото на вкусната храна, а мъжете, които не я харесваха, се брояха на пръсти.

Уелските арфисти се разхождаха бавно из голямата зала и свиреха. Когато почти всички се нахраниха, баладистът пристъпи в центъра на залата и изпя прочувствена любовна песен. Джейн умираше от неудобство. Страните ѝ горяха, а ръцете ѝ бяха студени. Краката ѝ също леденеха, тъй като бе дошла само по чорапи. Грубите ѝ кожени обувци не подходиха на елегантната туника, а си нямаше пантофки. С тъгълчето на околото си зърна как лорд де Уорън вика Томас и му прошепва:

– За Бога, престанете с тези раздирателни любовни песни. Повикай гайдарите и изпейте нещо живо.

Изглежда всички в замъка се забавляваха, с изключение на Джейн. Усещаше, че я наблюдават с нарастващо любопитство. Вдигна поглед към дъното на дългата маса, където бе седнало семейството ѝ. Магота не бе там, но братята и сестрите ѝ явно се чувстваха добре. Искаше ѝ се да седи сред тях, а не тук на платформата до суровия и намръщен де Уорън.

Линкс проследи погледа ѝ.

– Изглежда братята ти се забавляват.

Дали не одобряваше поведението им? Вирна брадичка.

– Те обичат да се смеят и са много остроумни. Вие изглежда не

притежавате чувство за хумор. Може би сте лишен от всякаква духовност? – Джейн бе смаяна от собствената си дързост.

Линкс присви очи.

– Доставя ти удоволствие да ме бодеш с думи. Но скоро ще бъде мой ред да пробощдам.

Джейн изтръпна и се надигна, за да побегне. Ръката му я сграбчи за китката.

– Няма да избягаш от мен, и то пред хората ми. Нямах и най-малката представа как трябва да се държи една дама. Трябва да бъдеш изискана и мила. Да ми се усмихваш. Би трябвало поне да проявиш достатъчно любезност и да се преструваш, че си щастлива да се обвържеш с мен.

– Преструвки! – Натискът върху китката ѝ се усили, но тя се усмихна и процеди: – Мразя ви! Дано съм ялова!

Линкс де Уорън мигом скочи на крака. Завъртя я в прегръдките си и извиси глас:

– Останете тук и се забавлявайте. Нашият управител ще се погрижи да не ви липсва вино. – Надигна се весела глъчка, докато мъжете гледаха как господарят им изнася избраницата си от залата.

Тафи приближи до лорд де Уорън и тихо рече:

– Вашата дама е твърде млада, милорд.

Линкс се вцепени. Да не би този дявол да се страхуваше за нея? Пренебрегна забележката на младежа и напусна залата. Двамата оръженосци го последваха, а останалите продължиха празненството – някои извадиха зарове, за да опитат късмета си, а други се предизвикваха на приятелски двубои. Линкс усети, как Джейн се вкопчва в рамото му и погледна към нея. Лицето ѝ бе по-бяло от цветчетата в косите ѝ.

Отнесе я на ръце по стълбите. Отвори нейната стая. Не можа да поярва, когато чу гласа на Томас в ухото си:

– Тя е съвсем невинна, милорд.

Влезе, пусна я да стъпи на пода и се извърна към оръженосците си:

– За Бога, да не би вие двамата да се опитвате да ме поучавате? – Тресна вратата пред угрижените им лица.

Сега, когато остана насаме с него, цялата ѝ смелост се изпари.

– Милорд, съжалявам, не исках да ви обидя. Това беше просто игра, за да видя кой ще направи по-груба и безочлива забележка.

Видя страха в очите ѝ. Очи, които бяха толкова прекрасни – топли и кафяви като на кошута. Последното нещо, което искаше, бе да я накара да се чувства като уловена в капан. Сведе глава към нея. Лицето му

се смекчи.

– Мислиш ли, че можем да започнем отначало? Тази вечер бе истинско изпитание за теб. Всички онези любопитни погледи... Нека да забравим нещата, които си казахме.

– Да, така ще бъде най-добре – промърмори Джейн.

Линкс стоеше нерешително, чудейки се как да подходи с нея. Това бе необикновена ситуация, с каквато не му се бе налагало да се сблъсква досега. Ако жената, която искаше в леглото си, бе проститутка, тя отлично знаеше как да си върши работата с малко насърчаване от негова страна. Ако жената, която се бе заел да съблазни, бе дама, очакваше и посрещаше с радост ласките му в мига, в който вратата на спалнята се затвори зад тях.

Мислите му се върнаха към първата му брачна нощ. Много лесно бе отнел девствеността на Силвия. Лейди Бигод се бе вкопчила диво в него и това бе продължило през петте години на брака им. Обаче тогава ситуацията бе съвсем различна от сегашната. Раздразнено отпъди мислите за покойната си жена. Реши, че на всяка цена трябва да бъде любезен и внимателен. Не можеше да позволи нещата отново да се изродят и двамата да се впуснат пак в словесна битка.

– Хареса ли ви музиката, милейди?

Джейн знаеше, че езикът ѝ много лесно се развързва, когато се чувства нервна, затова реши да говори колкото се може по-малко. Стоеше нерешително, забила поглед в пламъците.

– Да, милорд.

Настъпи тишина.

Линкс се разходи из спалнята, зърна закачената на стената лютня и любезно попита:

– Свириш ли?

Ресниците ѝ потрепнаха. Стрелна го крадешком с поглед и видя, че гледа към лютнята.

– Не, милорд.

Отново тишина.

Линкс направи още няколко крачки из стаята и забеляза, че Джейн продължава да стои до вратата, точно там, където я бе оставил. Погледът му бе привлечен от дървените фигурки върху масата.

– А играете ли шах, милейди? – Дали в гласа му не прозвуча отчаяна нотка?

– Не, милорд. – В мига, в който го каза, ѝ се искаше да си отхапе езика. Ако започнеха някоя дълга партия, това щеше да отложи

консумирането на съюза им.

Младият мъж видя как погледът ѝ се отправя с копнеж към огъня.

– Студено ли ти е?

– Не... Да... Не, милорд.

Линкс се засмя и се почувства много по-добре.

– Е, кое от двете?

– Краката ми са студени – избъбри Джейн.

Той отново се засмя. Явно си приличаха по студените крака! Протегна ръка.

– Ела да се стоплиш. – Гледаше я как бавно приближава. Сложи креслото с възглавничките по-близо до огъня. Тя седна вдървено, скръсти ръце в скута си и сведе ресници. Линкс се отпусна на колене, разтвори краищата на кадифената ѝ туника и видя, че е без обувки.

Преглътна изненадата си, защото осъзна, че навярно няма пантофки. Ходилата ѝ бяха ледени, а страните ѝ горяха. Започна нежно да ги разтрива. Дишането ѝ се учести.

Ръцете му бяха невероятно силни и топли. По цялото ѝ тяло се разливаше топлина. Беше прекрасно, но близостта му отнемаше дъха ѝ. Докато гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, тя видя как погледът му се задържа върху тях. Зърната ѝ щръкнаха. Джейн се изплаши, че много скоро ще се озове гола пред него.

– Страхувате ли се от мен, милейди? – Тонът му продължаваше да бъде любезен.

– Не... Да... Не, милорд.

Той потисна смеха си.

– Е, кое от двете?

– Не знам, милорд – промълви тя, докато мачкаше с пръсти мекото кадифе на туниката.

Линкс разбра, че трябва да премахне преградата на учтива скованост помежду им.

– Джейн – нарочно използва името ѝ, – нека се опитаме да свикнем един с друг. Цялата тази официалност няма да ни изведе до никъде. – Изправи се на крака и прекоси стаята, за да налее вино. По бледия цвят веднага разбра, че е разрежено и твърде слабо, за да сгрее кръвта. Затова се запъти към стълбите, които водеха към неговите стаи.

Докато бе горе, Линкс свали дрехите си. Облече черния си кадифен халат и взе една кана с вино. Надяваше се, че е достатъчно. Надяваше се също, че Джейн ще се възползва от уединението си да се съблече и да си сложи нощницата, но когато слезе долу, я завари така, както я бе

оставил.

Наля и на двамата по чаша от червеното вино и тихо въздъхна. Разбираше, че тя няма да улесни задачата му. Обзе го раздразнение. Може би тя не само бе невинна, но и напълно невежа. Занесе чашите с вино до огнището и ѝ подаде едната. Наблюдаваше я скришом как нерешително отпива. Явно бе, че нямаше никакъв опит с виното, също както и с мъжете. Изглежда ще трябва да я учи на всичко.

– Отпиваш и задържаш глътката върху езика си, за да се насладиш на вкуса. – Наблюдаваше я как следва примера му. Изведнъж очите ѝ заискриха. Току-що ѝ хрумна една идея. Ще го помоли да я научи да играе шах. През това време ще долива чашата му, докато се напие и заспи.

– Стана ми горещо.

Линкс кимна.

– Виното стопля.

Джейн се изправи и се отдалечи от огнището.

– Ще ме научите ли да играя шах, милорд?

Разбра, че тя иска да избегне интимността, нещо, което неизбежно щеше да се случи помежду им, но неохотно реши да ѝ отпусне още малко време.

– За една вечер не можеш да се научиш на такава сложна игра. Но ще започнем с първия урок. – Линкс де Уорън прикри нетърпението, което се надигна в гърдите му. Наистина искаше да ѝ даде един хубав урок, но той нямаше нищо общо с шаха.

Двамата седнаха един срещу друг, разделени от малката масичка за игра. Фигурките бяха високи и изящни. Линкс взе една и ѝ я подаде. Пръстите им се докоснаха. Джейн се отдръпна сякаш се бе опарила.

– Това е царят, най-важната фигура. Той е най-силният. Всеки играч разполага с шестнадесет фигури – цар, царица, два коня, два офицера и два...

– Кули – обади се Джейн и протегна пръст, за да ги докосне.

– Наричат се топове. Останалите осем са пионки.

„Точно каквато съм и аз!“ Джейн нервно завъртя царя между пръстите си. Линкс я гледаше как върти фигурката и почувства, че се възбужда. Изкашля се.

– Печелиш играта, ако матираш противниковия цар.

Взе чашата си и я изпи до дъно.

– Позволете да ви наля още вино, милорд – плахо предложи Джейн.

– Благодаря. – Той се протегна, за да вземе изящната фигурка от

ръцете ѝ. Погледна я през масичката и забрави за урока по шах. Нуждаеше се от отговори. Нито съдържани, нито учтиви, а прями и недвусмислени.

– Джейн, знаеш ли какво се случва между един мъж и една жена?

– Да. Виждала съм животните.

– Животните?

– Виждала съм ги как се съвокупляват.

Велики Боже, да не би тя да говореше за разгонен овен или жребец? Прокара ръка през косата си, за да събере мислите си.

– Върви и си облечи нощницата. После ще поговорим.

Джейн погледна към чашата му. Искеше да пресуши и тази. Колко ли вино трябваше да изпие, за да заспи? Сега не се държеше толкова сковано и любезно, както в началото. А може би бе направила грешка. Може би виното ще го накара да избърза. Поведението му далеч не бе благоприятно. Трябваше да се отдалечи от него. Джейн отиде в спалнята си.

Погледна към бялата копринена мъжка риза, която лежеше върху възглавницата. Сигурно това имаше предвид, когато ѝ каза да си облече нощницата, ала тя не можеше да си представи как ще се появи пред него с тази дреха. Опита се да потисне надигналия се в гърдите ѝ страх. Сама се бе съгласила да се врене на един рис и ако копринената риза бе това, което той очакваше да облече избраницата му, тя нямаше голям избор. Пропъди тъничкото гласче, което ѝ нашепна, че никога досега не бе носила коприна. Дали усещането за мекия и фин плат върху кожата ще е приятно?

Махна венчето от главата си, свали тежката сребърна верига и повдигна краищата на кадифената туника. Бързо нахлузи копринената риза върху голите си гърди и бедра. Погледна се плахо в огледалото. Тъмните вълнени чорапи се подаваха отстрани. Изглеждаха ужасно!

Обзе я отчаяние. Не искаше да бъде грозна пред този високомерен и могъщ лорд. Странно защо желаше да бъде красива и привлекателна. Събу вълнените чорапи, сгъна ги прилежно, остави ги върху кадифената туника и взе венчето. Белите цветчета бяха поувехнали, но Джейн решително постави малката коронка на главата си. Остана за миг неподвижна. Не ѝ се излизаше от спалнята, но погледът ѝ изведнъж попадна на голямото легло. То представляваше такава огромна заплаха, че тутакси поиска да се махне.

Линкс се втренчи изумено в малката фигурка. Какво, за Бога, бе облякло това момиче? Ако не грешеше, една от собствените му копринени

ризи! Досети се, че тя навярно няма нощница. Явно това бе дело на Томас.

Докато Джейн пристъпваше към него, устата му пресъхна. Тя заста на пред огъня. Тялото ѝ се очерта под тънката материя и той видя дългите ѝ стройни крака и пищните заоблени гърди. Линкс взе чашата и я пресуши на един дъх, после подаде на Джейн полупълната ѝ чаша. Тя последва примера му. Господ да му е на помощ! Как да обуздае и укроти дивото желание, което го изпълни?

Линкс де Уорън се изправи и се надвеси над нея.

– Джейн, знаеш ли как изглежда един мъж? Как е оформено тялото му?

– Не и гол, милорд. – Невероятно, но внезапно изпита непреодолимо любопитство.

Той пое дълбоко дъх.

– Струва ми се, че е крайно време да научиш. – Отпусна се в креслото и я привлече върху скута си.

Джейн седна сковано върху коленете му, покрити с черния кадифен халат. Погледна го с очакването той да направи първото движение. Линкс свали венчето от косите ѝ и прокара пръсти през дългата ѝ червена коса. Когато поднесе лъскавата маса към ноздрите си, за да вдъхне уханието ѝ, Джейн ахна, очаквайки езикът му да започне да ближе лицето ѝ, така както бе направил рисът в гората. Тъй като това не стана, тя се вгледа в зелените му очи, после погледът ѝ се задържа върху красивите му устни. Със сигурност това, което почувства, бе облекчение, а не копнеж.

Джейн продължаваше да седи неподвижно и Линкс попита:

– Не си ли любопитна?

– Да, милорд.

– Тогава ти предлагам да ме изследваш.

Тя погледна в очите му и разбра, че наистина го мисли. Ръката ѝ бавно се плъзна надолу и отметна черния плат. Гърдите му бяха покрити с гъсти светлокафяви косми. Джейн се запита дали той осъзнава смайващия контраст между черното кадифе, бронзовата кожа и светлокафявите косми. Внезапно разбра, че го знае много добре. Тъкмо затова бе сложил този халат. Джейн се отмести и свлече горната част на халата му.

Така раздели тялото му на две половини. Едната – меко черно кадифе, а другата – гладка бронзова кожа. Едната – благоприлично облечена, а другата – дръзко разголена.

Опита се да се пребори с вълнението, което се надигна в нея, ала то бе толкова силно, че сякаш я понесе буйна приливна вълна. Когато пръстите ѝ се протегнаха, за да повдигнат долната част от халата му, Линкс усети как слабините му се втвърдяват. Джейн погледна с разширени от любопитство очи. Гордата му мъжественост щръкна.

Джейн знаеше, че дължината на члена се уголемява, преди животните да се чифтосат, ала размерите на този пред нея я изумиха.

– На всички мъже ли стават толкова големи? – смаяно попита тя.

Линкс усети как членът му запулсира. Никога не си бе задавал подобен въпрос.

– Предполагам...

Една малка трапчинка се появи край устните ѝ, ала бързо изчезна. Линкс сви рамене.

– Сега стопли ли се?

– О, да, направо ми е горещо – задъхано призна тя.

Кръвта пулсираше в слабините му. Чак го заболя от желание, но си каза, че не бива да бърза. Хвана ръката ѝ, сложи я върху възбудената си мъжественост и я задвижи нагоре-надолу.

– От бързите движения се получава търкане – обясни той и с усилие преглътна. – Нашите две тела образуват естествена смазка, за да мога по-лесно да вляза в твоето... – Преглътна думата, която бе на езика му и рече: – Тяло.

Джейн го слушаше съвсем сериозно и Линкс изпита задоволство, когато разбра, че момичето не изпитваше нито страх, нито отвращение от физическия акт. За миг се зачуди дали е девствена. Не посмя да я попита. Имаше по-сигурен начин да получи отговор.

Пъхна ръка под копринената риза и погали гладката ѝ кожа. После дланта му се плъзна надолу между краката ѝ. Напипа меките къдрички и промълви:

– Отвори се за мен, Джейн.

„Не, никога!“ , извика в мислите си, но бавно и чувствено се подчини на опипващата ръка.

Видя как страните ѝ пламнаха и чу стенанието ѝ, когато пръстът му се плъзна в нея. Бе невероятно малка и тясна, безспорно девствена. Заради самата нея му се искаше да не е така. С другата си ръка погали красивите ѝ коси.

– Джейн, разбираш ли, че първият път ще те боли?

– Когато ме възседнете? Да.

Членът му потрепери. Почувства как Джейн потръпва конвулсивно

около пръста му и кръвта нахлу в главата му.

– Ще се опитам да не те нараня – дрезгаво прошепна той. – Ще се постарая да бъда нежен.

Джейн не си спомняше някога да е виждала нежно чифтосване. Мъжкият се нахвърляше диво, а женската се подчиняваше.

– Усещаш ли пръста ми?

– О, да – задъхано промълви тя.

– Боли ли те?

– Не, милорд.

– Много си тясна... ще трябва да те подготвя, за да можеш да ме приемеш в себе си. Ще бъде по-лесно за теб, ако не се съпротивляваш. Ще ми помогнеш ли, Джейн?

Тя облиза пресъхналите си устни и прошепна:

– Ще се опитам, милорд.

Линкс разтвори копринената риза, така че от кръста надолу Джейн остана гола. Гледката на пламтящите къдрави косъмчета между бедрата ѝ го влуди и членът му нетърпеливо щръкна. Обви ръце около кръста ѝ и я повдигна.

– Разтвори си краката...

Когато Джейн разтвори бедра и ги плъзна от двете му страни, Линкс съвсем забрави, че временният брак с това селско момиче е само делово съглашение. Сега той изгаряше от диво желание да я направи своя и да я изпълни докрай.

Нагласи върха на пулсиращия си от копнеж член върху нежната розова цепнатина и без да откъсва очи от нейните, бавно проникна. Спря, когато бе наполовина в нея, за да ѝ даде възможност да привикне с усещането. Ръцете му мачкаха стегнатия ѝ задник и убеждаваха красивото ѝ младо тяло да го приеме.

Джейн бе изненадана, че не почувства никаква болка. Усещаше го целия в себе си, сякаш в следващия миг ще експлодира, но не я болеше.

– Поеми дълбоко дъх и се опитай да се отпуснеш – промълви Линкс.

Тя си помисли, че потъва в дълбините на зелените му очи.

Ръцете му се плъзнаха надолу и сграбчиха бедрата ѝ. Привлече я с бързо движение надолу, тласна грубо напред и разкъса преградата, която пазеше невинността ѝ.

Силен вик изскочи от гърлото на Джейн, преди да успее да го потисне.

Линкс я придърпа към себе си.

– Шшт, всичко свърши – успокои я той. Не искаше да и причинява още болка и неохотно се отдръпна за миг. Погали косата ѝ с едрата си длан. Бялата копринена риза бе опръскана с малки капчици кръв.

Изчака, за да се съвземе.

– Беше много смела. Как се чувстваш?

– Малко ме боли. А вас, милорд?

– Не. – Искрената ѝ загриженост го трогна. – Е, може би аз също изпитвам лека болка.

Малката ѝ ръка се плъзна надолу и разтри пулсиращия му член. Линкс едва не изрева от лудото желание, което отново го обзе.

– Аз си мислех, че ще продължи малко по-дълго – обади се Джейн.

Линкс разбра, че тя все още нищо не знае.

– Ние не сме свършили. – По погледа, който му хвърли, беше ясно, че не го разбира, затова побърза да добави: – Мисля, че ще ни е по-удобно другаде.

Изправи я на крака, хвана я за ръката и я поведе. Когато минаха през арката и пред тях се разкри огромното легло, Джейн се поколеба. Младият мъж я вдигна на ръце.

Тайно бе доволна, че не ѝ остави никакъв избор. Защото копнееше да пробва високото легло, но се плашеше. А ето че сега щеше да се случи! Нейният рис ще легне гол до нея. Цялата потръпна от удоволствие. Когато Линкс дръпна покривката и я плъзна върху снежнобелите чаршафи, Джейн едва не извика от възбуда и вълнение.

Погледът ѝ се плъзна по великолепно то тяло. Той се изкачи и легна до нея.

– Боли ли те още?

Тя кимна, тъй като близостта му сковаваше гърлото ѝ. Още не я бе докоснал, ала тя знаеше, че ще го направи, И всичките ѝ сетива се изостриха. Затаи дъх, когато той протегна ръка и я плъзна под бялата копринена. Цялата потрепери, когато я докосна между краката. После голямата му длан покри срамните ѝ части и твърдо се притисна надолу. Обля я гореща вълна.

– Дишай, Джейн! – промърмори Линкс.

Момичето пое дълбоко въздух и го изпусна шумно. Тялото ѝ застигна в очакване. До тази вечер никога не бе обръщала внимание на това, което се намиреше между краката ѝ, а сега се чувстваше топла, жива и чувствителна. Натискът на силната му ръка представляваше такова вълшебно усещане, че тя направо се разтапяше от него. Никога не си бе представяла, че ще изпита нещо толкова прекрасно. Когато той започна

да разтрива малката розова пъпка между краката ѝ, Джейн затвори очи и простена от неземно удоволствие. После ги отвори и видя, че Линкс отново е възбуден.

Този път нямаше нужда да задържа желанието си. Опитните му ръце бяха сътворили чудото. В момента Джейн се чувстваше добре, но сигурно нямаше да остане удовлетворена накрая. Не беше честно да прекара почти час, за да я подготви и възбуди, а сетне да не я задоволи. Макар да се съмняваше, че една девственица би могла още първия път да изпита оргазъм.

Нарочно остави гърдите ѝ покрити с копринената материя. Пръстите му си поиграха с розовите им зърна, докато връхчетата им не се втвърдиха и не щръкнаха в очакване. Застана на колене, разтвори бедрата ѝ и нагласи пулсиращата си мъжественост точно над цепнатината ѝ. За да разкъса девствената ѝ ципа, бе проникнал силно и грубо, ала този път влезе много бавно и внимателно. Стигна докрай и спря, за да може тя да привикне с усещането. Никога досега не бе обладал толкова тясна и гореща жена. Когато се раздвижи, бедра, че няма да му са необходими много тласъци, за да изхвърли семето си.

Когато я покри с тялото си, Джейн подпря ръце на гърдите му в отбранителен жест, ала в същия миг осъзна, че със същия успех би могла да се опита да натиска върху каменните стени на замъка. Когато Линкс се плъзна бавно в нея, младата жена затаи дъх, страхувайки се, че той може да я разкъса. Но бе напълно смаяна от насладата, която изпита. Пое дълбоко дъх и се надигна да го посрещне докрай.

Мисълта, че Линкс де Уорън е вътре в нея, я изпълни с някаква особена радост. Широките му гърди опряха на бузата ѝ и тя чу туптенето на сърцето му. Тогава започна да се движи в нея. Бе погълната от мъжката му миризма. Извиси се към небето. Линкс де Уорън бе най-великолепният мъж, който бе срещала, а той я бе направил своя избраница. Това ѝ даде увереност. Внезапно Линкс застина, от гърдите му се изтръгна силно стенание, тяло то му се изви и потрепери и топлото му семе се изля в нея.

Това бе най-разтърсващото нещо, което някога ѝ се бе случвало, ала тя жадуваше за още. Тогава Джейн впи алчен поглед в устните му, жадувайки той да я оближе от главата до петите. Искаше да допре устните си до тялото му и да го вкуси. Гърдите ѝ, коремът ѝ, устните ѝ трепереха от докосването му. Беше нужно доста време, за да се охлади кръвта във вените ѝ. Ала постепенно се унесе. Мислите, желанията и мечтите ѝ се преплетоха. Странно, но той не я целуна. Може би беше

по-добре. Ако устните му бяха докоснали нейните, сигурно щеше да ги погълне.

Линк лежеше по гръб, скръстил ръце под главата си. Джейн Лесли се оказа невероятно привлекателна млада жена. Беше напълно доволен от избора си, макар да се смъмри, че бе позволил на страстта да доминира тази нощ. Смяташе, че никак няма да е трудно да запази известна дистанция между двамата и да не допуска никакви чувства. Обеща ѝ, че временният брак е просто едни делово съглашение, но вече бе прекрачил границите. Закле се занапред да се контролира по-добре.

Когато се увери, че е заспала, я целуна леко по главата, стана и се качи в спалнята си, за да прекара остатъка от нощта в собственото си легло.

Глава 11

В Карлайл Джори и Робърт Брус не можеха да се наслаждават на удоволствието на леглото. Любовниците искаха да пазят в тайна връзката си и за да се срещат, трябваше да ходят извън замъка. Дългите часове, през които не биваше дори да се гледат, а камо ли да се докосват, ги караха да се нахвърлят един върху друг в мига, в който се озояваха насаме.

Джори посети шивачката си, но след това не се върна в замъка, а препусна през портите на крепостта и се насочи към града, където трябваше да се срещне с Робърт. Бе настъпило тайнственото време на здрача, но когато я видя, Брус не дръпна юздите на коня си. Понесе се в галоп, предизвиквайки я да го настигне.

Джори обичаше да рискува и след миг се носеше вече редом с него.

– Къде отиваш, дяволе?

Усмивката му блесна в полумрака.

– Има нещо, което искам да видиш.

Краката на конете им потъваха във високата трева, а над главите им прелетя самотен керкenez, който се прибираще да ношува. Внезапно се озояваха на един хълм. Пред тях се издигаше каменна кула висока около шест метра. Робърт дръпна поводите на коня си, скочи на земята и вдигна Джори от седлото.

– Какво е това?

– Наблюдателен пост, построен от римляните преди две хиляди години.

Когато се озоява в ръцете му, прекрасната ѝ сребриста коса погали лицето му и го изпълни с копнеж. Целуна я, вдъхвайки необикновения ѝ аромат, и простена, когато гърдите ѝ се притиснаха дръзко към неговите.

Плъзна собственически ръка през кръста ѝ и я притегли по-близо до себе си. Другата му ръка описа театрално движение.

– Това е Стената на Адриан. Първото нещо, което е разделяло Англия и Шотландия.

– Сигурно, за да разделя цивилизованите англичани от варварите шотландци – подразни го Джори. – И с право. Вие сте истински диваци!

– Само някои от нас. – Робърт се надвеси над нея и захапа крайчеца на ухото ѝ. – Но ти си права, Джори. Навремето са построили тази

крепост, за да пази границата между Цивилизования свят и Външния мрак.

Погледът ѝ обходи кулата от пясъчник.

– Ела – подкани я Брус. – Ела, в моята страна. Искам да те любя върху земята, която възнамерявам да управлявам! – Помогна ѝ да се изкачи на върха на някогашната кула и разпери ръце. Джори без колебание се озова и тях. – Погледни!

Тя се вгледа внимателно в здрача и видя рисунките на фалоси, издълбани в камъка.

– Великолепни са! И толкова различни!

Робърт се засмя.

– Суеверие! – предпазват от злото око на дявола. Можеш да си избереш какъвто ти харесва – голям или ма лък, извит или прав, някои имат нещо като крила, а други звънчета.

– Ти знаеш кой ще си избира – промърмори младата жена и игриво приближи към него.

– Така ли? – подразни я той и притисна набъбналата си мъжественост към плоския ѝ корем.

– О, да, моля те! – задъхано простена тя.

Двамата влязоха в полуразрушената кула. Робърт постла пелерина та си върху древните камъни и бързо свали дрехите си. Джори не съблече своите, за да могат да се насладят на възбуждащата игра на събличането. Докато бавно сваляше дрехите ѝ и сантиметър по сантиметър разкриваше плътта ѝ, устните му с наслада я обсипваха със страстни задъхани целувки. После езикът му я облиза от шията до глезените. Вятърът разнасяше дивите и викове отвъд границата.

Изминаха цели два часа, преди да се облекат. Имаха само тази нощ. Сложиха пелерините си и отвързаха конете. Чак тогава Джори се осмели да изкаже на глас мрачното си предчувствие.

– Ще предадеш ли крал Едуард?

Робърт повдигна брадичката ѝ.

– А дали той ще ме предаде?

– Без да се поколебае нито за миг – меко отвърна тя. – Страхувам се за теб, Робърт.

– Ти ме смяташ за безразсъден, но аз съм един доста предпазлив шотландец. Моят дядо Робърт Брус е направил всичко, което е било по силите му, за да стане законният крал на Шотландия. Не успял. Тогава дошъл ред на баща ми. Той прекара целия си живот, опитвайки се да постигне същото. Пак безуспешно. Сега съм аз. Нашият девиз е: „Ако

не успееш от първия път, опитай отново и отново!“ Джори, аз ще стана крал на Шотландия! Може би за целта ще е нужно само да надживея н Едуард Плантагенет. Той старее. Синът му е слаб и няма да успее да задържи огромните владения, които баща му е отвоювал.

Безпокойството ѝ се стопи. Ако някой мъж можеше да постигне целта си, то това бе тъкмо Робърт Брус. Преди да се върнат в замъка, той я целуна за сбогом. Джори се вкопчи в него за един кратък миг, после го благослови.

* * *

Джори се присъедини към дамите от Карлайл Касъл, които се бяха събрали в дневната на лейди Брус.

– Никога досега не си била при шивачката до толкова късно – упрекна я Алис Болтън.

– Наминах и при астролога си.

– И каква ще станеш, като пораснеш? – язвително попита Алис.

– Красива, изкушение за мъжете, мила и добра...

– Ти вече си такава! – изкиска се четиринадесетгодишната Елизабет де Бърг. Тя бе дошла от Ирландия с баща си, графа на Ълстър, който я остави на грижите на лейди Марджори Брус в Карлайл, заедно с двете ѝ ирландски прислужници Маги и Моли, които я следваха като сенки. Елизабет намираще по-възрастната и изтънчена Джори за безкрайно пленителна и вече бе отдала сърцето си на Робърт Брус. Освен това страдаше и тъгуваше за родната Ирландия. Джори веднага се бе сприятелила с младото момиче. Двете станаха съюзнички срещу Алисия, която проявяваше много малко търпение към едно дете на четиринадесет години.

Лейди Брус наля вино за Джори, която бе нейна кръщелница.

– Изглеждаш премръзнала. Ела и се стопли до огъня. Алисия ни забавляваше с историята на запознанството им с брат ти.

– Много е романтична – въздъхна Елизабет де Бърг. Джори примигна. Не познаваше мъж, който да е по-малко романтичен от брат ѝ.

– Ако обичаш романтиката, би трябвало да чуеш историята на лейди Марджори.

– О, едва ли ще искате отново да слушате тази стара история – възрази възрастната дама.

– Позволете ми да ви разкажа легендата – настоя Джори. – Тя е била много красива и много млада, вдовица на графа на Карик, когато срещнала красивия Робърт Брус. Той ловувал в именията ѝ. Влюбила се

в него от пръв поглед и заповядала на хората си да го похитят. Двамата не се появили в обществото, докато не станали мъж и жена!

– А сега истината – каза лейди Марджори, която се изчерви като младо момиче. – Ние наистина се влюбихме... страстно. Но аз бях повереница на крал Александър от Шотландия. Робърт знаеше, че кралят няма да ни позволи да се оженим, тъй като това би го направило граф на Карик. Така че той ме отвлеche. За да спася главата му, сама разпространих историята, че съм го похитила. – Лейди Брус погледна към Джори. – Мъжете от рода Брус винаги са били луди глави. Истинско безразсъдство е да ги подценяваш и да си играеш с тях.

Джори разбра, че двамата с Робърт може и да бяха заблудили другите, но кръстницата ѝ бе твърде умна, за да позволи да я залъгват дълго време. Сърцето ѝ се късаше, че Робърт трябва да замине, но може би в настоящия момент това бе най-доброто решение.

Въпреки че Джори бе неустоима съблазн, тя не бе основната причина за пристигането на Робърт в Карлайл. Той трябваше да разбере къде са разположени враговете му, защото възнамеряваше да им заложат капан. Щеше да използва за примамка конвой с продоволствия по главния път през западните територии до Еър и Глазгоу. Брус искаше да разбере точно къде по пътя ще да бъде нападнат конвой.

* * *

Когато Джейн се събуди, откри, че е сама и се запита кога ли лорд де Уорън е напуснал леглото. Пъхна ръка под деколтето на копринената си риза и напипа талисмана, който лежеше в нежната падина между гърдите ѝ. Докато се вираше в зелените очи на хищника, с изненада осъзна, че бе изпитала удоволствие да се люби с Линкс и едновременно с това се почувства разочарована, че си бе отишъл.

Нетърпеливо отметна разрешената си коса и се ядоса на себе си, че си бе позволила да изпита чувства към него. Единствената причина, поради която той я искаше, бе да му роди наследник. На всичкото отгоре бе англичанин. В съзнанието ѝ изплуваха слетите им в едно тела. В студената светлина на утрото се чувстваше засрамена от това колко страстно и необуздало бе откликвала на ласките му. Напомни си, че не иска да принадлежи на никого, най-малкото на един англичанин.

Чу тихо почукване и уплашено се надигна. Измъкна се от леглото, видя кървавите петна по нощницата си и сграбчи черния кадифен халат на Линкс, захвърлен на креслото. Щом го пристегна около себе си, я облъхна неговия аромат. Почувства вълнение и гняв.

Беше Тафи със закуската. Зад него вървяха прислужниците, които носеха ведрата с топла вода за банята ѝ. Беше твърде срамежлива, за да попита къде е Линкс, но оръженосецът сам ѝ отговори.

– Милорд заповяда на шивачките да ви приготвят няколко нови рокли. Те ви очакват в дневната, милейди. Лорд де Уорън е с кралския пратеник, който пристигна много рано и затова тази сутрин няма да може да закусува с вас.

– Благодаря, Тафи – промърмори тя, после погледна разтревожено към двете си сестри Мери и Кейти, които влязоха, без да почукат.

Когато оръженосецът се оттегли, сестрите ѝ многозначително се спогледаха.

– Дойдохме да видим дали си оцеляла – заяви Мери.

– Както виждате оцелях. Благодаря ви!

– Изненадана съм, че можеш да вървиш тази сутрин злобно подхвърли Кейти.

– Дали апетитът му е толкова голям, колкото и онази работа? – запита Мери.

Джейн не им отговори. Кейти подигравателно изсумтя.

– Няма начин Джейн Обикновената да задоволи апетита на господаря. Обзалагам се, че е напуснал леглото ѝ, изпълнен с отвращение, защото всичко, което е получил, е било само сълзи.

Мери докосна черния кадифен халат, който бе облякла Джейн.

– Това неговият халат ли е? – Разтри завистливо мекия и гладък плат между пръстите си.

Когато Кейти се приближи, за да пипне и тя, халата се плъзна надолу и разкри бялата копринена риза с кървавите петна.

– Е, е! Изглежда черешката е откъсната – рече Мери, неспособна да прикрие дълбоката завист, която я изпълваше.

– Сега тя ще си навири носа и няма да иска да има нищо общо с такива като нас – добави Кейти.

– Не е така! – възмутено възрази Джейн.

– Добре, тогава ще се присъединим към теб за закуска реши Мери и посегна към храната, която Тафи бе приготвил за дамата на господаря си. Кейти се присъедини към нея и с пълна уста започна да изтъква неудобствата, които ще ѝ донесе новото ѝ положение.

– Нали разбираш, че оттук нататък животът ти ще бъде съвсем различен? Повече няма да тичаш из гората и да си играеш с животните. Един нормандец никога няма да ти позволи да се занимаваш и с келтски магии. Незабавно ще забрани всякакви подобни глупости!

– А ако му родиш наследник и де Уорън се ожени за теб, ще имаш всички задължения на една съпруга – злобно вметна Мери. – Никога няма да бъдеш свободна нито денем, нито нощем! Наистина те съжалявам, Джейн.

Джейн погледна таблата със закуската и видя, че е изядена и последната троха.

– Не бихте ли искали да споделите и ваната ми? – предизвикателно ги изгледа.

– Не, благодаря, водата вече е изстинала! – презрително махна с ръка Кейти и двете със сестра ѝ обяха, че и без това са се задържали достатъчно дълго и вече трябва да си вървят.

Джейн се отпусна в хладката вода. Приказките на сестрите ѝ я на караха да пожелае Линкс де Уорън да напусне Дъмфрис и никога повече да не се върне. Изведнъж си припомни думите на Тафи. Той ѝ каза, че е дошъл кралски пратеник. Може би Линкс наистина щеше да я напусне. Вдигна талисмана си. Може би, ако си го пожелае достатъчно силно, той ще замине и никога повече няма да се върне. Докато държеше камъка в дланта си, мъжественият му образ изплува пред очите ѝ с отчетлива яснота. Внезапно се почувства малко по-спокойна. Линкс де Уорън ще напусне Дъмфрис и тя скоро ще се освободи от него. „*Но дали ще се върне?*“

* * *

Линкс де Уорън невярващо препрочете съобщението. Как е възможно да възникне такъв хаос сред уелските му стрелци, след като отсъстваше едва две седмици? Заповедта на краля бе съвършено ясна. Трябваше незабавно да се върне и да укроти хората си. Уелците направо заплашваха да се присъединят към шотландците и крал Едуард бе побеснял.

Когато прочете писмото от чичо си, Джон де Уорън, той изруга гневно и осъзна, че в никакъв случай не биваше да оставя бойците си под командването на братовчед си Фиц-Уорън. Те бяха претърпели толкова много загуби, че заплашваха да се присъединят към врага!

Линкс повика управителя на Дъмфрис.

– Призовават ме на предните линии, Джок, и само Бог или дявол знае колко ще продължи битката. Ще оставя съвсем малък отряд да защитава замъка. Близо сте до Локмабън, така че, ако се появи заплаха, можете да поискате помощ от Брус.

– Ще се върнете ли тук, лорд де Уорън?

– Ако не ме убият... Най-тържествено ти обещавам, че ще се върна. Ала струва ми се това няма да стане, преди да заловим Бейлиол и преди шотландците да признаят Едуард Плантагенет за свой крал.

– Е, да се надяваме, че ще е преди зимата – бодро отвърна Джок. – Тогава тук настъпва зверски студ и едва ли ще е възможно да се водят сражения.

– Ще ти оставя пари, за да купиш още добитък. Докато ме няма, изцяловерявам управлението на Дъмфрис в твои ръце.

* * *

По време на обяда в голямата зала Линкс обяви на хората си, че ще се присъединят към армията в Джедбург, на около петдесет мили от замъка.

– Четирима рицари ще останат тук, в Дъмфрис, заедно с десетина стрелци. – Погледът му се спря на сър Джайлс, чиято рана от изгарянето още не бе напълно зараснала. – Бърнард, Елтам, ти и Ройс Кавърли остават тук. Другите си събират багажа и се подготвят да тръгнем преди да е настъпила вечерта. – Линкс знаеше, че сър Джайлс и сър Хари ще си помислят, че с оставането си заплащат за детинското си поведение, но истината бе, че те бяха най-младите и той чувстваше, че е длъжен да запази живота им.

Тъкмо когато привършваха с обяда, неочаквано пристигна Робърт Брус, начело на голям продоволствен конвой.

– Проверявам пътищата на запад. Най-сигурният и най-бързият начин да се разбере къде биха могли да ни очакват неприятности – ухили се той.

– Аз се присъединявам към армията – сухо рече Линкс.

– Случило ли се е нещо?

– Нищо, с което да не мога да се справя – мрачно отвърна приятелят му. – Ще наглеждаш ли Дъмфрис, докато ме няма? Когато се върна, искам да заваря замъка невредим.

– Казах ти, че Анандейл ще плени сърцето ти – усмихна се Брус.

Линкс продължително се вгледа в приятеля си от детинство.

– Сключих временен брак с дъщерята на управителя.

Усмивката на Робърт стана още по-широка.

– Похотливец! Ти ли си бързал твърде много, или плодът е узрял и сам е паднал в ръката ти?

Линкс също се усмихна.

– Повярай ми, похотта няма нищо общо с тази работа. Тя

произлиза от плодовито семейство. Простата истина е, че искам дете, но сега явно ще трябва да почакам.

– Имаш на разположение една нощ – смигна му Робърт.

Линкс избухна в смях. Пристигането на Брус щеше да отложи търговането му за другата сутрин.

* * *

Робърт Брус изгаряше от любопитство да види жената, която бе привлякла вниманието на Линкс де Уорън. След като не бе благородничка, значи би трябвало наистина да е изключителна и неустоима красавица. Когато и видя, остана напълно смаян. Та това бе красавицата с великолепните червени коси, която нарочно бе изсипала супата в скута на приятеля му! Без съмнение, това е било част от играта ѝ, за да привлече вниманието на Линкс де Уорън.

Тя бе заявила, че е келтка. Сега, докато я поздравяваше, Робърт се увери, че не бе излъгала. Бадемовидните ѝ очи и високите скули бяха доказателство за произхода ѝ. Бе нежна и деликатна като млада сърна и Робърт, който бе решил да се заяде с нея, бързо промени първоначалното си намерение. Джейн Лесли изглеждаше ефирна и изящна като Джорди, макар че навярно не бе такава палавница като неговата любима. Поне не още...

Ала Джейн притежаваше и нещо друго. Тя излъчваше някаква тайнствена сила, която я отличаваше от останалите жени.

Робърт погледна към Линкс. На пръв поглед двамата не изглеждаха подходяща двойка – хищник и кротко агне, което чака да бъде разкъсано, – но никой не можеше да знае магичните течения, понесли двама души, които съединяват телата си. Брус забеляза кожената каишка около врата ѝ.

– Носиш келтски камък?

Джейн повдигна златистите си мигли, тъй като Робърт извади своя.

– Моят е келтски кон.

– Знак за сила и власт...

– Може ли да видя твоя?

Красивата рисунка на риза го смая.

– Кой го е рисувал?

– Аз, милорд.

– Притежаваш много рядък дар. – Беше сигурен, че този не бе единственият. Усети изпитателния поглед на Линкс, въпреки че приятелят му остана мълчалив. Вдигна глава, за да срещне очите му, и се усмихна

с одобрение.

След като Линкс видя колко много Робърт хареса Джейн, изведнъж го завладяха собственически чувства. Двамата имаха келтска кръв и навярно споделяха много общи неща. Лекотата, с която разговаряха, го на кара да се почувства излишен.

– Чух, че имаш много братя и сестри? – попита Робърт.

– Да, ние сме голямо семейство. – Джейн знаеше колко много се възхищаваха братята и сестрите ѝ от Робърт Брус и бе сигурна колко поласкани ще се почувстват, ако ги запознае с него. – Елате, милорд, ще ви представя семейството си. Това ще бъде голяма чест за тях.

Робърт последва Джейн към масата, около която бяха насядали членовете на семейство Лесли. Той заговори мъжете и се усмихна на жени-те, които бяха с тъмни коси като него.

– Спазвате ли древните келтски традиции?

– Познаваме музиката и танците – отвърна младата съпруга на Сим Лесли.

– А имате ли келтски носии?

– Не, милорд, но имаме амулети, а Джейн има пурпурно було за глава с разни магически знаци по него. Искате ли да ги видите? – развълнувано предложи тя.

– Да, и бих искал да изпълните един истински келтски танц пред мен.

Младата жена погледна към Джок Лесли, който седеше начело.

– В чест на посещението на графа на Карик, мисля, че мога да позволя да се изпълни този танц.

Джейн бе едновременно изненадана и зарадвана. Обикновено баща ѝ не поощряваше древните ритуали на келтската култура. Младата жена отиде да донесе амулетите си, а Джейн, без да се посъветва с Линкс де Уорън, се качи в стаята си, за да вземе булото. Разгъна ленената прес-тилка, с която го увиваше, и извади първо медната диадема. Тя бе изко-вана във формата на змия, което бе древният символ на Сирони.

Когато Джейн се върна в голямата зала със свещеното було на гла-вата, другите млади жени вече я очакваха. Всяка носеше медни амулети на ръцете. Някои изобразяваха келтски кръст, други свещеното Дърво на Живота, имаше и с рисунки на риби или птици.

– Всички тези символи представят единството на небесните и зем-ните сили, също както и танцът, който ще ви изпълним.

Линкс не можеше да откъсне поглед от Джейн. Тази вечер му се струваше особено красива. Бе заинтригуван от нея. Очите му следваха

гъвкавите движения на ръцете и спиралите, които чертаеше с тънките си пръсти.

– Спиралите символизират вятъра и водата, листата на папратите и раковините. Те обозначават безкрайността на живота, който ни води към Бога – обясни му Робърт.

Танцът свърши. Избухнаха ръкопляскания. Линкс де Уорън слезе от платформата и застана до Джейн.

– Милейди? – Млъкна, осъзнал, че звучи твърде надут и официално. Започна отново: – Джейн, имам заповед от краля да се присъединя към армията. Тръгвам призори.

Обля я огромна вълна на облекчение. Тъкмо се чудеше как да удължи танца, за да отложи мига, в който отново ще се озове в леглото му. Сега обаче предположи, че тази вечер ще си легне сам, за да си отпочине добре, затова се поклони и рече:

– Желая ви приятни сънища, милорд.

Линкс се втренчи смаяно в нея, не вярвайки на ушите си.

– Ще дойдеш в леглото с мен! Може да отсъствам с месеци и това да е последната ни възможност да заченеш!

Облекчението ѝ мигом се стопи. Линкс я хвана твърдо за ръката и я поведе към платформата. Робърт се изправи.

– Танцът беше възхитителен, милейди. Благодаря ви от цялото си сърце.

– Джейн иска да ти пожелае лека нощ, Робърт.

– Лека нощ, Джейн. Моят приятел е най-щастливият мъж на земята.

– Робърт намигна на Линкс и прибави: – Мисля да предложи няколко двубоя, за да се позабавляваме. – Брус бе известен майстор в борбата и никой досега не го бе побеждавал. Дватамата с Линкс много пъти се бяха състезавали, но обикновено свършваха наравно. Робърт бе по-широкоплещест, а Линкс пък имаше предимство от по-дългите си крайници.

– Щях да те предизвикам пръв, но тази вечер ме очаква друг вид спорт, приятелю!

Глава 12

Изкачваше се по стълбите към стаята си и усещаше топлината, която се вливаше в пръстите ѝ, докато те почиваха върху ръкава на туниката му. Чу, че оръженосците ги последваха, и бузите ѝ пламнаха. Цялата трепереше. Линкс отвори вратата, пусна я да влезе първа, а той се спря на прага, за да поговори с оръженосците.

Погледът му се плъзна върху двамата мъже и се спря на по-младия.

– Тафи, реших, че трябва да останеш в Дъмфрис при моята дама. Искам да полагаш специални грижи за нея и да я пазиш внимателно. – Рядко обясняваше причина та за решенията си, ала този път го направи: – На никой друг не се доверявам напълно. – Погледна към Томас. Бъди готов на зазоряване!

Тафи объркано се взря в затворената врата. Как можа лорд де Уорън да не го вземе със себе си! В същото време обаче една част от него се радваше, че му е възложена задачата да защитава дамата.

– Когато господарят каза, че трябва да я защитават внимателно, сигурно си разбрал какво има предвид – предупреди го Томас.

– Ще се грижа за нея, сякаш е моя дама – намръщи се Тафи.

– По-добре да не го правиш, глупако. Знам че я харесваш, но по-добре да не сееш семената си в браздата ни господаря.

– Въобще не мисля за нея по този начин! – възмути се Тафи.

– Ти си мъж. Как иначе би могъл да мислиш за една жена.

* * *

Джейн приближи бавно към огъня, загледана в пламъците. Един от тях бе син. Според поверието това означаваше, че дяволът танцува. Мислите ѝ бяха объркани.

Бе решила тази нощ да не му отвърща така както миналата, но в същото време съзнаваше, че той притежава странна власт върху нея, която тя не можеше да управлява. Дланите ѝ нервно поглаждаха мекото кадифе на новата зелена рокля. Това бе най-скъпата дреха, която някога бе обличала. Лорд де Уорън влезе и затвори вратата след себе си. Джейн се извърна към него. Обзе я разочарование, тъй като той изглежда изобщо не забеляза в какво е облечена.

Внезапно в очите ѝ запариха сълзи. Бързо сведе клепачи, за да прикрие чувствата си. Надяваше се, че той няма отново да седне до

огъня и да я притегли върху коленете си както миналата нощ. По тялото ѝ се разля вълна на облекчение, когато видя, че не се насочва към креслото. Искаше той да се качи в стаята си на горния етаж и да я остави на мира. Леко се поклони.

– Извинете ме, милорд – и влезе в спалнята. Свали келтското було и с леко съжаление съблече зелената рокля и внимателно я закачи в гардероба. Как може той да не забележи такава хубава рокля? Младата жена сложи новата си бяла нощница. Добре поне, че не бе изрязана като копринената риза, която носеше снощи.

Линкс се появи с две чаши вино. Разочарованието, което го обзе, като видя какво е облякла Джейн, го закова на място. Копринената му риза с дълбоките си цепки разкриваше дългите ѝ крака и бе много подходяща за една страстна нощ, отколкото тази целомъдрена нощница. Джейн отиде от своята страна на леглото и му подаде черния халат. Той любезно протегна ръка, въпреки че нямаше никакво намерение да навлича проклетото нещо, После отпи голяма глътка. Гледаше как Джейн се плъзва между завивките и застива неподвижно, сякаш споделянето на леглото му бе за нея задължение, което би пред почела да избегне.

– Виното ти – дрезгаво рече той.

Тя седна в леглото, пое чашата, отпи и задържа глътката върху езика си, както ѝ бе показал миналата нощ. Дали толкова добре ще си спомни и другите уроци? Усети как членът му се втвърдява при мисълта за неочакваното удоволствие, което бе изпитал предишната нощ. Свали дрехите си, изкачи се гол в леглото и пресуши виното си, наслаждавайки се на топлината, която се разля по тялото му. Наблюдаваше с одобрение как Джейн също допива чашата си.

Щом тя легна, Линкс се приближи до нея, протегна ръка и разкопча малките копчета под брадичката ѝ. Пръстите му напипаха талисмана и той повдигна камъка, за да го разгледа по-добре.

– Наистина ли ти си го нарисувала, Джейн?

– Да, милорд.

– Удивително! Къде си видяла такъв звяр?

– Край горския вир.

– Осъзнаваш ли колко опасен би могъл да бъде едни рис?

Джейн погледна в големите му зелени очи и видя и тях весели пламчета. Тъгълчетата на устните ѝ леко се повдигнаха.

– Искате да кажете, че може да ме разкъса, когато пожелае?

Линкс усети как членът му запулсира и разбра, че тя има предвид него. Видя как погледът ѝ се задържа за миг върху светлокафявата му

коса, а после се плъзни надолу към широките мускулисти гърди.

– Той е най-великолепният звяр, който някога съм срещала.

Тази жена изглеждаше плаха, ала може би опасност ти я възбуждаше. Разбираше това усещане, тъй като той самият често търсеше опасности. Плъзна ръка под широката ношница и усети как тялото ѝ потрепери, когато пръстите му безпогрешно откриха нежната цепка между краката ѝ. Тя бе влажна и това му даде надежда, че може би съвкуплението им тази нощ няма да бъде болезнено за нея. Подразни я с докосване, а после разтри розовата пъпка на женствеността ѝ с мазолестия си пръст.

Въпреки решението ѝ да не му отвръща, това я изпълни с такова удоволствие, че ѝ се искаше да крещи от възбуда. Копнееше тя също да го докосне и да му върне част от невероятното усещане, което ѝ бе дарил, но тази нощ не смееше да изследва тялото му, тъй като той не я бе поканил да го направи. От устните ѝ се изтръгна задавен стон и се изви към него, за да посрещне пръста му, който се плъзна вътре в нея.

Членът му започна да подскача в очакване на предстоящото удоволствие. Господи, как искаше да проникне грубо в нея и да я изпълни докрай, да го вади и забива, докато се строполи от изтощение, но знаеше, че не бива. С невероятно усилие на волята се насили да бъде нежен и да я подготви.

– Обвий краката си около врата ми – промърмори той.

Джейн разтвори широко бедра и почувства как се плъзна вътре в нея. Обичаше да чувства тежестта му, мириса му, а когато започна нежно да влиза и излиза, внезапно усети как в нея нараства нещо, което я тегли към ръба на дълбока пропаст. Наклони се над ръба, ала нямаше смелост да полети надолу. Тогава чу вика му и забрави за усещанията на тялото си, тъй като той изригна в нея. В следващия миг се отпусна върху нея и Джейн го стисна с крака, за да му попречи да се отмести. Когато най-после се изтърколи от нея, тя си каза, че се радва, задето всичко е свършило. Беше щастлива, че той си заминава, защото се страхуваше от нещата, които я караше да изпитва, когато бяха заедно.

Ами ако тази раздяла е завинаги? Бе си пожелала той да замине и никога да не се върне. Ами ако умре заради това нейно желание? Тя искаше да се освободи от него, но не искаше да му се случи нищо лошо. Трябваше да нарисува талисман, който да го закриля в битката, но сега нямаше време. Погледна го уплашено.

– Нараних ли те? – попита Линкс, погрешно разбрал изражението на лицето ѝ.

– Не, милорд, нямаше болка.

Но също и удоволствие, помисли си той, чувствайки се твърде голям егоист. Тревожният ѝ поглед може би се дължеше на факта, че не я увери, че ще се върне? Как бе могъл да бъде толкова безчувствен към една толкова хубава и щедра жена? Облегна се на лакът и се надвеси над нея.

– Джейн, съжалявам, че имахме толкова малко време, за да бъдем заедно... Сигурно ще отсъствам няколко месеца, но щом битката свърши, аз ще се върна в Дъмфрис.

Ако не те убият на бойното поле... Сведе клепачи. Линкс не бива да заподозре мислите ѝ, защото би могъл да реши, че тя не вярва в бойните му умения. А той бе силният и могъщ Линкс. Той беше победител.

Когато видя, че е заспал, Джейн свали кожената си каишка от врата и внимателно я плъзна през главата му. Духът на риса щеше да го закриля.

* * *

Линкс де Уорън първо се яви пред крал Едуард, въпреки че поне десетина от рицарите му го наобиколиха с най-различни оплаквания от командването на Фиц-Уорън.

– Надявах се да те задържа в Анандейл, за да следиш действията на Брус, но мъжете, които остави тук, се бунтуват и заплашват успешния изход на кампанията ни. – Сините очи на Едуард застрашително блеснаха. – Овладей ги, де Уорън, иначе ще се търкалят глави!

– Да, Ваше Величество – мрачно отвърна Линкс и препусна към лагера.

Стрелците го гледаха предпазливо и той разбра, че не биваше да ги оставя. Уелсците бяха затворени, мълчаливи хора, особено към чужденците, и той не очакваше направо да се втурнат към него с оплакванията си, затова поговори с лейтенантите.

– Вие сте претърпели тежки загуби. Навярно и аз съм виновен за това. Не биваше да ви оставям под командването на друг и ви давам тържествено обещание, че това повече няма да се повтори. Оръженосецът ми в момента издига палатката ми. Готов съм да чуя тези, които желаят да говорят.

Не много уелсци влязоха в палатката, но всеки си каза болката. Фиц-Уорън бе заповядал да се изгорят и плякосат цели села, а селяните – да бъдат изклани до един, включително и децата. За да си отмъстят, шотландците нападнали лагера през нощта и подпалили палатките на

стрелците. Гневът на Линкс растеше с всяка изминала минута. Накрая бе толкова преситен от разказите за невиджаните жестокости, че сърцето му се превърна в буца лед.

Слънцето залязваше, когато Фиц-Уорън се появи в лагера начело на леката си кавалерия от офицери.

– Е, е, братовчедо, чух, че си се върнал. Очевидно не можеш да забравиш славата от битките, а и не искаш да се откажеш от сладостта на победата.

Линкс се насочи към него. Бавно свали предницата на бронята си и разкопча колана с ножницата. Подаде ги на Томас и зачака спокойно, докато Фиц-Уорън слезе от коня си. В мига, в който краката му докоснаха земята, силният юмрук на Линкс се стовари с всичка сила в челюстта му и го събори на земята.

Фиц мигом се изправи и се хвърли да си бие, подивял от ярост. Линкс отново го събори, после студено и спокойно го зачака да се надигне. Фиц измъкна ножа си и се хвърли към нападателя. Остра болка обаче прониза рамото му, когато Линкс пречупи ръката, която стискаше ножа.

Фиц се огледа за помощ към офицерите си, но никой не се осмели да го подкрепи. Със застрашителни лица, уелските стрелци бяха образували широк кръг. Полудял от болка, Фиц-Уорън нападна като разярен бик. Неумолимите юмуци на Линкс де Уорън превърнаха лицето му в безформена маса. Чак когато братовчед му остана да лежи неподвижен и неспособен да се изправи, Линкс се извърна и се отдалечи.

Томас погледна презрително към потъналия в кръв мъж, после развърза панталоните си и нарочно се изпика върху Фиц-Уорън, за да бъде сигурен, че унижението му е пълно.

* * *

В началото на май и Джедбург, и Роксбъро бяха обградени от англичани. На срещуположния бряг силите на Джон де Уорън превзеха Дъмбартън. Така двете армии приближиха към Единбург от противоположни посоки. Големият град успя да се задържи само няколко дни, след което отстъпи пред яростната атака на Едуард Плантагенет.

През целия май Линкс де Уорън и Фиц-Уорън избягваха да се срещат и двамата не искаха да събуждат гнева на краля. Линкс не спомена и на чичо си Джон за кръвната вражда между него и Фиц-Уорън. В този момент главнокомандващият на армиите си имаше достатъчно тревоги на главата.

След Единбург войската се придвижи на север към столицата на Сърлинг. Завариха обаче замъка изоставен от шотландския гарнизон. Явно и последният от съветниците на Бейлиол го бе изоставил, след като стана ясно, че няма почти никаква надежда да се задържи на трона. Тогава в началото на юни Бейлиол се отказа от трона си в полза на Антъни Бек, представителя на Едуард Плантагенет и епископ на Дърам. Появи се пред Бек в обикновена бяла роба като разкаял се грешник. Положи символите на кралската си власт и официално се отказа от претенциите си върху трона на Шотландия.

Доволен от развоя на събитията, Едуард Плантагенет прояви снизхождение и изпрати Бейлиол в Херефорд само привидно като затворник. Бившият шотландски крал разполагаше с пространство от около двадесет мили близо до Лондон и дори можеше да ловува в кралските гори на юг от Трент.

Сега Плантагенет планираше триумфален поход през Абърдийн и Банф, чак до Елгин. Линкс де Уорън потисна нетърпението си да се върне в Дъмфрис.

* * *

Седмица след заминаването на Линкс де Уорън, Джейн Лесли заподозря, че носи детето му, защото месечният ѝ цикъл спря. Не каза обаче на никого от семейството. Знаеше, че когато му дойде времето, ще трябва да сподели тайната с още един човек. Тя със сигурност щеше да го направи щастлив. Та нали единствената причина Линкс де Уорън да се обвърже с временен брак с нея бе да му роди дете.

Първата ѝ реакция бе тъга. Откритието, че носи детето на Линкс де Уорън означаваше, че щеше завинаги да бъде свързана с един мъж, който не я обичаше. Той се закле, ако тя зачене, да се ожени за нея и да я направи графиня, но това бе последното нещо, което искаше. Никога вече нямаше да бъде свободна! Накрая Джейн все пак прие бременността си, защото никого не би наранила никого, а още по-малко собственото си дете. После постепенно започна да се чувства щастлива. Въпреки че нямаше желание да бъде съпруга или графиня, с радост очакваше да стане майка.

След заминаването на лорд де Уорън, Джейн отново започна да помага на братята си и да лекува животните, сестрите ѝ продължиха да се отнасят към нея както досега. Тя обаче бързо ги слагаше на мястото им. Но си остана твърде щедра към тях. От време на време дори им позволяваше да си вземат някоя от новите ѝ рокли, както и да идват и стоят при

нея в Господарската кула. Уроците по езда, които Тафи ѝ даваше, и доставяха голямо удоволствие. Като дете бе яздила пони, но никога не бе имала собствен кон. Лорд де Уорън бе разпоредил на оръженосеца си да осигури за дамата му една чистокръвна кобила. Джейн се влюби от пръв поглед в красивото бяло животно и се съгласи с предложението на Тафи а я нарекат Бланш, което на нормандски означаваше „бяло“. Кийт се грижеше за красивата бяла кобила и я придружаваше по време на дългите ѝ разходки из долината, той пръв заподозря, че сестра му е бременна, и ѝ предложи да прекрати ездата.

– Господарят ще побеснее, ако загубиш бебето поради невнимание.

– Прав си, Кийт, но моля те, не казвай на останалите за бебето. Няма да ме оставят на мира със съветите си.

– Добре Джейн, но когато тестото започне да се надига, те ще разберат, че в печката се пече хляб. Може и лорд де Уорън ще се върне скоро. Бейлиол е свален и почти всички влиятелни благородници в Шотландия бързат да се закълнат във вярност на Едуард Плантагенет.

– Изпитвам облекчение, че войната е свършила. Всяка вечер се молих на Великата богиня да закриля Линкс.

– Джейн, войната не е свършила. Има затишие, докато шотландците прегрупираат силите си. Един млад водач вече е надигнал глава. Той ще накара Шотландия да въстане отново.

– Не! Не искам нашите хора да са ни врагове!

Кийт сложи успокоително ръка на рамото ѝ, осъзнавайки, че не бива да я тревожи в сегашното ѝ състояние.

– Джейн, не се страхувай. Лорд де Уорън ще се върне. Всичко ще бъде наред.

* * *

Когато Едуард Плантагенет влезе в Скун, заповяда да махнат Камъка на Съдбата, върху който бе коронован всеки келтски крал, и го изпрати в Уестминстърското абатство в Лондон. В Единбург постъпи по същия начин със Свещения Кръст, символите на кралската власт в Шотландия и официалните книжа. Така искаше всички да разберат, че Шотландия е подчинена на Англия. На двадесет и осми август свика Парламента в Берик и заповяда на всеки едър земевладелец в Шотландия да се появи и да потвърди верността си към Англия.

Робърт Брус възнамеряваше да присъства. Искаше да бъдат подписани и подпечатани документите, които официално го обявяваха за пълноправен господар на Анандейл и в които се посочваше, че всички земи

и замъци, отнети му от Комин, са отново негови.

Майката на Робърт Брус реши да не заминава за Берик. Любимият ѝ съпруг бе болен и тя предпочете да го заведе обратно в Есекс преди настъпването на зимата.

Затова събра дамите в дневната и им обясни всичко.

– Ще се върнете ли в Англия с нас, Джори, Алисия?

– О, не, лейди Брус! – незабавно отвърна Джори. Всеки, който има някакво влияние в Шотландия или в Англия, ще бъде в края на месеца в Берик. Не бих пропуснала това, дори да ми дават цяло съкровище! Бяха необходими само пет месеца на крал Едуард да довърши започнатото. Ще има такива празненства, каквито отдавна не сме виждали.

– Само пет месеца? – остро възкликна Алис Болтън. На мен ми се сториха цяла вечност!

– О, лейди Брус, може ли да отида с лейди Марджори в Берик? – помоли младата Елизабет де Бърг.

– Но, скъпа моя, баща ти те повери на мен! А графът на Ълстър е човек, когото никак не бих искала да разсъдя.

– О, моля ви, лейди Брус! Битката е свършила. Толкова жадувам да видя отново баща си! – Не посмя да добави, че много по-силно копнее да види Робърт Брус.

– Аз ще взема Елизабет под крилото си – намеси се Джори, – и ще се опитам да смиря евентуалния гняв на граф Ълстър.

– Ами какво ще кажеш за Линкс де Уорън? – попита лейди Марджори и повдигна вежди. – Той веднага ще ти нареди да се върнеш обратно.

– Ах, ето тук ще ни помогне скъпата Алисия. Тя ще бъде тайното ни оръжие – заяви Джори, внимавайки да не прозвучи саркастично. – Как би могъл Линкс да и устои?

Въпреки че Алис обичаше да я ласкаят, това ни най-малко не намали гнева ѝ към Линкс. Той я бе подмамил да го придружи на север, след което безгрижно изчезна. Месец след месец невярното псе се забавляваше винаги щом му се отдадеше случай, докато тя вехнеше в Карлайл Касъл. За да му го върне, Алис също искаше да му изневери, но за съжаление братята на Брус напълно я пренебрегнаха. Те първо отказваха да се приближат до собствеността на Линкс де Уорън, а после заминаха за северните си замъци. Алисия проклিনаше Шотландия и всички шотландци.

За месеците, през които бяха разделени, тя нито за миг не повярва, че Линкс де Уорън може да ѝ е верен. Жените навсякъде го

проследявах с погледи и му отправяха най-безсрамни покани. Можеше да приеме от време на време да задоволява нуждите си при някоя проститутка, ала отмъщението ѝ щеше да бъде жестоко, ако друга жена се осмелеше да хвърли око на нейния Линкс!

Глава 13

Берик Касъл се пукаше по шевовите от тълпите шотландски благородници, които се изсипаха с претенции за земите си. Градът пък се наводни от богати мъже и жени, крадци, скитници и проститутки.

Едуард Плантагенет пристигна в Берик, за да си откъдне за няколко дни, оставяйки армиите да настъпват. Джон де Уорън го придружаваше.

Линкс и стрелците му не бързаха – двеста мили път с волски коли не бе никак лесна работа. Фиц-Уорън се предвижваше много по-бързо с леката си кавалерия. Той пристигна навреме в Берик Касъл и дори си осигури стаи в замъка. Надяваше се, че Джори де Уорън също ще се появи. Тогава можеше да ѝ предложи стая до своята.

Желанието му към Джори бе нараснало след сбиването с брат ѝ. Вече категорично възнамеряваше да я вкара в леглото си. Красивата му братовчедка бе една малка изкусителна кучка, която сама си го просеше, и той смяташе да ѝ го даде. Излегна се на леглото в стаята си и си я представи пшккаща под него. Устните му се изкривиха в злобна гримаса.

Когато Джори пристигна в Берик Касъл, първата ѝ работа бе да открие Едуард де Бърг, графа на Ълстър. Въпреки че Елизабет обожаваше могъщия си баща, тя все още бе твърде млада и се боеше от неодобрението му.

– Елизабет, скъпа, престани да трепериш. Ще направя всичко възможно, за да не се излее гневът му върху теб.

– Ти не го познаваш – с отпаднал глас отвърна момичето.

– Той е мъж и това е всичко, което трябва да знам – увери я Джори и дяволито ѝ смигна.

Алис Болтън ги бе последвала във вътрешността на замъка, надявайки се, че скоро ще се отърват от четиринадесетгодишната досадница.

Обиграното око на Джори зърна един мъж с герба на Ълстър на ръкава си. Той ги упъти към стаята на де Бърг.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – прогърмя гласът му, когато видя тъмната глава на дъщеря си.

– Тя дойде с мен, милорд – отвърна Джори, остана качулката ѝ да падне и се поклони дълбоко, така че да разкрие пълната красота на лиците си гърди пред мъжа, който управляваше половин Ирландия. После протегна ръка. Бърг галантно ѝ помогна да се изправи и целуна върха на

пръстите ѝ.

– Лейди Марджори, с вас ли е лейди Брус?

– Милорд, съпругът ѝ не е добре и тя го отведе в Англия, където климатът е по-мек. Настоя Елизабет да я придружи, но аз виждах, че и без това има достатъчно тревоги на главата си, така че реших да взема под свое крило прекрасната ви дъщеря.

Де Бърг си спомни, че Джори е вдовица.

– Благодаря ви, мадам, много любезно от ваша страна.

– Съвсем не, милорд. Елизабет е чудесна! – Тя видя, че той се чуди какво ще прави с детето и побърза да предложи: – Аз съм щастлива да ѝ бъда компаньонка тук в Берик.

– Още веднъж ви благодаря. За щастие разполагам с удобни стаи, където и двете ще можете да се настаните.

Джори знаеше, че това означава, че оръженосците и слугите на графа ще бъдат изхвърлени, но го прие като нещо естествено. Погледна въпросително към Алис. Тя самодоволно рече:

– Не се тревожи за мен, аз ще се настаня в стаята на Линкс.

– Разбира се. Нека да отидем да поздравим моя достоен брат.

* * *

След дълго и уморително търсене, Алис Болтън стигна до вбесяващото заключение, че Линкс де Уорън не е в Берик. Искаше да зашлеви Джори през лицето, задето я влачи по целия този път. Бе принудена да изтърпи блъсканицата и зяпането на тези отвратителни шотландци, чиито завален говор така дразнеше ушите ѝ. Сега с цялото си сърце желаше да бе придружила лейди Брус в Лондон. Някакъв недодялан простак бе вперил похотлив поглед в нея. Беше с мечка кожа. Миризмата я задушаваше. Лукавите пламъчета в очите на Джори още повече усилваха гнева ѝ.

– Той ще си плати за това! – процеди Алис.

– Здравей, братовчедке, не очаквах да те срещна тук – провлечено рече Фиц-Уорън, докато очите му поглъщаха белите заоблени гърди на Джори.

Тя присви очи.

– Здравей, Роджър, имаш ли представа къде може да е Линкс? – намеси се Алис.

– Аз не съм му пазач. Да не би да разчитахте да ви запази стаи? Вече би трябвало да знаете, че за него на първо място са хората му. – Погледът му отново се върна към Джори. – С една усмивка можеш да се

настаниш в стая до моята.

– Цената е твърде висока – сладко му се усмихна тя. Графът на Ълстър вече ми предложи своето гостоприемство, но моята приятелка отчаяно се нуждае от стая. Усмихни се на този мъж, Алисия.

Докато Марджори де Уорън се отдалечаваше, Алис рече:

– Не мога да разбера какво й става – в един миг се усмихва, а в следващия езикът ѝ реже като бръснач.

– Аз пък много добре разбирам. Нуждае се от истински мъж в леглото си. – Роджър се взираше след нея. Мразеше я и я желаше. Мразеше и себе си за слабостта си.

– Никога не бих се сетила за това – изкиска се Алис. Вдовството сигурно е доста голямо изпитание.

Внезапно на Фиц-Уорън му хрумна нещо. Любовницата на де Уорън сигурно също е изгладняла за мъж. Щеше да му достави голямо удоволствие да обладае проститутката на братовчед си.

Наблюдателното око на Алис не пропусна похотливия поглед на Фиц-Уорън. Фактът, че бе братовчед на Линкс, щеше да направи отмъщението ѝ още по-сладко.

* * *

Когато Джори се върна в покоите на граф Ълстър, го завари да разговаря с Робърт Брус. Младата Елизабет ги слушаше като омагьосана.

– Лейди Марджори, познавате ли се с Брус? – попита Ълстър.

В библейския смисъл, многозначително си помисли Джори, но в същото време хладно се усмихна.

– Да, милорд, той е приятел на брат ми. Тук ли е Линкс? – запита Брус.

– Страхувам се, че още не е пристигнал.

– Когато дойде, може да ме намери в източната кула – спокойно заяви той.

– Ще запомня, милорд – обеща Джори. – Моля да ме извините, господа, трябва да намеря багажа ни, преди някои алчни негодници да го отмъкнат.

Елизабет неохотно излезе с нея.

– Искаше ми се да помолиш Робърт Брус да вечеря с нас – замечтано въздъхна тя. – Мъжете не могат да ти устоят, Джори. Ти накара дори баща ми да яде от ръката ти.

– В такъв случай, надявам се, че си водиш бележки – подразни я младата жена.

– О, да – съвсем искрено отвърна Елизабет де Бърг.

* * *

Минаваше полунощ, когато Джори напусна леглото си и се промъкна в източната кула, маскирана като паж. Очите на Робърт светнаха развеселено. Завъртя я. Огледа я отвсякъде.

– Кълна се във всички светии, от теб става хубав момък, но дори и слепец няма да бъде заблуден.

– И защо не, ако смея да попитам?

Той я привлече към себе си и погали гърдите ѝ.

– Защото момчетата нямат такива красиви гърди. – Ръцете му се плъзнаха надолу. – Нито пък такова заоблено дупе.

Джори му поднесе устните си.

– Липсваше ми безумно, негоднико, макар че не биваше да си го признавам.

– И ти на мен, любов моя! – Смъкна шапката ѝ и зарови устни в сребристите кичури.

– Робърт, мислех как бихме могли да прекараме известно време заедно. Защо не поканиш Линкс да посети великолепия ти замък в Локмабън?

– Подценяваш ума на брат си.

– Не, много добре знам, че не мога да го заблудя – въздъхна младата жена.

– Няма да ти се наложи да го правиш – засмя се Робърт. – Той ще моли да му дадат господството над Дъмфрис Касъл, който е на осем мили от Локмабън.

Очите на Джори се разшириха.

– Виждам изкусната ти ръка във всичко това. – Разшириха се още повече. – Не само това, но и усещам изкусната ти ръка, дяволе!

– Усети и това – съблазнително я подкани той. Тя се подчини.

– Мили Боже, досега никога не съм събличал мъж. Има нещо забранено и дяволски възбуждащо – подразни я той, докато смъкваше тесните ѝ панталони.

Младата жена повдигна лице към него.

– Аз не знаех какво означава забраненото, докато ти не ме облада с пръсти. – Подразни го с език. – Честната игра изисква да имаш възможност да си го върнеш, Робърт. Сега аз ще те облада с... устните си.

– Прави каквото искаш, любима – дрезгаво промълви той, вдигна я на ръце и я отнесе в леглото.

Джори го възседна.

– Тази нощ възнамерявам аз да те любя... поне първия път. – Достави й огромно удоволствие да свали дрехите от силното му и стегнато тяло. После устните й за почнаха горещото си пътуване надолу до крайната жела на цел.

* * *

В стаята на Фиц-Уорън Алис Болтън отпи от третата си чаша с червено вино. Вкусът ѝ хареса. Напомни и оцета. Задръжките ѝ паднаха. Позволи на Фиц-Уорън волността да се забавлява със слабото ѝ тяло. За миг се почувства силна – Линкс не бе единственият член на семейство де Уорън, който я харесваше.

Обаче много скоро откри, че Роджър не е толкова добър любовник като Линкс. Дори някои от нещата, които я караше да прави, бяха доста унижителни. Удоволствието идваше единствено от съзнанието, че мами Линкс с братовчед му. Алис знаеше, че ще му прости това, че я бе довел на север, дори пренебрежението му, но никога не можеше да му прости безразличието.

* * *

На следващата сутрин Едуард Плантагенет седеше в голямата зала на Берик и приемаше земевладелци от Голуей до Кейтнес. Уилям Ормсби, съдия от английския върховен съд, седеше от дясната му страна, докато десетината писари записваха имената на онези, които бяха дошли да искат да се потвърдят официално владенията им и да дадат тържествена клетва за вяност на Едуард. Така той щеше да има пълното подчинение на още две хиляди мъже, в това число и на шотландското духовенство. Списъкът с имена бе изпълнил тридесет и пет пергаментата, а надменните английски благородници възнамеряваха да го удвоят.

Докато крал Едуард изпълняваше кралските си задължения с огромно задоволство, Линкс де Уорън и оръженосецът му Томас си проправяха път към замъка. Линкс не можеше да повярва, че такива тъпли се бяха изсипали в Берик. Дори надгробните плочи служеха като легла. Затова нямаше друг избор, освен да заповяда на хората си да разпънат патлатките в ливадите пред града.

Джон де Уорън зърна светлокестенявата грива на Линкс да се извишава над множеството в голямата зала и в следващия миг двамата мъже топло се прегърнаха, радостни да видят, че не са ранени в последните

битки. Линкс усети, че Джон едва се съдържа да му съобщи новините.

– Имам основание да смятам, че Едуард възнамерява да ме посочи за губернатор на Шотландия!

– Поздравления, Джон! Аз пък искам властта над Дъмфрис и се радвам, че ще можеш ти да ми я дадеш.

– Не искаш ли да отидеш във Франция с Едуард?

– Не. Сключих временен брак с дъщерята на управителя на Дъмфрис. Ако тя забременее в срок от една година, аз ще се ожена за нея.

– Би трябвало да те поздравя. Но Линкс, сигурно знаеш, че ти би могъл да си вземеш, която лейди си пожелаеш?

– За мен само детето има значение, Джон, не съпругата. А Джейн Лесли произлиза от многодетно семейство.

– А – разбиращо кимна чичо му, – значи с това те е привлякла?

– Като гледам тези тълпи наоколо, сигурно ще останем тук поне месец. Когато се върна в Берик, половината от годината ми ще си е отишла.

Джон се засмя и потупа племенника си по гърба.

– В такъв случай ще трябва да удвоиш усилията си, за да наваксам изгубеното време.

Приблужи Томас. Челото му бе смръщено.

– Няма никакво място за палатката ви, милорд. Дори дървениците са изгонени от леглата си.

– Разпъни я при останалите.

– О, още не съм се отказал, милорд. – Томас измъкна два зара от кесията си. – Никога не подценявайте късмета на ирландците.

– Май не е зле да се отправим към трапезарията, защото в противен случай може да останем и без вечеря – предложи Линкс.

На влизане в препълнената зала Линкс де Уорън се сблъска с Алис Болтън. Той невярващо се втренчи в нея.

– Как смеете да идвате в Берик без мое позволение, мадам?

– Милорд... Линкс... Лейди Брус се върна в Англия. Или предпочиташ да бях заминала с нея? – дяволито попита тя.

Линкс внезапно осъзна, че това би му доставило голямо удоволствие, после мислено се прокле за страхливостта си. Знаеше, че вече му бе омръзнала, ала тя все пак му бе отдала две години от живота си и заслужаваше да получи нещо по-добро.

Фиц-Уорън се приближи до Джон де Уорън.

– Каква блъсканица! Всички тук са с любовниците си.

Лицето на Алисия пламна, а Линкс дари Фиц-Уорън с такъв

кръвнишки поглед, че той отстъпи назад.

– Извини ни – рязко рече де Уорън и отведе Алис настрана. – Не би трябвало да си тук. Тези хора са свикани по много важни държавни дела. Ти трябваше да изчакаш, докато те повикам.

– Идеята беше на Джори! Тя настоя. Аз нямах избор.

Намръщеното лице на Линкс малко поомекна.

– Говорим за дявола – промърмори той, докато Джори и Елизабет де Бърг изплуваха от тълпата мъже.

Джори се повдигна на пръсти и го целуна.

– Не се гневи, Линкс. Тук в Берик се кове историята!

Брат ѝ избухна в смях.

– Та ти не давах и пукната пара за историята! Празненствата са това, на което не можеш да устоиш. Искаш да се перчиш с красотата си пред шотландските благородници и да танцуваш до зори. – Когато стане известно, че чичо ѝ ще бъде кралски наместник в Шотландия, сигурно всички ще започнат да се надпреварват да я ухаждат.

– Като говорим за шотландски благородници, Робърт Брус пита за теб. Той е в източната кула.

Линкс видя как Елизабет де Бърг се изчервява при споменаването на името на Брус. Тя бе още дете, а ето че главата ѝ бе пълна с романтични глупости. *Всички жени си приличат*, цинично заключи Линкс.

* * *

Тъй като зарът му бе фалшив, Томас без никакви затруднения осигури стая за лорд де Уорън и скоро Линкс се наслаждаваше на удобствата ѝ. Вече пета седмица Парламентът в Берик продължаваше работата си, но изглежда Алис Болтън бе научила урока си и чакаше Линкс да я повика. Изглежда обаче той не бързаше да се види с любовницата си.

Накрая, когато един ден остана насаме със сестра си, Линкс ѝ каза, че е сключил временен брак.

– Най-после и ти си се влюбил! – развълнувано възкликна Джори.

– Велики Боже, разбира се, че не съм влюбен. Двамата с Джейн Лесли почти не се познаваме. Два дни след церемонията кралят ме призова да се върна в армията.

– Сигурно много я харесваш. Защо иначе ще вземеш в леглото си дъщерята на управителя?

– За да забременее от мен. Ако зачене, ще се ожена за нея.

– Явно има нещо в кръвта на де Уорън, което ни кара да пренебрегваме установените правила – небрежно заяви Джори.

– Какво, по дяволите, си направила пак? – строго попита Линкс.

– Аз ли? Ти ще си този, който ще предизвика всеобщо повдигане на вежди, женейки се за момиче от ниско съсловие!

– Когато казах на Робърт Брус и Джон, веждите им си останаха на местата, а колкото до останалите – и пет пари не давам за мнението им! Това си е моят живот.

– А кога ще кажеш на Алисия?

Мускулите на бузата му се стегнаха.

– Това няма нищо общо с нея. Тя е моя любовница, за Бога!

Марджори затвори очи и мислено се помоли. *„Нека бъде там, когато Алис Болтън узнае!“*

* * *

Измина целият септември и половината от октомври, когато и последното име бе вписано в списъка на шотландските благородници, дали клетва за вярност на краля. Бе време Едуард Плантагенет да избере този, който ще управлява Шотландия от негово име. В препълнената зала се шушукаше, че кралят е набелязал трима души за трите ключови поста. Джон де Уорън, граф на Съри, бил определен за губернатор, а Уилям Ормсби, върховен съдия от английския съд, за главен съдия в Шотландия.

Ала одобрителните гласове стихнаха, когато Едуард назова третото име. Той посочи Хю де Кресингам за ковчезник. И англичаните, и шотландците ненавиждаха това политическо парвеню, което мислеше само за собствените си интереси и вече се говореше, че е присвоило парите, отпуснати за възстановяването на Берик.

Тази вечер стаята на Джон де Уорън бе препълнена с искрени доброжелатели, както и с хора, които искаха да получат някаква облага. Сега, след като баща му бе избран за главен управител на Шотландия, Фиц-Уорън внезапно се оказа заобиколен от ласкатели, което разпали вродената му алчност и користолюбие. Фиц много бързо осъзна, че моментът да забогатее е дошъл. Мисълта за богатството го примамваше, но още по-привлекателна му бе мисълта за властта. Приглади веждата си върху полуспуснатия клепах на едното си око и се замисли какъв пост да си поиска.

Линкс де Уорън вдигна тост за чичо си Джон де Уорън като кралски наместник в Шотландия и за Робърт Брус като пълноправен господар на Анандейл.

– Господи, и игла да паднеше, щеше да се чуе, когато бе обявено

името на Хю де Кресингам – рече Брус.

– Назначаването му за ковчезник бе голяма грешка. Едуард трябваше да посочи за вицекарл поне един от шотландските благородници. Помни ми думите, рано или късно ще си плати за този избор – предрече Линкс.

– Той мисли, че шотландците са победени, но колкото повече ги тъпче и демонстрира силата си, толкова по-силно събужда гнева и желанието им да се бият. – Робърт смигна, за да смекчи малко думите си. – Е, поне с мен е така.

– В името на Бога, спри с тези приказки за битки. Нека се радваме на мира!

– Сега е средата на октомври. Има още пет месеца до края на зимата. Обзалагам се, че шотландците няма да запазят мира толкова дълго!

– Приемам облога, но само защото повечето от шотландските благородници ще са извън страната. Едуард предложи свободата на някои от пленените при Дънбар, ако се присъединят към нас в похода срещу Франция.

– Аз съм щастлив, че Комин е затворен.

След като стаята се опразни и Брус се запъти към спалнята си в източната кула, Джон де Уорън остана да изпие една последна чаша с племенника си.

– Като губернатор на Шотландия, аз с радост ти давам господството над Дъмфрис, Линкс, но при едно условие. От само себе си се подразбира, че ще трябва да държиш под око нашия приятел Робърт и да ни уведомяваш за всичките му действия.

Глава 14

Когато Линкс де Уорън наближи Дъмфрис, настроението му се повиши. Местността край шотландската граница бе още по-красива през есента. Остави на рицарите и уелските си стрелци сами да изберат какво да правят. Някои решиха да отидат във Франция с краля, други избраха да се приберат у дома си в Уелс, но по-голямата част останаха с него.

Добре че Дъмфрис Касъл беше голям и управителят му Джок Лесли се справяше отлично със задълженията си. Да се подслонят толкова много хора нямаше да представлява проблем, макар че да се осигури изхранването им през зимата щеше да е трудно. Мислите на Линкс се насочиха от Джок Лесли към дъщеря му. Ръката му се сключи около камъка, който Джейн бе нарисувала. Припомни си, че бе яздил почти час след като напусна Дъмфрис, когато го откри.

Първата му мисъл бе да го свали, защото не бе суеверен – това бе за невежите. Един камък, висящ около врата му, нямаше да осигури безопасността му. Единствено добрите бойни умения можеха да го сторят. Джейн Лесли навярно го бе сложила на шията му, докато е спял, вярвайки, че талисманът ѝ ще го пази. Сега осъзна, че не го бе хвърлил само защото изрисуваният рис му бе харесал.

Линкс се намръщи. Ще трябва да престане да мисли за нея като за „младото момиче“. Тя беше Джейн, жената, която се надяваше да го дари с дете, тази, която един ден можеше да стане негова съпруга и графиня на Съри. Поклати глава – колкото и да се опитваше, не можеше да си представи Джейн като графиня. За разлика от повечето жени, тя бе толкова дива и свободна. Не съжаляваше обаче за временния брак, който бе сключил, макар че, след като добре обмисли постъпката си, не бе толкова сигурен в мъдростта ѝ.

Уплашен женски вик го изтръгна от мислите му. Обърна коня си назад. Приятелят му Робърт Брус, който също се връщаше в Анандейл, го последва. И двамата разпознаха гласа на Джори.

– Кобилата ми закуца... Сигурно някакъв камък се с забил в подковата!

Линкс скочи от коня си и помогна на Джори да слезе. Внимателно огледа копитата на кобилата.

– Не виждам никакъв камък. До Дъмфрис остават сами две мили, струва ми се, че ще издържи.

– О, не, Шиба ми е много скъпа. Няма да я яздя!

– Марджори, за Бога, не ни забавяй, след като вече почти сме пристигнали – ядосано се обади Алисия.

– Лейди Марджори може да язди с мен – любезно предложи Брус.

Линкс изгледа приятеля си, вдигна сестра си, сложи я на своето седло и се метна зад нея. Томас пое поводите на Шиба, а Джори му хвърли благодарна усмивка.

Робърт Брус смигна на приятеля си.

– Забавянията са неизбежни, когато пътуваш с жени.

– Някои жени могат да вбесят и светец – ухили му се Линкс.

– А някои мъже са толкова обзети от себе си, че трябва да бъдат смъкнати от небесата, където са се възнесли – сладко рече Джори.

– Сигурно има предвид теб – саркастично подхвърли Робърт. – Англичаните са известни с високомерието си.

– Отстъпват само на шотландците, които не престават да ме удивляват, тъй като нямат за какво толкова да се надуват!

Линкс се засмя на остроумната забележка на сестра си и погледна към Алис Болтън. В началото тя бе колкото забавна, толкова и красива. Ала сега изглеждаше напълно лишена от хумор. Чувстваше, че ще е много безсърдечно да я отпрати сам и се надяваше, че рано или късно и тя ще се умори от връзката им.

В далечината се появиха очертанията на Дъмфрис. Линкс препусна напред. Джори запуши ушите си, докато брат ѝ крещеше заповедите си.

– Всички да се съберат във вътрешния двор! Управителят трябва да преброи хората и конете. Отведете каруците с багажа и продоволствията настрана и незабавно започвайте да ги разтоварвате. Можете да се окъпете в река Нит.

– И аз ли да се окъпя с мъжете? – попита с дяволити пламъчета в очите Джори.

– Не и ти, Минкс, макар че не се съмнявам, че би го направила.

Робърт Брус се приближи към тях.

– Ние тръгваме за Локмабън, така че искам да се сбогуваме. Ще дойда да ви навестя след няколко дни.

– Доведи и братята си – любезно рече Линкс. – Моят замък е и ваш дом.

– Ще бъде един ден – засмя се Брус, въпреки че Линкс знаеше, че приятелят му е дяволски сериозен.

– Лейди Алисия, лейди Марджори – галантно се поклони Робърт Брус и следван от хората си, препусна към долината.

* * *

Когато влязоха в двора на Дъмфрис, Линкс слезе от коня и свали сестра си на земята.

– Заведи кобилата си в конюшните. Един младеж на име Кийт ще се погрижи за нея. Няма начин да не го забележиш – косата му прилича на запалена факла.

Джейн Лесли беше в плевника над конюшните и се опитваше да успокои соколите. Когато чу тропота на копита, изтича до една малка пукнатина в стената и видя множеството конници и пехотинци. Линкс се бе върнал!

Значи затова птиците бяха неспокойни! Бяха усетили, че пристигат непознати мъже!

Притисна с ръце корема си. Стоеше като вцепенена. Краката ѝ се сраснаха с дъсчения под, сърцето ѝ биеше ускорено, изпълнено едновременно с възмущение и страх Струваше ѝ се, че ще припадне. Понякога се питаше как бе имала смелостта да отиде в леглото му.

След половин година той отново бе тук. Знаеше, че след толкова дълго време щеше да ѝ е напълно чужд Трябваше да събере цялата си смелост, за да се изпрана отново срещу него. Нещо я караше да изтича и да му съобщи новината за очакваното дете, ала срамежливостта ѝ правеше това невъзможно, особено пред около четиристотин мъже.

Внезапно бебето, което носеше, се размърда, и от устните ѝ се изтъргна изненадан вик. Джейн обви ръце около корема си и се отпусна на една дървена пейка, за да си поеме дъх. Остана неподвижна, очаквайки скъпоценния ѝ товар да се преобърне в нея. Движенията обаче престанаха. След около пет минути Джейн се изправи на треперещите си крака и слезе бавно надолу по дървените стълби.

Брат ѝ Кийт говореше с най-красивата жена, която някога бе виждала. Косите ѝ бяха с цвета на лунна светлина. Носеше рокля, върху която бе облякла туника на езда в тъмнокехлибарено, избродирана със злато.

Когато Джейн приближи, Кийт вдигна глава.

– Сестра ми ще може да ви помогне, милейди. Нейното докосване е лековито.

Две зелени очи, същите като тези на Линкс, умолително се втренчиха в нея.

– Започна да куца преди около две мили, но не видяхме никакъв камък в подковата.

Джейн прокара ръка по хълбока на кобилата и животното изпръхтя доволно.

– Шиба те хареса!

– Всички животни харесват сестра ми, лейди. Тя има специален дар.

Джейн видя, че очите на дамата я изгледаха с любопитство и се спряха за миг върху закръгления ѝ корем. После я погледна право в очите. Двете млади жени се усмихнаха една на друга. Джейн се наведе и нежно заразтрива крака на кобилата, постепенно увеличавайки натиска на пръстите си. По-късно Кийт разходи Шиба нагоре-надолу и Джори видя, че куцането бе изчезнало.

– Ти я излекува!

– Не, милейди, аз само отнех болката. Тя е пътувала дълго... Нужда се от почивка.

Джори хвана двете ръце на момичето.

– Благодаря ти с цялото си сърце!

– Ще я сложа в отделна клетка, за да е по-далеч от другите коне, милейди – обади се Кийт.

– Благодаря и на двамата. По-късно ще я навестя.

Джейн остана загледана в ефирното създание.

– Тя е сестрата на господаря. Забеляза ли зелените ѝ очи? От нея се излъчва такава жизненост! Татко сигурно ще има нужда от мен, за да намеря място за всичките коне. – Кийт замълча за миг. – Нали ти казах, че той ще се върне, Джейн.. Видя ли го вече?

Тя поклати глава и бавно го последва навън. Очите ѝ бързо откриха Линкс де Уорън сред стотиците мъже. Възседнал огромния си черен като въглен жребец, от главата до петите в черно, той крещеше заповеди на хората си. Никога не бе виждала човек, който да излъчва подобна сила и власт.

В гърдите ѝ се надигна паника. След като бе отсъствал с месеци, тя го чувстваше напълно непознат. Ръката ѝ попипа стегнатата плитка. После сведе поглед към дрехите си. Бе облякла най-обикновената си рокля. Припомни си и че бе дала завесите на леглото да се изперат. Нима бе типично за всеки мъж да пристига тогава, когато най-малко го очакват?

* * *

Джори и Алисия бяха посрещнати от тъмнокос шотландец, който ги приветства с добре дошли в Дъмфрис. Джори го огледа насмешливо

от главата до петите и после му подаде ръка. Той не я поднесе към устните си, а здраво я разтърси.

– Дами, на мен се падна удоволствието да ви настаня в замъка.

Джори преглътна пиперливия си отговор и рече:

– Ти си твърде млад, за да бъдеш Джок Лесли.

– Аз съм синът му Андрю, вторият управител.

– А, брат ми ми каза, че цени много всички от семейство Лесли.

– И брат ви ли?... – Андрю се изчерви от удоволствие.

– Нейният брат е Линк де Уорън, господарят на този замък – наем се Алисия. – Искаме най-хубавите стаи!

Джори прехапа устни. Алис Болтън нямаше никаква представа, че разговаря с брата на жената, с която Линк бе сключил временен брак... Всъщност тя изобщо не по дозираше, че Линк се е обвързал с друга жена. *Ще бъде ужасен шок за нея*, злорадо си помисли Джори.

– Ако има възможност, бих искала стаята ми да е самостоятелна и по-отдалечена. – *Когато Робърт дойде, щяха да се нуждаят от уединение.*

– Аз пък искам стаите ми да са в съседство с тези на господаря – заяви Алис, едновременно многозначително и престорено скромно.

Джори видя как черните вежди на Андрю Лесли се смръщават. Той явно осъзна, че лорд де Уорън бе довел и любовницата си в Дъмфрис. *Мили Боже, дали веднага ще изтича при сестра си, за да ѝ съобщи новината? Двете с Алис едва бяха стъпили в замъка и неприятностите вече започваха!* Джори знаеше, че трябва да се разграничи.

– Забелязах, че Дъмфрис разполага с много красиви кули, Андрю. Дали ще е възможно да получа стая в някоя от тях? – Говореше му така, сякаш той бе най-важният мъж на земята, и с облекчение видя, че успя да отклони вниманието му, поне за известно време. Придружи я до Кулата на дамата и Джори искрено му благодари. После проследи разтревожено как младежът сковано повежда Алисия към стаите ѝ.

* * *

Линк де Уорън прокара ръка през косата си и изпъна рамене. Остана много доволен от работата на управители си. За по-малко от три часа всички каруци бяха разтоварени, фуражът – разпределен, оръжията и доспехите закачени в оръжейната зала, конете – изведени в ливадите на паша и всеки от хората му – настанен както подобава.

– Добра работа, Джок. Единственият въпрос, който остава, е дали ще имаш възможност да ни нахраниш?

– В кухнята всички са под пара, милорд, но се нуждаем от още няколко готвача.

– Избери си някой от моите уелсци. Те не са свикнали да бездействат. Всеки от хората ми по един или друг начин трябва да заслужи храната и подслона си. – Линкс се запъти към реката.

– Може и да нямаме топла вода за всички, но със сигурност ще стигне за вас, лорд де Уорън.

Линкс махна е ръка.

– Едно бързо топване във водите на Нит ще ми е достатъчно, Джок. Предполагам, че сестра ми вече е изхабила и последната капка топла вода в замъка.

Когато Линкс най-после се върна, Алисия го посрещна с цял списък от оплаквания.

– Някакъв идиот с намусена физиономия ме настани не където трябва. След това глупавият ти оръженосец занесе багажа ми на горния етаж, в стаята, съседна на твоята! Всъщност никой не изпълнява заповедите ми!

– В такъв случай престани да ги даваш – грубо ѝ отвърна Линкс.

– О! Доставка ти удоволствие да ме обиждаш и унижаваш!

Линкс спокойно сложи ръце на кръста ѝ и я отместа от пътя си.

– Алис, използвай стаята, в която вече си настанена.

– Искам да кажеш на прислужниците коя съм аз!

– Хрумвало ли ти е някога да бъдеш по-дискретна?

Алис загуби дар слово. Чичо му бе губернатор на Шотландия! Със сигурност Линкс де Уорън разбираше каква важна личност е, а от там и неговата избраница!

Линкс зърна оръженосеца си Тафи.

– Извинете ме, мадам, чакат ме по-важни дела. – „Проклети жени!“ – измърмори той, отдалечавайки се. – Какви проблеми възникнаха в мое отсъствие?

– Никакви, милорд. Лейди Джейн въобще не създава никакви проблеми. Тя е най-непретенциозната дама, която някога съм обслужвал. Знаеше как се язди пони, но аз ѝ намерих една чистокръвна кобила, както ми наредихте, и съм сигурен, че ще останете доволен от напредъка ѝ. Язди по-добре и от мен.

– Непретенциозна жена? – Устните му се извиха в усмивка. – Доста необичайно нещо. Съжалявам, че ще трябва да сложа край на безметежното ти съществуване, Тафи, но Джори и Алисия са тук.

– Знаем, милорд, внесох багажа им.

– Бедното ми момче, сигурно имаш волски нерви!
– Хубаво е, че се върнахте, милорд – ухили се Тафи. – Томас започна да ми липсва.

Линкс избухна в смях.

– За Бога, не му го казвай, той и без това е непоносим!
– Разопаковах багажа ви, милорд, и ви извадих чисти дрехи.
– Благодаря! Изкъпах се в реката. – Линкс изкачи стълбите към Господарската кула и влезе в една от стаите на Джейн. Вътре нямаше никой. Без да спира, се качи в своите покои. Огледа се със задоволство и съблече прашните дрехи. Хубаво бе да е отново в Дъмфрис! Знаеше, че е направил правилен избор, предпочитайки Шотландия пред Франция.

Не му бе трудно да запази мира между шотландците и англичаните. Хората бяха еднакви. Ако си честен с тях, те ти се отплащат с добро, независимо дали са шотландци, или хугеноти.

Облече тъмната туника и панталони и нахлузи ботушите от мека черна кожа. Приглади назад дългата си още влажна коса и я завърза на тила с кожена каишка. Избра една златна верига, пръстена с големия изумруд и любимия си кинжал. Внезапно осъзна, че е гладен. Грабна една ябълка от купата с плодове и лакомо захапа сочния плод. После леко се спусна надолу по стълбите към стаите на Джейн. Ала те все още бяха празни. Запита се разсеяно къде ли е тя и мина под свода, за да надникне в другата стая.

Джейн се бе покатерила на един висок стол и слагаше чистите завеси на леглото. Беше с гръб към него. Видът ѝ го изпълни с дяволитост. Тихо се прокрадна зад нея, решил да я изненада. Тя се бе повдигнала на пръсти и се опитваше да пхне тежкия плат през една халка.

– Хванах ли те сега! – извика Линкс и я сграбчи с две ръце.

Джейн изписка уплашено и се намери срещу две зелени очи, които светеха с дяволит пламък. Сърцето ѝ се пръскаше.

Линкс се втренчи в заобления ѝ корем.

– Велики Боже, ти си бременна! – Изтърва ябълка и очите му се разшириха от изумление. – Ти си бременна?

– Да, милорд. – Джейн затаи дъх, несигурна как ще реагира.

– Чудесно! Умно момиче! – Линкс се засмя радостно. Джейн пое дълбоко въздух и също се засмя. Внезапно лицето му стана сериозно. – Да не си полудяла? – Изпитваше едновременно и гняв, и безумна радост. – Какво, по дяволите, търсиш на този висок стол? Нима не разбираш, че застрашаваш живота на бебето? Докато си в това деликатно състояние не бива да вършиш подобни неща! Има слуги! Не бива да

вършиш никаква работа, докато не се роди детето!

Джейн усети как в гърдите ѝ се надига възмущение. Изглежда и най-малката свобода щеше да ѝ бъде отнета. Динкс бе прекалено властен. Едва бе влязъл и вече заповядваше.

– Ние сме сключили само временен брак и не сме женени – напомни му тя. – Нямате право да ми заповядвате.

Лицето му се удължи от изненада.

– Имам пълното право да те командвам! Искаш ли да го докажа, като ти наредя да останеш в леглото, докато детето се роди?

Возмущението ѝ прерасна в паника. Тогавя осъзна, че е по-добре да спечели благоразположението му, отколкото да го предизвиква.

– Не се сърдете, милорд. Аз се чувствам много добре, бебето – също. То ще се роди чак след три месеца.

Гневът му мигом стихна и бе изместен от загриженост. Той нежно я сложи да седне в голямото кресло и я подпря с няколко възглавнички. Донесе табуретката.

– Вдигни си краката. Изглежда бебето не е много едро, но сигурна ли си, че се чувстваш добре? – Без да дочака отговора ѝ, продължи наиздателно: – Трябва да ядеш повече. – Внезапно се ужаси. – Велики Боже, този млад глупак Тафи ти е позволил да яздиш! Този безотговорен млад дявол няма никаква представа на каква опасност е подложил моето дете!

Линкс неспокойно закричи из стаята.

– Повече никаква езда! Ще заповядам да ти направят специална носилка. Трябва да си много внимателна... Нищо не бива да се случи с това дете.

– Лорд де Уорън, кълна се, че всичко с бебето ще бъде наред.

Линкс спря и се вгледа в сериозното ѝ лице.

– Сигурно ме мислиш за най-големия глупак на света.

– Не, милорд, мисля, че сте най-загриженият баща на земята.

– Ще ставам баща! – засмя се щастливо Линкс. – Ще се пръсна, ако не го кажа на някого! Ще го обявя пред всички!

Джейн се опита да се изправи, но той я спря.

– Не се напръгай, лейди. Ще кажа да донесат поднос с храна. Повеќе никакво бягане надолу-нагоре по стълбите!

Джейн нямаше представа какво ще каже или направи лорд де Уорън, когато я види. Едновременно се страхуваше и вълнуваше от срещата. Дали ще бъде доволен за детето? Дали ще я прегърне? Ала със сигурност не бе очаквала, че ще се тревожи толкова за едно съвсем

естествено състояние. Чувстваше се объркана. Той ѝ заповяда да яде повече, да спре да язди и да остане в стаята си е вдигнати върху табуретката крака!

Все пак Линкс де Уорън я бе прегърнал! И то преди да разбере, че носи детето му! Беше дошъл в шеговито настроение подобно на риса, който закачливо я бе нападнал в гората. Джейн въздъхна. Дали да се чувства облекчена или разочарована, че игрилото му съблазняване бе прекъснато толкова рязко? Пропъди смущаващата мисъл и реши да отиде в конюшната.

Нежно мърмореше името на кобилата, докато ръцете ѝ галеха хълбока на Шибя. Бе толкова потънала в мислите си, че не забеляза даматя, която бе приближила.

– Не се представих, нито пък попитах за името ти, а ти бе толкова мила с любимката ми. Аз съм Марджори де Уорън.

Джейн се изправи и видя, че сестрата на Линкс и бе протегнала ръката си. Беше се преоблякла в тъмнолилава рокля. Така изглеждаше още по-красива.

– Казвам се Джейн Лесли, милейди.

– Джейн Лесли? – Зелените очи на Джори изумено огледаха обикновено облеченото момиче. За пръв път не знаеше какво да каже. После погледът ѝ се спря върху заобления корем. Тогава погледна младото момиче в лицето и нежно ѝ се усмихна. – Джейн, много съм щастлива да се запозная с теб. Знае ли моят брат, че ще става баща?

– Да. Разбирам, че е безкрайно радостен от мисълта за детето, но иска напълно да властва над мен. Аз съм само една кобила за разплод!

– О, скъпа, сигурна съм, че Линкс не мисли така. Ти си много красива млада жена. Ще ти помогна да го накараме да осъзнае, че ти си не по-малко желана, отколкото бъдещия му наследник. Но, Джейн, ти не бива да се грижиш за коня ми, та ти си господарката на Дъмфрис!

– Не, аз не съм господарка, а и не произхождам от благородническо семейство. Аз не съм омъжена за брат ви, само съм обвързана с него за една година и един ден. Временният брак е стар шотландски обичай. В края на определения срок мъжът и женатя решават дали да се оженят, или да се разделят. – Реши да бъде откровена с Джори. – Аз никога не съм искала да се омъжвам. Имам дарба да лекувам и точно това винаги съм искала да правя. Вашата Шибя има слабост в краката, но с подходящи упражнения мога да я направя здрава и силна.

Джори остана безмълвна.

– Колко си мила и внимателна, Джейн – рече накрая тя и

импулсивно добави: – Нека да бъдем приятелки!

– И аз много бих искала – кимна Джейн.

Очите на Джори заблестяха.

– О, скъпа моя, смятам да те превърна в лейди Джейн. Нещо повече
– в лейди Джейн Предизвикателство!

Глава 15

Маржори влезе в голямата зала заедно с Алисия и Елизабет де Бърг.

– Да седнем тук, а не на платформата – предложи Джори, когато рицарите на Линкс възторжено я приветстваха.

Алисия веднага се съгласи. След безразличния начин, по който Линкс се отнасяше към нея, тя реши да му отвърне със студено презрение.

Когато де Уорън пристигна, придружен от десетина рицари и техните оръженосци, всички се смееха и шумно разговаряха. Сякаш дори не забелязаха, че дамите са седнали другаде.

След печената риба и овнешките бутове, Линкс с облекчение видя, че както обикновено управителят на Дъмфрис се е справил отлично със задълженията си и пристигането на четиристотин изгладнели мъже не го е уплашило. Тази вечер за Линкс нямаше по-хубаво място на земята от Дъмфрис. Вече не се съмняваше в мъдростта на решението си да сключи временен брак с Джейн Лесли. Тя бе доказала, че е забележително плодовита.

Силното чувство на задоволство, което го бе обзело, изглежда се разпростря и върху останалите. Най-после щеше да има наследник и детето щеше да се роди тук, в Дъмфрис. Пое дълбоко дъх. В този миг се чувстваше всемогъщ. Тогава се изправи на крака и вдигна ръце, за да въдвори тишина.

Джори го погледна с обич и се запита защо, за Бога, Джейн не е до него.

Алисия затаи дъх. Линкс бе най-завладяващият мъж, когото бе познавала. Сега, след като чичо му бе главен управител на Шотландия, той бе изключително желана партия за всяка жена. Затова мигом промени решението си да се отнася с презрение към него.

– Вдигнете чашите си за Дъмфрис! – Стотици ръце се вдигнаха. – Аз ще ставам баща!

Вдигна се невъобразим шум. Мъжете тропаха с крака, свиркаха и удряха с юмруци по масата.

Джори погледна към застиналото от ужас лице на компаньонката си и промърмори:

– Алис, оставяш следи от зъбите си върху чашата!

Алисия стовари чашата върху масата толкова силно, че виното се разплиска.

– Къде е курвата? Много скоро ще сложа край на малките й мръсни игралки!

Линкс слезе от платформата и се присъедини към семейството на Лесли. Хората му също побързаха да отидат да ги поздравят. Управителят на Дъмфрис предложи да пият наздравица за Линкс де Уорън.

– Кои са тези хора? – изсъска Алисия. Присви очи и огледа жените на масата на Лесли.

– Джок Лесли е управителят на Дъмфрис. Джейн е негова дъщеря – обясни Джори.

– Той се задирия с дъщерята на управителя си? Някаква проста слушня – презрително заяви Алисия.

– Той не се задирия! Линкс и Джейн са обвързани с временен брак.

– Временен брак? Какво, по дяволите, означава това?

– Почтен шотландски обичай, според който един мъж и една жена се вричат един на друг за една година и един ден. Ако си подхождат, след изтичането на срока сключват истински брак.

– Почтен обичай, как ли пък не! Това е още една измама, измислена от мъжете, за да се пъкнат между краката на жените! Като че ли лорд де Уорън ще се ожени за една курва!

– Но, Алис, та ти очакваш Линкс да се ожени за теб – втъкна мило Джори.

– Кучка! Смяташ всичко това за много забавно! Знаела и не си имала доблестта да ми го кажеш. Коя е тя?

– О, Джейн не е тук. Занесоха й вечерята в стаята. Двамата с Линкс са настанени в Господарската кула.

Рицарите на тяхната маса слушаха с голямо внимание гневните приказки на Алисия. Когато осъзна това, тя мигновено спря да говори и мълчаливо заобмисля отмъщението си.

Всички присъстващи се изредиха да поздравят лорд де Уорън и да пият за здравето му и за неродения наследник. Когато всеобщото веселие и радост преминаха в шумен и разпуснат гуляй, придворните на Елизабет де Бърг побързаха да я приберат в спалнята ѝ. Не след дълго и Джори я последва, Алисия обаче остана, изчакайки удобния момент.

Бе решила да се поучи от Джори де Уорън и да бъде мила и послушна. Всеизвестна истина е, че много повече мухи можеш да хванеш с мед, отколкото с оцет. Алисия реши да опита. Всъщност тя бе готова на всичко. Линкс свърши играта си на зарове и Алисия го видя, че се на

дига от масата. Очакваше да се строполи на пода, като се има предвид количеството вино, което бе изпил. Тя се насочи към него. Линкс изглежда се скова от появата ѝ, но Алисия се усмихна и меко изрече:

– Поздравления, Линкс, щастлива съм за теб!

Видя как очите му се присвиват.

– Нима си щастлива, Алисия?

Сложи ръка върху рамото му.

– Знам колко отдавна копнееше за дете. Сигурно си много щастлив... а щом ти си щастлив, аз също съм щастлива.

– Благодаря ти, Алисия, много мило от твоя страна да проявяваш подобно разбиране.

– Е, ние винаги сме се разбирали, нали?

Вече не я гледаше с присвити очи.

– Помислих си, че ще бъдеш...

– Ревнива? – тихо се засмя младата жена. – Връзката ти с майката на детето ти няма абсолютно нищо общо е мен... с нас.

– Истина е.

Алисия изпита желание да измъкне кинжала му и да го забие в студеното му сърце, но вместо това усмивката ѝ стана още по-сладка, а пръстите ѝ погалиха мускулестата му ръка.

– Аз съм тук за теб, Линкс. – Засмя се и закачливо се вгледа в зелените му очи. – Защо иначе ще дойда в тази варварска страна? – После му пожела лека нощ и се за пъти към изхода. Когато стигна до вратата, се обърна и го погледна през рамо.

Горе в стаята си Джейн се опитваше да изяде всичката храна, която Тафи ѝ донесе, ала това бе невъзможно.

Накрая бутна таблата настрани и извади камъните и боите. Надяваше се рисуването да я успокои малко. Когато на вратата се почука, сърцето ѝ бясно заби. Отвори с отмалели нозе. Искаше ѝ се Линкс да не бе дошъл толкова рано.

Въздъхна с облекчение, когато видя, че на прага стои Марджори.

– О, влезте, милейди!

– Джейн, ако ще бъдем приятелки, трябва да ме нариеш Джори.

– Добре, Джори. Имаш зелените очи на Линкс.

– Котешки. Твоите са много хубави. Като на сърна.

През живота си Джейн бе получавала толкова малко комплименти, че думите на другата жена не я зарадваха.

– Тази вечер Линкс обяви радостната новина пред всички в голямата зала. Защо, за Бога, ти не бе до него?

– Онези мъже... Както и да е, не мисля, че той би искал да съм там.

– Глупости, той щеше да се перчи с теб като с особено ценен трофей! Нали знаеш какви са мъжете! – Джори погледна новата си приятелка. – Не, ти не знаеш какви са мъжете. На колко много неща ще трябва да те науча! Наистина ще бъде забавно!

– Милорд ми каза, че не бива да се напругам и ми нареди да седя с вдигнати крака. Каза още, че бебето не изглеждало достатъчно голямо и затова трябвало да ям повече, но аз не можах да изям всичко.

– Мили Боже, ако го изядеш, ще станеш дебела като бременна свиня! Не му обръщай внимание! Какво разбира той?

– Но аз съм длъжна да му се подчинявам!

Джори избухна в смях.

– О, колко си смешна! О, ще се напишкам от смях. Джейн, какво, за Бога, те кара да мислиш, че си длъжна а му се подчиняваш? – Джори избърса сълзите си.

– Той е господар тук... Той притежава цялата сила и власт.

– А ти си господарката! Неговата сила е и твоя сила. Можеш да го въртиш на пръста си. Мъжете не уважават кротките и покорни жени.

– Аз не чувствам никаква сила, Джори.

– А можеш ли да успокоиш жребец и да го накараш да яде от ръката ти.

– Като нищо.

– А Линкс не е ли също жребец?

Джейн се засмя.

– Мисли за него и като за забавление, за игра – допълни Джори.

– Аз не знам как да играя игри.

– Ще те науча! Мъжете обичат игрите, те ги играят непрекъснато, и в буквалния, и в преносния смисъл. Играят на зарове, на шах. Кралят си играе военни игри...

– Аз мислех, че игрите са хазарт.

– Такива са, Джейн. Мъжете са пристрастени към хазарта. Те обичат да печелят и мразят да губят. Рискът е това, което ги изкушава.

Джейн съвсем ясно разбираше, че Джори също е голямо изкушение за мъжете.

– Имаш такива красиви дрехи!

– А ти нямаш ли?

Джейн поклати глава.

– Нека да ти покажа. – Прекосиха спалнята и отидоха до гардероба. Там висяха двете вълнени рокли. – Обикновено обличам тях. Преди

Линкс да застане, заповядал на шивачките да ми ушийт няколко нови.

Джори погледна роклята на Джейн. Платът бе хубав, но от модела и цвета имаше още какво да се желае.

– Аз сама си измислям моделите и си избирам цветовете на платовете. И ти трябва да правиш същото.

– Не мога...

Джори сложи пръст на устните ѝ.

– Повтаряй след мен: „Мога и ще го направя!“

– Мога и ще го направя! – колебливо повтори младата жена.

– А сега постави ръце на кръста си и го кажи така, че да се разбере, че наистина го мислиш.

– Мога и ще го направя! – повтори Джейн, а после избухна в смях.

– Великолепно! Какви цветове харесваш?

– Обичам този на твоята рокля.

– Аметист? Ще отива на хубавата ти червена коса. Джейн, ти можеш да носиш цветове, които аз не мога. Аз изглеждам по-добре в пастелни тонове, а ти ще изглеждаш чудесно в ярки. Представи си се в сапфирено-синьо.

– Не мога.

Очите на Джори предупредително блеснаха.

– Мога и ще го направя! – заяви с усмивка Джейн. – О, как бих искала да имам такава хубава коса като твоята!

– Сигурно твоята е и по-хубава. Но никога няма да го узнаем, ако все я носиш стегната в тези плитки. Трябва да ходиш с пуснати коси. Колкото моята ли е дълга?

– Дори по-дълга, но аз не...

– Мога и ще го направя! Джори, лесно е да го кажеш, но е много по-трудно да го направиш.

– Разбира се, че не е. Ще те преобрази за една нощ! Когато си легнеш, ще бъдеш Джейн, а когато на сутринта отвориш очи, ще бъдеш лейди Джейн Предизвикателство!

Смехът на Джейн секна.

– Леглото... Кое време е?

Марджори разбра, че мисълта за Линкс бе изтрила всичко останало от съзнанието ѝ.

– Когато Линкс дойде тази вечер, той ще бъде малко пиян. Знаеш какви стават мъжете, когато пийнат повечко. – Погледна приятелката си. – Не, ясно е, че не знаеш. Те са много любвеобилни, но напълно неспособни за каквото и да било.

Джейн я изгледа невярващо и Джори поясни:

– Единственото, което могат да направят, е да захъркат шумно!

* * *

Беше въпрос на чест Линкс да остане на крака колкото се може по-дълго. И естествено англичаните се опитаха да надпият шотландците, което бе абсолютно невъзможно. Минаваше доста след полунощ, когато Линкс най-после се запъти към Господарската кула. Стигна до средата на стълбите и се сети, че може да обезпокои Джейн. А добрата почивка и спокойният сън бяха много важни за една бъдеща майка. Какъв безмозъчен глупак бе!

Опита се да си припомни къде е стаята на Алисия.

– Разбира се, че в западното крило – промърмори той и се плесна с ръка по челото. – Как можах да забравя, след като тя толкова много ми се оплаква заради това.

– Линкс? – меко рече Алисия. Вече почти бе изгубила надежда, ала сега изпита прилив на самодоволство.

– Алисия...

– Ела, скъпи. Толкова много ми липсваше. – Той сякаш бе замръзнал на мястото си. Тя обаче го дръпна през прага и затвори вратата. Когато се притисна до него, Линкс се облегна, за да не падне. Похотта се надигна у него. Разтвори роклята ѝ и притисна устни към шията ѝ.

– Топло е...

– Е, ти знаеш добро средство против това. – Алисия взе ръката му и го поведе към креслото. – Позволи ми да ти сваля ботушите.

– Много си щедра, Алиша. – Произнесе завадено името ѝ и протегна ръка да докосне гърдите ѝ.

– По-щедра от малката майка? – Игриво го блъсна в креслото.

– Няма да говорим за Джейн – студено ѝ отговори Линкс.

Алисия изпита желание да му издере очите. Завъртя се на пети и се запъти към огнището, опитвайки се да обуздае гнева и острия си език. Пое дълбоко дъх и разкопча роклята си, оставяйки я да се плъзне покрай слабото ѝ тяло и да образува блестяща купчина в краката ѝ. Знаеше, че кожата ѝ изглежда златиста на светлината на пламъците.

Внезапен шум я накара да се извърне. Втренчи се ужасено в Линкс. Главата му бе паднала назад. Шумното хъркане огласяше стаята.

* * *

Въпреки че Линкс си тръгна преди първи петли, всички слуги в Дъмфрис знаеха, че лорд де Уорън е прекарал нощта с любовницата си. Алисия лично уведоми Марджори в коя стая бе спал брат ѝ.

– Изненадваш ме, Алисия. След всичко, което изпи, ти си го пуснала в стаята си?

– Беше много настоятелен и любвеобилен.

– Мога да си представя – мило рече Джори, без следа от сарказъм. Вече знаеше, че трябва да отиде при Джейн, преди злобните езици да са сторили непоправимото. За това се извини и се върна в стаята си. Отвори гардероба си, избра десетина рокли и ги понесе към Господарската кула.

Тафи тъкмо влизаше с подноса със закуската. Джори го изгледа и въздъхна с преувеличено нещастен вид.

– Изглежда съм изместена от сърцето ти.

– Да, милейди – изчерви се младежът. – Искам да кажа, не, милейди.

– Прощавам ти. Тя превзе и моето сърце.

Джори почука.

– Добро утро, лейди Джейн, донесох ви някои рокли...

Джейн затаи дъх при вида на красивите дрехи. Имаше бледолилава долна риза с ярколилава туника, една рокля в нежно прасковено и друга в тюркоазено.

– Не мога да взема дрехите ти – възпротиви се Джейн, без да откъсва изпълнения си с копнеж поглед от роклите.

– Можеш. Ще ги закача в гардероба ти – твърдо заяви Джори и изчезна в спалнята.

Сестрите на Джейн влязоха, без да почукат. Мери си взе от закуската, а Кейти многозначително попита:

– Е, как мина дългоочакваното завръщане у дома? Държа ли те будна цяла нощ?

– Господарят не дойде при мен – с отпаднал глас отвърна Джейн.

– Защото е прекарал нощта с любовницата си! – заяви Кейти.

Джори се върна в стаята. Гневът бе превърнал зелените ѝ очи в късчета лед.

– Милейди! – Кейти дълбоко се поклони, а Мери побърза да преглътне, опитвайки се да не се задави. – Добро утро, милейди.

– Това са сестрите ми Мери и Кейти.

– Добро утро – студено отвърна Джори. – Защо ми се кланяте?

Мери и Кейти се спогледаха.

– От уважение към вас, милейди.

– А защо ме уважавате? – сладко попита Джори. Двете сестри отново си размениха погледи.

– Защото вие сте сестрата на лорд де Уорън.

– Нека ви обясня нещо. Това е дамата на лорд де Уорън. Бъдещата графиня на Съри. Вие би трябвало да коленичите пред нея. Имате ли представа колко важна тя? Помислете за бъдещето на децата си. Джейн ще им възможност да осигури добри служби на синовете ви и подходящи бракове за дъщерите ви. Покажете уважението си на лейди Джейн. За начало, Кейти, ще чукаш и ще изчакваш за разрешение, преди да влезеш в стаята й Мери, можеш да закусиш в кухнята или в залата, но повече няма да се докосваш до храната на Джейн. – Марджори се усмихна. – Благодаря ви, това е всичко. О, между другото, лейди Джейн отказа да пусне миналата нощ в стаята си брат ми, тъй като бе твърде пиан. Той трябваше да спи другаде, защото нямаше избор.

Кейти и Мери тихо се изнизиха навън.

– О, Джори, наистина ли той има любовница в замъка?

– Джейн, всички мъже си имат любовници... Алисия не е нищо повече от навик, стар навик.

– Алисия... – тихо повтори Джейн.

– Това не е истинското й име... Казва се Алис Болтън. Тя не означава нищо за него. Линкс избра теб за майка на детето му, а не проститутката Алис.

Джейн се отпусна в креслото и думите на Линкс де Уорън изплуваха в съзнанието й: „Нуждая се от наследник – това е причината да сключя временен брак.“ Бе се изразил достатъчно ясно и тя от самото начало знаеше, че това е делово споразумение. Дори и когато споделиха леглото, когато телата им се бяха слели в едно, той не и бе казал нито дума за любов или привързаност. Изобщо не бяха и засягали темата за верността и предаността.

– Беше глупаво от моя страна – призна Джейн. – Тази част от живота му няма нищо общо с мен.

Гласът й прозвуча толкова отчаяно, че сърцето на Марджори се сви от мъка.

– Той не ти е безразличен, нали?

– Не! – Джейн затвори очи и образът му изникна пред нея.

– О, скъпа, никога не бива да му позволяваш да узнае тайната на сърцето ти. Трябва да бъдеш безгрижна и безразлична пред него. Никой мъж не може да понесе равнодушието на една жена. Много скоро ще

накараш този жребец да яде от ръката ти.

Глава 16

В малката заградена ливада зад конюшната, Джейн бе поставила една дървена летва на десетина сантиметра над земята. Бе привързала оловна тежест към юздата на Шибя и я караше да прескочи ниската бариера.

– Това упражнение ще подсили мускулите на краката й.

– Сега, след като ми показва как да й помогна, мога и сама да го правя – настоя Джори.

– Наистина не биваше да обличам разкошната ти рокля, когато работя с животните. Само ще я съсия.

– Глупости, ще ти ушийт друга. Нищо не е по-важно за една жена, от това да изглежда винаги красива.

За пръв път в живота си Джейн наистина се чувстваше красива. Беше разчесала златисточервените си коси и ги бе привързала с панделка, в тон с роклята.

– Да, но е много непрактично.

– Нуждаеш се от прислужница, която да се грижи за дрехите ти. Младата Елизабет де Бърг разполага с две. Тъй като възнамерявам да остана по-дълго тук, аз също ще се нуждая от лична прислужница.

Висока фигура изникна от конюшната и закрачи към тях.

– Какво, по дяволите, правиш? – гневно попита лорд де Уорън и се надвеси застрашително над Джейн.

– Д-добър ден, милорд. Работя с кобилата на Джори, за да укрепна мускулите на краката й.

Той я изгледа смаяно.

– Да не си полудяла? Ти носиш дете... В това деликатно състояние не бива да работиш с животните.

Първата мисъл на Джори бе да скочи и да защити приятелката си, но реши този път да сдържи езика си.

– Аз не съм в опасност, милорд.

– Говоря за моето дете.

Думите му я нараниха.

– Вашето дете не е в опасност. През целия си живот съм работила с животните.

– Е, милейди, повече няма да работите – непоколебимо заяви Линкс.

Джейн стрелна с поглед Джори, сетне вирна брадичка и решително изрече:

– Мога и ще го направя!

Джори ахна.

Без да каже дума, Линкс сграбчи Джейн и я повдигна от земята. После изгледа сестра си с потъмняло от гняв лице.

– Тя е достатъчно непокорна и без твоите подстрекателства!

Прекоси ливадата, мина през конюшната и не спря, докато не се озоваха в Господарската кула.

Прегръдката на силните му ръце изпълни Джейн е трепет. Макар че лицето му бе застрашително смръщено, тя бе сигурна, че докато носи безценния му товар, не я грози никаква опасност.

– Защо сте ми ядосан? Гневът ви е много по-опасен за мен, отколкото кобилата на Джори.

Линкс я изгледа вбесено. Та тя бе по-непокорна от обикновено! Внезапно го осени една мисъл.

– Ти си сърдита, заради слуховете!

– Лорд де Уорън, аз не съм ви сърдита... Вие не събуждате никакви чувства у мен.

Линкс се стъписа. Погледът му бе привлечен от заобления корем под копринената рокля.

– Значи не си чула никакви слухове?

Джейн сви устни.

– О, чух, милорд, но никак не ме интересува какво правите с любовницата си.

Смехът ѝ го раздразни още повече. Очите му заплашително се присвиха.

– Едно от нещата, които изисквам от съпругата си, е подчинение!

– Ние още не сме женени, милорд.

Линкс с усилие се овладя. Всяка жена на този свят искаше да има последната дума. Обаче беше твърдо решен да не ѝ го позволи. Зелените му очи станаха ледени.

– И вероятно никога няма да бъдем, госпожице Лесли.

Остави я в стаята ѝ и затръшна вратата. Малко по-късно се появи Джори.

– Ти се държа великолепно, Джейн!

– Чувствах се отвратително. Той бе толкова студен с мен, Джори...

– Може и да се е държал студено, но беше бесен, иначе нямаше така да затръшне вратата.

– Каза, че никога няма да се ожени за мен!

– Разбира се, че ще се ожени. Временният брак може да е уважаван обичай в Шотландия, но това не важи за един англичанин. Повече от всичко на този свят Линкс иска детето му да е законно. Разбира се, когато те помоли да се омъжиш за него, ти трябва да му откажеш.

Джейн избърса една сълза.

– Защо?

– Мъжете искат това, което не могат да имат. Искаш ли да се омъжиш за Линкс заради детето, или го желаеш заради себе си?

– Джори, ти знаеш отговора.

– Тогава трябва да станеш предизвикателство за него. Откажи му и той ще преобърне небето и земята, за да те спечели.

– Смяташ ли, че трябва да си събера нещата и да се върна вкъщи?

– О, не. Остави най-силната си карта за по-късно. Като заговорихме за игри, иска ми се да те науча да играеш табла и шах. Трябва да станеш майстор в тези игри, за да можеш да му позволяваш да бие.

– Но в това няма никакъв смисъл – усмихна се Джейн и трапчинките отново се появиха.

– Има, разбира се. Понякога е много важно той да не загуби. Зависи какво е заложено в играта. – Джори протегна ръка и свали лютнята от стената. – Ще те науча и да свириш. Трябва да знаеш как да забавляваш един мъж през дългите зимни вечери.

Джейн си припомни първия път, когато Линкс я доведе в тези красиви стаи. Бе я попитал дали играе шах и дали свири на някакъв инструмент.

– О, благодаря ти, Джори. Линкс вече ми каза имената на фигурите, но ако ми отделиш от времето си, за да ме научиш да играя, ще ти бъда много благодарна!

* * *

Линкс проверяваше стадата овце и говеда и си каза, че би трябвало да са повече, ала когато разбра, че Бен и Сим бяха извели по-голямата част на паша в горните пасища, остана доволен от броя на животните. После прекара два часа с Дейвид Лесли в склада, за да разбере от какви хранителни запаси още се нуждае Дъмфрис. Нареди на Кийт да отдели конете, които трябва да се подковат и да ги отведе в ковачницата.

Томас вече бе там с оръжията и доспехите на бойците на де Уорън. Всяка част трябваше да бъде проверена, което не бе никак лесна работа за армия, наброяваща почти петстотин войника. Линкс разпореди една

каменна къща да се използва за кланица и посочи неколцина от уелсите си да отговарят за нея. Те знаеха как да обработят кожата, за да може след това да се използва за ботуши, хамути и други необходими неща.

Докато се къпеше и преобличаше, за да слезе за вечеря в залата, настроението му се подобри. Гневът му към Джейн много бързо се бе стопил. Как можеше да се сърди на една жена, която му бе дала това, което най-силни желалаше? Реши, че тази вечер тя трябва да седи до него на масата, за да се пресекат всякакви слухове. Затова отвори вратата да я повика, но после размисли и реши, че е по-добре да не я кара да изкачва стълбите, а да слезе при нея.

Първо погледна корема ѝ, където беше неговото дете, и чак след това вдигна очи към лицето ѝ.

– Добре ли си?

– Да, милорд.

– Чувал съм, че на бременните им прилошава и повръщат.

Джейн бе доволна, че не я бе видял през първите месеци, когато само миризмата на храна я караше да повръща. Сигурно щеше да ѝ започне да не напуска леглото.

– Не ми прилошава и не ми се повръща.

– Добре, тогава ще вечеряш с мен в голямата зала.

По лицето ѝ за миг пробягна сянка. Линкс я забеляза.

– Този замък е пълен с мъже... Трябва да свикнеш нас.

– Това каза и сестра ви Марджори.

– Понякога се сърдя на Джори и ѝ мърморя, но това е заради нейната импулсивност. Обаче във всичко останало тя е добър пример за теб. Запозната е с всички женски изкуства и е добре възпитана.

Джейн сведе лице, за да скрие усмивката си. Ако той знаеше и половината от нещата, които сестра му я съветваше да прави, сигурно щеше да я изгони от Дъмфрис!

Линкс я настани от лявата си страна и раздели чашата си с нея. Наряза месото ѝ с ножа си и ѝ избра най-крехките парчета.

Джейн бе поласкана, докато не осъзна, че той не го прави, за да ѝ достави удоволствие, а защото смяташе, че така е най-добре за детето му. Усмихна се вътрешно на заблудата си и изяде месото. Тя също искаше най-доброто за бебето си.

Линкс настоя да си вземе от всичко и Джейн се постара. Той се опитваше да измисли тема за разговор, ала каквото и да говореха, все се връщаха към бебето, единственото нещо, което ги свързваше.

Линкс огледа претъпканата зала и видя, че почти всички са вперили

любопитни погледи в него и Джейн. Заради благоприличието, тази вечер не можеше да остане след вечеря. Налагаше се да придружи Джейн до стаите ѝ.

Пулсът ѝ се ускори, когато Линкс затвори вратата и я последва вътре. Пое дълбоко дъх и се опита да си припомни съвета на Джори. Видя масичката за игра и предложи любезно:

– Искате ли да поиграем, милорд?

– Шах? – с надежда попита Линкс.

– За Бога, още не съм се научила да играя шах, но ще се опитам на Лисица и Гъска, ако ми помагате. – Джори ѝ бе казала, че мъжете обичат да ги молиш за помощ. Освен това бе добавила, че мъжете предпочитат да са Лисицата, която с умните си ходове побеждава Гъската.

Затова Джейн взе Лисицата и му я подаде.

– Аз избирам Гъската.

Остави Линкс да вземе две от фигурите ѝ и чак тогава последва съветите му. Той ѝ показва опасността за две нейни фигури и тя му попречи да ги вземе. Обаче накрая хитрата Лисица надви глупавата Гъска и Линкс имаше много повече фигури, отколкото тя. Както я бе посъветвала Джори, сега бе време да изпусне една от фигурите на пода.

Когато се наведе, за да я вдигне, погледът на Линкс се прикова към деколтето ѝ. Джейн се наведе още по-ниско, разкривайки му белите си напъпили гърди. След малко видя как той нарочно бутна една от своите фигури.

– Аз ще я взема, милорд – благосклонно предложи тя и се наведе пак, за да му даде това, което искаше.

Въпреки че никога не бе виждал гърдите на Джейн голи, бе сигурен, че сега са по-едри от преди. Всъщност бяха разкошни. Представи си ги под тънката рокля и пръстите го засърбяха да ги докосне.

Джейн ловко премести Гъската си и взе неговата Лисица.

– Бяхте много любезен с мен, лорд де Уорън. – Постави ръка върху неговата. – Трябваше да играете по-твърдо.

Членът му набъбна и Линкс неспокойно се размърда. „Изглежда тя няма никаква представа, че току-що каза нещо много предизвикателно за един мъж.“

Джейн, разбира се, го знаеше много добре, въпреки че нямаше ни най-малка представа за ефекта от думите си. После изиграха още една игра и Линкс успя да се овладее. Заради един миг на похот нямаше да рискува да нарани детето. И другаде можеше да задоволи плътски те си нужди.

Марджори бе показала на Джейн как да бутне масичката за игра, така че фигурите да се разпилеят, но Джейн нямаше нищо против да загуби от Линкс. Внезапно изпъшка силно, тъй като детето неочаквано се размърда.

– Какво има? Боли ли те нещо? – изплашено попита той.

– Не... Не, моля не се тревожете. Бебето се раздвижи и ме стресна.

– Това нормално ли е? – Очите му бяха пълни със загриженост.

– Напълно нормално, поне така ми каза баба ми. Колкото повече се движи, толкова е по-здраво.

Линкс вдигна масичката за игра и я остави настрана. После протегна ръка.

– Ела!

Джейн вдигна въпросително вежди.

– Ела при мен. – Разтвори бедра и тя пристъпи между тях. Сложи ръка върху корема ѝ и зачака. Нищо не се случи.

Погледна я с очакване. Младата жена се изчерви. Нима той си мислеше, че тя може да го накара да се случи? После усети потрепване и по изражението на лицето му разбра, че и той го е усетил. Внезапно бебето подскочи отново и Линкс засия.

– Той ме ритна! – Чудото да почувства детето си го бе изпълнило с благоговение. Вгледа се в лицето ѝ.

– Как мислиш какво е – момиче или момче?

– Не знам, милорд, въпреки че разправят, че имало доста начини, по които се разбира. Според мен не са напълно сигурни.

– Какви например?

– Някои жени твърдят, че ако на жената непрекъснато ѝ се повръща и бебето я ритва често, значи е мъжко; ако не създава никакви неприятности е женско. Друг начин е да се провеси на каишка един камък над корема. Ако се залюлее назад и на север, е момче; ако се задвижи в кръг, е момиче.

– Суеверни брътвежи – презрително изсумтя Линкс.

– Пазите ли камъка с изображението на рис, който ви дадох?

Линкс кимна и пхна ръката си под туниката.

– Той ви е закрилял.

Младият мъж отвори уста, за да отрече, но Джейн предусети възражението му и сложи пръсти върху устните му.

– Рисът е много специален за мен.

Той преглътна подигравателните си думи, свали талисмана от врата си и ѝ го сложи.

– Сега ще пази теб! – Камъкът легна между пищните ѝ гърди и Линкс отново почувства огъня в слабините си. Отдръпна ръката си, сякаш се бе изгорил. Изправи се и се поклони вдървено.

– Имаш нужда от почивка. Благодаря ти за приятната вечер. Лека нощ, милейди.

– Лека нощ, милорд.

Дълго след като той изчезна по стълбите, Джейн продължаваше да усеща топлината от ръката му. Повдигна камъка и се вгледа в зелените очи на риса.

– Благодаря ти! – Допря го до бузата си и си представи, че камъкът все още пази топлината на тялото му. Въздъхна с копнеж, отиде до гардероба и извади халата му от черно кадифе. Ако не можеше да го има в леглото до себе си, можеше поне да притисне неговата дреха.

В мига, в който заспа, Джейн засънува. Тичаше през гората, а рисът подскачаше от едната ѝ страна. Стигнаха до планинския вир. Спряха и Джейн зарови ръка в пухкавата светлокафява грива. После влязоха заедно във водата и заплуваха един до друг, свързани от невидима и тайнствена сила. Тогава се случи магическото превращение. Нейният рис стана мъж, който я вдигна на ръце и я изнесе от водата. Мъжът бе лорд де Уорън. Целувките му бяха страстни и завладяващи.

* * *

Линкс лежеше в широкото легло на горния етаж, потънал в мисли за детето. Опита се да си представи първо момче, после момиче, но не можа да види никакъв образ. Най-важното бе да е здраво. Помръдването му в корема на Джейн го бе изпълнило с радостен трепет. Внезапно му се прииска да я бе разсъблякъл, за да докосне голия ѝ корем. Искаше му се да бе останал в леглото ѝ и да лежи през цялата нощ до детето си.

Отметна завивките и понечи да стане. После се поколеба. Щеше да бъде много егоистично от негова страна да обезпокои съня ѝ. *Какво, по дяволите, ставаше с него? Най-доброто, което можеше да стори за бъдещето на детето си, бе да се ожени за майка му. Още утре ще направи необходимите приготовления. След като взе това решение, той се обърна и заспа.*

* * *

Следвайки указанията на Джори, Джейн слезе в голямата зала за закуска.

– Не би трябвало да седя на платформата, ако лорд де Уорън не ме е завел там – възрази отначало тя.

– Греша, Джейн. Това е твоео място – заяви без колебание Джорди и я поведе.

– Седни до мен – помоли я Джейн.

Тогава видя Линкс, който влезе в залата заедно с баща ѝ. Една жена бе увисвала собственически на ръката му.

Джейн сграбчи китката на Марджори.

– О, не! Това Алисия ли е?

– Да, обикновено тя не става толкова рано – сухо отвърна приятелката ѝ.

– Не знаех, че е толкова висока, слаба и красива.

– Тя е мършава, няма никакви гърди и далеч не е красива.

– Косата ѝ е руса – отчаяно рече Джейн, осъзнавайки, че Линкс навярно харесва руси жени.

– Не е естествено руса – настоя Джорди.

– Хубава е – възрази Джейн.

* * *

Алис Болтън гледаше как Линкс се качва върху платформата, взема ръката на Джейн и любезно я поднася към устните си.

Очите ѝ се присвиха, докато преценяваше момичето. Съперницата ѝ бе дребна и червенкоса, а нито едното нито другото бе привлекателно и желано у една жена. Обаче бе всеяващо млада. Коремът ѝ още не бе много голям, но не след дълго щеше да изглежда отвратително безформена. Нищо не отблъскваше Алисия толкова много, колкото бременността. В този миг любовницата на де Уорън реши, че няма да позволи това момиче да бъде заплаха за нея. Ще наблюдава и ще слуша и рано или късно ще намери начин да я унищожи. Беше го правила и преди, и то е опитни куртизанки. *Тази малка слугиня не можеше да ѝ бъде съперница!*

* * *

– Надявам се, че си спала добре, Джейн.

– Да, благодаря ви, милорд. – Усети как страните ѝ пламнаха. Сънищата ѝ бяха прекрасни, ала сега, след като бе видяла Алисия, се съмняваше, че нощните ѝ фантазии някога ще станат реалност.

Линкс напълни чинията ѝ с храна.

– Яж повече! И двамата искаме детето да е здраво и силно.

„*Когато ме погледне, той вижда единствено детето си.*“

– Говорих с баща ти за сватбата. Възнамерявам да организирам лов, за да осигуря храна за празненството. Не бива да накърняваме хранителните запаси в замъка.

Сърцето на Джейн подскочи.

– Да, милорд. – Джори я ритна под масата. – Не, милорд! – Спря да се храни и скръсти ръце в скута си.

Линкс ѝ се усмихна любезно.

– Какво има, милейди?

– Искам да говоря насаме с вас, лорд де Уорън.

Той отново я дари с учтива усмивка.

– Ще трябва да се научиш да ме наричаш Линкс.

– Да, милорд...

– Някакъв проблем ли имаш, Джейн?

– Не, милорд, аз нямам никакъв проблем – тихо изрече тя и устните ѝ се извиха в лека усмивка, – но вие може да имате.

Глава 17

– Какво каза? – Линкс говореше тихо, ала в мекия му глас се съдържаше повече заплаха, отколкото ако й крещеше.

Джейн стоеше пред него в Господарската кула, но в този миг й се искаше да се намира на хиляди мили от де Уорън.

– Няма да се омъжа за вас... Не още!

Лицето на Линкс стана толкова сурово, че сякаш бе издялано от камък. Той я обиколи и я огледа от всички страни.

– Моето дете ли носиш?

– Да, милорд.

– Нима не сключих временен брак с теб при условие, че ако забременееш, ще се оженим?

– Да, милорд.

– Сигурен съм, че ще бъдеш чудесна майка.

– Благодаря ви, милорд.

– Освен това смятам, че ще бъдеш задоволителна съпруга.

Думата „задоволителна“ я жегна.

– Пропускам ли нещо? – учтиво попита Линкс.

– Да, милорд. – Младата жена се изви, за да го погледне. – Временният брак е сключен за срок от една година и един ден. Сватбата може да стане и преди уречения срок, ала само при съгласието и на двете страни.

– Ти не вярваш, че аз ще бъда задоволителен съпруг?

– Вярвам, милорд.

– Тогава, в името на Бога, какви са възраженията ти?!

Джейн преглътна с усилие. Бе ясно, че Линкс едва се съдържа.

– „Задоволителен“ може да е достатъчно за вас, лорд де Уорън, но не и за мен.

Младият мъж се втренчи изумено в нея, сякаш бе изрекла някакво сквернословие. За миг остана толкова потресен, че загуби дар слово.

Вътрешно Джейн трепереше. *Поне сега вижда теб, а не детето*, каза си тя.

– Аз съм от благороднически произход, притежавам богатство, наследник съм на графство. А ти предложих да се оженим за теб и един ден да те направя графиня. И ти смяташ, че това не е достатъчно?! – Веждите му се вдигнаха заплашително. Беше ясно, че е засегнала гордостта

му. – Какво повече искаш от един съпруг?

Джейн вирна брадичка и погледите им се срещнаха.

– Искам грижовен и любящ съпруг, който ще ме уважава и цени и който ще сподели живота си с мен.

Линкс де Уорън я изгледа с искрено изумление. Тя притежаваше много повече гордост от всяка благородна дама и знаеше точно какво иска.

Джейн сведе поглед и тихо изрече:

– Аз още не мога да се омъжа за вас. Нуждая се от време, милорд.

– Лейди Джейн, ще имате толкова време, колкото желаете. – Поклони се подигравателно и излезе.

Запъти се към голямата зала. Джок му докладва за някакви дребни недоразумения. Те бяха възникнали между английските рицари и шотландците в Дъмфрис по време на дългото му отсъствие и той реши да свика съд, който да изслуша оплакванията. Джейн го бе изкарала от кожата му. Отказът ѝ го бе засегнал. Повечето жени щяха да припаднат от радост, ако им предложеше брак.

Но очевидно Джейн бе толкова наивна и неопитна, че богатството не означаваше нищо за нея. Изглежда не осъзнаваше факта, че бракът ѝ с него щеше да я издигне от ниското съсловие до благородниците. Без съмнение възходът я плашеше и това бе единствената причина, задето ѝ бе нужно още време, убеждаваше се той.

Ала дълбоко в сърцето си Линкс знаеше истината. Тя изобщо не се страхуваше; звучеше по-скоро надменно. С огромна неохота де Уорън трябваше да признае пред себе си, че много добре разбира какво имаше предвид Джейн. Тя искаше той да ѝ бъде истински съпруг, искаше да бъде обичана.

* * *

Когато влезе в голямата зала, тя бе препълнена с недоволни мъже. Повечето оплаквания бяха незначителни. Един овчар твърдеше, че рицарите на де Уорън постоянно язят през стадото му и го разпръскват. Конярят се оплака, че рицарите издавали високомерни нареждания на ратаите в конюшната и се отнасяли с тях като с роби. Накрая шестима мъже заявиха, че рицарите му са спали със съпругите им. Когато де Уорън попита дали жените са били насилени, шотландците се начумериха и стана ясно, че за тях това няма никакво значение.

– Проклети жени! – промърмори под нос Линкс и се изправи. – Благодаря ви, че говорихте открито с мен. Мога да ви уверя, че незабавно

ще се погрижа за възникналите недоразумения. Ще се постарая да контролирам рицарите си и ви предлагам вие да сторите същото със съпругите си. Приятен ден.

После нареди на Томас да повика всички рицари в голямата зала. Когато се събраха, ги изгледа унищожително и им заповяда да седнат.

– Някои от оплакванията наистина са дребни и незначителни и са под достойнството на един рицар на де Уорън. Но защо сте разпръсквали стадата?

– Навсякъде е пълно с овце, милорд – недоволно се обади Монтгомъри.

– Скоро ще има още повече. Овцете означават богатство в тези гранични райони, а и ще ви бъде дяволски приятно да хапнете прясно овче посред зима. – Смени темата. – Получих оплаквания и от ратаите в конюшната. – Изглежда строго насъбралите се рицари. – Ако някой не се грижи сам за коня си, той не може да бъде рицар на де Уорън. – Замълча, за да подчертае думите си. – А сега, за това, което най-много безпокои шотландците. Те са възмутени, че спите със съпругите им. – Устните му се извиха в насмешлива усмивка. – Няма да карам провинилите се да вдигнат ръка.

Мъжете се засмяха.

– Знам, че се мислите за неустойими дяволи и съм сигурен, че жените сами се хвърлят в прегръдките ви, но се опитайте да се ограничите до неомъжените и вдовиците... или се постарайте да бъдете дискретни.

Линкс повика Томас.

– Сега искам да поговоря и с войниците. Кажете им да се съберат във вътрешния двор.

След като им изложи изискванията си, Линкс им нареди да се приготвят за лов. Явно сватбата се отлагаше, но малко ловуване нямаше да бъде излишно. А и сега елените и мечките бяха най-глъсти.

Марджори помоли да участва и тя, но брат ѝ отвърна с категорично „не“.

– Джори, ще ти бъда благодарен, ако запълниш времето си с обучението на Джейн. Може би ще ѝ вдъхнеш увереността, от която се нуждае. Мисля, че вероятността да стане лейди де Уорън я плаши и притеснява.

– Ще се постарая да я науча на всичко, което трябва да знае – невинно обеща сестра му. – Чувствам се поласкана, че искаш да прилича на мен.

– Велики Боже, не бих отишъл толкова далеч – сухо рече Линкс.

* * *

Джейн тъкмо пробваше новите рокли, които ѝ шиеха. Стаята ѝ бе пълна с разноцветни платове. Когато влезе Марджори, тя току-що бе облякла една изумрудена туника върху светлозелена долна риза.

– Истинско праховане! Само след месец тази туника ще ми бъде тясна.

– А защо не сложиш два реда копчета от двете страни, така че да може да се разширява? – предложи Джори на шивачката. – Джейн, копчетата са страхотна новост.

– Копчетата са скъпи – заяви шотландската шивачка през зъби.

– Ако не бяха, нямаше да ги искаме – нехайно отвърна Джори. – Лейди Джейн трябва да има най-доброто лорд де Уорън настоява за това.

Джейн съблече изумрудената туника и я подаде на жената, която събра и останалите дрехи, за да ги отнесе.

– Лейди Джейн би искала тези да са готови за утре твърдо заяви Джори, докато ѝ отваряше вратата.

– Джори, ти си прекалено рязка.

– Ако я оставиш, проклетницата ще те облече в зебло. Трябва да бъдеш строга със слугите, Джейн. Брат ми желае да те науча как да станеш истинска дама и първият урок е, че трябва да се държиш властно с всички... като се започне от Линкс.

– Той ми е много сърдит.

– Значи се справяш добре. Да предизвикваш господаря си не е само удоволствие, то е задължение!

– Джори, ти си толкова лоша.

– Знам. След като те утре отиват на лов, защо ние да не идем на лов със соколи?

– Бих искала, но ловът със соколи е мъжко занимание – изненадано отвърна Джейн.

– Вече не. В Англия дамите с огромно удоволствие ходят на лов със соколи, а мъжете се оплакват, че сме превърнали този спорт в лекомислено забавление. Но ние с нашите малки ръце умеем много по-добре от тях да се оправяме с птиците.

– Брат ти ми забрани да яздя.

– И ти трепериш от страх?

– Джори, той може да бъде много суров!

– Но не може да използва телесно наказание. Не би те наранил.

- Ще нарани гордостта ми.
- Да, това наистина го умее. Но когато си отказала да се омъжиш, ти пък си наранила неговата.
- Птиците са доста своенравни – неуверено каза Джейн, – а аз умея да се справям с тях, въпреки че понякога са жестоки и опасни.
- Защото са женски...
- Най-добрите ловни птици са женски; досега никога не съм се замисляла над това.
- Линкс винаги използва женски соколи; колкото е по-свирепа птицата, толкова повече ѝ се възхищава.
- Но ти ме учиш как да бъда лоша! – засмя се Джейн.

* * *

Изпълнена с ревност и несигурност, Алисия пожела Кейти Лесли да бъде нейна прислужница. Слугите никога не се задържаха дълго при Алис, тъй като тя неминуемо изливаше отровата си върху тях. Но Кейти избра със задна умисъл и затова се отнасяше добре към нея. Тъй като Линкс упорито отказваше да обсъжда лейди Джейн, Алисия се вкопчи за сестра ѝ, а момичето се оказа чудесен източник на сведения.

– Имате много красиви рокли, лейди Алисия. На сестра ми Джейн ѝ ушиха много нови дрехи.

– Наистина ли? Излишни разходи за господаря, след като коремът ѝ расте с всеки изминал ден.

– Е, та нали това бе единствената причина той да сключи временен брак с нея – с явна завист отвърна Кейти.

– Знаеш ли дали се правят някакви приготовления за сватба?

– Не, поне доколкото аз знам, но милорд обеща да се ожени за нея, ако зачене.

Това е единственото, с което тази малка пачавра го държи, помисли си Алис. Като отстраня детето, няма да има и сватба!

* * *

Малко след зазоряване повече от двеста мъже излязоха от замъка и се отправиха на лов. Джейн ги гледаше от прозореца, питайки се дали бе постъпила правилно, като отказа да се омъжи за Линкс. Миналата нощ той не дойде в стаята ѝ и въпреки че седя до нея в голямата зала, бе любезен, но сдържан. Когато поискаше, Линкс де Уорън ставаше студен и надменен. Липсваше ѝ топлината, на която бе способен и която тя бе

познала.

След закуска шивачката донесе роклите. След като получи за тях много повече, отколкото бе и сънувала, жената внезапно омекна относно разточителството на дрехите.

– Благодаря, никога не съм и помисляла, че ще имам толкова красиви рокли.

– А защо едно шотландско момиче да не бъде облечено в хубави дрехи като едно английско?

Когато остана сама, Джейн не можа да устои и пробва всяка една от роклите. Доскоро дрехите не означаваха нищо за нея. А сега осъзна, че те бяха едно най-големите женски удоволствия. Когато облече бялата коприна, остана като омагьосана от външния си вид. Досега никога не бе носила дреха, която така да откроява червенозлатистите ѝ коси. Бялото бе абсолютно непрактично за рокля, ала я караше да се чувства като богиня.

Джейн бе толкова погълната от пробите, че не разбра за пристигането на Робърт Брус. Най-сетне се откъсна от сребърното огледало. Закачи всичко в гардероба, но не можа да устои на желанието да се покаже пред Джори в роклята от бяла коприна.

Ала когато влезе в стаята ѝ, не я намери. Спомни си намерението ѝ да отиде на лов със соколи и реши, че е в конюшната. Докато закачваше роклите в гардероба, чу плътен мъжки глас и веднага позна, че принадлежи на Робърт Брус. Разнесе се ѝ предизвикателният смях на Джори.

– Възнамерявам да те любя, докато Линкс се върне – страстно заяви Робърт.

Джейн ахна и бързо се пхна в гардероба. Съвсем ясно виждаше двойката в огледалото. Младата жена затвори очи и се помоли скоро да излязат от стаята. За съжаление не можеше да затвори и ушите си.

– Къде е чувството ти за чест, та се възползваш от отсъствието на брат ми? – измърка Джори.

– Нямам чувство за чест – нетърпеливо заяви Робърт.

Двамата спряха да говорят и се чу шумолене. Джейн отвори очи и се смая, когато видя, че са голи. Гледаше като омагьосана как Робърт повдигна високо Джори и а остави да се плъзне надолу по тялото му. В този миг мъжът и жената подивяха.

Това, което правеше Брус на Джори, я възбуждаше толкова силно, че тя задъхано се извиваше в ръцете му, драскаше го и го хапеше. После се плъзна на пода, а Робърт я възседна и яростно започна да излива натрупалото се в него желание.

Джейн наблюдаваше като хипнотизирана как Робърт се изви и задъхано изля семето си в красивата жена, която стенеше и се гърчеше под него. Ала изглежда не можеше да ѝ се насити, защото коленичи, пъхна глава между бедрата ѝ и започна да я люби с уста. Джейн не можеше да повярва на очите си. Имаше замайващото усещане, че това не се случва наяве, а насън.

Марджори се изви и извика от удоволствие. После се притисна към жадните устни на любовника си и зарови пръсти в косите му, искайки още и още. *Мили Боже, няма тези двамата никога няма да свършат*, отчаяно се запита Джейн. Най-после Джори извика и се вкопчи в мъжа. Двамата се отпуснаха от малели, задъхани и с хлъзгави от пот тела. Не откъсваха погледи един от друг.

Джейн въздъхна с облекчение, когато видя, че Робърт се изправи, ала зяпна смаяно, тъй като той понесе Джори към леглото. Двамата си нашепваха любовни думи и нежни обещания и Джейн разбра, че са любовници от известно време. Любиха се толкова бавно и нежно, че бе истинско светотатство да ги гледа и слуша човек. Любов като тяхната бе съкровена и никой не биваше да ѝ бъде свидетел.

Джейн се сви в гардероба. Чувствата ѝ бяха толкова объркани, че започна да трепери. Марджори се обви с чаршафа, докато гледаше как любовникът ѝ се облича. Преди да си тръгне, той я целуна набързо и промърмори:

– Ще остана през нощта.

Гърбът на Джейн се бе схванал и не можеше повече да стои неподвижно. Протегна се, за да се раздвижи и лакътят ѝ се удари в гардероба. Джори отвори рязко вратата и гневно извика:

– Мили Боже, какво правиш тук?

– Не съм те дебнела, Джори. Донесох роклите ти, но разпознах гласа на Брус, когато каза, че ще те люби и... се скрих. – Младата жена излезе с преbledняло и разстроено лице.

– О, Джейн, сигурно си потресена! – Марджори поведе треперещото момиче към леглото. Мислите ѝ бясно препускаха, докато се опитваше да си припомни нещата, които бяха правили двамата с Робърт. Джейн бе толкова невинна, че сигурно бе искрено смаяна от сцената, на която бе станала неволен свидетел. – Съжалявам, Джейн, моля те, не се разстройвай. Знаем, че това, което направихме, сигурно ти се струва грешно и порочно, но трябва да разбереш, че това е естествено между двама любовници.

– О, Джори – дрезгаво прошепна Джейн, – това, което имаш с

Робърт... е същото, което бих искала да изживея и аз с Линкс.

Краката на Джори се подкосиха и тя се отпусна в близкото кресло.

– О, скъпа, но ние сме безумно влюбени един в друг.

– Да... – замечтано произнесе Джейн.

– Страст като нашата е рядкост. Не съм я изживявала в брака си, макар че обичах съпруга си – опита се да обясни Джори.

– Искам Линкс да ме обича...

– Той никога не е обичал...

– Но е бил женен?

– Бракът не означава непременно любов, Джейн. Тъкмо обратното – понякога слага край на любовта. Повечето от женените двойки просто се понасят.

Джейн си помисли за браковете на братята и сестрите си и осъзна, че в думите на приятелката ѝ имаше много истина.

– Аз не го показвам, но вътре в себе си изпитвам същата страст като твоята. – Докато говореше, Джейн галеше нежно корема си.

– Е, не мисля, че е безнадеждно. Линкс вече обича детето и иска да го закриля.

– Когато родя, той изобщо ще престане да ме забелязва.

Джори внезапно осъзна, че трябва да удвои усилията си да направи Джейн толкова желана, че Линкс да не може да ѝ устои.

– Ще трябва да се научиш да привличаш вниманието на мъжа. Позволи му да види страстта ти. Не се оставяй да те пренебрегва. Мисли за себе си като за господарката на Дъмфрис. Поеми управлението на домакинството. Нека Линкс да види умелата ти ръка във всичко.

– Сигурно ще преобърна замъка с краката нагоре усмихна се Джейн.

– Всъщност това не е съвсем лоша идея. Мисли за всичко като за военна кампания. Ти искаш не само замъка, а и неговия господар. Не се задоволявай с по-малко от пълна капитулация! Нуждаеш се от мъже, с които да се упражняваш, а няма има по-добри от тези от семейство Брус?

– Те всички ли са тук? – Джейн се изчерви до корените на косите си.

– Робърт е довел със себе си двама от братята си. Ще ги използваме.

– Джори!

– На Робърт ще му достави удоволствие да накара Линкс да ревнува, а и това ще отклони вниманието му от нас двамата. Тази тайна

трябва да си остане между нас, Джейн.

– Няма да те издам!

– Изчакай ме да се облека и ще слезем долу. Предлагам да запазиш тази прекрасна бяла рокля за утре вечер, когато Линкс ще се е върнал от лов.

* * *

– Татко!

Джон погледна към дъщеря си, която бе облечена в яркотюркоазено.

– Много си красива днес, момичето ми.

– Нуждая се от помощта ти. Искам да се науча да бъда домакиня и да се справям отлично със задълженията си.

– Как да се обръщам към теб? Не мога да те наричам Джок, нали?

– Ще се обръщаш към мен с „управителю“, а аз към теб – с лейди Джейн.

– Много добре. След като братята Брус са на гости в замъка, какво възнамеряваш да има за вечеря?

В очите на баща ѝ блеснаха дяволити пламъчета, но той много обстойно изброи ястията. Джейн помисли малко, после направи някои предложения, колкото да се упражни в новата си роля.

– Чудесно, лейди Джейн. – Джок се поклонил и понечил да продължи към кухнята, но дъщеря му го спря.

– Управителю, защо не ми бе известно за пристигането на братята Брус?

– Мой пропуск, лейди Джейн.

– Моля, погрижи се повече да не се повтаря! – Тя го изгледа строго.

– Добре ли беше?

– Да. Винаги говори властно на слугите.

– Точно това ми каза и Джори, но аз не бях сигурна.

– Лейди Джори е била напълно права.

Следващия, когото видя, бе брат ѝ Андрю. Накратко му обясни за желанието си да се държи като домакинята на замъка и му каза, че ще се нуждае от помощта му.

– Графът на Карик и братята му са наши гости, но забавленията в Дъмфрис не ги бива. Доведи гайдари, фокусници и акробати. Елизабет де Бърг ми каза, че в замъка на баща ѝ се наемали пътуващи музиканти и артисти, които изнасяли представления.

– Но графът на Ълстър владее половин Ирландия! Той живее като

крал.

– Със сигурност и ние можем да се опитаме поне малко да му подражаваме и да покажем, че не сме недодялани селянци, а културни хора.

Андрю смаяно се втренчи в сестра си. Досега не го бе забелязвал, но наистина тя притежаваше скрити качества и съвсем не бе простото селско момиче, за каквото доскоро всички я смятаха.

* * *

Когато Джейн се срещна с Брус, страните ѝ пламнаха, тъй като той внимателно я огледа от главата до петите.

– Лейди Джейн, вие наистина сте разцъфнали! – Поднесе галантно пръстите ѝ към устните си. – Изглежда скоро ще има сватба?

– Може би не толкова скоро, колкото би желал моят господар – срамежливо отвърна Джейн.

– Вие сте му отказали?

– Казах му, че се нуждая от повече време.

Робърт отметна глава и звънко се разсмя.

– Лейди Джейн, бих искал да ви представя братята си Найджъл и Александър.

– Очарована съм да се запозная с вас. Съжалявам, че лорд де Уорън е на лов.

– Трябва напълно да е оглупял, за да изостави такава красива жена – заяви Александър.

– Не се страхувайте – намеси се Найджъл и я хвана под ръка, – за мен ще бъде чест да се погрижа за вас, докато него го няма.

Глава 18

Когато се изкачиха на платформата, Джейн помоли Джори да седне на стола на брат си, а Робърт Брус да заеме мястото от другата ѝ страна. Когато поднесоха вечерята, Джори се наведе напред и промълви:

– Джейн знае за нас.

Джейн сведе поглед, за да прикрие притеснението си.

Робърт сви рамене и хвърли равнодушен поглед към двете жени.

– Имаш предвид, че сме приятели от деца.

– Джейн знае всичко – промърмори Марджори.

Брус изглеждаше объркан.

– Може би говориш за това, че моята майка е твоя кръстница? – учтиво попита той.

– Престани! Джейн е била в гардероба ми този следобед.

– А?! – Робърт разбра, че няма смисъл да се преструва. Взе едната ръка на Джейн и я стисна. Погледна я усмихнато в очите и рече: – Келтите не се предават един друг.

– Непрекъснато го правят! – възкликна Александър, който седеше до него.

– Кой, по дяволите, те е питал? – тросна се Робърт.

– Лейди Джейн – ухили се брат му.

Найджъл Брус, който седеше от другата страна на Марджори, се наведе напред и рязко заяви:

– Ако вие, недодялани свине такива, не престанете да карате лейди Джейн да се изчервява, ще измета пода с вас!

– Това е толкова забавно! Кара ме отново да си припомня времето, когато бях на четиринадесет! – възкликна със светнало от възбуда лице Джори.

– Единствената разлика е, че тогава всички бяхме влюбени в теб – подразни я Робърт. – Сега лейди Джейн владее нашите сърца.

* * *

Рано следобед на следващия ден участниците в лова се завърнаха. Джейн и Джори бяха на ливадата отгътък конюшната.

Линкс поздрави Робърт Брус от коня си. Джейн подаде своя ястреб на Робърт, за да поздрави де Уорън, но Брус я спря, прегръщайки я през кръста.

– Не го докосвай, Джейн, целият я изцапан с кръв.

Погледът на Линкс се плъзна по светложълтата кадифена рокля и по порозовелите страни и още веднъж си помисли колко е хубава Джейн. Косите ѝ му напомняха на буен огън. Не познаваше друга жена с такава великолепна коса, а тялото ѝ бе с толкова меки и чувствени извивки...

– Върнахме се по-рано. Убихме толкова много дивеч, че едва го донесохме. Ако знаех, че ще идваш, Робърт, щях да те изчакам, за да дойдеш с нас.

– Твоята дама ни забавлява великолепно – засмя се Робърт. – Най-сърдечно те поздравявам! Ти си истински щастливец.

Александър и Найджъл потупаха братски Линкс по гърба и му разтърсиха ръката.

– Да ви приготвя ли банята, милорд? – сладко попита Джейн.

Тафи, който бе смръщил вежди, когато Брус обвини ръка около кръста на лейди Джейн, побърза да се намеси:

– Аз ще го направя, милейди, не се тревожете.

– Аз се уча да изпълнявам задълженията на домакиня на замъка – обясни Джейн.

– Сам ще се изкъпя – кратко рече Линкс, който се бе зарадвал тайно, че ще може да се наслади на вниманието и компанията на Джейн, но Тафи бе избързал да предложи услугите си. – Робърт, имаш ли да ми съобщиш някакви новини?

Робърт подаде ястреба на Найджъл и двамата с Линкс се запътиха към замъка.

– Тафи – обади се Марджори и дари оръженосеца е най-съблазнителната си усмивка, – лейди Джейн се нуждае от помощта ти. Трябва да упражнява светските си умения с противоположния пол. Можеш ли да се престориш, че си напълно посветен на нея?

Младежът се изчерви.

– Но аз наистина съм ѝ изцяло предан, лейди Марджори.

Джори изпусна престорена въздишка.

– Ще отведем ли птиците в гората? – попита Найджъл и внимателно постави ястреба върху облечената в ръкавица ръка на Джейн.

– Лейди Джейн не бива да язди в момента – строго заяви Тафи.

Найджъл погледна към Александър.

– Нима ще се подчиним на един уелсец?

– Как ли пък не! – нехайно отвърна брат му и двамата хванаха младежа и го настаниха върху коня, който бе заврял муцуна в хранилката

пред конюшната.

– О, не, аз съм виновна! – ужасено възкликна Джейн.

– Не им обръщай внимание. Това е част от мъжките забавления – безгрижно я успокои Джори. – Позволяват им да се освобождават от отвратителната енергия, която напират у тях!

* * *

Линкс не отиде в общата баня, а предпочете да се потопи в дървената вана в стаята си, където двамата с Робърт можеха да поговорят насаме.

– Не оставяй оръжията си да ръждясат. Очаквам всеки миг да възникнат неприятности – рече Брус.

– Редовно получавам доклади от губернатора на Шотландия. Изглежда той не е осведомен за никаква заплаха.

– Неприятностите ще започнат от планинската част. От тази страна на Клайд няма да има размирици, поне засега.

– Това е заради теб. Решаващо е твоето семейство да остане вярно на Едуард, тъй като Анандейл е на стратегическо място между Англия и Шотландия.

– Съгледвачите ми докладваха, че Андрю Мъри е избягал от Честър, където кралят го бе затворил. Кланът Мъри владее Ботуел. А господството му се простира и далеч на юг. – Едуард е разположил много силен гарнизон в Ботуел Касъл – напомни му Линкс.

– Да, но те имат много здрави крепости в Мъри, Банф, Инвърнес и Рос.

– Мъри не би могъл да избяга без помощ от много високо място.

Робърт вдигна ведрото с вода и безцеремонно го изля върху приятеля си.

– Точно така!

Докато Линкс се обличаше, внимателно огледа мургавото лице на Робърт. Питаше се какво скрива Брус. Де Уорън също разполагаше със съгледвачи в посочените райони, но изглежда те не бяха толкова добри.

По време на вечерята в голямата зала Линкс веднага забеляза музикалния съпровод. Освен гайдарите, имаше пътуващи музиканти, които свиреха на арфа и си акомпанираха с дайрета. В паузата из залата сновяха пажове с купи с вода за миене на ръцете и чисти кърпи.

– Във всички тези подобрения съзирам умелата ръка на сестра ми Джори – каза той на Джейн.

– Не, милорд, вие съзирате моята умела ръка. Наредих на

управителя да купи и сребърни вилици. Разбрах, че покойната кралица ги е въвела в Англия. Реших да последвам примера ѝ и тук, в Шотландия.

Въпреки че веждите му се повдигнаха, Линкс успя да прикрие развеселените пламъчета в очите си. Изглежда лейди Джейн бе започнала много сериозно да се отнася към положението си. Застанали зад тях, Томас и Тафи се надпреварваха да изпълняват и най-малкото ѝ желание, а тя ги награждаваше с ослепителни усмивки. Линкс не пропусна да забележи състезанието за нейното одобрение. Това навярно се дължеше на факта, че тя е негова дама, заключи той и реши да не ги обезкуражава.

Джейн непрекъснато привличаше погледа му. В красивата бяла копирена рокля и коси, които се стелеха до средата на бедрата, тя бе не по-малко привлекателна от придворните дами на крал Едуард Плантагенет. След като вечерята приключи, Линкс видя изпод полуспуснатите си клепачи как я заобиколиха мъжете. Не само братята Брус, но и двама от неговите рицари, сър Джайлс и сър Хари, не спираха да се въртят край нея.

Когато Джейн пожела на всички лека нощ, де Уорън изпадна в затруднение. Искеше да поговори с братята Брус, но в същото време го теглеше горе след Джейн. Все пак реши, че би могъл да задоволи и двете си желания. Затова каза на Робърт, че скоро ще се присъедини към него, после хвана Джейн под ръка и промърмори:

– Ще те съпровожда до стаите ти.

Когато се заизкачваха по стълбите, Линкс я погледна

– Посрещането бе изключително приятно.

– Радвам се, милорд.

Гласът ѝ сякаш прозвуча студено и сдържано. Около Джейн отново витаеше някаква тайнственост, която навярно се дължеше на келтската ѝ кръв.

– Останах доволен, че днес не отиде да яздиш, Джейн. Нямам намерение да ограничавам свободата ти и да ти се налагам във всичко. Просто съм загрижен за теб и за бебето.

– Благодаря. Това означава много за мен. Сега няма нарочно да пренебрегвам заповедите ти.

Дали го предизвикваше, запита се Линкс. Устните ѝ бяха извити в чаровна усмивка и внезапно му хрумна, че досега никога не я бе целувал. Хвана ръцете ѝ и я притегли рязко към себе си. После сведе глава, за да я целуне за лека нощ. Възнамеряваше да целуне устните ѝ, но тя леко извърна лице и той докосна бузата ѝ.

– Лека нощ, милорд.

– Лека нощ, Джейн – леко объркан отвърна Линкс. *Но, да, тя наистина го предизвикваше.*

* * *

Джейн не бе ходила до горския вир, откакто Линкс бе заминал да се бие за крал Едуард, така че, след като гостите им си тръгнаха на следващия ден, се облече с топли дрехи, взе си ножа, с който режеше билките, и се запъти към любимото си място. Линкс ѝ каза, че не иска да ограничава свободата ѝ, от което тя изпита истинско Облекчение. Винаги се бе наслаждавала на уединението.

Когато наближи вира, космите на врата ѝ настръхнаха. Почувства, че нещо не е наред. Спря и внимателно се загледа и послуша. Чу някакъв звук – далечен и изпълнен с отчаяние. Тръгна нататък и се озова пред един надвиснал клон. Наведе се, за да го вдигне, и се озова срещу зелените очи на риса!

Сепна се. Но тогава видя, че великолепното създание е ранено. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Стисна талисмана и отправи гореща молба към Бригантия. После бавно отместе клона. Една стрела се бе забила в предния крак на звяра.

Джейн се вгледа в очите му и успокояващо заговори:

– Шшт, аз ще ти помогна. Стой мирно. Ще отнема болката. – Нежно погали пухкавата козина. Когато очите на риса се замъглиха, тя разбра, че се унася и че болката е стихнала.

Остави го, за да събере листа от бяла върба, която растеше в далечния край на вира. Знаеше, че те са най-доброто за кървящи рани. След това откъсна няколко големи лападови листа и загреба с тях от калта край брега. Откъсна парче от долната си риза, намокри го и се върна при раненото животно.

Много внимателно измъкна стрелата и със свито сърце видя как бликва кръвта. Почисти раната, покри я с листата на бялата върба, намаза отгоре калта и здраво и превърза с ивицата плат. През цялото време тихо напяваше успокоителна мелодия.

Утре щеше да донесе парче месо, посипано с маково семе, за да приспи ранения рис. Няколко дни щеше да го храни, докато се излекува и отново може да ходи на лов. Пусна клона с обагрените в червено листа и отиде да измие ръцете си в чистата планинска вода. В гърдите и се надигна гняв. Това бе стрела, изстреляна от лъка на някой уелсец! Знаеше обаче, че не може да се оплаче и замъка. Трябваше да запази всичко

в тайна, за да спаси живота на риса.

Преди да си тръгне, Джейн извади ножа си за билки и описа магически кръг около скривалището. Докато го очертаваше, си представяше сребристосин пламък, излизащ от върха на ножа. Сега бе сигурна, че нищо не може да проникне през него.

* * *

Линкс де Уорън изпрати подпечатано послание до губернатора на Шотландия, който се бе установил в Единбург. Лейтенант Монтгомъри бе много бърз ездач и шеше още утре да бъде при чичо му. От конюшната се откри ваше отлична гледка към гората отатък ливадата и Линкс съвсем ясно видя как Джейн изчезва между дърветата.

Първото му желание бе да изпрати Тафи след нея, но оръженосецът не се виждаше никъде. Зърна Кийт, брат на Джейн, и му посочи към дърветата.

– Тя е при вира, милорд. Ходи в гората още от малка.

– Да, за пръв път я срещнах там, но ще се чувствам по-спокоен, ако все пак я наглеждаш.

Кийт, който искрено харесваше де Уорън, обеща, че ще го прави.

След час пристигна пратеник, чиято поява обезпокои Линкс. Не му хареса нито съобщението, нито приносителя му. Джон де Уорън го уведомяваше, че Фиц-Уорън е получил Тортуолд Касъл. Чичо му изпращаше това известие по един от офицерите от леката кавалерия. Линкс не издаде с нищо раздражението си от офицера. Тортуолд беше близо до крепостта Локмабън на Брус. Явно бяха изпратили куче-пазач. Появата на офицера бе сигурен знак за недоверието на краля, който замисляше да настрои всеки срещу всеки.

Довереният човек на Фиц-Уорън донесе още и лични покани, една за Линкс и две за Алисия и Марджори, да посетят Тортуолд Касъл. Де Уорън взе писмата и увери пратеника, че ще се погрижи дамите да ги получат. Той каза още, че няма да има отговор и се извърна към управителя си да го помоли за освежителни напитки. Линкс със сигурност възнамеряваше да посети Тортуолд Касъл, но тайно и без знанието на Фиц-Уорън.

* * *

Когато Кийт Лесли реши да провери къде е сестра му, тя вече бе на път за замъка. Не искаше да разбере, че го бяха помолили да я наглежда.

Изира ролята си много убедително и бе уверен, че не събуди подозренията на Джейн. От своя страна, тя пък бе толкова уклончива относно това, което прави, че Кийт нищо не разбра. Джейн отиде в кухнята и се върна с малко парче еленско. Знаеше, че не може да помолит да ѝ дадат сурово месо, без да предизвика любопитни въпроси, а обяснението, че поради състоянието си е непрекъснато гладна, бе прието с разбиране.

На следващата сутрин взе месото, което бе посипала с маково семе, както и гърненце с мехлем от жълто ленивче за зарастване на рани. Постара се Кийт да не я види и се отправи към гората.

С разгуптяно сърце отмести клона и намери риса там, дето го бе оставила. Хвърли му месото и се отдръпна, за го изяде на спокойствие. Докато вървеше към вира, чу лекото ръмжене на звяра, който разкъсваше еленското.

Джейн вдигна двата таралежа, дошли да я видят какво прави, и ги отнесе на безопасно разстояние от водата. Междувременно успокои една подплашена кошута и ято гълъби. Когато се върна при риса, той вече дремеше.

Тогава бързо почисти раната от кръвта и калта и я покри с дебел слой от лековития мехлем. После отново я превърза, да не би рисът да го оближе.

Върна се в замъка и пак се запъти към кухнята. Подскочи виновно, когато чу Линкс да я вика по име.

– Отивам в Локмабън. Може да не се върна до утре. Всъщност се бе запътил за Тортуолд, но не искаше дори оръженосците му да знаят. – Ако се нуждаеш от нещо...

– Томас и Тафи ще се погрижат за мен.

Линкс я гледаше с толкова объркано изражение, че Джейн внезапно почувства необходимост да му обясни какво прави.

– Тъкмо отивах в кухнята. Една добра домакиня винаги трябва да знае какво приготвят готвачите.

Беше толкова хубава, че изпита желание да я докосне. Сложи пръсти под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, докато погледите им се срещнаха.

– Някой ден от теб ще излезе много добра съпруга. – Зелените му очи блестяха закачливо.

Пулсът ѝ се ускори. За пръв път той наистина ѝ се усмихваше. Джейн сведе гъстите си мигли и промълви

– Милорд, вие флиртувате с мен!

– Надявам се, че ми е позволено – засмя се Линкс и докосна с устни

нейните. Откри, че само това не му стига. Наведе се и нежно я целуна. После силните му ръце се склочиха около мекото ѝ тяло и тя се притисна към него. Разтвори устните ѝ с върха на езика си и го плъзна навътре с бавни настойчиви движения.

Горещата му жадна уста я накара да се разтрепери. Мъжкият му мирис омая сетивата ѝ и Джейн се отдаде на целувката. Линкс засмука долната ѝ устна, сякаш бе узряла череша, и я прегърна толкова силно, че гърдите ѝ се смачкаха под мощното му тяло. Преди бавната целувка да свърши, вътре в нея се зароди неутолим копнеж.

Когато се разделиха, Джейн бе отмаляла от желание и възбудена от усещането, че той бе започнал да отвърща на чувствата ѝ. Ала в същото време изпитваше облекчение, че няма да го има няколко дни, за да може тайно да се погрижи за звяра. Младата жена знаеше, че лорд де Уорън ще побеснее, ако узнае за риска, който поема.

Никога нямаше да разбере и никога нямаше да ѝ прости.

Щеше да я заключи в стаята ѝ до края на бременността!

* * *

Под прикритието на нощта Линкс завърза коня си и навлезе в земи-те на Тортуолд Касъл. Не можа обаче да намери начин да проникне вътре. Стените бяха много строго охранявани и нямаше никаква възможност да преплува рова, опасващ замъка, без да го забележат. На следващия ден препусна из околните долини и поговори с овчарите и говедарите. Слуховете за зверствата, които се вършеха в замъка, бяха много преувеличени. Едно обаче бе сигурно – омразата към английските завоеватели се разпростираше подобно на зараза. Прекара следобеда в селото на Бийток, но хората бяха подозрителни и си държаха устата затворени. Никой не се съгласи да отговори на въпросите му. Линкс осъзна, че щеше да има повече късмет, ако бе взел със себе си Джок Лесли или поне един от синовете му. Вечерта отиде в селото на Тортуолд. Там също хората бяха навъсени и явно изплашени.

Докато яздеше обратно към Дъмфрис, Линкс де Уорън се замисли за всички замъци, в които бяха настанени английски гарнизони. Там се управляваше с железен юмрук, вместо с взаимни отстъпки и съгласие. Нима англичаните бяха толкова слепи и не можеха да видят, че подобна жестокост само ще засили съпротивата на шотландците?

Линкс вярваше, че Джон де Уорън ще бъде справедлив управител, въпреки че заместниците му Ормсби и Кресингам не познаваха това качество. Но първо трябваше да се махне Фиц-Уорън от Тортуолд Касъл.

Докато препускаше към дома си, небесата сякаш се разтвориха и рукна проливен дъжд. Великолепната есен беше продължила и през ноември, но зимата вече бе на прага. Отведе коня си в конюшната на Дъмфрис с натежало сърце. Искеше неговият наследник да господства в този замък и да живее в мир и благоденствие. Надяваше се мрачното му настроение да се дължи само на приближаващата зима и студения дъжд.

Заради пороя предпочете да се качи по вътрешната стълба на Господарската кула. Когато стигна до стаята на Джейн, се поколеба. Сърцето му се изпълни с надежда, че тя ще го чуе и ще го заговори. Остана притихнал в мрака, после се реши и бавно се съблече.

Приблужи до леглото и тихо попита:

– Джейн, будна ли си? – Стори му се, че чу как тя бързо пое дъх. – Не се плаши, аз съм Линкс. – Плъзна се в топлото легло и се настани до нея.

– Милорд! – ахна Джейн и се надигна.

Силните му ръце я обвиха и привлякоха надолу. Погали косата ѝ.

– Шшт, Джейн. Заспивай!

Дишането им бе единственият звук, който нарушаваше тишината. Тялото ѝ докосваше неговото. Джейн разбра, че ще бъде невъзможно да заспи отново. Остана неподвижна. Дългото му и силно тяло споделяше топлината ѝ. След малко усети как ръката му се плъзва собственически по корема ѝ. Остана да лежи там. Джейн се усмихна в мрака, чувствайки се изненадващо доволна и спокойна.

Глава 19

На сутринта се събуди сама в леглото. Не бе усетила кога си е отишъл. *Дали не бе сънувала, че той е спал, сгушен до нея? Не, тялото му бе оставило отпечатък върху пухения дюшек.* Докосна с ръка ленения чаршаф, представяйки си, че все още усеща топлината му. Запита се защо бе дошъл при нея. Дали имаше неприятности? Със сигурност не беше желание. Само нероденото му дете го бе привлякло.

С цялото си сърце жадуваше да е заради самата нея, ала нямаше смисъл да си губи времето в напразни копнежи. Облече се, слезе в кухнята, взе един овнешки бут за риса и го уви в ленена кърпа. Раната му бе почти заздравяла и тя се надяваше, че след седмица животното ще може само да си осигурява храната.

За да попречи на Кийт да я последва, Джейн не мина през конюшната, а прекоси поляната зад пералнята.

От прозореца на стаята си в Господарската кула Линкс наблюдаваше как Джейн отива към гората. Накъде, по дяволите, бързаше и какво носеше? Беше помолил брат й Кийт да я наглежда, ала изглежда тя нарочно избягваше конюшната. Докато я наблюдаваше, разбра, че не бе тръгнала на сутрешна разходка. Явно си бе наумила нещо.

Тъкмо решаваше дали да изпрати писмо до главния управител на Шотландия, или лично да отиде до Единбург, когато мисълта за Джейн съвсем го обезпокои. Знаеше, че няма да се успокои, докато не разбере какво е намислила. Затова прекоси поляната зад пералнята и навлезе в гората точно там, където видя да изчезва Джейн. Вървеше през дърветата, воден от инстинкта си. Не след дълго я зърна в далечината пред себе си. Видя я как спря и се огледа тревожно, готова да побегне.

– Джейн, спри! – Тя замръзна на мястото си и Линкс бързо приближи до нея. Изражението на лицето й съвсем ясно издаваше, че я бе заловил да върши нещо тайно. Явно най-съкровено то й желание в този миг бе Линкс да е на хиляди мили далеч отук.

– Какво правиш? – рязко попита той.

– Какво искате да кажете, милорд?

– Въпросът ми е съвсем ясен. Какво правиш?

– Нищо. – Гърдите й се надигаха и спускаха от вълнение.

– Съвсем ясно е, че дойде в гората с определена цел!

– Дойдох, за да събера билки – отвърна тя и кимна към платнената

торба, която стискаше здраво, сякаш искаше да му попречи да види какво има в нея.

Линкс протегна ръка и взе торбата. Нямаше представа какво очаква да намери, но със сигурност не и овнешки бут и бурканче с мехлем. Измъкна месото.

– Това е в случай, че огладнееш, докато събираш билките? – Отлично знаеше, че Джейн няма голям апетит и предположението, че ще изяде цял овнешки бут, бе нелепо.

Младата жена отвори уста, за да отговори.

– Без лъжи, Джейн. – Лицето му бе мрачно, а гласът – суров. Първата му мисъл бе, че тя е дошла да донесе храна на някой беглец, който се крие в гората. За негова изненада внезапно притеснението ѝ се смени с гняв.

– Ти си виновен! Ти и твоите небрежни ловци! Просто се грижа за едно животно, което е било прободено със стрела.

За миг Линкс се засрами от себе си. Знаеше какво нежно сърце притежава Джейн и колко е грижовна към горските създания.

– Джейн, по време на лов се случват подобни неща. Опитваме се да убиваме бързо и безболезнено, но не винаги е възможно. Къде е то?

– Няма да ти кажа!

Линкс я изгледа спокойно.

– Не е нужно да ми казваш. Близо е до горския вир. Ще дойда с теб.

– Не! Не! Върви си! Остави ме сама! Изпратил си брат ми да ме следи, но не ти е било достатъчно и сам си тръгнал след мен.

Избухването ѝ бе толкова яростно, че той мигом разбра – тя на всяка цена искаше да запази тайната си.

– Какво животно храниш?

Видя я как стисна устни, вирна гордо брадичка и сграбчи талисмана си. Очите му се разшириха от изумление.

– Велики Боже, това е рисът, за който ми разказа! – Закрачи с широки крачки към вира.

Отгатнала намерението му, Джейн се втурна след него.

– Не, моля те, не го убивай! – Ала видя, че вече бе извадил кинжала.

Линкс стигна до брега, спря и се огледа за мястото, където би могло да се крие животното. Проницателният му поглед безпогрешно се спря върху надвисналия клон с големи червенозлатисти листа и той уверено се запъти натам.

– Не! – проплака Джейн и се хвърли към тайното убежище.

Голямата му ръка я сграбчи за китката и я откъсна без усилие от земята, сякаш бе някакво диво цвете. После я бутна назад. Отсече клона с кинжала и в следващия миг изруга високо, тъй като леговището бе празно – звярът си бе отишъл. Обвиняващият му поглед се насочи към Джейн и тя видя огромния му страх за нея.

– Не те е грижа за нищо друго освен за детето! Ти си завладян до лудост от тази мисъл! – Макар да бе уплашена, Джейн се нахвърли върху него.

– Това е нещо, за което си струва да се грижиш. – Гласът и очите му бяха ледени. Едва възпря желанието си да я хване и разтърси здравата. Прокара ръка през светлокафявата си грива. – Съзнателно си рискувала живота на детето ми, без дори да се замислиш! Нима то не означава нищо за теб?

Жестокото и несправедливо обвинение я вбеси още повече.

– Аз обичам рожбата си и никога не бих направила нещо, което да я нарани! Моля те, опитай се да разбереш, че аз не бях застрашена от риса. Притежавам дарбата да общувам с животните и да ги лекувам. Мисля, че е време да ме опознаеш по-добре и да повярваш в необикновената ми сила.

– Нито дума повече! – заплашително изръмжа Линкс и посочи към замъка. – Натам, лейди.

Джейн забърза между дърветата, следвана от злокобна тишина. Той проговори едва когато се показаха стените на Дъмфрис.

– Няма повече да напускаш територията на замъка!

* * *

Алис Болтън току-що се бе завърнала от ежедневното си посещение в зимника. Придружаваше я Кейти. Двете обсъждаха някакво ново средство за изрусяване. Тогава видяха Джейн, която едва се сдържаше да не се разплаче. Следваше я намръщеният Линкс. Явно бе, че са се скарали.

Устните на Алисия се изкривиха в лукава усмивка, докато гледаше как Джейн тича по стълбите.

– Сестра ти е разстроена. Занеси ѝ от моето специално вино и разбери какво я измъчва – заповяда тя на Кейти. – По-късно ще измиеш косата ми.

Алисия разбираше, че бе позволила на тази Джейн да спечели огромна преднина, ала сега ѝ се отдаваше възможност да използва скарването между нея и Линкс. Докато де Уорън бе разгневен на момичето, тя

смяташе да го примами обратно в леглото си. Смяташе дори да остави косите си разпуснати и да облече любимата му рокля.

Кейти се появи след малко, очевидно вбесена от поведението на сестра си.

– Тя почти не разговаря с мен, милейди. Напоследък е навирила нос и си въобразява, че е голяма работа.

– Даде ли ѝ виното?

– Остави го настрана. Имаше ли нещо в него?

– Разбира се, че не – излъга Алисия. – Виното развързва езика. Помислих си, че така ще ти се довери. Не успя ли да научиш за какво са се скарали?

– Сигурно е било заради детето, лорд де Уорън не изпитва никакви чувства към сестра ми.

Алисия стисна устни.

– Разбира се. Той ѝ забрани да язди, а сега ѝ наредил и да не напуска замъка. Грижите и вниманието, които проявява към детето, сигурно са я накарали да ревнува.

„Ако малката кучка изпие виното, ще пометне!“ Алисия свали воала си за глава.

– А сега се погрижи за косата ми. Тази вечер искам да бъда особено красива.

Различни мисли се въртяха в главата ѝ, докато Кейти се занимаваше с бледите ѝ кичури. Очевидно прислужницата не можеше да изкопчи много от сестра си, ала въпреки това щеше да ѝ бъде от полза. Поне имаше свободен достъп до стаите в Господарската кула, което бе много важно за коварния ѝ план.

– Струва ми се, че някоя моя рокля ще ти стане, Кейти. Изненадана съм, че сестра ти не проявява по-голяма щедрост към теб. – От личен опит знаеше, че подкупът прави чудеса.

Преди да слезе в голямата зала, Алисия среса косите си до блясък и си сложи сапфирите, които Линкс ѝ бе подарил. През последните дни той се отнасяше към нея с безразличие, но тази вечер трябваше да се възползва от възможността да промени всичко. Вълнението сгръваше кръвта ѝ. Бе виждала Линкс в пристъпи на ярост и това винаги я възбуждаше. Потръпна при мисълта за белезите по силното му мускулесто тяло. Те бяха видимо доказателство колко обичаше опасностите.

* * *

Когато Линкс влезе в голямата зала за вечеря, вече знаеше, че

Джейн няма да е там. Това бе обичайното поведение на една жена след някоя кавга. *Е, ще мине доста време, преди отново да я помоли да седне на почетното място. Нека да вечеря в стаята си и добре да обмисли безразсъдното си поведение.*

Зърна Томас и Алисия, която му говореше нещо. В гърдите му се надигна раздражение, защото нямаше как да я избегне. Когато приближи към нея, цинично отбеляза наум, че бе облякла любимата му сапфирено-синя рокля и си бе сложила скъпоценностите, които някога ѝ бе подарил.

– Добър вечер, Линкс. Милорд, ще ми позволите ли да се присъединя към вас тази вечер?

Въпреки мрачното му настроение, рязкото „не“ щеше да прозвучи твърде невъзпитано. Замисли се дали да не я отпрати с някое благовидно извинение, но после си каза, че няма защо да си прави труда.

– Защо не? – отвърна нехайно, седна на пейката под платформата и ѝ помогна да се настани до него.

Когато Томас им наля вино, Алисия вдигна чашата си и отпи щедра глътка.

– Линкс, искам да ти се извиня.

– За какво? – грубо попита той, познавайки много добре женските хитрости.

– Бях ти много ядосана. Напълно те избягвах, защото исках да те накажа за това, че ме доведе на север. Но истината е, че съм ужасно разглезена и изпълнена с безкрайно самосъжаление.

Линкс я погледна и си помисли, че е почти мършава. Несъзнателно я сравни с мекото чувствено тяло на Джейн.

– Сега осъзнах, че не съм наказвала теб, Линкс, а себе си. Компанията ти ми липсваше много, мой скъпи милорд. С цялото си сърце те моля отново да бъдем приятели.

Докато я гледаше и слушаше, Линкс осъзна, че влечението, което бе изпитвал към любовницата си, бе останало далеч в миналото. Внезапно в гърдите му се надигна жалост. *Навярно е много самотна. Не бе честно да я държи погребана тук край границата.*

– Скоро заминавам за Единбург...

– О, Линкс, моля те, вземи ме със себе си. Обещавам ти, че няма да съжаляваш!

Проницателните му очи се вгледаха изпитателно в лицето и.

– Жена като теб мрази да бъде заточена в провинцията. Сигурно не-навиждаш Дъмфрис. Разбирам, че ще бъдеш много по-щастлива в

Единбург. – Сложи ръка върху нейната, за да смекчи предложението, което възнамеряваше да ѝ отправи. Сега му се удаваше възможност винаги да я отдалечи от себе си. – Резиденцията на губернатора на Шотландия се намира в Единбург Касъл. Той много прилича на кралския двор – непрекъснато се устройват празненства. Защо да не ти запазя постоянен апартамент там? Или да ти купя малка къща близо до замъка?

– Прекрасно! Ще бъдем заедно винаги когато посещаваш града, а аз се надявам това да е често. Благодаря ти, скъпи.

Линкс отдръпна ръката си и взе ножа.

– Не е честно да те държа тук. – „*Не е честно и спрямо Джейн!*“ Внезапно предположи, че Джейн Лесли отказва да се омъжи за него, защото държи любовницата си в Дъмфрис. Алисия вече не бе част от живота му, но Джейн не го знаеше.

Когато вечерята свърши, Линкс се извини. Усмихна се на Алисия, благодарен за това, че не се бе опитала да му създава затруднения. Сега, след като тя вече бе разбрала, че ще бъдат само приятели, можеше да си позволи да бъде любезен и внимателен.

– По-късно ще те уведомя кога тръгваме.

– Да, по-късно... – усмихна му се Алисия.

Линкс поговори с рицарите си за предстоящото пътуване до Единбург и определи кои от тях ще го придружат и кои ще останат в замъка. След това се посъветва с управителя си, а накрая и с оръженосеца си.

Томас се почеса по носа.

– Не съм сигурен, че е разумно да оставяте Тафи да се грижи за лейди Джейн, милорд. Той не знае как да се държи твърдо с една дама. Поне не точно с тази дама.

– И защо? – намръщи се Линкс.

Томас се изкиска.

– Защото хлапето е влюбено в нея.

Линкс се намръщи още повече. Томас може и да го намираще за забавно, но не ѝ той.

– Тогава възлагам тази работа на теб. Заповядано ѝ е да не напуска замъка.

Де Уорън се оттегли в стаята си, за да напише кратко писмо до Робърт Брус. Щеше да се чувства по-спокоен, ако той наглежда Дъмфрис. Посипа писмото с пясък и притисна пръстена си до разтопения восък. Тъкмо събличаше жакета си, когато на вратата тихо се почука. Предполагайки, че е Томас, той му извика да влезе.

– Написах писмо до... – Думите му замряха, когато на прага се

появи Алисия. „Дано Бог ми даде търпение!“ – Алисия, защо си тук?

– Ти ме покани.

– Поканил съм те?

– О, не с думи... С очи.

Линкс се втренчи смаяно в нея, докато тя сваляше робата си.

На долния етаж Джейн чу женския глас. Не можа да различи думите. Изпълнена с любопитство, младата жена изкачи стълбите, които водеха към стаята на лорд де Уорън, и се заслуша пред вратата.

– Тази вечер видях, че ти ме желаеш също толкова силно, колкото и аз теб. Та ти ме разсъбличаше с тези свои страстни зелени очи! Тъкмо заради това носех любимата ти рокля и сапфирите, които ми подари.

Линкс осъзна, че желанието му към тази жена отдавна е мъртво. Обля го вълна на вина и съжаление. Как да се отърве от нея, без да засегне честолубието ѝ? В мига, в който я отхвърли, тя сигурно ще запиши колкото ѝ глас държи.

– Алисия – започна той и твърдо загърна робата ѝ, – искам да се върнеш в стаята си. Заедно сме от доста дълго време. Знаеш, че обичам инициативата да е моя. Когато те пожелаея, ще дойда в леглото ти.

– Разбирам, скъпи, и стените имат уши.

Той я придружи до вратата, твърдо решен да се отърве от нея.

Джейн се отпусна на стълбите и се втренчи с празен поглед в тъмнината. *Да не си посмяла да плачеш! Какви те засяга, че тя е облякла любимата му рокля и носи скъпоценностите, които ѝ е подарил!* Вместо сълзи и гърдите ѝ се надигна гняв. Той смяташе да я заведе в Единбург. *Значи се интересувахте от любовницата си много повече, отколкото от нея! Дано изгориш в пламъците на Ада, Линкс де Уорън!*

Джейн тихо слезе долу. Запали свещта с трепереща ръка и погледът ѝ попадна върху каната с вино. Протегна ръка към чашата.

* * *

Изпълнена с увереност, Алисия запали свещите в спалнята си и отметна завивките на леглото. Знаеше, че Линкс мрази да го преследват в стаята му и бе достатъчно умна, за да не си го позволява много често. Но тази нощ просто нямаше сили да се спре. Той не бе идвал толкова отдавна, че тя се боеше, че се е уморил от нея.

Наля си чаша вино и се увери, че е постъпила правилно. Сега, след като му бе позволила да разбере как се чувства, той отново щеше да дойде в леглото ѝ. Минути те се нижеха бавно. Увереността ѝ започна да се изпарява.

Наля си още една чаша вино и закричи из стаята. Защо той вече не жадуваше за близостта ѝ? Навярно бе виновна малката курва, с която бе сключил временен брак. Само защото бе посял семето си в корема ѝ, тя бе станала най-важното нещо в живота му. Дивият джоджен, който бе сипала във виното, щеше да подейства, ако онази глупачка го изпие!

Измина още час. Алисия разбра, че Линкс де Уорън няма да дойде. Защо се отказваше от една страстна любовна нощ? Това нямаше никакъв смисъл. Тя бе преглътнала гордостта си и бе отишла при него, а единствената ѝ награда бе унижението! Спусна се към огледалото, за да се огледа. Разтвори робата, за да се увери, че както винаги е слаба и привлекателна. Коремът ѝ бе хлътнал, а не издут и грозен като на Джейн Лесли. В този миг осъзна, че не момичето ѝ бе съперница, а нероденото ѝ дете!

Ала всичко щеше да бъде наред. Линкс ще я отведе в Единбург. Алисия се вкопчи в тази мисъл подобно на удавник за сламка. После внезапно осъзна, че повече не може да си затваря очите пред истината. Той щеше да я отведе в Единбург, за да се отърве от нея. Това бе причината за разправията им тази сутрин! Джейн Лесли бе настояла Линкс да изгони любовницата си от Дъмфрис!

Алисия запрати чашата си по огледалото и одраска полираната му повърхност. Време бе да промени плана си. И да посее семената на съмнението. То можеше да се окаже по-ефикасно средство от помятането. Беше чакала твърде дълго. „*А този, който се колебае, губи!*“

Глава 20

Джейн не си легна, а се отпусна в креслото пред огнището, в което тлееха загасващите вълени. До лакътя ѝ бе чашата с вино. Гледаше жаравата и се опитваше да се пребори с нещастieto си. Дали просто да преглътне гордостта си и да се опита да извлече най-доброто от това унижително положение? Или да се изправи срещу лорд де Уорън и направо да му заяви как се чувства? А защо да не отиде в стаята на Алисия и да ѝ издере очите?

Джори де Уорън ѝ бе казала, че мъжете не обичат смирените жени, а своенравните и дръзките. Е, той ѝ заповядал да не напуска замъка, тя пък ще си отиде у дома. Знаеше, че баща ѝ остава често в Дъмфрис. Щеше да завари само Магота.

Дълбоко в себе си младата жена се надяваше, че Линкс ще дойде, за да я отведе със себе си и всичко помежду им ще бъде наред.

Още не се бе зазорило, когато се измъкна крадешком от замъка. Свещите у тях бяха запалени. С изненада видя братята си Сим и Бен, седнали до огнището и потънали в разговор с Магота. Джейн дори не подозираше, че са се върнали от горните пасища. Есента бе мека и те бяха останали повече от обичайното.

Всички рязко спряха да говорят, сякаш ги беше хванала да замислят нещо лошо. Въздухът като че ли бе просмукан с някаква вина и тайнственост и младата жена мигом почувства, че приближава някаква опасност. Баба и се извърна и заговори на някого, когото Джейн не можеше да види.

– Каза ли на Джейн?

Кийт пристъпи.

– Не, не съм.

– Какво има? Какво не е наред? – попита Джейн.

– Тя предусеща нещата, също както Кийт. Невъзможно е да се скрие нещо от нея – прошепна Магота.

– Докато бяхме горе в планините, чухме за някакъв нов водач, който събирал шотландските бунтовници. Мъже от всички краища на планините се стичаха при него. Втори и трети синове на благородници, които нямат какво да загубят, събират войска, за да се бият с английските потисници. Казва се Уилям Уолас¹². Бори се за свобода. Безброй наши братя го поддържат, защото не желаят да живеят като роби – обясни

Бен.

– Той е келт. Ние го видяхме, чухме го как говори. Той ще възстанови шотландската гордост, която англичаните се опитаха да смажат. Половината от овчарите от граничните райони положиха клетва за вяност пред Уолас – добави Сим.

Джейн се втреничи ужасено в братята си.

– Мили Боже, вие вече сте се обвързали! Затова останахте в планините толкова дълго!

– Ние сме келти! – заяви Бен.

– Вие ще бъдете трупове, ако де Уорън узнае – намеси се Кийт.

– Никой извън тази стая не бива да научи – отчаяно настоя Джейн.
– На всяка цена го пазете в тайна от татко. Ако упорствате да участвате в това безумие, все едно подписвате смъртните присъди на всички ни!

– Да не би да сте толкова слепи? Нима не разбирате защо де Уорън е дошъл в Дъмфрис? – продължи Кийт. Той е тук, за да потуши всяка искра на бунт. Неговият чичо е главен управител на Шотландия, за Бога! Дори и Брус е на страната на англичаните. Те имат съгледвачи навсякъде.

Сим и Бен се спогледаха уплашено. Бяха дали на бунтовниците само няколко овце, но и това бе достатъчно, за да ги обесят.

– Когато пристигна Кейти, още закусуваха. Разбрах, че сте си дошли у дома – рече сестра им. – Дойдох да ви поздравя. – Очите ѝ се разшириха, защото видя Джейн. – А ти какво правиш тук?

Джейн отметна глава. Надяваше се да успее да я заблуди.

– С лорд де Уорън се скарахме. Реших да се върна у дома.

– На нея не може да ѝ се вярва – предупреди Джейн останалите, когато Кейти си тръгна. – Тя е много близка с любовницата на де Уорън. – Опитва се да не обръща внимание на съжалителните погледи на братята си.

– Баща ти не биваше да те продава на този човек! – гневно заяви Магота.

– Знаеш, че няхах избор и трябваше да се съглася с временния брак. – Искаше ѝ се да не се бе връщала въщи и да не бе научавала за безразсъдното поведение на Бен и Сим. Сега се чувстваше безнадежно раздвоена.

– Сестра ми Джейн изгичала у дома при баба ми – осведоми Кейти

12. Уилям Уолас повежда недоволните шотландци и побеждава английската армия през 1297 г. На този герой е посветен филма „Смело сърце“ (BRAVE HEART) с Мел Гибсън. – Б.пр.

Алисия. – Тя е пренебрегнала заповедите на лорд де Уорън!

– Твоята сестра никак не ме интересува. Лорд де Уорън ще ме отведе в Единбург. Върви и ми донеси закуската, а след това ми помогни да си опаковам багажа. – Алисия не можеше да повярва, че Съдбата най-после ѝ се усмихваше, предоставяйки ѝ такава невероятна възможност.

В мига, в който Кейти излезе, тя взе няколко стръка див джоджен от шкафа, където го криеше, и се запъти към Господарската кула. Промъкна се в стаята на Джейн и остави билката до чашата с вино. Отне ѝ по-малко от минута. Сега всичко, което трябваше да направи, бе да каже на Линкс какво е замислило момичето. Глупавата курва сама играеше по свирката ѝ.

Когато Линкс влезе в голямата зала, придружен от сестра си Джорди, едва не се сблъска с Алисия. Изглежда тя го очакваше и той с усилие потисна раздражението си.

– Милорд, искам да ви кажа нещо насаме.

– Какво има, Алисия?

Видя как стрелна Марджори с поглед.

– Сигурна съм, че няма да искаш никой да го чуе.

Линкс едва се сдържаше да не избухне, но разбра, че няма да се отърве толкова лесно от тази жена, затова я поведе към малката стая.

– Джейн Лесли се опитва да пометне.

Линкс я сграбчи за раменете и силно я разтърси.

– Лъжеш, кучко!

– Истина е! Сестра ѝ е намерила билката в стаята ѝ. Опитвала се е да махне бебето с див джоджен, ала явно не е успяла и сега е отишла при баба си, за да довърши пъкленото си дело. Старата вещица помага на всяка жена в Дъмфрис, която иска да се отърве от нежелана бременност. Попитай когото искаш!

Линкс бутна Алисия настрана и закричи към Господарската кула. Взимаше по две стъпала наведнъж. Беше заповядал на Джейн да не излиза от замъка. Ала през цялото време един тъничък гласец вътре в него му нашепваше, че тя със сигурност ще му се опълчи. Всичко друго щеше да ѝ позволи, но да убие детето – никога!

Стаите бяха празни. Разтвори гардероба. Всичките ѝ рокли бяха вътре. Тогава погледът му попадна върху дивия джоджен. Сърцето му изстина. Взе чашата с вино и я помириша. Стомахът му се сви. По гърба му полазиха ледени тръпки. Мигом изхвърча от стаята.

* * *

Джейн паникьосано скочи на крака, когато Линкс де Уорън влетя подобно на ангела на смъртта. Младата жена едва не припадна от страх за братята си. Как бе могъл толкова бързо да разбере за заговора им с Уилям Уолас? Линкс грабна чашата с мляко от ръката ѝ и извика:

– Да не си посмяла!

Джейн се отпусна на стола. Краката ѝ се разтрепериха от облекчение. Гневът му бе само към нея. Видя го как заплашително посочи баба ѝ.

– Стара жено, ако си направила нещо, за да унищожиш детето ми, пригответи се да умреш!

– Лорд де Уорън, какво приказвате? – възмутено извика Джейн.

– Ти се опитваш да махнеш детето!

– Кълна се, че това не е истина!

– Жените нямат чест!

Джейн пристъпи към него и го хвана за ръката. В мига, в който го докосна, усети страха, мъката и гнева, които се бореха в душата му. Заби нокти в плътта му, за да го накара да я изслуша.

– Линкс, кълна се в спасението на душата си, че не съм направила подобно нещо. – Сграбчи ръката му и я притисна към корема си. – Ето, почувствай го! То е живо... и расте в мен.

Когато усети как бебето ритна, зелените му очи се смекчиха. Джейн се протегна и докосна с пръсти бузата му.

– Милорд, знам колко много обичате това дете. Моля ви да разберете, че и аз го обичам с цялото си сърце и душа!

– Тогава защо си дошла тук? – гневно запита той.

– Исках да се противопоставя на заповедите ти! Миналата нощ чух любовницата ти, когато беше в стаята ти, и побеснях! Кой ме обвинява в подобно престъпление?

– Алисия и Кейти. Видях със собствените си очи билката за помятане.

– Искам да се срещна с моите обвинители.

* * *

Джейн крачеше мълчаливо до него на път за замъка. Лицето ѝ бе бледо, ръцете ѝ трепереха, ала стъпваше решително и твърдо. Изкачи бавно стъпалата към Господарската кула, защото вече бе доста наедряла и позагубила предишната си пъргавост.

Когато видя стръковете див джоджен, вдигна глава и погледна Линкс право в очите.

– Кълна ти се, аз не съм брала тази билка.

– И в чашата вино има от нея...

– Кейти ми донесе виното... благодаря на Бога, че не го изпих – промърмори младата жена и отново погледна Линкс в очите. – Сам ще трябва да решиш на кого да вярваш.

Тогава влезе Джори.

– И двамата изглеждате ужасно. Какво е скроила Алисия, за да се скарате така?

Буцата в гърлото на Джейн едва не я задави.

– Казала на господаря ми, че се опитвам да махна детето.

– Мили Боже, тя няма да се спре пред нищо, за да получи това, което иска. Линкс, чуй ме. Трябваше отдавна да ти кажа.

Марджори отведе Джейн до един стол.

– Седни, преди да си паднала – меко рече тя и повика брат си в съседната стая.

– Веднъж в Уигтън намерих Алисия потънала в кръв. Сама бе предизвикала помятане. Изплаших се до смърт за нея, ала тя ме увери, че всичко ще бъде наред, защото и преди го е правила. Помоли ме да не издавам тайната ѝ. Постъпих глупаво. Обещах ѝ.

– Дяволите да те вземат, Джори, защо не ми каза?

– Защото я съжалих, а се страхувах, че ще побеснееш, ако узнаеш истината. Но лъжите ѝ за Джейн ме освобождават от обещанието ми да мълча.

Линкс де Уорън стисна зъби.

– Дали на този свят има жена, на която може да се вярва?

Джори потрепери, когато той изхвърча от стаята. Брат ѝ приличаше на човек, способен на убийство.

* * *

Кейти почти бе привършила с опаковането на роклите на Алисия, когато де Уорън влезе в спалнята.

– Остави ни!

Тонът му бе толкова рязък, а очите святкаха така застрашително, че Кейти изтърва дрехата, която държеше и побърза да излезе.

Де Уорън пристъпи към въпроса без предисловие.

– Забременявала ли си, откакто сме заедно?

Алисия се вцепени. Знаеше, че това е краят.

– Забременявала ли си?

Тя се сви, сякаш я бе ударил и избъбри:

– Да, Линкс, но го загубих. Не ти казах, защото знаех колко много искаш дете.

– Значи е истина! – Пламъкът в зелените му очи се превърна в лед.

– Проклетата да е Марджори де Уорън! Да изгори в Ада дано! – извика Алисия.

– Мадам, вие сте тази, която ще гори в Ада! – Погледна към сандъците, пълни с вещи, които той ѝ бе подарил. – Ще се погрижа да ви осигуря ескорт до Единбург, или Англия, или където решите да отидете.

Алисия остана втрънена в затворената врата. Страните ѝ пламтяха от унижение. *Той бе сложил край на връзката им! Как се осмеляваше да си мисли, че може да го направи просто така?* В гърдите ѝ се надигна бясно желание да унищожи този надменен мъж, когото някога бе намирала за толкова привлекателен. Няма да замине нито за Единбург, нито за Англия. Ще отиде при Фиц-Уорън в Тортуолд.

– Ще те унищожа – закле се Алисия, – и за целта ще използвам собствения ти братовчед!

* * *

Марджори настоя Джейн да си легне.

– Преживя толкова тежка утрин!

– Но аз не съм болна.

– Въпреки това трябва да почиваш. Много си бледа. Ако искаш, ще остана при теб – предложи Джори.

– Ще вдигна краката си и ще изрисувам някой камък отстъпи Джейн.

– О, ще направиш ли един талисман и за мен? Робърт също има. Наистина ли вярваш, че притежава магическа сила?

– Неговият символ е келтски кон, което означава Власт. Вярвам, че талисманът може да закриля, но съдбата на Робърт зависи от самия него.

Джори се вгледа в лицето на приятелката си.

– Можеш ли да кажеш какво ще му се случи? – Бързо допря пръст до устните на Джейн. – Не, не ми казвай... Искам всичко да си остане така, както е сега.

– Колелото на живота се върти, Джори. Нещата се променят. Ще ти нарисувам една божествена двойка, която представлява свещеното единение на женската и мъжка енергия. Ще символизира необходимостта от свобода и разбирателство между двамата партньори, ако искат житейският им път да е богат и изпълнен със смисъл.

– Звучи ми идеално. От край време хората вярват на тайнствената сила на символите. Искаш ли да ти разкажа за фалическите символи на древните римляни, които бяха изобразени върху Стената на Адриан, която Робърт ми показа?

После двете се вгълбиха в рисунката и съвсем старателно избягваха темата за Линкс де Уорън и неприятната разправия. Бяха изминали няколко часа, когато на вратата тихо се почука. Джори отиде да отвори и набързо се извини, за да могат Джейн и брат ѝ да поговорят насаме.

– Зле ли се чувстваш? – загрижено попита Линкс.

– Не... Джори смята, че трябва да почивам. Рисувах ѝ талисман.

Де Уорън се разходи неспокойно напред-назад и отново се върна при Джейн. Явно се чувстваше неудобно от това, което възнамеряваше да каже. Накрая пъкна палци в колана си.

– Повече няма защо да се притесняваш от съперничеството с Алис Болтън. Тя си замина.

Джейн разбра, че това бе всичко, което смяташе да ѝ каже за тази жена.

– Благодаря, че ми повярва. – Знаеше, че не ѝ вярна напълно. Оправдаваше я просто защото нямаше доказателства за вината ѝ. Бе направил своя избор между нея и Алисия. Но Джейн бе убедена, че дълбоко в сърцето си Линкс де Уорън не вярва на никоя жена.

– Тази сутрин се държах много грубо. – Явно искаше да ѝ се извини. – Аз съм воин, отговарям за цяла армия. Свикнал съм да давам заповеди и те да се изпълняват без въпроси и възражения.

Дали се опитваше да ѝ обясни характера си, или просто ѝ съобщаваше принципите, които ръководеха живота му?

– Аз съм свикнал да бъда свободен...

Пропастта помежду им бе застрашителна. Ако не искаха да стане още по-голяма, трябваше и двамата да отстъпят. Погледът на Джейн бе привлечен от божествената двойка, която рисуваше, и изведнъж се сепна. Изображението символизираше техния съюз. Трябваше да се научат да се разбират и да си вярват.

– Предпочитам да останеш в замъка, а не да се връщаш в предишния си дом.

Джейн бе благодарна, че тонът му не бе заповеднически.

– Ще остана, милорд, и обещавам, че няма да направя нищо непредпазливо, което би могло да навреди на бебето.

И двамата бяха смутени. Но поне вече не се караха.

– Отивам в Единбург, за да се видя с губернатора на Шотландия.

Тази раздяла ще ни даде възможност да си починем малко един от друг. Никога не съм възнамерявал да ви карам да се чувствате като затворничка, милейди.

Отново се бяха върнали към официалното поведение. Трябваше да започват всичко отначало.

– Бог да ви пази, лорд де Уорън.

* * *

Когато Линкс де Уорън пристигна с рицарите си в резиденцията на губернатора в Единбург Касъл, изненадващо узна, че Робърт Брус вече е в замъка. Доложиха за пристигането му и го поканиха да се присъедини. Само един поглед към Брус му бе достатъчен, за да разбере, че приятелят му е ядосан.

Джон де Уорън уморено му подаде ръце.

– Имам достатъчно неприятности, Линкс. Ако си дошъл да ми докладваш за още, току-виж съм се изкушил да убия пратеника.

– Кралят е освободил Комин – изръмжа Брус.

Джон де Уорън обясни обстоятелствата.

– Когато получих съобщението ти, че Андрю Мъри е избягал, той вече е подготвял бунт на север. Едуард е освободил Комин при условие, че ще потуши бунта и ще запази мира.

– За Бога, Мъри е роднина на Комин! – изруга Брус.

– Тъкмо затова Едуард го е избрал – изтъкна Джон.

– Двамата са много близки – възрази Брус. – Комин иска трона на Шотландия за себе си!

– И той не е единственият. – Джон де Уорън многозначително погледна към Робърт.

Линкс разтри брадичката си.

– Мисля, че Комин е убедил Едуард, че не е безопасно да дава прекалена свобода на Брус в Шотландия. Изтъкнал е, че твоята сила ще нарасне много, освен ако Комин не попречи. Това е любимата игра на Едуард – да насъска благородниците един срещу друг. Така спокойно ще може да си отплува за Франция.

– Вървете по дяволите и двамата! Нещата, които каза за краля, граничат с предателство – предупредително из рече Джон. – Не знам какво очаквате от мен, но аз не мога и не желая да се противопоставям на неговите заповеди.

– Искам да се изпрати официално оплакване до Едуард Плантагенет. На Комин не бива да се дава такава свобода на север. Графовете на

Атол и Файф трябва да бъдат посочени за негови надзиратели.

– Предложението ти е много уместно; ще го предам на краля – неохотно се съгласи Джон.

– И другаде ли има неприятности? – обърна се Линкс към чичо си.

– Чувал ли е някой от вас за Уилям Уолас?

Брус и Линкс поклатиха отрицателно глави.

– Тук имам един доклад от Хенри Пърси, че този Уолас и банда главорези са нападнали и убили управителя на Пърси на пазара в Еър. Има заповед за арестуването му, но още не са го открили. – Джон де Уорън размаха доклада от управителя на друго графство. – Нападнали са и укрепената кула в Ланарк!

– Кой е той? – попита Линкс.

– Никой! Няма никакви земи, никакви титли!

– Не ми се иска да ви изтъквам очевидното – обади се Линкс, – но когато човек няма какво да губи, се превръща в опасен враг.

Джон де Уорън изглеждаше смутен.

– След като Едуард замине на похода във Франция, повечето от шотландските водачи ще са му се заклели във вяност, армиите им ще бъдат разпуснати, а във всяка по-голяма крепост ще бъде настанен английски гарнизон. Бях убеден, че каузата им е обречена на неуспех.

– Никога не подценявайте шотландците – нехайно заяви Робърт Брус.

Линкс де Уорън усети предупреждение в думите на приятеля си.

– Отпред е пълно с просители, а и съм затънал в море от документи. Може ли да поговорим по-късно? – помоли Джон де Уорън.

Линкс бе загрижен за чичо си. За по-малко от два месеца се бе състарил поне с десет години. Очевидно много по-добре се справяше на бойното поле.

Робърт и Линкс излязоха през страничната врата и в момента, в който останаха сами, Брус рече:

– Да отидем да хапнем някъде. Ще ти разкажа за Уилям Уолас.

Линкс повдигна вежди.

– Нали никога не си чувал за него?

– Излъгах. От известно време познавам този враг на краля.

Глава 21

Робърт Брус пресуши чашата с бира и избърса устните си.

– Знаех, че рано или късно змията ще изскочи и заложих капан. Когато конвоят с продоволствията потегли от Карлайл по западния път, очаквах да бъде нападнат преди Глазгоу. Не се излъгах. Товарните коне бяха откънати при Еър от един дързък момък. Уилям Уолас.

– Не си го убил, нито си го заловил. Какво тогава направи? – остро попита Линкс. Не се заблуждаваше, че Робърт Брус щеше да стори това, което е изгодно за него самия, а не за короната.

– Изслушах го, огледах го и го прецених.

– И какво е заключението ти?

– Уолас е огромен. Гигант! Ти си дяволски висок кучи син, но той е над метър и деветдесет. Има рунтави вежди с цвят на узряла пшеница, а под тях те гледат фанатични бледи очи. У него има нещо диво и първично, кръвожадна жестокост, която граничи с лудостта. Въоръжен е с огромен двуостър меч и си служи с него, сякаш е продължение на ръката му.

Брус поиска още бира.

– От друга страна, не вярвам, че делото му ще успее. Той може и да е водач на селяните, овчарите и престъпниците, но благородниците и вождовете на влиятелните кланове никога няма да приемат водачеството му. Те се радват на собствената си мощ, сами избират кога и къде ще се бият и не приемат заповеди от никого.

– Ти си обсъждал съюз с този Уилям Уолас! – досети се Линкс.

– Умен си! – засмя се Робърт. – Ще го отрека, дори и да ме измъчват до смърт, но ние наистина разгледахме някои... възможности. Ала в крайна сметка се разбра, че Уолас поддържа възстановяването на Бейлиол на трона.

– Предполагам, че не се е стигнало до съюз, но се обзалагам, че си направил някаква сделка с копелето!

– По-скоро се договорихме. Той ме увери, че хората му няма повече да нападат товарни конвои на Брус.

– Но той е нападнал управителя на Пърси!

Робърт сви рамене.

– Аз бях управител на Еър, но кралят реши, че е по мъдро да го даде на Пърси. – Повдигна подигравателно вежди и се приведе. – Не ме

интересува какво ще направи Уолас на Пърси, след като не закача мен и хората ми.

– От години се носят слухове, че си сключил таен съюз с някои графове, които ще те качат на трона, когато му дойде времето.

– Това се отнасяше за дядо ми и баща ми. Графовете сменят съюзниците си по-често, отколкото ние долните си дрехи. Вярвам много повече на теб, приятелю, отколкото на всички графове в Шотландия.

* * *

На следващия ден Робърт Брус се върна в Анандейл, но Линкс остана в Единбург Касъл по молба на Джон де Уорън. Въпреки че чичо му разполагаше със стотици писари и помощници, беше явно, че се нуждае и от неговата помощ. Преди да се заемат с работа, Линкс реши да се изясни с Джон.

– Възложил ли си на Фиц-Уорън да следи мен и Брус?

Джон го изглежда слисано.

– Не! Как ти хрумна подобно нещо? Последното, което искам, е вражда между вас двамата. – Всъщност Джон бе изпратил Фиц-Уорън в Тортуолд, за да се отърве от него. Младият разбойник само се перчеше наляво-надясно из Единбург и му причиняваше само неприятности. – След като дадох на теб Дъмфрис, реших, че ще е справедливо Фиц да получи Тортуолд.

– Той е купчина камъни в сравнение с Дъмфрис, но не това е важното. – Линкс искаше да каже на Джон за зверствата, но знаеше, че Фиц-Уорън лесно ще оправдае всички убийства със задачата на гарнизона да обуздава тези, които подклаждат размирици. – Защо си използвал един от офицерите му като пратеник до мен?

– Фиц каза, че искал да отнесе някои лични писма до Дъмфрис.

– Не желая да се меси в делата ми. Предпочитам да използвам собствени куриери – отсече Линкс.

– По дяволите, защо винаги между вас двамата трябва да има такава дребнава ревност? Съвсем естествено е Фиц да завижда, защото ти ще наследиш графската титула и именията ми, но не очаквах подобно нещо от теб. Познавам недостатъците му и ще те помоля да се отнасяш снизходително към тях. Заради мен изгледете разногласията си.

Ти нямаш представа какво представлява той, помисли си Линкс. Смяташ, че е просто един слаб и завистлив човек, но аз разпознавам дявола, когато го видя.

Раменете на Джон обаче изглеждаха уморени от новите

отговорности, които се бяха стоварили на гърба му. Затова Линкс не каза нищо.

– Получил съм съобщения от всички краища на Шотландия и още не съм ги отворил – въздъхна тежко Джон. – Не се съмнявам, че във всички се докладва за някакви неприятности.

– Аз ще ги прегледам, ще ги разпределя и ще отбележа в кои области има нередности – предложи Линкс. – Имам и добри новини за теб, Джон. Най-после ще стана баща!

– Е, поздравления, Линкс! Това ме прави щастлив. Ожени ли се вече?

– Не още. Може би ще направим сватбата по Коледа.

Но Коледа приближаваше, а Линкс все повече губеше надежда, че ще си бъде за празниците в Дъмфрис. От Скун се получиха толкова много оплаквания, засягащи новия съдия Уилям Ормсби, така че трябваше да замине и да провери как стоят нещата.

Оказа се, че оплакванията са основателни. Ормсби измъкваше пари чрез изнудване от всеки шотландец в радиус от сто мили. Ако някой не платеше, го обявяваха извън закона.

Линкс трябваше да изложи фактите пред губернатора.

Междувременно Уилям Уолас разбудяше недоволството из цяла Шотландия. Към редиците му всеки ден се присъединяваха все нови и нови доброволци. Управителят на Ланарк, Уилям Хеселриг, който безмилостно смазваше всеки бунт, бе убит от Уолас, а главната квартира на англичаните бе разрушена.

Линкс изпрати лейтенант Монтгомъри в Дъмфрис, за да доведе още от хората му. Изпрати също и писма до сестра си Марджори, Джейн и до управителя си, в които им обясняваше защо не може да си дойде за Коледа и обещаваше, че ще организира голямо празненство за Нова година, какъвто бе обичаят в Шотландия.

Почти се разкъсваше на две – от една страна, желаше да си е в Дъмфрис за приближаващото раждане на детето, а от друга, осъзнаваше, че работата стои над личния живот. Когато препрочете писмото до Джейн, видя, че е пълно със строги предупреждения и заповеди, които тя трябва безпрекословно да изпълнява. Три или четири пъти къса написаното и започва отначало. Накрая написа, че се надява тя да е добре и я моли да не ходи в гората Селкърк, тъй като гъмжи от бегълци.

Усилията на Линкс да залови Уилям Уолас се оказаха напразни. Фанатичният млад бунтовник много бързо се бе превърнал в герой за обикновените шотландци и всички му помагаша и го криеха. Уолас

проявяваше особена жестокост към английските свещеници и монахини, палеше църквите и манастирите и убиваше наред. Линкс де Уорън започна да гледа подозрително на шотландската църква. Парите за нападенията трябваше да идват от някъде, а нямаше по-богат източник от нея. Освен това тя имаше връзка с всяка епархия в страната. Всички епископи бяха положили клетва за вярност пред краля, но Линкс бе достатъчно циничен, за да подозира, че и епископите са хора като всички останали.

Зимата настъпи внезапно и свирепо. Снегът покри всичко. Студскова цяла Шотландия. В резултат на лошото време нападенията и бунтовете престанаха. Джон де Уорън и Линкс много добре знаеха, че това е само временно затишие.

Линкс изготви подробни доклади до губернатора за съдията Уилям Ормсби и всичко, което бе видял в Скун. Изложи и оплакванията срещу Уилям Уолас, като описа голяма част от предателските му действия. Сподели с чичо си и подозренията си относно участието на шотландската църква в размириците.

– Ще ги изпратиш ли на краля?

– Със сигурност – отсече Джон.

– А за съдията?

Джон поклати глава и сви загрижено вежди.

– Знам какъв ще бъде отговорът на Едуард. Ще ми каже, че не съм сложен тук, за да следя английските официални власти, а да управлявам! Кралят иска да чува, че тези, които е определил като свои заместници, държат Шотландия в подчинение. Той няма да обсъжда методите им.

Линкс осведоми Джон, че възнамерява да си отиде в Дъмфрис за Нова година, докато трае временното затишие и се закле, че ще се върне с достатъчно войници, за да смаже всеки бунт в низините на Шотландия.

– Смятам да помоля Брус да ни помогне. Ще се наложи да го убеждавам, така че ми дай поне две седмици.

* * *

Това бе най-ужасната Коледа в живота на Алис Болтън. Фиц-Уорън и рицарите му се потопиха в безкрайни пиянски оргии. Факлите в голямата зала горяха денем и нощем, а мъжете се забавляваха с детински игри.

Довлякоха няколко угоени овни. Организираха надбягване и

заложиха за това кой ще се задържи най-дълго върху животното. След като им омръзна, се спуснаха след слугините, които волю или неволю трябваше да задоволят мъжките им апетити.

В един момент всеки мъж в замъка люлееше на коленете си по една гола жена. Любовните игри възбудиха кръвожадността им и рицарите се нахвърлиха върху овните с острите си копия. До сутринта каменните плочи бяха почервенели от кръв.

В мига, в който Фиц-Уорън показа някои признаци на изтрезняване, Алисия го примами в леглото си и го държа там цели три дни. Докато задоволяваше извратените му желания, тя с всички сили се стараше да разпали омразата му към Линкс де Уорън.

– Фиц, баща ти е губернатор на Шотландия. Нима нямаш гордост? Не бива да се оставяш да те погребат и тази пустош и да живееш сред тези голи камънаци, заобиколен от груби и прости селяни. Тук само се погубваш. Един мъж с твоите многобройни таланти и умения би трябвало да участва в управлението на страната. Помисли си само за богатството, което можеш да натрупаш!

– През целия си живот съм се опитвал да блесна и очите на баща си, но докато този проклет Линкс де Уорън е наоколо, той едва забелязва присъствието ми!

– Защо Линкс де Уорън да е наследник на баща ти? Той не го заслужава! Убеди баща си, че Линкс заговорничи срещу короната заедно с Робърт Брус!

Ръката на Фиц се стегна около задника на Алисия и силно го стисна.

– Вярно ли е... Наистина ли заговорничи с Брус?

– Какво значение има дали е вярно? Важното е Джон де Уорън да ти повярва.

– Старата свиня няма да повярва на нищо, което ще изрека против светеца Линкс. – Очите му се присвиха. Но кралят може и да повярва...

Алисия наля масло в огъня, ласкаейки суетността му.

– Блестяща идея, Фиц! Явно в теб има и друго, освен огромен член – измърка тя. – Компрометирай Линкс де Уорън и може би баща ти ще те направи свой наследник!

– Моят баща никога няма да ме направи свой наследник. Не и докато Линкс е жив!

Алисия се усмихна и стисна топките му.

– Сигурна съм, че един толкова надарен мъж може да нагласи някой нещастен случай. Фиц, просто не мога да повярвам, че толкова

дълго си го оставил да живее. Линкс те мрази. Аз съм сигурна, че той би те убил при първа възможност.

Мисълта за убийство не бе нова за Фиц-Уорън, така че семената на Алисия попаднаха в благодатна почва. Междувременно трябваше да отиде при баща си в Единбург.

– Губернаторът навярно постоянно изпраща доклади до краля. Нямахте да бъде трудно да добави някои намеци, че Линкс де Уорън заговорнически срещу короната заедно с Робърт Брус.

– Събери си багажа, Алисия, утре напускаме това миризливо благо!

* * *

В Дъмфрис бе приказно тихо. Пухкавият сняг преобрази долините и планините и замени пурпурните багри с бяло. Марджори де Уорън и Елизабет де Бърг приеха поканата на семейство Брус да се присъединят към празненствата в Локмабън, които продължиха четири дни, но Джейн остана в Дъмфрис, защото поради напредналата бременност не искаше да рискува с езда.

Една седмица след като се върнаха, жените се бяха събрали пред огнището в стаята на Джейн. През последните дни край нея непрекъснато се въртяха хора, тъй като часът на раждането приближаваше. Джудит, съпругата на брат ѝ, заедно с две шивачки ѝ помагаша да шие дрешки за бебето. Джори и Елизабет също се включиха в тази работа, макар че резултатът от усилията им предизвика смях и незлобливи закачки от страна на другите жени.

От време на време Джейн се изправяше на крака и слагаше ръка на гърба си, за да успокои тъпата болка, която се появяваше, ако твърде дълго се заседи на едно място. Сега спря пред високия прозорец, вгледа се навън и от устните ѝ се изтръгна слаб вик.

Джори скочи и изтича при нея.

– Време ли е вече?

– Не, не. – Джейн посочи навън, където върху искрящата белота се открояваха тъмните фигури на ездачи. – Това е Линкс!

– Откъде знаеш? Те са твърде далеч.

– Може би по начина, по който седи на коня си; никога не бих го сбъркала с друг мъж.

– Е, време беше този безчувствен дявол да се върне. Ще му дам да се разбере!

Джейн се усмихна на Джори.

– Но нали тъкмо ти ми каза, че един мъж обича да бъде топло

посрещнат? Не беше ли ти тази, която твърдеше, че мъжете мразят сватливите и вечно мърморещи жени?

– Да не би наистина да обръщаш внимание на всичко, което казвам?

– Аз си записвам всяка дума в дневника – обади се младата Елизабет де Бърг.

Джейн имаше достатъчно време, за да слезе в залата. Знаеше, че Линкс и хората му първо ще се погрижат за конете, преди да потърсят гостоприемната топлина па замъка.

Когато мъжете нахлуха, изтупвайки снега от ботушите и раменете си, жените вече ги очакваха.

– Добре дошли у дома – приветстваха ги те в един глас и бяха възнаградени с широки усмивки.

Линкс премести погледа си от Джори към Джейн.

– Съжалявам, че не бях тук за Коледа и за Нова година.

Джори отвори уста и останалите жени затаиха дъх.

– Не се притеснявай, поне си тук, за да отпразнуваме Богоявление.
– Дамите въздъхнаха шумно и се засмяха.

– Не виждам нищо смешно, но е дяволски добре да те посрещнат със смях. – Линкс хвана ръцете на Джейн и я огледа от глава до пети. – Добре ли си?

– Много добре! Благодаря, милорд.

– Честита Нова година, Джейн. Донесох люлка от Единбург. С рози и магарешки бодли. Само почакай да я видиш.

– Видяхме, че товарните коне се огъват под торби е подаръци – дяволито се обади Джори, – така че решихме да ти простим...

– Те всички са за Джейн... Съжалявам, Минкс – под разни я той, макар да знаеше, че не може да заблуди сестра си. Докато стоеше в залата, заобиколен от засмените жени, Линкс бе обзет от някакво предчувствие, примесено със страх, от което не можеше да се отърси. Сега, след като видя Джейн, вече знаеше, че детето скоро ще се роди.

Отново бе разкъсан от желанието да прекара вечерта е хората си в залата и да ги подготви за това, което пред стои, но в същото време му се искаше да бъде с Джейн и нероденото си дете.

– Тази вечер ще се присъедините ли към мен в залата, милейди?

Джейн се изчерви и поклати глава.

– Ще привличам всички погледи. Ще се чувствам по-удобно в стаята си.

– Най-много от всичко искам да се чувстваш удобно. Мога ли да

дойда при теб, след като поговоря с хората си? – Искаше да ѝ зададе стотици въпроси. Стисна ръце в юмруци, тъй като едва се съдържаше да не ги сложи върху корема ѝ, за да почувства и нея, и детето. Но знаеше, че Джейн е твърде срамежлива и затова не биваше да прави нищо пред другите.

– Елате когато пожелаете, милорд – тихо промълви тя се запъти към стълбите.

Внезапно на Линкс му стана все едно кой присъстваше. Вдигна я на ръце и я отнесе в стаята ѝ в Господарската кула. Настани я пред огъня, притегли едно малко столче, за да вдигне краката си и подпря възглавници зад гърба ѝ. Когато се увери, че нищо не ѝ липсва, я целуна по главата и обеща:

– Ще дойда колкото може по-скоро.

* * *

Линкс де Уорън седеше на платформата в огромната зала, хранеше се и разговаряше с хората си. Каза им, че обещал на губернатора помощ и ги подготви, че ще трябва да отидат там, където се наложи.

Припомни, че временното затишие се дължи на лошото време и че когато размириците започнат отново, всички ще трябва да заминат за Единбург. Предупреди, че ако бунтовете не бъдат потушени в зародиш, има опасност от избухването на голяма война. Искаше хората му ясно да знаят какво ги очаква занапред. Нареди им да приготвят доспехите, оръжията и конете си. Добави, че сами ще трябва да се погрижат за продоволствието си и изслуша пълния списък на всичко, което смятаха да приготвят.

Напомни им за тежката зима в Шотландия и изтъкна, че е нужно да се вземат допълнителни топли дрехи и одеяла. Повечето от мъжете бяха ветерани, участвали в много битки в Уелс, и знаеха, че снежната буря в планините означава смърт от измръзване или от глад.

След като ги подготви за най-лошото, Линкс вдигна рога си с бира и рече:

– Междувременно ще се радваме на закъснели коледни празненства и посрещане на Нова година. Чух, че празниците в замъка на Брус са продължили четири дни Сигурен съм, че можем да направим нещо по-добро? Ще възразите ли, ако обявя цяла седмица почивка?

Отговорът бе оглушителен рев.

Глава 22

Когато Линкс отвори вратата на стаята, Джейн се прозя и остави настрана малката нощничка, която шиеше. Опита се да се надигне, но Линкс махна с ръка.

– Не, не ставай заради мен.

– Не, не е заради теб – меко се усмихна тя. – Трябва да се раздвижа, за да успокоя болката в гърба.

– Тогава ми позволи да ти помогна.

– Просто ми протегни ръка и аз ще стана. – Линкс изпълни молбата ѝ и тя се надигна от стола. – О, така е много по-лесно, отколкото сама. Благодаря ти!

Двамата потънаха в неловко мълчание. Линкс отчаяно искаше да запълни празнотата, която се бе настанили между тях. Копнееше да докосне детето си. Изгаряше от желание да спи до нея в леглото. Беше им станало навик да се държат прекалено любезно един към друг и той отчаяно се питаше как да преодолее тази скованост.

Питаше се как ли ще реагира тя, ако открито ѝ каже какво желае. „Искам да те видя гола!“ Джейн пак се прозя. Явно с мъка държеше клепачите си отворени. Тогава Линкс прескочи невидимата пропаст.

– Ти едва гледаш, позволи ми да те съблека.

Джейн вдигна очи, после бързо ги сведе. Бе отгатнала желанието му.

Линкс протегна ръка, тя сложи своята в дланта му и му позволи да я притегли към себе си. Той разкопча широката ѝ риза и я изхлузи през главата. Финият лен прилепваше плътно към тялото и открояваше всяка извивка. Проницателните му очи забелязаха, че сега коремът ѝ е по-ниско, отколкото последния път, когато я бе видял.

Джейн срамежливо се обърна с гръб към него. Сега бе гола, застана между бедрата му, но той виждаше само гърба ѝ. Разпусна дебелата плитка и пищните ѝ коси се разстлаха в ръцете му подобно на пламтяща свила.

– Обърни се, Джейн – дрезгаво промълви Линкс.

Тя бавно се обърна с лице към него. За пръв път виждаше гола бременна жена и бе като омагьосан. Коремът ѝ бе изпъкнал, но в същото време изключително красиво заоблен. Гърдите ѝ бяха пълни, кръгли, твърди и неустойимо привлекателни. Кожата на гърдите и корема бе

толкова гладка и опъната, че приличаше на кремав сатен.

Отблясъците от огъня си играеха по плътта ѝ и я позлатяваха. Косата ѝ се стелеше по раменете, покривайки с меките си лъскави вълни. Изпъкналият корем, пазещ скъпоценния ѝ товар, хвърляше сянка върху слабините и придаваше тайнствен и още по-желан вид на това съкровено място.

– Толкова си красива – благоговейно прошепна Линкс. Отначало колебливо прокара пръсти по кожата ѝ, после, усетил твърдата и топла плът, стана по-дързък и замилва корема ѝ с любящите си ръце.

– Тази нощ искам да спя с теб.

Джейн се притисна към ръцете му.

– Напоследък не спя много. Все не мога да си намеря удобно място. Обикновено лежа на една страна и подпирам бебето с възглавницата.

– Позволи ми аз да бъда твоята възглавница. Легни до мен тази нощ.

Тя кимна стеснително и преди да я вдигне на ръце, за да я отнесе в леглото, Линкс докосна с устни твърдата и ухання плът и я покри с нежни целувки. След това свали дрехите си и легна до нея, готов да изпълни и най-малкото ѝ желание.

– Трябва ми гърба ти – прошепна Джейн.

Той послушно се обърна на една страна. Тя се приближи към него, обви лявата си ръка около гърдите му и пъкна левия си крак между краката му, така че бебето се опря на широкия му гръб. Почувства се удобно и сигурно. Затвори очи и скоро заспа.

Линкс, който знаеше, че детето му е напълно защитено, изпита дълбоко задоволство. Когато разбра, че Джейн е заспала, той се отпусна и също потъна в сън, усещайки как бебето от време на време ритя гърба му.

Събуди се рязко. Не знаеше колко дълго е спал. Джейн се опитваше да се надигне и тихичко пшккаше. Стаята бе потънала в мрак. Линкс стана и запали свещта върху нощната масичка.

– Бебето ли? Стой спокойно, ще доведе някого. – Скочи и се спусна към вратата, но думите ѝ го спряха.

– Не, моля те, не вдигай замъка на крак, Линкс.

Младият мъж се върна до леглото и прокара ръка през разрошената си коса.

– Помислих, че раждането е започнало.

Джейн го хвана за ръката.

– Това е едва началото. Струва ми се, че едва минава полунощ, а

бебето няма да се роди преди зазоряване.

Линкс тревожно я погледна.

– Не искаш ли да повикам акушерката? Или някоя от жените? Каж ми какво искаш.

– Искам само теб. Засега.

Той пое дълбоко дъх. Каквото и да искаше Джейн в този миг, щеше да го получи.

– Скъпа, кажи ми какво трябва да направя.

– Да останеш при мен, да ми говориш и да ми помогнеш да преживея тъмните часове на нощта.

Той взе робата ѝ, изтъкана от мека овча вълна, уви я около нея и ѝ помогна да стане от леглото. Отведе я до огнището, придърпа голямото кресло и я настани в скута си. После отметна нежно един кичур от челото ѝ.

– Страх ли те е?

Бъдещата майка погледна в зелените му очи и разбра, че ако признае истината, той ще изпадне в паника. Страхът заплашваше да я погълне. Обаче в никакъв случай не биваше да го предава и на Линкс. Със своята женска мъдрост осъзна, че сега двамата трябва взаимно да ги дават сила.

– Как бих могла да се страхувам, когато ти ме държиш? – усмихна се тя.

Той притегли главата ѝ към рамото си и я погали. Усети как тялото ѝ се вцепени, когато болката го проряза като остър нож. После Джейн прошепна:

– Говори ми.

– Прочете ли писмото, което ти изпратих? – Каза първото, което му хрумна. Почувства нуждата да бъде докрай искрен с нея и добави: – Скъсах първите три, които написах... бяха пълни само със заповеди.

Джейн също не искаше да има повече тайни помежду им.

– Аз не мога да чета, но Джори обеща да ме научи. Сложих писмото ти под възглавницата си.

Линкс се засмя, като си припомни мъките с проклетото писмо.

– До деветгодишен и аз не можех да чета. Интересувах ме само коне, мечове и бойни умения. Тогава Джон де Уорън ми каза, че няма да стана негов оръженосец, ако не чета. Много бързо се научих.

Говори ѝ с часове. Всеки път, когато Джейн се сковаваше от болка, той продължаваше да ѝ говори, прикривайки собствения си страх. На всеки час разтриваше гърба и масажираше ходилата ѝ. Наля ѝ безброй

чаши с вода.

И през цялото време не спираше да разказва. По едно време му се прииска да ѝ сподели за първия си брак и за трудностите, които бяха преживели с покойната си съпруга, ала осъзна, че не е нито мястото, нито времето за подобни откровения. Вместо това я попита дали е решила как ще нарече детето. Джейн отвърна, че ако е момиче, иска да се казва Джори, а ако е момче, Линкълн.

На сутринта контракциите зачестиха и Линкс си отдъхна, когато влезе Тафи със закуската. Младият оръженосец веднага разбра какво става и хукна да съобщи на лейди Марджори. Скоро стаята се изпълни с жени. Пристигна акушерката на замъка, а Елизабет де Бърг доведе Моли и Маги, които също бяха опитни в тези неща. Появи се Джудит Лесли, а след нея и Мери, сестрата на Джейн. И двете бяха родили само преди няколко месеца.

Ирландката Моли не одобряваше присъствието на мъж по време на раждане.

– Джейн е дребна, а бебето е огромно. Ето какво означава едно раждане!

Линкс ужасено се вкопчи в Джудит.

– Не може ли да ѝ дадеш нещо, което да облекчи болката?

Джудит безпомощно поклати глава.

– Само Магота знае кои билки намаляват болката.

Джейн помоли нещо Джори. Тя отиде до гардероба ѝ и донесе някакво черно кадифе. Джейн го притисна до гърдите си и затвори очи.

– Но това е моят халат – объркано рече Линкс.

Джейн отвори очи и промърмори:

– Успокоява ме.

В гърлото му се надигна буца. Та именно той бе причината за тези неимоверни страдания. Тогава Джейн сграбчи ръката му. Разбра, че иска да му каже нещо. Отпусна се на колене и доближи глава до безкръвните и устни.

– Линкс, моля те, върви си... Не мога да викам пред теб.

Той взе двете ѝ ръце, целуна ги, после се изправи и излезе. Не спря, докато не се озова пред къщата на Магота.

Старицата отвори вратата и гневно го изгледа.

– Какво искаш?

Линкс отчаяно се опитваше да измисли как да я омилостиви.

– Дойдох, защото между нас има някои общи неща и трябва да се опитаме да се разберем.

– Между нас никога няма да има нищо общо!

– Напротив, има, и то много. И двамата притежаваме огромна гордост, която управлява живота ни, и двамата сме искрено загрижени за Джейн... Помогни да се облекчат мъките ѝ, Магота.

– Щом ражда дете на един нормандец, си заслужава да страда!

Старата вещица бе толкова вироглава, че Линкс изпита желание да я удари. Ала въпреки грубите ѝ думи, той видя, че наистина е разтревожена за внучката си. Реши да се изхитри. Сви рамене и се обърна.

– В замъка има две ирландски акушерки, Джейн ще се оправи и без теб.

Думата „ирландски“ накара старицата да подскочи.

– Ирландки? Та те ще оплескат цялата работа! – изфуча Магота, грабна сандъчето си с билките, мина като хала покрай него и хукна към замъка.

* * *

Заради предстоящото раждане, управителят на Дъмфрис нареди да се забавят празненствата. Тъкмо прислужниците и младите пажове щяха да съберат зеленика, бръшлян и вечнозелени клони, за да украсят голямата зала. Джек се съжали над Линкс и през следващите няколко часа се постара постоянно да запълва времето му.

С помощта на Дейвид Лесли, който отговаряше за хранителните запаси, те провериха продуктите, направиха списък на нещата, които трябваше да вземат хората на Линкс и отбелязаха какво ще остане. След това описаха по същия начин и фуража за животните. Въпреки че запасите изглеждаха достатъчно, Линкс уреди да изпратят петима в Карлайл за допълнителни провизии.

Господарят на Дъмфрис знаеше, че времето ще мине по-бързо, ако се съсредоточи в някаква работа, ала мислите му непрекъснато се връщаха към това, което ставаше в Господарската кула. Докато отиваше в оръжейната, му се стори, че чува бебешки плач, но в Дъмфрис това не бе рядкост. Скоро вниманието му бе погълнато от възникналите затруднения, за които му докладва главният оръжейник.

Очевидно някои от оръжията липсваха. Оръжейникът бе предположил, че са в ковачницата за почистване и поправяне, ала не ги откриха. Линкс си отбеляза да не забрави да разпита рицарите си и отиде да поговори с Джеймс и с Алекс Лесли. И двамата изглежда не знаеха нищо за липсващите оръжия.

Докато крачеше безцелно из замъка, бе привлечен от приятния

аромат, който се носеше от кухните. Ухаеше на печено месо и сладкиши. Надникна и видя цели волове и елени, забучени на шишове, които се въртяха в огромното огнище. Готвачите пък чистеха дивеч и го приготвяха за утрешното увеселение.

Линкс внезапно се почувства така, сякаш стените на замъка го захлупват и притискат с тежестта си. Горещината от кухните го задушаваше и той изпита нужда от свеж въздух. Затова отиде в конюшните, оседла любимия си кон и препусна на воля. Насочи се към устието на река Нит и продължи по каменистия бряг на залива Солуей. Бе много студено и в малкото пристанище не се виждаха никакви кораби.

Вятърът режеше, но му действаше добре. Линкс поемаше с пълни гърди чистия въздух с мирис на сол и море. Скалите и раковините по плажа бяха покрити с лед. Яздеше бавно, наслаждавайки се на плисъка на вълните и кръсците на чайките. Не искаше да мисли. Озовал се сам под сивото небе и пред разлюляното море, чиято неспокойна повърхност приличаше на състоянието на собствената му душа, изведнъж се почувства омиротворен и спокоен.

Следобедната светлина вече гаснеше, когато се насочи обратно към замъка. Разтри добре коня си, даде му торба овес и влезе. Очакваше новините и в същото време се боеше. Някакви мъже го поздравиха, но никой не му каза нищо.

Знаеше, че сам трябва да отиде при Джейн и да се изправи пред това, което го очакваше зад затворените врати на спалнята ѝ. Велики Боже, дали ще намери смелост? Погледна объркано ръцете си и осъзна, че мирише на кон. Изкачи се по външните стълби към стаята си, питайки се дали решението му да се измие и преоблече не е проява на страх.

Отвори вратата. Томас и Тафи го чакаха. Линкс събра цялата си смелост.

– Къде, по дяволите, бяхте, милорд?

– Питаха за вас още преди два часа – добави Тафи и наля топла вода в дървената вана.

– Детето?!

– Проклети жени! – изруга Томас. – Да не мислите, че ще ни позволят да узнаем нещо? Приличат на сборище от вещици. Знаят, че когато става дума за раждане, те командват, и стават още по-невъзможни! Стиснали са устните си, навирили са големите си носове и ни гледат отгоре, сякаш сме най-нищожните твари!

Тафи видя угриженото лице на господаря си и побърза да го успокои.

– Още преди часове чухме бебето да плаче.

Линкс свали дрехите си и влезе в топлата вода, благодарен, че детето най-после се е родило. След като се изкъпа и Томас му помогна да се облече, той напълни кесията си със златни монети и с треперещи ръце отвори вратата, която водеше към стаята на Джейн. Вътре бе пълно с жени със самодоволни лица.

– Поздравления, милорд, имате чудесен и голям син!

– От години не съм виждала по-голям юнак!

Уплашените зелени очи на лорд де Уорън потърсиха потвърждение от Джори, която изглежда всеки миг щеше да се пръсне от вълнение.

– Побързай, тя те чака.

Линкс се вцепени. По някакъв начин успя да прекоси стаята и мина през свързващия свод. Джейн седеше в леглото и цялата сияеше. Усмивка бе озарила лицето ѝ, а меките ѝ очи светеха с любов. Сякаш излъчваше неземна светлина. Той бе изумен. Приближи до нея и дрезгаво изрече:

– Когато те оставих, помислих, че си пред прага на смъртта.

– Имах нужда да крещя, а после се почувствах много по-добре. Благодаря ти, че доведе Магота. Тя ми даде нещо, което намали болката. – Джейн отметна тъгля на пухкавия шал, който покриваше бебето. – Имате син, милорд.

Линкс невярващо погледна надолу към детето.

– Всички ми казаха, че бил голям. Това е най-малкото човешко същество, което съм виждал!

– Той е голям... Голям. И красив. И съвършен. Кажете здравей на Линкълн де Уорън Трети.

Новоизлюпеният баща отметна шала, за да може по-добре да разгледа сина си, поклати удивено глава и след миг устните му се извиха в лека усмивка. Големите детски очи вече имаха зеленикав оттенък, а малката бебешка главичка бе покрита с пухкав светлокафяв мъх.

– Може и да е Линкълн Трети, но на мен ми прилича на малко рисче.

– Благодаря ти, че ме остави да го имам само за себе си през тези първи няколко часа. Изпитвах собственически чувства към него, не знаех как ще го споделя с още някой. Но сега ти си тук и аз нямам нищо против. Ето, вземи го. – Джейн нежно вдигна скъпоценното вързопче и му го подаде.

Линкс протегна предпазливо ръце, страхувайки се да не нарани малкото създание, но след като то се озова в ръцете му, природните

инстинкти взеха връх. В този миг Линкс се закле, че докато е жив, няма да позволи никому да стори зло на сина му.

– Сигурно умираш от желание да го представиш. Взе ми го долу в залата и го покажи на хората си – гордо предложи Джейн.

Тогава Линкс внезапно разбра какво искаше да каже тя, когато му сподели, че е изпитала собственически чувства към детето си. Много по-добре разбра и жените отвън, които искаха да запазят и докрай да се насладят на тайната си. Само за малко, само за тази вечер и той не искаше да споделя сина си с останалите обитатели на замъка. За него сега цялата вселена се бе събрала в тази стая и той копнееше да остане тук с детето си и неговата майка, откъснат от външния свят.

Подаде бебето на Джейн.

– И утре е ден. – Излезе във външната стая, искрено благодари на жените за помощта им и даде на всяка по една златна монета. – Сега искаме да останем сами твърдо заяви, – но нека аз имам удоволствието сам да съобща радостната новина на хората си, дами.

Жените се изнизиха навън, доволни, че още малко ще запазят тайната от досадните и любопитни мъже на Дъмфрис.

Линкс се върна в стаята при Джейн, ала не взе сина си от ръцете ѝ. Коленичи до леглото и внимателно плъзна върха на пръстите си по главичката на новороденото.

– Джейн, благодаря ти, че ми даде този прекрасен син.

Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха в щастлива усмивка.

– Не, аз искам да ти благодаря, че ми даде този син. Нямах да мога да го направя без теб.

Думите му напомниха как бе заченато детето и той се смути. Джейн му бе дала рожба, подчинявайки се на своя господар, но той винаги щеше да ѝ бъде задължен.

– Джейн, ти просто нямаш представа колко съм ти благодарен. Искам да те възнаградя. Пожелай каквото и да от мен и стига да е по силите ми, ще бъде твое.

Джейн искаше само едно-единствено нещо от лорд де Уорън – любов. И внезапно ѝ се стори, че това не е чак толкова невъзможно. Пропастта помежду им се бе стеснила през дългите часове на раждането. Той я бе докосвал с любящи ръце и със сигурност това бе първата стъпка към любовта, към мига, в който щеше да ѝ подари сърцето си. Знаеше, че ѝ е безкрайно благодарен и затова бе готов да се ожени за нея, ала тя искаше нещо повече от благодарност.

Разбираше, че сърцето му прелива от радост, дете най-после е

станал баща, и бе сигурна, че Линкс ще иска още деца. Предчувстваше, че следващите му думи ще бъдат за брак, защото де Уорън смяташе, че е длъжен да я направи своя жена.

– Има само едно нещо, което бих искала...

Линкс си представи ковчеже, пълно със скъпи бижута.

– Само го назови.

– Знам, че се каниш да заговориш за брак... но ще ми дадеш ли още малко време?

Линкс се втрени смаяно в нея. Възнамеряваше още утре да повика свещеник и да даде указанията си за церемонията. Смяташе да отхвърли всичките й предишни възражения. Ала тя го бе изпреварила. Очите му гневно блеснаха. Тази малка палавница отново възнамеряваше да му наложи волята си!

Синът му отвори уста и заплака. Линкс видя как Джейн започна да му нашепва нежни слова и го сложи до зърното на гърдата си. Младият баща гледаше като омагьосан как малката устица засмуква зърното, а юмручетата стискат собственически гърдата на майката.

Лицето му се смекчи. Интимната картина докосна дълбините на сърцето му. Усмихна се и промърмори:

– Нищо не мога да ти откажа.

Глава 23

Не само замъкът, но и цялото село Дъмфрис реши да отпразнува раждането на наследника на Линкс де Уорън. Щом на следващия ден новината плъзна, заля бързивите улици на града и достигна францисканския манастир, разположен на северния бряг на река Нит, огромните камбани звъннаха и не спряха цели двадесет часа.

Един пратеник отлетя за Локмабън при Робърт Брус с молба да стане кръстник на Линкълн де Уорън Трети. Преди да настъпи вечерта, Робърт Найджъл, Александър и брат им Томас вече препускаха надолу през долината на Анандейл към Дъмфрис. Водеха със себе си и по един товарен кон със скъпи подаръци.

Джейн стана, сияеща от здраве и щастие. Чувстваше се лека като пух. Първо отказа да се отдели от бебето, но дамите настояха, че не може да го носи, докато не укрепне. Жените се надпреварваха да го държат на ръце и да му пеят приспивни песни.

Заради Джори и Елизабет, да не говорим за Моли и Маги, които почти не се отделяха от сина му, Линкс почти нямаше възможност да го погледне, камо ли да го вземе в ръце. Затова реши да отиде да потърси Джок Лесли и да го попита дали може да му препоръча някоя опитна бавачка.

- Предпочитам зряла жена, а не някое младо момиче.
- Мисля, че Грейс Мъри е най-добрият избор, милорд.
- Изпрати тази Грейс Мъри при мен!

Джок се изкашля. Лорд де Уорън винаги досега се бе отнасял честно към него, затова събра цялата си смелост и повдигна въпроса, който го измъчваше.

- Очаквам, че планирате сина ви да има братя и сестри, милорд?
- Сигурен съм, че няма да спра дотук – усмихна се Линкс.
- Когато сключихте временен брак с Джейн, имаше обещание за...

Думите увиснаха във въздуха. Пронизващият поглед на Линкс се срещна с този на управителя и не се отмести.

– Опитвам се да се ожена за дъщеря ти от деня, в който се завърнах преди три месеца и видях, че моето дете расте в утробата ѝ. Кълна се в честта си, че не аз, а Джейн е тази, която протака сватбената церемония.

Джок се разтрепери от гняв.

- Много скоро ще ѝ избия тези глупости от главата, милорд.

Можете да изпратите да повикат свещеника.

– Не, Джок, не искам да я насилвам. Дадох й думата си, че тя ще реши кога да се оженим.

Джок погледна господаря си, сякаш си бе загубил ума.

– Извинете ме, милорд, но нима сте попаднали в капан и оставяте една жена да ви се налага?

– Тя не ми дава голям избор. Вече няколко пъти ми отказва.

– Набихте ли я?

За миг Линкс си представи нелепата картина: мъж над метър и осемдесет да бие едно крехко момиче, което тежи не повече от четиридесет и пет килограма.

– Разбира се, че не съм я бил.

– Тъкмо там ви е грешката! Твърдата ръка ви гарантира пълно подчинение, милорд. Не се съмнявайте в думите ми.

– Благодаря ти за съвета, Джок – сериозно отвърна Линкс. За пореден път бе поразен от мъжкото невежество. Един побой нямаше да гарантира пълно подчинение, а изневеря или чаша със силна отрова.

Линкс говори с Грейс Мъри и остана доволен от компетентните й отговори и спокойното и уверено държание. Определи я за бавачка на своя син и й каза, че е на работа от утре, тъй като започват тържествата. След това отиде в стаята на Джейн, за да й съобщи решението си, предчувствайки, че тя няма да остане доволна.

Джейн кърмеше бебето, Джори се суетеше около температурата на водата за банята му, а Елизабет де Бърг украсяваше люлката със сини и бели панделки.

Първото му намерение бе веднага да заповяда на жените да излязат, но после му хрумна друго.

– Дами, нуждая се от помощта ви. Братята Брус пристигнаха, а няма кой да ги посрещне. Ще бъдете ли така любезни? – Линкс видя как страните на Елизабет пламнаха и разбра, че примамката бе неустоима за нея. Не забеляза зеления пламък в очите на Джори, но остана благодарен, че тя последва Елизабет.

Залости вратата, за да не ги безпокоят нежелани посетители, и се върна при Джейн. Не можеше да откъсне поглед от омагьосващата картина на младата майка и малкото създание, засмукало зърното на гърдата й.

– Изморена ли си?

– Не, не, аз съм толкова щастлива, че нито за миг не съм почувствала умора.

Признанието ѝ, че е уморена, би улеснило следващите му думи.

– Определих Грейс Мъри за бавачка на детето. Тя е опитна и способна жена и ще ти помага, когато имаш нужда.

Джейн пребледня и притисна сина си.

– Аз не се нуждаю от ничия помощ. Желая сама да се грижа за него!

Линкс протегна ръка и отметна една лъскава къдрица от рамото ѝ.

– Скъпа, ти може и да не искаш помощ, но аз знам, че се нуждаеш от нея. Малкото дяволче те държи будна по цяла нощ. Колко дълго си мислиш, че ще издържиш? Джейн, ти си майката. Ти ще казваш какво да се прави. Грейс просто ще изпълнява нарежданията ти. След като се грижиш за детето през деня, защо през нощта да не го поеме тя, за да можеш ти да си починеш?

– Но той се храни и през нощта!

– Тогава ще вземем кърмачка. За Бога, не можеш да го кърмиш денем и нощем!

Очите ѝ засвяткаха предизвикателно:

– Мога и ще го направя!

Той я изгледа невярващо, но в същото време усети, че се изпълва с възхищение.

– Използваш тези проклети думи като боен вик. Лейди, нима не можете да отстъпвате понякога?

Двамата сезираха известно време един в друг, но този път Джейн не сведе поглед. После угълчетата на устните ѝ леко се повдигнаха.

– Вие правите голям жест, лорд де Уорън. Опитвайте се да се разберете с една жена, без да ѝ се налагате. Съгласна съм Грейс Мъри да бъде бавачка, дори ще ѝ позволя да спи при детето, но и денем, и нощем той ще суче от моите гърди! И от ниции други!

След като бе постигнал това, за което бе дошъл, Линкс Прие думите ѝ с благодарност. В очите му лумнаха закачливи пламъчета, докато отмяташе червенозлатистите кичури от челото ѝ.

– Този изблик на непокорство те прави още по-привлекателна. Нищо не обичам повече от предизвикателството.

Тя прокара върха на езика си по розовите си устни.

– Ти си мислеше, че безобидното котенце, с което се обвърза с временен брак, няма нокти?

Линкс почувства, че се възбужда, докато гледаше как се стрелка малкото ѝ езиче. Синът му бе затворил доволно очи и зърното бе излязло от устицата му. Мъжествеността на Линкс започна да пулсира.

– Аз не съм безобидно котенце, аз съм майка на малко рисче. Мога

не само да фуча и да дращя, но и да хапя!

Изгарящото желание плъзна по цялото му тяло. Слабините му бяха толкова напрегнати, че всеки миг щяха да се пръснат. За пръв път Линкс изпитваше толкова страстно желание към тази жена. Беше двойно пожелана, защото му бе забранена за следващите няколко дни.

С огромно усилие на волята се опита да потисне напирашката сласт. С мъка откъсна поглед от съблазнителната ѝ гърд и пропъди чувствениите мисли.

– Знам, че времето напредна, но би ли се съгласила на една късна вечеря с братята Брус. Ще им позволиш ли да зърнат нашия син за малко, преди да се оттеглиш?

Джейн сладко се усмихна и трапчинките се появиха.

– Нямам търпение да покажа на Робърт моето малко съкровище.

Линкс усети, че членът му отново се бунтува. Похотливите мисли се завърнаха. Охлади се чак когато тя му подаде спящия им син.

– Ще се върна веднага след като измия гърдите си и сменя роклята си.

Кръвта му отново кипна, представяйки си как върши всички тези неща.

– Ще те почакам и заедно ще слезем долу – пресипнало промълви той.

Джейн бе изненадана, че Линкс не побърза да отнесе сина ѝ, за да го покаже на Робърт и братята му. Тя му бе дала възможност за това, но изглежда той предпочиташе да остане в стаята ѝ.

Дали проявяваше обикновена любезност, или наистина най-после бе привлякла вниманието му? Ако бе така, трябваше да благодари единствено на Джори. Съветите ѝ се оказаха безценни. *„Мъжете не уважават кротките и покорни жени, не и истинските мъже. Те харесват решителните и дори малко разпуснатите.“*

Припомни си още от наставленията на Джори: *„Тogaва трябва да се превърнеш в предизвикателство за него...“* Джейн се усмихна. Нима Линкс току-що не бе признал, че най-обича предизвикателството и че избликът ѝ на непокорство я прави много привлекателна? Младата жена сведе дългите си ресници. Гласът му май бе станал дрезгав. Навярно от желание. *„Мъжете искат това, което не могат да имат.“* Дали да не се опита да бъде и „малко разпусната“?

Предницата на роклята ѝ се разтваряше и затваряше, за да кърми по-лесно. Нарочно я остави разтворена и изви ръце назад, за да се разкопчае. Престори си, че ѝ е трудно и крадешком се усмихна, тъй като

видя как Линкс оставя сина си в люлката и се насочва към нея. Остана е гръб, но знаеше, че тъй като е много по-висок, спокойно вижда полуголите ѝ гърди.

Когато пръстите му докоснаха голата кожа на гърба ѝ, Джейн пое дълбоко дъх, което не убягна на Линкс. Почувства се напълно възнаградена, когато той отметна косите ѝ и прилепи устни до тила ѝ. Дали бе от благодарност, или от желание? Младата жена реши да разбере.

Наведе се назад към него и веднага усети твърдата му мъжественост до мекото си задниче. Преструвайки се, че не е забелязала нищо, се освободи от роклята и отиде да налее розова вода в купата. Линкс я последва. Усети как ръцете му обхващат раменете ѝ и се плъзгат надолу. Ризата ѝ се свлече. Остана гола до кръста. Когато устните му докоснаха кожата ѝ, прелестни тръпки пробягаха по гърба ѝ. Обърна се, за да го погледне през рамо и очите им се срещнаха.

Линкс повдигна косата ѝ и Джейн видя зеления огън. Де Уорън разтри копринената маса до бузата си и вдъхна аромата ѝ.

– Искам да се увия с косите ти. Толкова са меки и лъскави, че ме възбуждат до полуда – дрезгаво рече той.

Джейн бавно се извърна с лице към него. Погледът му мигновено бе привлечен от гърдите ѝ. Безмълвно и съблазнително тя му подаде гърдата – леко безсрамна и чувствена покана. Линкс я взе, потопи я в купата с розова вода и с нежни и любящи ръце изми красивите ѝ гърди.

От устните на Джейн се изтръгна тих стон. Тя цялата потръпна от невероятната наслада, която се разли по тялото ѝ. Докосването му бе сладко мъчение, дразнещо и възбуждащо. Очите ѝ се замъглиха от желание. Докато Линкс сушеше гърдите ѝ с кърпата, докосването на грубия плат я накара да изкрещи от удоволствие. Усети как зърната ѝ се втвърдяват. С плавно движение повдигна капака на едно малко гърне.

– Какво е това? – попита Линкс.

– Глицерин... Слагам по една капка върху всяко зърно, за да бъдат меки. – Видя как зениците му се разширяват.

– Позволи ми аз да го направя – прегракнало рече той.

– Щом ти доставя удоволствие...

Младата жена знаеше, че на нея със сигурност щеше да и достави. И най-лекото му докосване я караше да тръпне от копнеж и желание.

Когато той докосна с пръст зърното ѝ, видя, че едва се сдържа. Не бе подготвена обаче за реакцията на собственото си тяло. Пръстът му се премести на другата гърда и Джейн усети влага между краката си. Центърът на нейната женственост потръпна в прекрасна отмала. Видя как

погледът му се спря на устните ѝ и разбра, че в следващия миг ще я вземе в прегръдките си и ще я целуне.

Припомни си един от съветите на Джори. „Откажи му и той ще преобърне небето и земята, за да те спечели.“ Бе зажадняла за целувките му, но реши да му позволи само една, колкото да разпали апетита му. Устните ѝ се разтвориха под неговите и тя го посрещна със страстно нетърпение. В мига, в който устните му я превзеха, Джейн осъзна, че той е този, който се владее, а не тя.

Линкс не се отдръпна и целувката им се задълбочи, с настойчивост и сила, които нито един от двамата не бе познал преди. Тя тихо извика, отдръпна се бързо от него и измъкна от гардероба нова рокля.

– Трябва да побързаме, милорд, никак не е възпитано да караме гостите да ни чакат толкова дълго.

* * *

Когато Линкс слезе по стълбите със сина си на ръце, избухнаха шумни аплодисменти.

Джейн тутакси се намери във въздуха, понесена от яките ръце на Робърт Брус, който звучно я целуна по устата.

– Добре се справи, Джейн! – Взе детето от Линкс, отви шала и го огледа. – На мен ми прилича на малко рисче... Осъзнаваш ли, че той е шотландец?

До този миг Линкс не се бе замислял за това.

– Донесох му великолепна люлка, при условие че го кръстиш на мен.

Линкс си взе сина.

– Той вече си има люлка, пазих я през целия път от Единбург до тук, а името му е Линкълн де Уорън Трети.

Джейн застана между двамата.

– Ще има две люлки – едната горе в детската стая и другата долу в залата. А името му ще бъде Линкълн Робърт де Уорън.

Робърт шляпна приятеля си по гърба.

– Хо! Виждам, че тази умница вече управлява тук.

Найджъл и Алекс закрещяха в един глас.

– По-добре овладей положението, иначе ще ти прекара халка през носа и ще те разхожда наоколо като бик за разплод.

– Хайде да седнем на масата и да започнем с тостовете! – предложи Томас Брус.

Марджори седна до Джейн.

– Можем да вдигнем тост със сладко вино. Има много подправки и сигурно ще ти хареса.

– Малцовото уиски не е достатъчно добро за теб, така ли, Джори? – подразни я Томас.

– Аз много харесах някои шотландски неща, ала уискито не е сред тях.

Линкс остави бебето в люлката и всички се отдадоха на приятната вечеря в компанията на братята Брус. Наследникът на де Уорън проспа в пълно блаженство шумните наздрависи и гръмогласния смях. Когато всички се наситиха, Джори даде знак на Тафи, който донесе огромна камара подаръци от Свети Николас.

Всеки подарък носеше името на този, за когото е предназначен. Повечето мъже намериха в пакетите кинжали или малки ками. Само Робърт Брус откри парче панделка, върху която бяха нанизани коледни звънчета. Завъртя дрънкулката в ръце. Питаше се къде е виждал подобен предмет. Когато се сети, бързо пхна подаръка си в кесията и избухна в такъв силен смях, че по страните му се търкулнаха няколко сълзи. Джори остана доволна от реакцията му, макар че скромно бе свела глава и не поглеждаше към него.

Всички очи се насочиха към Джейн и нейния подарък. Още не го бе отворила. Вече няколко дни по заповед на Марджори шивачките в замъка усилено работеха върху една рокля, която щеше да подчертае слабата фигура на Джейн. Дрехата бе от жълто кадифе с дълги ръкави, подплатени с бял сатен. Ниско изрязаното деколте бе поръбено с широка панделка, върху която бяха пришити малки сребристобели перли.

Джейн ахна и се обля в сълзи.

– О, Джори, това е най-красивата рокля, която някога съм виждала! Как ще мога да ти се отблагодаря?

– Като я облечеш утре и заемеш полагащото ти се място на домакиня на Дъмфрис Касъл.

Братята Брус я подкрепиха от сърце и я увериха, че тя е най-красивата майка в Шотландия.

– Благодаря ви, че дойдохте за празненствата – топло рече Линкс. – Ние ги планирахме за Дванадесетата Нощ, ала нашето малко кутре реши да се появи и...

– Аз съм лорд Безпорядък – заяви Найджъл Брус. Марджори дръзко намигна на Робърт.

– След като утре ще имаме толкова много за празнуване, предлагам тази вечер да си легнем по-рано.

Без да гледа към нея, Робърт смигна на Джейн и обяви:

– Е, аз със сигурност съм готов за леглото.

Джейн разбра, че Робърт и Джори си изпращат съобщения един на друг направо под носовете на всички и звънко се засмя. Линк се намръщи. Защо това момиче намираше толкова забавно всяко нещо, което Робърт Брус изрече?

Всички мъже проследиха с лакоми погледи Джейн, която стана и отиде да вземе сина си от люлката. Тази вечер и четиримата Брус завиха даха на де Уорън за жена му и сина му. Когато Джейн се запъти към стълбите, Линк приближи до сестра си.

– Джейн бе толкова очарована от роклята. Искан ми се и аз да ѝ бях подарил нещо такова, но донесох подаръци само за детето...

– Добре че знам каква недосетлива свиня си. Казах да направят още една рокля и заповядах да я закачат в гардероба ти. Тъй като тя не притежава никакви хубави вещи, им се радва като дете. Можеш ли да си представиш как ще ти се отблагодари, ако ѝ подариш кожи и бижута?

Линк усети как мъжествеността му се втвърдява и тихо изруга.

– Дяволска кучка!

– И освен това научих Джейн на всичко, което знам. Имаш голям късмет, нахалнико!

* * *

Когато Линк затвори вратата на стаята на Джейн, малкият му син отвори уста и звучно се разрева.

– Велики Боже, нима ще ни държи будни през цялата нощ? – Линк объркано прокара ръка през косата си. – Какво, по дяволите, ще правим?

– Аз ще го нахраня, а след това ти можеш да поговориш с него – усмихна се Джейн. – Тези две неща ще му действат като магия.

Час по-късно Линк крачеше нагоре-надолу и гледаше как синът му спи спокойно в ръцете му. Тогава отправи гореща благодарност към Бога за скъпоценния дар, с който го бе благословил. Трябваше да признае, че в този миг не искаше да бъде никъде другаде. Това бе дело на любовта и младият мъж осъзна, че за пръв път изпитва подобно чувство. Притисна сина си и го поддържа още час, а след това много нежно и тихо го остави до заспалата му майка и изкачи стълбите до стаята си, за да могат те да поспят на спокойствие.

В другия край на замъка, в източната кула на Дъмфрис, Робърт Брус се плъзна тихо през вратата и здраво я залости. Джори го чакаше

гола, с приканваща усмивка.

– Бяха ти нужни няколко минути, за да си припомниш римските фалически символи върху Стената на Адриан.

– Знаех, че някъде съм виждал тази панделка със звънчетата – засмя се Робърт. Преметна дрънкулката от едната си ръка в другата и пак избухна в смях. – Не очакваш наистина да си го сложа, нали?

– Разбира се, че не, милорд! Възнамерявах сама да ти го сложа. Сваляй по-бързо дрехите!

През цялата нощ високата кула на Дъмфрис се огласяше от радостни звънчета.

Глава 24

Настана първият ден от празничната седмица и Грейс Мъри пое грижите за сина на Джейн веднага след като младата майка го нахрани.

– Не се безпокойте за малкия лорд, лейди Джейн. Аз ще го пазя като квачка пиленцата си, за да може вие малко да се позабавлявате.

– Братята Брус донесоха красива люлка, която ще поставим в средата на голямата зала. След като празнуваме наведнъж и Коледа, и Нова година, и кръщаването на Линкълн Робърт, искам той да прекара колкото се може повече време с нас. Днешният ден е посветен на обитателите на замъка и хората на лорд де Уорън, но утре ще дойдат и гражданите на Дъмфрис. През следващите няколко дни пред люлката му ще се изредят стотици, за да го видят и поздравят.

– Ще се погрижа за това! Няма да позволя да го пипат или да го подхвърлят във въздуха, докато си повърне млякото!

– Мили Боже, не бях помислила за това. Мислиш ли, че могат да направят такова нещо?

– Ако не го пазя, сигурно няма да отделят мръсните си ръце от него и ще си го предават един на друг, сякаш е парче агнешко.

Джейн внезапно се зарадва, че Грейс Мъри ще се грижи за сина ѝ.

– Донеси го горе, преди да са поднесли обяда, за да го нахрани.

Марджори и Елизабет в този момент влязоха в стаята на Джейн. Едва съдържана вълнението си.

– Велики Боже, нима още не си се изкъпала и облякла? – възмути се Джори.

– Изкъпах се и тъкмо смятах да си облекла красивата рокля, която ми подари снощи.

– Тя не е от мен, а от Свети Никола, но аз не се съмнявам, че те очакват още много приятни изненади, лейди Джейн Предиизвикателство!

– Джори, ти си толкова добра!

– По дяволите, аз наистина съм много добра, но през следващите няколко дни смятам да бъда лоша и, ако имаш малко ум в главата, ти също ще последваш примера ми! Разполагаме с цял замък, пълен с мъже, така че нека да ги накараме да играят по свирката ни! За пръв път от девет месеца ще можеш да помислиш и за себе си. Ти си слаба и красива! Искам да се забавляваш и смееш така, че споменът за тези весели дни да те топли през цялата дълга и студена зима.

Джори се извърна към Елизабет.

– Ще трябва да се погрижим и Елизабет да прекара добре. Тя е далеч от Ирландия и от близките си, а откакто е тук, почти не е виждала баща си. Надяваше се да бъдат заедно за коледните празници, но граф Ълстър обеща на краля да му помогне във военната кампания във Франция.

– След като де Бърг е с него, кралят няма да загуби – заяви Линкс де Уорън, който тъкмо слизаше по стълби те. Погледът му се спря върху Джейн, облечена във фина ленена долна риза. – Дойдох, за да ти помогна да се облечеш. Ако бъдете така добри, ще ни оставите сами.

– По дяволите, братко, тази сутрин Джейн няма време да флиртува и се закача с теб. Ела след седмица, ако искаш да поязди буйното ти жребче!

Страните на Елизабет пламнаха и тя тихо се изкиска. Вече бе започнала да разбира циничните забележки на Джори.

– Засрами се, тук има дете! – скара се Линкс. – Отдавна подозирам, че имаш лошо влияние върху Джейн и Елизабет.

– Ти ще си първата, която ще се облагодетелства от моето вредно влияние, Джейн. Засега сме само в началото. Ще трябва да стигнем до най-съкровениите ти дълбини, за да довършим покваряването!

Вратата внезапно се разтвори и на прага застана лорд Безпорядък.

– Къде са скрили всички красиви жени? – възмути се Найджъл Брус. – Глобявам всяка от вас с една целувка, задето ни накарахте да ви чакаме!

Елизабет настоя да бъде първа. След това Джори си плати глобата с дълга и страстна целувка. Когато Найджъл сграбчи Джейн през кръста, Линкс се намеси.

– Не мисля, че Джейн желае да играе тази игра.

Найджъл го изгледа съжалително, а Джейн дръзко рече:

– Линкс е твърде стар и е забравил да се забавлява!

* * *

Когато шумната и весела група слезе по стълбите, голямата зала вече бе препълнена. Никога в историята на замъка не се бяха събирали толкова много хора на едно място. Масите покрай стените бяха отрупани с храна и сладкиши.

Столове имаше само върху платформата. Там беше и великолепната люлка, подарена от братята Брус. Линкс де Уорън мина през насъбралото се множество, постави тържествено Линкълн Робърт в люлката и

Грейс Мъри, придружена от двамата му оръженосци, се настани на един от столовете, за да пази най-новото съкровище на Дъмфрис. Мигом се оформи дълга редица от желаещи да се качат на платформата и да зърнат наследника.

Празненството бе смесица от английски, шотландски и уелски обичаи. Неколцина яки мъжаги довякоха огромен бѣдник¹³ за огнището. Вдигаха се новогодишни наздрависи със сладко вино, бира, уиски и медовина. Первазите на всички прозорци бяха украсени със зеленика и бръшлян, а над всяка врата и свод висяха големи венци от имел.

Шотландските гайди огласяха замѣка, придружени от звуците на уелски арфи и английски барабани. Нежно шептяха флейти, подрѣкваша дайрета и малки звънчета. Лорд Безпорядѣк бе навсякъде, твореше лудории, настояваше за глоби във вид на целувка, веселеше тѣлпата със солените си шеги, а братята му Александър и Томас още повече го подстрекаваха в закачките и малко разюзданите игри.

В единадесет часа почистиха залата и пуснаха децата. Вълнението им бе много заразително. Джейн, Марджори и младата Елизабет ги водеха в различните състезания, песните и танците. Накрая дойде времето за подарѣците. За всяко дете имаше нова дрешка и играчка и, разбира се, пълна шепа със сладки. Огромните подноси, отрупани с фигурки на животни от марципан и планини от ябълки и орехи, бяха опразнени за секунди.

Линкс гледаше как Джейн тича заедно с децата и за прѣв път се замисли колко млада всѣщност е тя. Ала в същото време разбра, че тѣкмо тя бе организирала по-голямата част от празненството и се изпълни с гордост. Явно докато е бил в Единбург, в Дъмфрис е кипяла оживена подготовка на коледните и новогодишни празници.

След обяда разчистиха масите и подрѣдиха по тях високи купчини с подарѣци за прислугата. Отново Джейн с помощта на Джок и брат ѝ Андрю ги разпределиха. Всяка от жените на семейство Лесли получи по една топла наметка, а мъжете се сдобиха с нови кожени жакети. За Магота бе приготвено дървено сандѣче със сложна и красива дърворезба, където да държи лековете и билките си.

Накрая Джейн улови погледа на Линкс и го повика при себе си. Вдигна ръце, за да спре разговорите и смеховете, и заяви с блеснали от сълзи очи:

– Цялото това изобилие се дължи на безкрайната щедрост на лорд

13. Голям пѣн, който се запалва в огнището на Бѣдни вечер. – Б.пр.

де Уорън. – Повдигна се на пръсти и го целуна по бузата. Тълпата сякаш полудя – всички затропаха и завикаха неистово, а радостните смехове оглавиха целия замък.

Линкс погледна към нея. Знаеше, че всъщност тя бе проявила безкрайна щедрост, защото бе похарчила всичките пари, които ѝ бе оставил за самата нея и за баща ѝ.

Господарят на Дъмфрис прекара следобеда с хората си и уелските стрелци. Те бяха далеч от домовете си и той поздрави всеки от воините и му пожела здраве, късмет и богатство през новата година. През това време в голямата зала рицарите му, братята Брус и дамите играеха различни игри, измислени от неуморимия лорд Безпорядък.

Когато Линкс влезе в залата, видя Джейн със завързани очи и заобиколена от мъже. Играеха на сляпа баба. Решен да се присъедини към забавата, Линкс отиде право при нея, сграбчи я през кръста и я вдигна високо във въздуха.

Джейн веднага разбра, че е той, тъй като бе най-високият мъж в Дъмфрис и никой друг не можеше да я вдигне толкова. Ала всеобщото опиянение я бе заразило и младата жена не можа да устои на желанието да го подразни.

– Робърт – изписка тя, – вече получи достатъчно целувки!

Усети как Линкс замръзна за миг, сетне я пусна на пода и свали копринената кърпа от очите ѝ.

– Робърт те е целувал? – рязко попита той.

Джейн го съжали.

– Линкс, аз само се пошегувах... Знаех, че си ти! – Усмихна му се сладко и съблазнителните трапчинки се появиха на страните ѝ. – Но Робърт е истински дявол с жените. Дори успя да отведе Магота под венеца от имел!

Линкс я хвана за ръка и я насочи към един стол върху платформата.

– Ела да си починеш. Замаяна си и едва си поемаш дъх.

– Само за малко – отстъпи тя. – Уелците ще правят фокуси и обещаха да ми покажат някои от тайните си.

Тя му се изплъзваше, бе неуловима като живак. Докато се взираше в нея, Линкс се питаше какво го кара всеки изминал миг все по-страстно да желае пълните ѝ чувствени устни.

Яркожълтата кадифена рокля подчертаваше косите ѝ които се стелеха като огнени пламъци край стройното ѝ тяло. Тя не бе само красива. Около нея витаеше нещо тайнствено и загадъчно, което привличаше не само него, а и всеки мъж, който я зърнеше. Излъчването на радост и

щастие я обвиваше като ефирен облак.

Чак след като се навечеряха и започнаха танците, Линкс започна да осъзнава на какво се дължи фаталното ѝ привличане. Вече цял час не можеше да откъсне поглед от нея, а мъжете един подир друг се надпреварваха да я канят на танц, да я забавляват и да флиртуват, но единствената им награда бе ослепителната ѝ усмивка или чаровните трапчинки. Лорд де Уорън внезапно разбра какво бе превърнало първоначалното му желание в завладяваща страст.

Това бе нейната невинност!

Тя бе едно младо момиче, което никога не бе носило скъпоценности, нито пък бе използвало разни белила и червила като другите жени. Доскоро нямаше нито една хубава рокля. Тя бе толкова невинна, че макар да бе станала майка, още не се бе превърнала в истинска жена. Женствеността ѝ едва бе започнала да се пробужда. Бе я обладал с единствената цел да забременее, ала никой не я бе научил, че мъжките ласки носят уют и удоволствие и радост.

Всичко това тепърва я очакваше! И всеки мъж в залата го усещаше и копнееше да бъде този, който ще я накара да опознае чувствените наслади на плътта. Това, което я правеше толкова изкусителна и желана, бе фактът, че тя вече бе узряла, а дори не го подозираше! Джейн бе станала дръзка, съблазнителна и възбуждащо предизвикателна не по-малко от Джори де Уорън, но към обаянието ѝ се добавяше и аромата на невинността, който и правеше наистина неустоима.

Докато я гледаше, Линкс се възбуди дотолкова, че не можеше да танцува и да ходи. Всичко, на което бе способен, бе да седи на стола си и да я гледа.

После видя грейналото ѝ от радост лице, докато отваряше един по един подаръците за бебето. Рицарите бяха надминали себе си със сребърните дрънкалки и чаши с гравирани посвещения. Имаше и златни медальони, както малки мечове и щитове с герба на де Уорън. Ловките уелски стрелци бяха много умели с ръцете и бяха изработили най-различни играчки, даже кончета и войници, пазещи красиво издялан замък.

Линкс остави подаръка за Джейн последен. Искеше да види как ще светне лицето ѝ, когато зърне красивата рокля. Забеляза, че пръстите ѝ се разтрепериха, докато разопаковаше, явно разбрала, че е за нея, а не за детето. Роклята бе от шумоляща тафта в трептящ зеленикав оттенък, със синя нишка и дълбоко деколте. Корсажът бе украсен с малки смарагди и туркоази.

Линкс хвърли на сестра си благодарен поглед, но мигом се извърна

към Джейн, която съзерцаваше захласнато прекрасното творение на шивашкото изкуство.

Изведнъж притисна роклята към гърдите си и се отпусна на колене пред него.

– Мой скъпи, милорд, наистина ли сам избрахте тази дреха за мен?

Линкс видя сълзите, напираси в очите ѝ, и сърцето му се изпълни с копнеж наистина да я бе избрал. Протегна ръце и ѝ помогна да се изправи.

– Джейн, не коленичи пред мен, ти изпълни най-съкровено желанието на сърцето ми. – В този миг се закле тържествено, че ще обърне целия Дъмфрис, но ще открие достоен подарък за нея.

Дългата процесия се изкачи по стълбите към Господарската кула, водена от Грейс Мъри. Тя носеше бебето. Оръженосците и слугите носеха подаръците. Линкс последва Джейн, едва успявайки да укроти надигналото се в гърдите му желание, което вече го изгаряше. Не можеше да дочака мига, в който щяха да останат сами. Наблюдаваше я как закачи скъпоценния си тоалет в гардероба и нежно плъзна пръсти по лъскавия плат. После сам ѝ помогна да свали кадифената рокля, която през целия ден я бе правила толкова красива и желана. Ръцете му обхванаха собственически гладките ѝ рамене. Едва успя да потисне нетърпението си, докато и последната прислужница излезе.

Съвсем бе забравил, че Джейн трябва да нахрани сина им. Приседна на леглото и се загледа в младата майка, която е любящи ръце и нежна усмивка накърми своето чедо. След това смени и пеленките му, накроя го остави да легне до баща си и сама се изкачи върху широкото легло.

– Най-после си изцяло мой – промърмори Джейн. Докосна светлокафявия пух и леко погали розовата бузка. – Кой е най-красивото момче на земята?

Бебето изгука и размаха малките си юмручета. Линкс разбра, че в този миг Джейн има очи единствено за сина си. Цялото му очакване бе напразно. Затова само я целуна примирено по главата. После докосна с устни и бузата на детето.

– Почини си, Джейн. Утре празненствата продължат с нова сила.

* * *

Веселбата, смеховете и игрите продължиха и през следващите три дни. Хората от замъка и Дъмфрис бяха завладени от радостния дух на Коледа и Нова година. Най-после дойде време и за кръщаването на

бебето. Всички се събраха в параклиса. Беше изключително тържествено Линкс де Уорън с първородния си син на ръце и лейди Джейн се чувстваха горди и ликуващи.

Робърт Брус бе кръстник, а Джори кръстница. Свещеникът им позволи да подържат детето, докато го благославяше, преди официално да оповести, че го кръщава Линкълн Робърт де Уорън. След това кръстникът с бебето на ръце поведе процесията към голямата зала.

Линкс видя как сестра му тайно избърсва една сълза и утешително я прегърна. Взря се в зелените ѝ очи и промърмори:

– Благодаря. Разбирам колко ти е трудно.

Джори избърса още една сълза.

– Защо да ми е трудно?

– Защото знам, че би дала всичко, за да имаш дете от него.

Джори затвори очи.

– Ние бяхме толкова внимателни... Как си разбрал? – прошепна младата жена.

– Има малко неща, свързани с Брус, които да не знам, Джори. – Прегърна я по-силно и я притисна към широките си гърди. Повдигна с пръст лицето ѝ, за да я накара да го погледне в очите. – Той няма да се ожени за теб, Джори. Най-съкровено му желание е да стане крал на Шотландия. А шотландците никога няма да приемат англичанка за своя кралица.

– Знам това, Линкс. Аз живея за днешния ден. Не съм толкова алчна, че да искам да имам и утрешния.

* * *

Тази вечер в голямата зала уелският странстващ певец им изпя баладата за Беоулф. Линкс наблюдаваше лицето на Джейн, светнало от възмущение, докато слушаше прекрасната легенда под акомпанимента на нежната арфа. Скоро осъзна, че не е единственият мъж, който не може да откъсне поглед от нея. Оръженосецът му Тафи си бе въобразил, че е влюбен в Джейн, а поне още двама от младите му рицари я следваха като сенки. През последните дни, докато почти не откъсваше поглед от нея, Линкс установи, че уелските му стрелци също са завладени от копнеж и желание.

Наред със страстта му, растеше и собственическото му чувство към младата жена. Това бе нещо ново за него. Макар да не обичаше да се рови в чувствата си, Линкс бе длъжен да признае, че в гърдите му се борят ревност и страст. Мразеше, когато Джейн се усмихваше сладко на друг

или когато шега, изречена от друг, караше смехът ѝ да зазвъни като сребърни звънчета.

През последната седмица бе започнал да завижда на невинните целувки, които тя даряваше под имеловите клонки и копнееше всичките да бъдат само за него. Знаеше, че дълго не може да остане в това превъзбудено състояние. Бе готов да избухне и да се нахвърли срещу всеки мъж, който се осмелеше да я погледне. Ала тази нощ щеше да сложи своя отпечатък върху нея, така че занапред да се знае, че тя е само негова.

Изпиваше я с очи, докато вървеше към него. Бе облечена в розова рокля от фино изтъкана вълна, която подчертаваше всяка извивка на чувственото ѝ тяло. Сребърната верига, която ѝ бе подарила Джори, изкусно обхващаше бедрата ѝ, а малко над слабините в средата блестеше един-единствен рубин, който мамеше мъжките погледи. Тази Джори бе научила Джейн на твърде много женски хитрини и уловки! Време бе и той да се заеме с обучението ѝ. Време бе да влезе във владение на своята собственост.

Джейн му подаде малко пакетче, придружено със свенлива усмивка.

– Много се колебах дали да ти го дам, защото вярата ни е различна. Но това е подарък от сърце. Вие ми предложихте толкова много, милорд...

– Джейн, ти ми дари син... Дари ме с безсмъртие. Аз съм този, който не ти се е издължил.

Линкс измъкна една голяма кутия изпод резбованото кресло. Така двамата си размениха подаръци. Де Уорън си окачи келтския талисман и с гордост се взря в красивия рис, който тя бе изрисувала за него.

– Благодаря ти, Джейн, за мен ще бъде чест да го нося. – Видя как лицето ѝ се изопна от очакване, докато развиваше подаръка, който лично бе избрал. Тази нощ искаше да ѝ достави удоволствие, каквото досега не бе познала.

Джейн ахна и вдигна наметката от зелено кадифе, под платена с кожи на сребърна лисица.

– О, Линкс, великолепна е! Помогни ми да си я сложа.

– Не! – Привлече я към себе си и устните му докосна ха ухото ѝ. – Когато пробваш тази наметка за пръв път, искам да си гола, за да можеш напълно да се насладиш на чувственото и разкошно усещане от допира ѝ до кожата ти.

Джейн го погледна изненадано. Устните ѝ се извиха в дяволита

усмивка и трапчинките отново се появиха.

– Често ли получавате това, което искате, милорд?

– Винаги! – Зелените му очи, изпълнени със страстни обещания, на-
караха тялото ѝ да потръпне в очакване на нощта.

Глава 25

Линкс де Уорън даде знак на Грейс Мъри да отнесе сина му на горния етаж, уверен, че Джейн веднага ще се оттегли. После пожела лека нощ на компанията и се отправи към Господарската кула.

Остана в стаята на Джейн само колкото да вземе от гардероба черния си кадифен халат, ала тя дори не го забеляза. Отново цялото ѝ внимание бе погълнато от сина ѝ. Щом се озова в стаята си, Линкс се съблече, изкъпа се и си сложи любимия халат, оставяйки на Джейн достатъчно време, за да нахрани детето. После слезе на долния етаж. Известно време остана притихнал, вперил поглед в младата майка.

Грейс гледаше безизразно как Джейн целува сина си, люлее го и му пее приспивна песен.

– Това малко кутре запълва цялото ти време. Ти му отдаваш цялото си внимание, а бащата също би искал да получи частица от него. Тази вечер Грейс ще остане тук, а ти ще бъдеш там, където трябва. – След тази недвусмислена заповед Линкс се оттегли в стаята си.

Джейн подаде бебето на бавачката и се запъти колебливо към стълбите, водещи към горния етаж. Втренчи поглед в тъмните сенки и се замисли над това, което току-що се бе случило. Пулсът ѝ се ускори. Значи все пак не си е въобразила. През последната седмица Линкс почти не бе откъсвал поглед от нея, докато тя кокетничеше с всички мъже в замъка. Бе последвала съвсем точно съветите на Джори и изглежда даваха резултат. За пръв път Линкс де Уорън виждаше в нея не само майката на детето му, а жена... желана жена, ако се съди по настойчивостта в гласа му.

Джейн погледна въпросително към Грейс Мъри. Бавачката махна с ръка.

– Вървете, милейди!

Сърцето ѝ блъскаше като лудо в гърдите и Джейн колебливо изкачи първите две стъпала. Внезапно се спря, обърна се, спусна се надолу, изтича в стаята си и грабна подплатената с кожа наметка. После нетърпеливо изкачи стълбите.

Затвори вратата и се обърна. Гърдите ѝ бързо се повдигаха и спускаха. Линкс видя наметката и ѝ се усмихна одобрително.

– Ела при мен. Време е да се опознаем... интимно.

Гласът му бе мек и кадифен като халата, който бе облякъл. Сърцето

на Джейн подскочи. Колко дълго бе чакала този момент? Цял живот? Сякаш бе чакала цяла вечност и един ден и най-после нощта бе настъпила.

– Хареса ли ти празничната седмица, Джейн?

– О, да, никога не съм била по-щастлива.

Линкс взе наметката и я остави настрана. Хвана ръцете ѝ и ги приближи до устните си.

– Аз също. А ти си виновницата за цялото това щастие, на което се наслаждавах. Искам да ти се отплатя за изживяното удоволствие. Тази вечер е само за теб. – Погледът му се спря на устните ѝ, после на гърдите, а накрая се плъзна надолу към рубина. – Имаш ли представа колко изкусително изглеждаш?

Джейн имаше смътна представа. Линкс обаче я заведе пред огледалото.

– Погледни лицето си. Очите ти са кадифени теменужки, а високи-те скули те превръщат в прекрасна вълшебница. Когато ме погледнеш през рамо, съм готов да те последвам навсякъде. Когато си щастлива или искаш да ме подразниш, тъгълчетата на устните ти се повдигат толкова изкусително, че дъхът ми секва, а трапчинките ти ме подлудяват. Извивката им е наистина предизвикателна и кара кръвта ми да кипи. – Прокара пръст по долната ѝ устна. – Понякога, когато се замислиш, устните ти се свиват толкова дръзко, че се питам дали искаш да ме целунеш, или да се заядеш.

Бузите ѝ порозовяха от удоволствие. Знаеше, че той и наблюдава, но нямаше представа, че толкова подробно е изучавал лицето ѝ.

– Косите на една жена са нещо, което привлича мъжа и го възбужда. Твоите дълги копиринени къдрици се спускат покрай тялото ти, нашепват страстни обещания, обгръщат гладките ти бели рамене, милват гърдите ти и се спускат до тънкия ти кръст. Те ме карат да копнея да си поиграя с тях. Пръстите ми изгарят от болезнено желание да ги докосна. Представям си как лежа под теб, а косите ти ме покриват. – Линкс зарови пръсти в гъстата лъскава маса и я остави да се разпилее като червенозлатист водопад. – Тази мека вълнена рокля, която си облякла, толкова плътно обхваща гърдите ти, че ме възбужда много повече, отколкото ако се разхождаш гола.

Застана зад нея и обхвана с длани пълните кълба. Джейн гледаше като омагьосана как зърната ѝ оживяват и щръкват под пръстите му. От устните ѝ се изтръгна тихо стенание на удоволствие, когато палците му разтриха нежните розови пъпки.

– А сега стигнахме до най-важното. Центърът на твоята женственост е украсен с рубин! През целия ден той ми намигаше, дразнеше ме, предизвикваше ме, мамеше ме и ме докарваше до лудост! Дори и в параклиса! Особено там! Исках да те положа пред олтара и да се пожертвам за теб.

Ръцете му се плъзнаха надолу, погалиха корема ѝ и се спряха на дългите ѝ стройни бедра. Внезапно я притегли силно към себе си и я притисна до твърдата си мъжественост, за да усети каква власт има над него.

– Цели дванадесет часа чаках, за да съблека тази предизвикателна рокля. Кой би могъл да каже, че не съм търпелив мъж?

Докато пръстите му разкопчаваха малките копченца на гърба, устните му се плъзнаха по атлазената ѝ кожа. Джейн потръпна, когато продължиха своя път надолу. Ефектът бе опияняващ. Тя обожаваше всеки миг от това сладко мъчение. *„Моля те, Господи, не позволявай да стипа!“*

Но Линкс нямаше намерение да спира. Той едва сега започваше. Свали роклята ѝ и сребърната верига и ги остави внимателно върху близкия стол.

Джейн стоеше и като омагьосана се взираше в отраженията им в огледалото. Тънката ѝ долна ленена риза представляваше замайващ контраст с едрото му тяло, загърнато в черното кадифе. Гледаше как ръцете му сантиметър по сантиметър повдигат ризата и разкриват кремавобелите ѝ бедра.

– Видях те напълно гола, когато беше бременна. Онази нощ ми се стори изключително красива. Можеш ли да си представиш как ми въздейства сега слабото и гъвкаво тяло?

Тя го стрелна с поглед през рамо и Линкс изохка от възбуда. Не би могла да бъде по-съблазнителна дори и да бе опитна куртизанка. Ризата последва роклята и Джейн остана напълно гола. Извика от вълнение, ала Линкс не я докосна. Гледаше отражението ѝ с жаден и ненаситен поглед, изпивайки я с очи.

Видя го, че се протегна към наметката, и затаи дъх. Когато усети допира, ахна и простена. Тялото ѝ се напрегна от нежното мъчение на копринената повърхност. Започна да трепери.

Линкс взе ръката ѝ.

– Ела!

Джейн изумено осъзна, че я води навън в студената нощ. Но безропотно го последва. Знаеше, че каквото и да поиска, ще му го даде.

Тялото и душата ѝ бяха негови завинаги.

Минаха покрай парапета, опасващ високата каменна стена. Линкс я повдигна и я сложи да седне отгоре. Ръцете му се плъзнаха под наметката, за да погалаят тялото ѝ и измърмори:

– Целувките, които мъжете откраднаха от теб под имеловите клонки, навярно са те накарали да повярваш, че вече знаеш всичко за целуването. Греша. Възнамерявам да те науча какво означава истинската целувка.

Тъй като Джейн седеше върху парапета, устните им бяха на едно ниво. Когато Линкс впи своите в нейните целувката им бе опустошителна. Езиците им се преплетоха, докато ръцете му милваха топлото тяло под кожената наметка. Това, което той правеше с нея, бе смайващо и първично, ала в същото време бе по-прекрасно и от сън. Изгарящите му устни и жадните ръце я мамеха да отхвърли всичките си задръжки.

Джейн пхна длани под халата му и почувства как топлината на тялото му се просмука в пръстите ѝ. Бедрата ѝ сами се разтвориха под търсещите му ръце и тя се изви, отдавайки се на удоволствието, което умелите му пръсти събуждаха в нея. Откъсна устни от неговите. Разтвори халата му. Притисна устни в шията му, после езикът ѝ се плъзна надолу по мускулестите гърди, докато откри твърдото като диамант мъжко зърно.

Двамата изгаряха от неутолима жажда един за друг. Сякаш нощта избухна в тях. Това, което започна с малки чувствени тръпки, буйно разтърси телата им.

– Мисля, че достатъчно се охлади, готова ли си да се върнем вътре, за да те стопля?

– Вече ми е горещо – задъхано промълви Джейн и се изви в ръцете му.

– И съм благодарен на Бога за това. – Вдигна я, но не я пусна върху студените камъни, а я притисна силно към сърцето си и я внесе в стаята. Остави я върху дебелия килим, смъкна кожената наметка, свали халата си и отново я взе на ръце.

Отнесе я при огнището. След студа на нощта танцуващите пламъци на огъня накараха кожата ѝ да настръхне.

– Това кресло ни послужи толкова добре преди, смятам, че и тази нощ можем да го използваме – дрезгаво измърмори Линкс. После седна и я сложи в скута си.

Нямаше нужда да ѝ казва да обвие бедра около кръста му.

Джейн го възседна и погледна към огромния и твърд член,

разделящ телата им. Пръстите ѝ не можаха да устоят на желанието да го погали, а той покри ръката ѝ със своята, както бе направил през онази първа нощ, когато отне девствеността ѝ. Линкс бе изключително надарен мъж и размерът на мъжествеността му отново я изплаши. Тя си припомни болката, която изпита, когато за пръв път проникна в нея. Ала желанието бе по-силно от страха.

Плъзна ръце под дупето ѝ и я повдигна към щръкналия си член. После я дръпна надолу, докато подутата му главичка влезе в нея.

– Не искам да забременяваш отново толкова скоро, не искам да ти причиня болка, искам само да ти доставя удоволствие.

Джейн си помисли, че ако ѝ даде още удоволствие, сигурно няма да го понесе и сърцето ѝ ще се пръсне. Ръцете му нежно я издигаха и спускаха върху пулсиращата главичка, а тя улови ритъма му и започна да се движи така, сякаш яздеше силен жребец. Когато усети, че тялото ѝ се напруга, Линкс измъкна дясната си ръка и със задебелия връх на пръста си започна да разтрива малката розова пъпка между бедрата ѝ, докато тя запулсира.

Усещането бе толкова прекрасно, че младата жена с изви назад и разкри напълно нежната цепка, влажна и гореща под пръстта му. В гърлото ѝ забълбукаха несдържани викове, нещо вътре в нея се надигна и избухна и тя го привличаше все по-навътре и по-навътре, сякаш искаше да го погълне. Задвижи се бясно нагоре-надолу по твърдия и хлъзгав от женските ѝ сокове член, докато го пое целия в гладките си стегнати дълбини.

Линкс с огромно усилие на волята се съдържа да не излее семето си в жадното тяло, което го бе стиснало в чувствен капан, и измъкна члена си, преди да достигне върха.

– Линкс, Линкс – задъхано мълвеше Джейн, понесена от вълната на първия си оргазъм. Смъкна краката си от кръста му и се отпусна на колене между твърдите му бедра. Целуна и прокара език по символа на мъжествеността му, който ѝ бе доставил такова неземно удоволствие, и отново потръпна в екстаз.

– Джейн, скъпа, не е нужно да правиш това.

Тя спря по средата на целувката и сладко прошепна

– Линкс, искам го!

Той простена и се предаде. Тя отвори уста и го пое в горещата влажна пещера.

След като най-послед дивият танц на езика ѝ стихна, Линкс я притегли към себе си, за да охладят страстта си ала странно, желанието му

не се уталожил, а напротив лумна отново и Линкс закопня пак да ѝ достави наслада. Тя го бе вкусила, сега той искаше да я усети върху езика си. Но желалаше тя да гледа, докато я люби с устни. Затова я отнесе пред огледалото и я положи на пода пред него.

Взе пръстите ѝ в своите и ги допря до бузата ѝ. Наведе глава и лекичко захапа ухото ѝ. После зашепна:

– Искам да ти покажа как да се докосваш. Когато съм далеч от теб, а нощта е дълга, искам да узнаеш как сама да си доставяш удоволствие.

Погали страната ѝ с пръстите ѝ, после бавно ги прокара по устните ѝ. Видя как зъглчетата им се повдигнаха доволно и продължи надолу по шията, по нежната извивка на рамото и достигна гърдите. Леко прокара пръсти по пищните и твърди кълба и описа кръг около набъбналото зърно, а тя простена от удоволствие. После облиза ушната раковина, прокара ръката ѝ по корема и я чу как силно си поема дъх. Усети, че пръстите ѝ се спряха, когато приближиха нежния тригълник между бедрата.

– Линкс, не мога – прошепна тя, ужасена от това, което върши. За пръв път изпитваше неудобство и срам.

Той се сгуши до гърдите ѝ.

– Повтаряй след мен: „Мога и ще го направя!“

Възраженията на Джейн се стопиха в гърления ѝ смях.

– Но аз съм толкова лоша!

– Ти си едно невинно момиче и ми доставяш удоволствие, каквото никога досега не съм изпитвал с друга жена.

Стисна пръстите ѝ и решително ги постави върху центъра на нейната женственост.

– Ето тук се крие малката розова пъпка, която разцъфва и при най-малкото насърчение. Нека ти покажа. – Наведе глава и покри устните ѝ със своите.

Тя усети как пъпката между краката ѝ започва да се разтваря. Устните му разтвориха нейните и езикът му нахлу вътре, за да вкуси сладостта ѝ. Джейн усети как пъпката започва да пулсира и горещи вълни на желание заливат тялото ѝ. Линкс пхна едното ѝ пръстче във влажната и гореща цепка.

– Ето така. Не ти ли харесва усещането?

– О, да, хубаво е, но аз имам нужда от повече, имам нужда от теб!

Той измъкна пръста от тръпнешото ѝ тяло и целуна клепачите ѝ.

– Вярвай ми, аз знам от какво се нуждаеш. – Коленичи пред нея и тя впери поглед в огледалото, почти останала без дъх. Видя го как разтвори нежните листенца на женствеността ѝ и започна да я люби с език.

Заби пръсти в гъстата му светлокафява грива, за да привлече глава-та му по-близо към себе си. Тогава осъзна, че Линкс е разрушил всички-те ѝ целомъдрени прегради. Тя вече не беше онова плахо и срамежливо момиче, а жена, която знае силата на женската чувственост.

Този път освобождението бе по-различно. Пронизаха я множество малки тръпки, различни по сила и въздействие, но последната я остави отмаляла и без дъх. Накрая се отпусна назад, а Линкс я вдигна на ръце и я отнесе и леглото. Смътно си помисли, че той наистина знае кое с най-доброто за нея.

Излегна се и я привлече към себе си. Беше като здрава стена от мускули, най-мощната сила, която бе срещала в живота си. За пръв път се чувстваше напълно сигурна и спокойна.

Пръстите му нежно се пхнаха под великолепните и гърди и мазолестите му длани ги повдигнаха. После се спуснаха надолу по гърба и се задържаха на малкото задниче, карайки я първо да тръпне от студ, а после да изгаря в огън. Тази нощ бяха паднали и последните бариери. Досега никога не бе преживявала такава близост с друг човек. Чувства-ше се като неделима част от него. Знаеше, че мирисът му се е примесил с нейния и завинаги ще остане така.

Обичаше го с цялата си душа и сърце и копнееше да му го каже. Отвори уста, за да изрече съдбовното признание, ала в същия миг в съз-нанието ѝ изплуваха думите на Джори. „*Никога не казвай на мъж, че го обичаш, преди той да е признал вечната си любов към теб!*“ Затова за-мълча и само отърка тялото си в неговото.

Линкс я притисна към себе си и топлината му се смеси с нейната, опарвайки я там, където се докосваха. В този миг Джейн разбра, че така трябва да бъде между един мъж и една жена. Когато двамата споделяха телата си, мъжът ставаше още по-силен и могъщ, а жената – по слаба с любовта си.

Когато се изтърколи заедно с нея и легна отгоре ѝ, почувства нуж-дата му да бъде груб и първичен. В него внезапно се бе събудила дивата природа на риса и Джейн се отдаде на необузданото желание.

Докато се носеше по вълните на сладката забрава, тя смътно осъз-наваше, че лежи върху великолепното му тяло. Лицето ѝ почиваше вър-ху светлокафявите къдрици, покриващи широките му гърди, а силните удари на сърцето му я отнасяха в прегръдките на съня. Беше напълно щастлива. Целуна мястото, където туптеше сърцето му и въздъхна със задоволство.

Бе сигурна, че Линкс изпитва изгарящо желание към нея и със

своята женска мъдрост разбра, че това е много близо до любовта. Дали не бе постъпила глупаво, отказвайки му да се омъжи за него? Мисълта, че Линкс може да стане неин съпруг я накара да премалее от щастие, обаче реши засега да остави нещата така. Лицето ѝ се озари от усмивка на пълно блаженство, тя се сгуши до топлото мъжко тяло и най-последно потъна в дълбок и спокоен сън.

Глава 26

Джейн рязко се събуди и се изправи в леглото, тъй като вратата откъм външната тераса шумно се отвори. Чифт силни ръце я обгърнаха и тя осъзна, че седи в скута на Линкс.

– Велики Боже, да не би да искаш цял ден да я държиш в леглото? – с невъзмутима физиономия попита Робърт Брус.

– Ти, недодялан негоднико, виж как я накара да се изчерви – скара му се Линкс и намигна на приятеля си.

– Ха! Не аз съм този, който я кара да се черви. Знам много добре какво криеш под завивките!

Джейн ахна и страните ѝ пламнаха още по-силно, когато това, което Линкс криеше, се надигна под нея. После, за неин още по-голям срам, вратата се отвори отново и в стаята нахлу Грейс Мъри със сина ѝ на ръце.

– Малкият лорд не може да чака повече. Реши, че баща му достатъчно дълго се е радвал на компанията на майка му и смята, че сега е негов ред!

– Познавам шотландските заговорници веднага щом ги зърна – примирено рече Линкс, вдигна Джейн от скута си и спусна крака от леглото.

Изчервена до корените на косите си, Джейн пое сина си и го притисна до гърдите си. Окоето на Грейс Мъри дори не трепна, когато Линкс слезе гол от леглото, отвори гардероба, извади си чисти дрехи и започна да се облича.

– Забравих, че днес си заминаваш – каза той на Робърт.

– Твоето момиче е способно да накара всеки мъж да си забрави дори името – с неприкрита завист отвърна Робърт.

Преди да излезе, Линкс погали сина си по бузката и целуна леко Джейн по устните.

– Благодаря ти, сладка лейди. – Зелените му очи съдържаха обещание, че ще се върне и насаме ще ѝ благодари както подобава.

* * *

Линкс и сестра му Джори се сбогуваха с братята Брус. Той не бе получил твърдото обещание на Робърт, че ще може да разчита на помощта му, ако неприятностите в низините започнат отново. Всъщност

съвсем ясно виждаше, че лоялността на Брус е раздвоена. Той щеше да направи само това, което тържествено бе обещал на Едуард – да държи отворени западните пътища за английските войски.

След час Линкс вече се проклрнаше, че цяла седмица бе задържал Брус в Дъмфрис. Така бяха отслабили бдителността си. От шестимата мъже, които изпрати в Карлайл за провизии, само двама се върнаха живи.

Когато рицарите му съобщиха как са били нападнати в долината на Анандейл, Линкс веднага разбра, че този, който бе заложил коварния капан, е знаел, че провизиите са предназначени за Дъмфрис и че Робърт Брус и братята му са далеч от замъците си в Локмабън и Карлевърок.

Лорд де Уорън направи връзка с липсващите оръжия и подозренията му се насочиха към братята Лесли. Веднага повика Джок Лесли и му нареди да доведе на часа и седмината си сина.

Малката стая до голямата зала, където Линкс провеждаше съвещанията си, се огласи от протестите на шотландците, които вкупом се опитваха да се защитят. Линкс потисна гнева си и подробно ги разпита.

Единственият мъж в стаята, комуто Линкс напълно се доверяваше, бе Джок Лесли. Управителят стоеше до синовете си с мрачно лице, без да се опитва да ги оневини. След два безкрайни часа той помоли за разрешение сам да се обърне към тях.

– Заповядай – отвърна Линкс с престорено мек глас.

– Ако по някакъв начин сте въввлечени във всичко това, признайте си го незабавно. В двора има двама мъртви рицари от хората на господаря и той ще разнищи цялата тази история, без значение какво ще струва на Дъмфрис.

Линкс кръстосваше из стаята. От време на време се спираше пред някой от братята, пронизваше го с ледено студения си зелен поглед и преминаваше на следващия. Изведнъж се закова пред Дейвид Лесли, който отговаряше за складовете.

– Имаш ли ковчези в складовете?

Дейвид Лесли преглътна с усилие, питайки се дали скоро няма да му потрябва един.

– Да, милорд.

Лорд де Уорън се обърна към Джок.

– Двамата с Дейвид ще се заемете ли със задачата да организирате подобавашо погребение на рицарите ми?

– Да, милорд – отвърна Джок и въздъхна облекчено, че поне един от синовете му е оправдан в очите на господаря на Дъмфрис.

След още един час разпит Линкс освободи Андрю Лесли, който се обучаваше за управител. Джек го бе възпитал по свой образ и подобие и Линкс не вярваше, че младежът ще посрами баща си.

Часът за обяд дойде и мина, но никаква храна не бе поднесена в малката стая. След още една серия въпроси и бурни отричания, лорд де Уорън се обърна към червенокосия Кийт.

– Знам, че ти не си забъркан във всичко това, но си наясно кои са замесени. – Погледна останалите четирима. – Мога да заповядам да го измъчват, обаче младият глупак ще предпочете да умре, но да не издаде никой от вас. – Кимна рязко към вратата. – Върви!

Останалите четирима бързо се спогледаха. Джеймс и Алекс, двамата ковачи, се питаха дали лорд де Уорън ще накаже невинните за назиране на виновните. Овчарите Бен и Сим решиха да останат твърди и непоколебими докрай. Те бяха келти – никога нямаше да си признаят на този нормандец, дошъл да завладее земите и замъка им, че помагат на бунтовниците.

На вратата се почука. Когато Линкс отвори, видя на прага Томас, придружен от пратеник на Джон де Уорън. Линкс излезе отвън, затвори вратата, взе свитъка от при носителя и счупи печата. Съобщението бе пределно кратко и ясно.

„Незабавно се върни в Единбург!“

Линкс се намръщи и преглътна ругатнята. Младият мъж искаше да остане в Дъмфрис, за да се радва на детето и да се наслаждава на тялото и ласките на Джейн, с която най-последно бяха станали истински любовници. Последното нещо, което искаше, бе да хукне към Единбург.

Объркано прокара ръка през косата си. Погледна отново писмото и по лаконичността му разбра, че не може да го пренебрегне. Подаде пергамента на оръженосеца си и примирено рече:

– Кажете на рицарите ми, че потегляме за Единбург и предайте на уелските лейтенанти утре да са готови за тръгване. Погрижи се да нахранят и напоят пратеника.

– Днес не сте яли, милорд – напомни му Томас.

Линкс махна с ръка.

– Мисля по-добре, а и инстинктите ми са по-будни на празен стомах. Скоро ще свърша. Подготви една от тъмниците на замъка, смятам да задържа някои от братята Лесли.

После се върна в стаята и закрачи напред-назад.

– Напрежението в тази стая е толкова гъсто, че мога с нож да го разрежа. Това ми говори, че двамата от вас са виновни, иначе нямаше да

се споглеждате така намръщено. Очевидно това са ковачите, тъй като липсват оръжия, но аз съм се научил да не се доверявам твърде много на очевидните неща. Така че си задавам въпроса кой ли е имал възможността да се свърже с бунтовниците? Страхувам се, че са овচারите. Само те напускат всеки ден Дъмфрис. Същите се върнаха един месец покъсно от горните пасища.

Проницателният поглед на Линкс се задържа върху Джеймс и Алекс и когато кимна към вратата, двамата побързаха да излязат. Останаха само Сим и Бен. Огледа ги критично, преди да заговори.

– Веднъж ви казах, че ще обеса всеки, който отмъкне някое от животните на Дъмфрис. Не ми ли повярвахте? Не разбирате ли, че кражба на оръжия и продукти е престъпление, което също се наказва със смърт? – Лицата на виновните останаха каменни. Де Уорън отвори вратата и извика: – Стража! – Монтгомъри изникна за миг. – Задръж тези мъже!

* * *

В блажено неведение за трагедията, която се разиграваше в замъка, Джейн прекара сутринта в състояние на радостна възбуда. След като накърми и изкъпа бебето, го занесе на долния етаж в стаята си и го приспа в красивата люлка, която Линкс бе донесъл от Единбург.

Когато погледна към подаръците, които всеки от обитателите бе поднесъл на сина й, сърцето й се изпълни с радост. Даде на Грейс Мъри сребърната дрънкалка и й каза, че ако й потрябва, ще бъде на горния етаж, в стаята на Линкс.

Младата жена се облегна на масивната дъбова врата и огледа легището на любимия си. Миналата нощ тя бе изкачила стълбите като младо момиче, изпълнено с надежди и мечти, а той бе надминал и най-смелите й очаквания. Тази вечер ще изкачи същите стълби като истинска жена.

Сложи чисти чаршафи и грижливо покри леглото, изпълнена с вълнуващо предвкушане на приближаващата нощ. Взе възглавницата на Линкс и я притисна към гърдите си. Миналата нощ паднаха всички бариери помежду им и тя набързо отправи гореща благодарност към келтската богиня Бригантя.

Започна да разтребва стаята и страните й пламнаха от радост, когато вдигна подплатената с кожи наметка, направена специално за нея. Потри лице в копринената кожа на сребърната лисица и се унесе в спомен за прекрасните неща, които бе изживяла върху каменния парапет.

После зърна черния кадифен халат и зарови лице в плата, вдъхвайки аромата на Линкс. С любящи ръце отнесе двете дрехи в гардероба и ги окачи една до друга. Прибра вътре и розовата рокля от фин вълнен плат, питайки се как една дреха може да има такъв ефект върху един мъж.

С цялото си сърце Джейн жадуваше и тази нощ да окаже същото въздействие, затова мислено прехвърли роклите, които имаше. Хрумна ѝ да облече една от неговите копринени ризи за турнири, както през първата им нощ. Отвори големия скрин и ахна от удоволствие, когато ръцете ѝ повдигнаха черната копринена риза, върху която със сребърни конци бе избродиран рис. Идеално!

Устните ѝ се извиха в щастлива усмивка. Той беше наистина съвършен мъж! Тя го обичаше с цялото си сърце и душа. Тази нощ трябваше да бъде неповторима. Ще накърми бебето и рано привечер ще се изкъпе. Ще заповяда да им донесат храната в спалнята. Няма да слиза в голямата зала. Надяваше се, че и Линкс ще поиска да вечерят само те двамата.

Не можа да се сдържи и запя. Искаше ѝ се навън да е пролет, за да може да напълни стаята с цветя. Следобед легна да почине върху широкото легло, припомняйки си с наслада всяка дума на Линкс от миналата нощ. Особено я бе развълнувало това, дето каза, че сега не иска да забременява. Това означаваше, че я желае заради самата нея. Желаете да бъдат любовници. И да се радват на новооткритата интимност.

Джейн затвори очи. Докосна устните си, все още усещайки необузданата възбуда, която бе изпитала, когато устните му завладяха нейните. Никога не си бе представяла, че има толкова различни начини да се целуваш или че устата на мъжа може да достави такова огромно удоволствие на една жена.

Потръпна при спомена за грубото и първично усещане, когато той отърка брадясалата си буза в гърдите и корема ѝ. От устните ѝ се изтъргна страстен стон при мисълта за мазолестите му длани, които чувствено обхождаха всички извивки на тялото ѝ. Възбуди се само от мисълта за него и се надяваше и той да изгаря от същия неутолим копнеж.

Малко по-късно Тафи влезе в стаята на господаря си и с изненада завари там Джейн.

– Извинете ме, лейди Джейн, ще дойда по-късно.

– Не, не, влез, ако има нещо, което трябва да свършиш.

Тафи се поколеба. Трябваше да опакова дрехите на господаря си за пътуването до Единбург и да вземе сандъка, в който Линкс държеше вещите си, когато отиваше на война, но Джейн още не знаеше, че те

тръгват утре. Сияеше от щастие и на Тафи сърце не му даде да я натъжава.

– Време е да нахраня Линкълн Робърт. Бавачката ще помисли, че съм изчезнала. Извини ме, Тафи.

Той я изгледа как излиза с натезало сърце. Лейди Джейн явно нямаше никаква представа, че братята ѝ можеше да бъдат обесени за предателство. С цялото си сърце искаше да ѝ спести болката и отчаянието.

* * *

Линкс трябваше да се погрижи за стотици неща, преди да потегли за Единбург. Притежаваше обаче способността да отдели проблемите и засега реши да не се занимава със съдбата на братята Лесли. Зае се с други по-спешни задачи. Преди да падне нощта, провизиите, оръжието и бойните сандъци бяха натоварени. Рицарите и уелските лейтенанти бяха воини с опит. Затова Линкс разчиташе, че всеки сам ще си вземе нужното и ще се погрижи за бойния си кон.

Отиде в конюшните, за да провери жребеца си, и завари Кийт Лесли да помага на рицарите, които хранеха и пояха конете. Момъкът му напомни за Джейн. Внезапно, заради Джейн, Линкс си пожела Кийт да не е замесен в предателството.

– Ти се грижиш добре за конете. Бих искал да дойдеш с нас в Единбург.

– За да се бия ли, милорд?

– Не, не бих настоял за подобно нещо. Грижата за конете отнема целия ден. Ако решиш да дойдеш, си вземи здрави ботуши и топла наметка. – Линкс се зарече да каже на Томас да хвърля по едно око на момчето.

Когато всичко за пътуването бе уредено, де Уорън насочи мислите си към Джейн. Тялото му мигновено реагира. Възнамеряваше да прекара някой и друг час с нея през деня, ала обстоятелствата му бяха попречили. Сега очакваше, че ще я завари потънала в сълзи и с ядни думи на уста. А как щеше да я убеди, че проблемът с Бен и Сим няма нищо общо с тяхната връзка и не бива да помрачава чувствата им?

Отлично знаеше как действат жените. Или фучат като разярани котки, или мъркат съблазнително и се умилкват. Когато нито едно от тези неща не помагаше, се лееха сълзи. Прокле се, че е толкова цинично прасе. Джейн бе различна от другите жени. Тя не познаваше лъжата и хитрините.

Лорд де Уорън изкачи стълбите към Господарската кула и влезе в

стаята на Джейн. Бе празна. Почувства искрено съжаление. Предпочиташе тя да е там, дори и гневна и обвиняваща.

Съзря люлката на сина си и това разсея за миг нерадостните му мисли. Наведе се над детето си.

– Току-що е накърмен, милорд, и не бива да го вдигате и разнасяте наоколо.

Грейс се загледа в тях. Толкова много си приличаха!

– Лейди Джейн го нахрани по-рано, за да имате повече време само за вас двамата.

Линкс усети как пулсът му се ускори и кръвта му кипна. Подаде малкото вързопче на бавачката и се засмя.

– Прекланям се пред дългогодишния ти опит, Грейс. Сега наистина не е подходящо да си играя с него.

Изкачи забързано стълбите към стаята си, зарадван, че Джейн не го избягва нарочно. Когато отвори вратата, го лъхна апетитният аромат на храна. Устата му се напълни със слюнка и той изведнъж осъзна колко е гладен.

Усмивката на Джейн озари стаята. Тя бе облечена в роба от мека вълна. Почувства как членът му веднага се ствърди. Прииска му се незабавно да я сграбчи и отнесе в леглото. Желанието пламтеше в него, докато прекосяваше стаята и я наблюдаваше как му поднася устните си за целувка. Възможно ли бе да не знае?

Устните ѝ бяха на сантиметър от неговите, когато тя меко попита:

– Гладен ли си?

Горещият му дъх опари ухото ѝ.

– Умирам от глад! – Облиза нежното ѝ ушенце.

Или Джейн не знае нищо, или е изключително умна. Джейн подреди малката масичка до огъня, после го стрелна с поглед и нахвърли на пода възглавниците от леглото. Страстта лумна в него, изкушавайки го да задоволи чувствения си апетит, преди глада за храна, но Джейн отхлупи капациите на чиниите и предложи да му поднесе вечерята. Тя с наслада вкусваше от храната и в същото време непрекъснато се грижеше чинията му да е пълна.

Линкс не откъсваше очи от нея – тя явно се радваше и още не можеше да повярва на новопридобитата си власт над него. Видя я, че бутна настрана сребърната си вилица и взе с пръсти парчето плодова пита. След като погълна с явно удоволствие вкусния сладкиш, бавно и предизвикателно облиза пръстите си един по един.

Линкс грабна ръката ѝ и повдигна малките изкусителни пръстчета

до устните си. Видя как устните ѝ се извиват и разкриват трапчинките ѝ, докато той облизваше пръстите ѝ и на шега ги хапеше. Сякаш да го раздразни още повече, тя издърпа ръката си и с плавно движение се изправи на крака и се отдалечи.

– Знам какво би искал – измърмори младата жена, прекоси стаята и приближи към масата, върху която бяха подредени бутилките с вино.

– Обзалагам се, че знаеш. – Гласът му бе прегракнал от желание. Не мислеше за нищо друго, освен за тази съблазнителна жена. Видя я как налива вино, а после се обръща към него. Проследи с поглед ръцете ѝ, които се повдигнаха и развързаха връзките на робата. Тя се плъзна на пода.

Очите му се разшириха, когато видя, че е облечена в черната копирена риза, върху която със сребърни конци бе избродиран рис. Двете дълбоки цепки отстрани разкриваха пред алчния му поглед кадифената плът. Тя ме съблазнява. Подобно мълния го прониза мисълта: „*Велики Боже, тя знае за братята си!*“

Докато се носеше плавно към него с чашите вино в ръце, всичко в него крещеше: „*Не го прави, Джейн!*“ Но, разбира се, знаеше, че няма да спре. Това бе прелъстяване, доста безсрамно и дръзко, а и доста резултатно, ако се съди по реакцията на тялото му.

Линкс се прокле, че е бил такъв глупак. Смяташе, че Джейн е различна, но сега знаеше, че е сгрешил. Наблюдаваше я с циничен и леко презрителен поглед.

Тя приближи, отпусна се на колене и му подаде чашата с вино.

„*Джейн, моля те, спри сега! Само курвите продават телата си!*“ Гърлото му пресъхна. „*Остави я да продължи, за да видиш колко далеч ще стигне!*“

Линкс взе двете чаши с вино, остави ги върху килима и я привлече в прегръдките си. Целуна я. Джейн мигом се възбуди. Пъхна ръце под кожата жакет и погали голите мускулисти гърди. Линкс се запита язвително дали тази възбуда също не бе част от добре замисленото ѝ представление.

– Помогни ми, Линкс – с нежен глас помоли Джейн, навярно притеснена как да го разсъблече. Той свали дрехите си, питайки се дали тя смята, че ще е по-уязвим гол. Протегна дългите си крака пред огнището, подпря се на лакът и зачака следващия ѝ ход. Не чака дълго. Джейн го бутна назад върху възглавниците и се излегна отгоре му.

Въпреки подлата женска игричка, с която се опитваше да го омае, тя му се струваше невероятно хубава. Беше дребна и изящна, най-

нежната и фина жена, която бе познавал. Как е могъл да си въобразява, че го привличат някакви си мършави блондинки? Почувства как меките ѝ бедра докосват леко слабините му и мъжествеността му мигом щръкна.

Видя как устните ѝ се извиха от задоволство. Той също се усмихна, решен да се наслади докрай на играта ѝ. Бавно и с подлудяващо чувствени движения Джейн се придвижи нагоре, докато розовата ѝ цепнатина не се озова точно над пулсиращия му член. Тогава, сякаш бе кралица на трона, тя взе чашата с вино и отпи. Задържа течността в устата си, а после я преглътна, издавайки особения гърлен звук на разгонена женска.

Очите му се приковаха върху гърдите ѝ, които рязко се повдигаха и спускаха под черната коприна. Джейн разтърси глава. Пламтящите ѝ коси се спуснаха като огнен водопад по голите му гърди. После се наведе, лекичко го ухапа по корема и заби нокти в настръхналата му кожа.

– Срещал ли си женската на рис?

Възбуждащият ѝ въпрос накара членът му да запулсира още по-силно. Бавно, много бавно тя се отпусна надолу, вдъхвайки уханието на светлокафявите му коси, а после розовият ѝ език го близна по бузата. Когато чу стенанието му, езикът ѝ се плъзна надолу по шията, по мускулестите гърди. Дръзко заблиза едното твърдо мъжко зърно. Малките ѝ бели зъби се впиха в плътта му.

После се спусна по-надолу и заблиза плоския корем. Когато достигна целта си, повдигна глава и дрезгаво промълви:

– Женската обича да си играе с плячката, преди да я разкъса.

Страстта му избухна. Жаждата му за нея бе толкова остра, че трябваше незабавно да я утоли. Силните му ръце съдраха черната коприна на две и алчните му устни се впиха в голата плът. Нощта избухна и ги заля с неудържимата сила на желанието.

Джейн посрещна тялото му, горда, че нейната чувственост е равна на неговата. Когато последната вълна на дивата им страст се отдръпна, тя го погледна със замъглени очи. Той все още бе дълбоко в нея. Джейн се стегна, за да го задържи.

– Срокът на нашия временен брак почти изтича. Скоро ще дойде пролетта и аз ще трябва да реша дали искам да се омъжа за теб – подразни го тя и ъгълчетата на устните ѝ лекичко се повдигнаха. – Това е много трудно решение. Смяташ ли, че ще намериш начин да ме убедиш? – Вдигна чашата, потопи пръста си вътре, а после го пхна в устата си, наслаждавайки се на вкуса на виното, както и на Линкс.

Глава 27

Джейн ахна, когато Линкс изби чашата от ръката ѝ. Видя как желанието в очите му се превърна в гняв.

– Дяволите да те вземат, Джейн!

Тя ужасено се втренчи в него.

– К-какво?

Линкс я сграбчи за китките и грубо я претърколи. Притисна я към пода и заплашително се надвеси над нея.

– Какво ли? Колко пъти те молих да се оженим? Твоят отговор винаги беше: „О, Линкс, още не съм готова“. А сега внезапно се реши! Искаш да обсъждаш брака ни само и само да спасиш кожата на тези нещастници! Каква благородна жертва!

Тя го погледна, сякаш внезапно се бе превърнал в напълно непознат мъж. Виждаше, че думите ѝ не само го бяха вбесили, а по някакъв начин го бяха и наранили дълбоко, но изобщо не разбираше защо.

– Какво съм сторила, че да предизвикам гнева ти?

– Престани да се преструваш! Дяволски добре знаеш, че наредих да задържат Бен и Сим. Целият Дъмфрис знае!

Джейн почувства как се сковала от студ и затрепери.

– Остави ме да стана – тихо рече тя.

Напомняше ѝ на звяр, който си играе с плячката. Линкс се отдръпна и ѝ даде възможност да се измъкне изпод него. Джейн бързо се изправи на крака.

– Ти мислиш, че аз те съблазнявах, за да ги освободиш?

– Точно това си мисля!

– Грешии! Тази вечер не бе за съблазняване, а за любов! – Очите ѝ плувнаха в сълзи.

– Спести си сълзите, лейди, напразно ги хабиш.

– Ти си толкова корав и аз го разбирам. Ти ръководиш армия, участваш във войни. Не би могъл да го правиш, ако не си твърд, безмилостен и безчувствен. Мислех си обаче, че си започнал да изпитваш нежност към мен. – Една сълза се търкулна по бузата ѝ. – Не знаех за братята си. Но ти си прав, аз ги обичам и наистина те моля да спасиш нещастните им кожи. Правя го открито, без увъртания и хитрини.

Младата жена видя недоверието, изписано на лицето му.

– Не всички жени са измамни, милорд.

Наблюдаваше под полуспуснатите си клепащи как Линкс припряно започна да се облича. Когато свърши, я погледна в лицето.

– Нима искаш да ми кажеш, че когато Тафи е дошъл да вземе бойния ми сандък, не ти е казал нищо?

– Тафи не би казал нищо, което ще ми причини болка.

– И ти не знаеш, че утре заминаваме за Единбург?

Джейн поклати безмълвно глава. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от мъка. Как би могъл да я остави просто така? Миналата нощ, когато ѝ отдаде тялото си и ѝ показа колко много я желае, тя си бе помислила, че това ѝ стига. Ала сега разбра, че ако не ѝ даде доверието си, все едно, че няма нищо.

Той приближи към нея, подобно на диво животно, надушило жертвата си. Не ѝ вярваше просто защото бе жена.

– Не ме докосвай!

Зелените му очи се присвиха.

– Предизвикваш ли ме?

– В своята мъжка самонадеяност ти си въобразяваш, че аз не съм ти равна и не съм достойна за теб. Вие грешите, лорд де Уорън. Аз съм повече от достойна за вас. – Джейн изправи рамене, излезе решително и заслиза по стълбите.

Линкс се взираше в затворената врата и се питаше как успя да провали напълно тази последна нощ с Джейн. Господи, ами ако казваше истината? Ако бе останала през целия ден в Господарската кула, погълната от сина си, отпочивайки си от изминалата страстна нощ? Ако, обзета от сладко покорство, бе решила, да му стане жена?

Линкс се намръщи, осъзнавайки колко грубо се бе държал с нея. В мъжкото си високомерие си въобразяваше, че знае всичко за жените, но може би съвсем не бе така. Излезе на терасата и пое дълбоко от студения нощен въздух. После слезе във вътрешния двор, където се правеха последните приготовления за утрешното отпътуване.

Обзет от черни мисли, лорд де Уорън закричи към конюшните, за да се види с оръженосците си.

– Тафи, каза ли на Джейн, че заминаваме за Единбург?

– Не, милорд. Тя бе толкова щастлива този следобед, че не ми даде сърце да попаря радостта ѝ и да изтрия усмивката от лицето ѝ. Знаех колко много ще скърби, когато узнае за братята си.

Линкс се извърна към Томас.

– Покажи ми къде затвори братята Лесли.

Двамата слязоха в подземие. Линкс взе факлата от Томас и се

втренчи през железните решетки. Въпреки лошата светлина видя, че предизвикателните погледи и решителността напълно бяха изчезнали от лицата на двамата овчари.

– Заради Джейн, ви освобождавам. Не мога да ви спра, ако сте решили да се присъедините към Уилям Уолас, но ви предупреждавам, че аз и воините ми ще го преследваме до край. Обещавам ви, че ще бъде заловен и убит. Ако когато се върна, сте все още тук, ще знам, че сте доказали верността си към Дъмфрис. Изборът е ваш. – Завъртя ключа в ключалката и широко отвори вратата. Подбудите за тази му постъпка бяха напълно егоистични. Това бе жест към Джейн и молба да му прости.

* * *

– Джон, аз имам син! Може и да не ти се вярва, но е истина. И аз самият още не мога да повярвам.

– Това са най-добрите новини, които съм получавал от години. Поздравления, Линкс. Надявам се, че ще имаш още. Не познавам съпругата ти. Тя добре ли е?

– Да, Джейн е добре. – Линкс не каза на чичо си, че не е женен. – Кръстихме го на баща ми, Линкълн... Линкълн Робърт де Уорън. – Джон се намръщи. Линкс се досети, че неприятностите навярно са свързани с Робърт Брус. – Посланието ти звучеше доста застрашително. Тръгнах веднага щом го получих, макар че ми се искаше да поостана още малко в Дъмфрис.

– Кралят ми нареди да събера войската. Иска да прекосим ниската част на Шотландия и да стигнем до големия залив при границата. Заповяда ми да смажа бунта още в зародиша му. Иска главата на Уилям Уолас. – Джон се поколеба, очевидно не му се щеше да продължи и Линкс разбра, че нещо го тормози.

– Кажете го, Джон.

– Истинско щастие е, че не остана в Дъмфрис. Кралят изрично нареди ти и Робърт Брус да ръководите операцията. Като доказателство за верността ви.

– Моята вяност към короната се подлага на съмнение? – тихо попита Линкс.

– Верността на Робърт Брус се подлага на съмнение и тъй като вие двамата сте доста близки... Надявам се, че сега слуховете и подозренията ще изчезнат.

– А ако Робърт откаже?

– Неговите английски имения ще бъдат конфискувани.

– Велики Боже! – Линкс присви зелените си очи. – Някой нашепва лъжи в ухото на Едуард. Позволи ми да поговоря с куриера, който си изпратил при краля.

Джон внезапно се смути.

– Фиц-Уорън? – Името увисна в тишината. Пръв заговори Джон. – Фиц пристигна на следващия ден, след като ти потегли за Дъмфрис. Когато докладът ми бе готов, той великодушно ми предложи да бъде мой пратеник. Настигнал е Едуард, преди да напусне Йорк.

– Разбирам – кратко рече Линкс и стисна устни. Нямахме намерение да хвърля недоказани обвинения в лицето на чичо си.

– Ковчезникът Кресингам има голямо влияние в Берик. Както и да е, наредих на Пърси и Клифорд да свикат армиите си, а леката кавалерия на Фиц-Уорън е вече тук. Ако Брус се отзове с хората си, това ще докаже лоялността му към краля, поне засега. – Джон де Уорън разтри уморените си очи. – Линкс, не искам между теб и Фиц-Уорън да има неприятности.

– А какво те кара да смяташ, че ще има?

– Алисия е с него.

Линкс безрадостно се засмя.

„Този кучи син е проглушил ушите на краля с лъжите си за мен, а ти смяташ, че между нас ще има неприятности заради жена?“

– Успокой се, Джон, Алис Болтън не ме интересува.

* * *

Докато Томас палеше свещите в тясната стая, в която се настаняха Линкс и оръженосците му, Монтгомъри запаметяваше съобщението, което трябваше да отнесе на Робърт Брус.

– Предай му го лично и се увери, че е разбрал от кого е. Кажу ми, че Джон свиква армиите на тези, които са се заклели във вярност на краля като проверка за лоялността им. Кажу ми, че Едуард Плантагенет е готов да конфискува именията му в Есекс.

Линкс се обърна към оръженосеца си.

– Томас, моите рицари вече са разбрали, че кавалеристите на Фиц-Уорън са настанени в бараките. Боят е неизбежен, но им кажи, че не искам да вадят ножове, независимо колко ги предизвикват. О, и наглеждай Кийт Лесли заради мен. Посочи му хората на Фиц-Уорън, за да ги избягва.

– Той носи умна глава на раменете си, милорд. На външен вид

може да е още момче, но под тази гъста червена коса се крие разум на мъдрец!

Тафи излезе, за да им донесе храна, и за пръв път прел този ден Линкс остана сам. Закрачи из стаята като звяр в клетка. Мисълта, че Фиц-Уорън е прочел докладите му за съдията Уилям Ормсби и подозренията му относно връзката между шотландската църква и бунтовниците, го всебяваше. Фиц-Уорън бе способен да продаде тази информация или да я използва за изнудване.

Защо, за Бога, копелето доброволно бе пожелало да препуска до Йорк, и то посред зима? Какво ще спечели Фиц-Уорън, ако го злепостави пред краля? Или го правеше, за да си отмъсти?

* * *

Линкс въздъхна с облекчение, когато Робърт Брус се отзова и пристигна с петстотин бойци, като обеща, че към тях ще се присъединят още хиляда от Карик. Вече бе минало полунощ, когато Линкс се изкачи до стаята на Робърт, разположена в една висока кула.

– Смятах да не отговоря на призива, ако не бях получил посланието ти по Монтгомъри.

– Моята лоялност се поставя под съмнение – мрачно кимна Линкс. – Не се учудвам, че някой трови ушите на краля с гнусни лъжи, но съм изненадан, че Едуард им е повярвал!

– Това е моят враг Комин. Кралят е глупак, дето го освободи, защото щял да потуши бунта на Мъри. Докладите на Комин до краля наистина ще го уверяват, че на север всичко е спокойно. Но Комин е в съюз с Мъри и не след дълго ще се присъедини към Уолас. Те само печелят време, докато Едуард отплава за Франция. Тогава адът ще се стовари върху англичаните.

– Това, което казваш, звучи напълно логично. Аз си помислих, че може би братовчед ми Фиц-Уорън се опитва да ни злепостави пред краля.

– Може би и двамата сме прави. Комин е мой враг, а Фиц-Уорън – твой. Рано ли късно ще се наложи да уредим сметките с тях, приятелю.

Линкс отпъди неприятната мисъл. Не искаше да цапа ръцете си с кръвта на братовчед си.

* * *

През февруари и март една армия от тридесет хиляди мъже,

предвождани от де Уорън, Брус, Пърси, Клифорд и Кресингам, тръгна от Берик и мина през Лодиан, Дъмфрис, Анандейл и Голуей. Не срещнаха никакъв отпор и ковчежникът Кресингам твърдо заяви, че цялото това упражнение е безсмислена загуба на пари от кралската хазна. Той се върна в Берик и изпрати пламенни доклади до Едуард, че всяка съпротива на шотландците е окончателно сломена и вече няма никакви бунтове в низините.

Плантагенет отплава за Франция през април, оставяйки изцяло управлението на Шотландия в ръцете на Джон де Уорън, граф Съри.

Тази година зимата се смени с пролет само за една нощ. Линкс де Уорън и Робърт Брус подушиха пролетния въздух и усетиха опасността, която витаеше в него. Знаеха, че неприятностите са неизбежни, но не подозираха откъде ще дойдат. Дойдоха от съвсем неочаквано място.

Уилям Дъглас, който управляваше гарнизона в Берик и извоюва освободението си, след като положи клетва за вяност и подчинение на Едуард, се върна в дома си в Ланарк. Той незабавно присъедини силите си към Уилям Уолас и двамата се отправиха с армиите си към Скун, където съдията Ормсби трупаше богатство с изнудване и подкупи. Ормсби избяга, а общите сили на Уолас и Дъглас не срещнаха никаква съпротива. Обикновените хора в Шотландия се радваха, че техният свещен град Скун, където бяха коронясвани кралете им, повече не е в ръцете на омразните англичани.

Джон де Уорън свика спешно генералите си на съвещание, проклинайки Кресингам, задето се бе завърнал в Берик заедно с половината армия.

– Нямаме никакъв избор. Потегляме към Скун – заяви де Уорън.

– Трябва да изчакаме войските на Кресингам – настоя Пърси.

– Не можем да чакаме – изтъкна Линкс. – С всеки изминал ден все повече и повече шотландски благородници ще се присъединяват към бунтовниците.

– Трябваше да последвам съвета ти, Линкс, и да уведомя краля за законените кражби на съдията Ормсби.

– Сега вече е твърде късно. Той сигурно е унищожил изобличаващите го документи.

– С цялото ми уважение към вас, ще ви напомня изтъкна Пърси, – че не съдията Ормсби е наш враг, а Уилям Уолас и Дъглас, които са завзели Скун.

– От името на краля аз конфискувам всичките английски имения на сър Уилям Дъглас, докато не се предаде безусловно – заяви Джон де

Уорън.

Робърт Брус недоволно изръмжа.

– Това изобщо няма да го стресне и няма да го накара да се предаде. Английските имена са собственост на жена му.

Джон де Уорън му хвърли враждебен поглед.

– Тогава ще възложат на теб задачата да го принудиш да се предаде.

– Доста проста работа – сви рамене Брус.

Линкс побърза да се намеси, преди искрите, прехвърчащи между чичо му и приятеля му, да разпалят огън.

– Предлагам незабавно да се отправим към Скун.

Джон де Уорън погледна към останалите за потвърждение. Един по един всички кимнаха в знак на съгласие.

На следващата сутрин, когато армиите вече бяха готови да напуснат Единбург, Линкс попита Робърт как смята да се справи с Дъглас.

– Просто ще отида в Ланарк, ще взема в плен съпругата и децата му и ще ги изпратя в Локмабън.

Линкс де Уорън бе изумен. Пред очите му изплуваха Джейн и безценният му син. Тогава разбра, че би заплатил всякаква цена, за да ги запази.

– Искаш ли да яздим заедно до Ланарк? Или предпочиташ да се срещнем в Скун? – с вълча усмивка попита Брус.

Приятелят му поклати глава.

– Не мога да воювам с жени и деца. Ще се срещнем в Скун.

* * *

Английската войска се оказа лице в лице с шотландците при Ървайн, близо до Скун. Винаги, когато битката ставаше неизбежна, англичаните се събираха под знамената на един върховен командир.

Джон де Уорън не вярваше, че ще му бъде трудно да победи шотландската армия. Реши, че тежката кавалерия и уелските стрелци ще бъдат достатъчни, за да обърне нещата в своя полза. В тази операция нямаше смисъл да се използва леката кавалерия, а бойните оръдия бяха напълно излишни. Щеше да атакува на зазоряване и да нанесе непоправим удар на врага. Де Уорън предположи, че с една битка ще превземе Скун.

Предполагаше се, че нощта преди сблъсъка е за почивка и молитви, но Линкс де Уорън не бе способен нито на едното, нито на другото. Мина от палатка на палатка и поговори с всеки един от рицарите си. След това отиде в лагера на уелските стрелци, които спяха на открито. Знаеше, че мъжете следват смелите и искаше да им покаже твърдата си

увереност в победата.

Небето изсветля. Гъста мъгла се стелеше над земята. Всички рицари на Линкс вече бяха на конете. Освен копие и меч, те носеха и бойна секира, брадва със закривено острие и железни вериги с тежки топки, прикрепени към коланите. Всички напрегнато сезираха в мъглата. Не смееха да изпуснат от поглед водача си. Знаеха, че както обикновено Линкс ще ги поведе, с Томас от дясната страна и Тафи от лявата.

Де Уорън спусна решително шлема си и вдигна стиснатата си в юмрук ръка в знак на победа. Бойците гледаха съсредоточено напред.

Първоначалният сблъсък бе ужасяващ. Мъжете, които не бяха на коне, отиваха право под копитата. Цвилене, стържени на метал и бойни викове огласяха въздуха. В бъркотията Томас загуби господаря си. Внезапно бе ударен по главата с железна верига с големи тежки топки. Падна като покосен. Някой се метна върху празното седло на коня му и препусна към Линкс де Уорън.

Тафи се оглеждаше неспокойно. Когато видя, че Томас заема мястото си от дясната страна на Линкс, въздъхна с облекчение, насочи поглед напред и развъртя меча си, посичайки наред изправилите се пред него вражески бойци.

В същото време Линкс свали с копие си шестима, преди да го счупи, забивайки го в гърдите на поредния враг. Тогава захвърли счупеното копие и посегна да измъкне бойната секира, направлявайки жребца си с твърдите си като желязо мускулести бедра. Забеляза, че Томас не язди от дясната му страна, но задължението на оръженосците му бе да пазят гърба му, затова предположи, че младежът е минал зад него. Внезапно усети как нещо тежко се стоварва върху главата му. После го обгърна непрогледен мрак.

Глава 28

Кийт Лесли не си легна през цялата нощ. Трябваше да се увери, че конете са готови за предстоящата битка. Провери всички юзди и седла, а два часа преди зазоряване започна да слага предпазните брони. Остави конете на лорд де Уорън и оръженосците му последни. Провери дали седлата са добре стегнати и дали стремената са с нужната дължина.

Това бе доста изтощителна физическа работа и когато привърши, Кийт легна в сламата и затвори очи. Спа почти два часа, но сънят му бе неспокоен и изпълнен с кървави видения.

Внезапно се изправи рязко. Очите му се разшириха от ужас. Сцената, която виждаше, бе ясна и отчетлива. Различаваше всяка ужасяваща подробност. Видя как Томас стана жертва на предателство. Един от хората на де Уорън стовари с пълна сила върху главата му железната си верига с тежките топки. Кийт гледеше безпомощно как подлецът възседна коня на Томас и го пришпори безмилостно. След малко се озова зад лорд де Уорън. Още веднъж с бавно движение вдигна високо железната верига.

– Неее! – извика Кийт, ала никой не чу предупреждението му. Отпуснатото тяло на лорд де Уорън се свлече на земята и остана да лежи неподвижно по гръб. Младецът ужасено видя как предателят измъкна меча си и прониза лежащия в безсъзнание мъж. Кийт видя само очите му – пълни с омраза, кръвожадност и тържество. Знаеше, че никога няма да забрави тези очи.

Червенокосият се изправи бавно на крака и започна да повръща в сламата. Мина покрай каруците с продоволствия и спря до група мъже, дошли да вземат свежи коне и да сменят счупените си оръжия. Бяха в приповдигнато настроение. Явно Уилям Дъглас бе преминал на страната на Робърт Брус, а останалите шотландски благородници един по един бяха напуснали бойното поле. Битката при Ървайн се бе превърнала в безспорна победа за англичаните. Кийт Лесли стоеше настрани, безмълвен и отчаян.

Късно следобед на бойното поле останаха само убитите и умиращите. Гъстата мъгла се спусна отново откъм морето, сякаш за да покрие зверствата и жестокостите, извършени през този ден.

* * *

Тафи се опасяваше, че ще полудее. Отново и отново премисляше битката, питайки се къде е сгрешил. Премина през вражеските редици много лесно, като нагорещен нож през буца масло. Но когато стигна до другата страна на бойното поле и обърна жребеца си, никъде не видя лорд де Уорън и Томас.

Спря коня и се огледа, но напразно. Животното танцуваше неспокойно, опъвайки юздата и теглейки ездача си към разгара на боя. Нямаше време за паника. В битка лесно можеше да се отделиш от своите, въпреки че на него досега не му се бе случвало. Нямаше представа колко бе продължило всичко. Това, което изглеждаше като миг, понякога бе продължавало с часове.

Постепенно редиците на воюващите оредяха. Земята бе осеяна с трупове. Тафи видя Монтгомъри от едната си страна. Двамата мъже постепенно осъзнаха, че сражението е свършило и те са победили.

– Изглежда си се отделил от нашите? – попита Монтгомъри.

– Още в началото. Томас падна, но отново стана. После и двамата изчезнаха от погледа ми и аз продължих да се бия сам. Нямах друг избор!

– Нали си невредим!

Тафи обаче знаеше, че независимо от всичко бе длъжен да остане от лявата страна на господаря си. Един по един рицарите на де Уорън се събираха, ала никой от тях не бе виждал Линкс. Страхът се надигна в гърдите на Тафи и сграбчи гърлото му с хищните си нокти. Навсякъде се стелеше гъста бяла мъгла.

– Господи, никога няма да го намерим!

Монтгомъри го ръгна с облечената си в ръкавица ръка.

– Без мрачни мисли. Сигурно сега празнува победата заедно с Робърт и губернатора!

Но Тафи знаеше, че лорд де Уорън не би празнувал нищо, докато не преброи хората си, затова препусна е коня си от група на група и отчаяно заразпитва. Накрая откри Брус.

– Ще го намерим, не се тревожи!

Откриха Найджъл Брус в полевия лазарет, където бяха почистили и превързали раната в дясната му ръка, ала никъде нямаше и следа от лорд де Уорън и Томас. Робърт видя, че Тафи е на ръба на пълното отчаяние.

– Не се съмнявам, че Линкс също те търси и не може да те открие в тази мъгла. Върни се в лагера, за да разберат останалите, че си невредим.

До вечерта всички рицари на де Уорън бяха преброени. Много имаха дълбоки рани или счупени кости, за които се погрижиха уелските лецителители, ала никой от тях не бе виждал лорд де Уорън от сутринта, когато ги бе повел в атака. Тревогата на Тафи много скоро обхвана и останалите. Бързо организираха спасителни отряди и се заеха с тъжната задача да търсят тялото на водача си.

* * *

Кийт Лесли знаеше, че трябва да открие Тафи. Не беше сигурен дали лорд де Уорън и Томас са живи, но бе наясно, че са паднали на бойното поле. Скоро обаче разбра, че никак не е лесно да откриеш един войник сред двадесетхилядна армия и реши да се върне в лагера. Младият Хари Елтам, който бе счупил ключицата си, му каза през зъби, че всеки що-годе здрав войник е излязъл да търси лорд де Уорън.

Изминаха два безкрайни часа, преди мъжете да започнат да се завръщат. През това време Кийт се погрижи за ранените коне. В тъмнината се чуваха весели възгласи и наздрависи за победата, а лицата на всички хора на де Уорън бяха мрачни, а устните им стиснати.

Кийт видя Тафи, който уморено се плъзна от седлото и се спусна към него.

– Аз го видях да пада... Първо Томас... После лорд де Уорън... Видях какво се случи, видях кой го направи... Това бе един от хората му!

– Ти си бил на бойното поле? – недоверчиво попита Тафи.

– Не, имах видение! – Кийт крещеше, за да накара Тафи да му повярва.

Група уелски се приближи и се заслуша в историята на червенококия. Те вярваха във видения и предзнаменования и от собствен опит знаеха, че малцина избрани келти можеха да предвиждат нещата.

– Ще ви заведа при него... Ще го намерим!

– Търсихме го с часове – отчаяно отвърна Тафи. – Тази проклета мъгла е покрила всичко. Ще подновим издирването, когато се вдигне.

– Линкс де Уорън не би се отказал да ме търси, ако знаеше, че съм някъде на бойното поле – обади се Монтгомъри.

Тафи знаеше, че рицарят говори истината, ала толкова се страхуваше, че ще намерят само едно мъртво тяло. Огромна буца бе заседнала на гърлото му и го задавяше. Само ако Томас бе до него!

– Наистина ли знаеш къде е?

– Не, но инстинктът ми никога не ме е подвеждал.

– Кой ще дойде с нас? – извика Тафи.

Никой не се поколеба. След по-малко от час откриха лорд де Уорън сред купчина мъртви тела. Земята под тях бе пропита с кръв. Хората на Линкс се събраха около водача си, молейки се да е още жив.

Тафи пръв го докосна и ужасено отдръпна ръката си – лорд де Уорън бе ледено студен. Разгледаха го внимателно и видяха дълбоката рана в корема. Монтгомъри повдигна леко тялото и откри почервенялата от кръвта на Линкс земя.

– Той е жив... Още диша!

Двадесетината мъже повдигнаха внимателно своя господар и бавно се запътиха към лагера. Тафи ги последва. Носеше големия боен меч на де Уорън в ръка. Положиха го на пода в палатката му. Тафи и Кийт мълчаливо свалиха шлема, металната ризница и кожения жакет.

После отстъпиха настрана, за да могат уелските лечители да огледат раната. Светлокестенявата коса на Линкс, пропита с кръв и пот, бе полепнала по челото и слепоочията му. Видяха, че има огромна цицина на главата, но съсредоточиха вниманието си върху корема. Всеизвестна истина бе, че много повече воители умираха от гноясване и възпаление на раните, отколкото на бойното поле.

Един след друг мъжете клатеха печално глави. Всеки, който поне малко разбираше от рани, знаеше, че тази на лорд де Уорън е смъртоносна. Животът му се крепеше на косъм. Остана им само надеждата да си отиде мирно и спокойно, без да дойде в съзнание.

– Някой трябва да съобщи на Джон де Уорън – обади се Монтгомъри. После осъзна, че той има най-висок ранг и тази тъжна задача се пада на него. Когато пристигна в лагера на губернатора, завари там огромна тълпа. Навярно вече се водеха преговори с шотландските водачи, които се бяха предали след жестоката схватка с англичаните. Монтгомъри си проправи път през множеството към палатката на Джон де Уорън.

Губернаторът вдигна глава.

– Кажете на племенника ми, че вдигаме лагера и се насочваме към Скун. Низините вече са наши!

– Милорд! Линкс падна на бойното поле.

– Това е невъзможно... Ние спечелихме! Те се предадоха!

– Милорд! Раните му са смъртоносни. Страхуваме се за живота му.

– Велики Боже! – Гласът на Джон пресекна. През целия ден бе кръстил заповеди и вече бе прегракнал. – Пърси! Ела тук! Трябва ми помощ...

Заобиколен от лечители, изтощеният граф на Съри влезе в палатката на племенника си. Някой отметна одеялото. Когато видяха раната,

ной от лечителите не посмя да я докосне. Страхуваха се, че това ще влоши нещата и после ще бъдат обвинени в убийство.

Джон де Уорън, силният главнокомандващ на цялата английска армия, се свлече на колене и зариди.

– Отведете го при жена му и детето му – заповяда той на Монтгомери. – Може и да не преживее пътуването, но аз съм сигурен, че би искал да си отиде у дома, при тях. – Обърна се към Тафи, който изглеждаше вцепенен от мъка. – Кажете на лейди Джейн, че ще бъде при нея веднага щом мога. Ще призная сина на Линкс, ще го посоча за мой законен наследник и ще му определя настойник.

* * *

Роджър Фиц-Уорън и леката му кавалерия навлязоха в Скун, за да подготвят безопасното пристигане на Джон де Уорън, губернатора на Шотландия, който трябваше да се настани в двореца, за да довърши мирните преговори. Всъщност Фиц-Уорън бе узнал за безценните съкровища, които съдията Уилям Ормсби бе зарязал, бързайки да спаси кожата си.

Фиц заповяда на хората си да съберат огромната плячка и да я изпратят в Тортуолд, като им обеща да я поделат с тях, ако държат устите си затворени. След това взе две каруци и замина за Единбург да чака баща си. Фиц знаеше, че смъртта на Линкс де Уорън ще съсипе вече не младия Джон и може би ще ускори смъртта му. А когато Джон се завърнеше в Единбург, Фиц вече щеше да бъде там, за да го утешава и да стане негов наследник.

* * *

Единствената билка, която уелсите бяха взели за спиране на кръвотечението, бе изсушен и стрит на прах бял равнец. Когато обилно посипаха раната с жълтия прах, раненият изохка, но не се събуди.

Тафи донесе ведро с вода и се зае да почисти лицето и тялото на лорд де Уорън.

Кийт Лесли коленичи до него. И двамата си мислеха за едно и също. Как ще се изправят пред лейди Джейн?

– Томас е все още някъде там – промърмори Кийт.

– Томас е мъртъв – сковано прошепна Тафи. – Щастливец!

– Този ирландски оръженосец се грижеше за мен. Видял съм само добро от него... Ще го намеря!

– Вземи кон... Ще трябва да пренасяш мъртвец – през сълзи отвърна Тафи.

* * *

В Дъмфрис, както и в цяла Шотландия, тази година пролетта дойде необичайно рано. На Джейн ѝ се струваше, че природата е надминала себе си. Слънцето грееше по-силно, имаше много повече цветя, птици и пеперуди. Дори овцете родиха повече агънца.

Джейн помогна на Сим и Бен за новородените. Беше благодарна, че братята ѝ решиха да останат в Дъмфрис и да се погрижат за стадата, вместо да се присъединят към бунтовниците. Двамата пастири работеха и денем, и нощем. Остригаха дебелия зимна вълна и с помощта на баща си я продадоха на много добра цена. Джейн не се съмняваше, че Линкс е освободил Бен и Сим заради нея и винаги щеше да му бъде благодарна.

Де Уорън и хората му отсъстваха вече три месеца и той отчаяно ѝ липсваше. Линкълн Робърт стана едро и здраво бебе с пълни розови бузки. Той бе щастливо дете – все се смееше, весело риташе в люлката и много рядко плачеше. Ала в редките случаи, когато нещо не му харесваше, силните му викове огласяха целия замък. През нощта спеше сладко и вече познаваше любимата си майка. Когато тя го отнасяше на долния етаж, той винаги вкопчваше пухкавите си ръчички в дългата ѝ коса и щастливо гукаше. Джейн с нетърпение очакваше баща му да се върне и да види колко голям и красив е станал синът му.

Марджори де Уорън учеше Джейн да чете и пише, както и да язди. Сега, когато пролетта преминаваше в лято, Джейн, Джори и Елизабет язدهа всеки божи ден. Джейн ги заведе в гората при дълбокия вир. Там двете млади жени, с вдигнати краища на полите, тичаха край водата, наблюдавайки очаровани необикновеното разбирателство, което цареше между тяхната приятелка Джейн и дивите горски създания. Джейн им разказа за срещите си с риса и за тъгата, която изпитваше, защото, след като излекува раната му, повече не го видя.

Животът бе тих и спокоен без мъжете, но трите млади жени копнееха за тяхното завръщане. Джори и Елизабет въздишаха за Робърт Брус, а Джейн чезнеше по лорд де Уорън, господарят на Дъмфрис и на сърцето ѝ. Липсваше ѝ и брат ѝ Кийт, както и Томас и Тафи, но не се тревожеше особено за тях. Те бяха с Линкс и той щеше да се погрижи за безопасността им.

През един топъл и красив летен ден трите дами отидоха в Локмабън. Там узнаха, че двете вражески армии са се срещнали край Ървайн,

близо до Скун. Битката била ожесточена, но и този път англичаните победили. Сърцата им се изпълниха с радост, че героите от войната скоро ще се завърнат. Добрите новини бързо се разнесоха и скоро и в Дъмфрис знаеха, че бойните действия са прекратени. Имаше много шотландци, които страстно мразеха англичаните, но хората от Дъмфрис и Анандейл предпочитаха да служат на господари като Брус и Линкс де Уорън.

Когато Джейн отнесе малкия Линкълн във вътрешния двор, за да му покаже кокошките, гъските и гълъбите, черен облак закри слънцето. Внезапно талисманът на шията ѝ стана студен като парче лед, а синът ѝ се напрегна и пронизително запищя.

Обзе я усещане за надвиснала опасност и тя едва успя да си поеме дъх. В съзнанието ѝ изплува лицето на Кийт. Завладя я мрачно предчувствие. Според това, което узнаха в Локмабън, битката бе свършила преди няколко дни. Джейн осъзна, че някои от мъжете вече би трябвало да са се завърнали в Дъмфрис. Поне можеха да изпратят съобщение.

Хукна към замъка. Едва не се сблъска с Джори, която тъкмо си слагаше ръкавиците за езда. Синът ѝ бе спрял да плаче и Джейн не можа да сподели с приятелката си ужасът, който тъй внезапно бе сковал душата ѝ. Отклони поканата да пояздят, подаде детето на Грейс Мъри и се отправя към терасата, опасваща Господарската кула.

Невиждащият ѝ поглед се зарея над зелените долини.

– Кийт, кажи ми какво има! – Вятърът отнесе молбата ѝ през вълнистите хълмове, през горите и планините на Шотландия. Джейн се заслуша напрегнато, надявайки се да чуе гласа на брат си. Ала не чу нищо, освен силните удари на собственото си сърце, които отекваха в ушите ѝ. Или това бе тропот на подковани копита?

Младата жена затвори очи и освободи съзнанието си от всяка мисъл. Талисманът отново стана студен като лед.

– Мили Боже, нещо лошо се е случило с Линкс!

Джейн взе голямата платнена торба и ножа и отиде да събира билки. Глогиновият храст бе разцъфтял и тя събра много цветове. Откъсна живовляк, листа от маточина, корени на брош и куп бучиниш. Когато се върна от гората, отиде да посети Магота. Набра и цветчета мак от градината на баба си. После отнесе скъпоценните растения в помещението за варене и започна да приготвя лечебни отвари.

* * *

Петдесетте мили между Дъмфрис и Скун обикновено отнемаха на Линкс само няколко дни, ала сега пътуване то приличаше на

поклонение. Рицарите и воините бяха твърдо решени да отведат любимия си водач до дома му. Някои дни успяваха да изминат и пет мили, но други едва миля-две.

Линкс де Уорън все още бе жив. Всеки обаче знаеше, че умира. Когато отвореше очи, му даваха вода, лъжица бульон или глътка вино, но той повръщаше всичко. Плътта се стапяше и смелият воин изчезваше сякаш с всеки изминал ден. За десет дни бе измършавял до неузнаваемост, а костите му заплашваха да пробият тънката кожа.

Тафи и Кийт се редуваха да се грижат за господаря си. Кийт бе съзрял Томас да блуждае из бойното поле, без да си спомня нищо от това, което се е случило. По-късно започна да обвинява себе си за нещастие-то, постигнало господаря му.

На тринадесетия ден след битката, Монтгомъри и хората му навлязоха във владенията на Дъмфрис. В първия миг обитателите на замъка се зарадваха, ала не за дълго – скоро узнаха тъжната новина. Тафи и Кийт изтръпваха от ужас при мисълта за срещата си с Джейн. Може би щеше да е по-добре, ако не й позволят да види Линкс. И двамата отчаяно искаха да й спестят мъката и болката, затова си обещаха тържествено, че ще се грижат за господаря си до последния му дъх.

Марджори де Уорън изтича във вътрешния двор, преди някой да успее да я спре. Когато видя брат си върху сламената носилка, от гърдите й се изтръгна силен вик и тя избухна в плач. Плачът й премина в неистови ридания и Елизабет де Бърг с мъка я отведе.

Изправена на горната тераса, Джейн гледаше как мъжете бавно влизат във вътрешния двор. Бе прекарала последните тридесет и шест часа на това място, чакайки и вирайки се в далечината. Най-после те пристигнаха и очакването свърши. Докато слизаше надолу по стълбите, бе обзета от странно спокойствие. Вдигна ръка в царствен жест, когато брат й и Тафи се опитаха да й препречат пътя.

Джейн погледна Линкс, без да трепне, въпреки че това, което видя, бе много по-ужасно, отколкото бе очаквала. Линкс отвори очи и тя разбра, че има треска. Дари го с най-хубавата си усмивка, а после спокойно и делово се превърна в господарката на Дъмфрис.

– Моля ви, отнесете го в стаите му в Господарската кула! – Обърна се към баща си, който стоеше напълно съсипан от гледката. – Свещеник! Бързо!

Сякаш измина цяла вечност, докато отнесат Линкс в покоите му. Джейн им нареди да го положат върху леглото. Набързо повиканият свещеник отвори молитвеника си и спокойно зачака реда си.

Джейн плъзна ръка в ръката на Линкс и му кимна да започва.
– Побързайте! Отецът въздъхна, прекръсти се и зачете.

Глава 29

Какво, за Бога, правите? – властно попита Джейн.

– Давам последно причастие, милейди.

– Как смеете? – избухна младата жена. – Повиках ви, за да ни венчаєте! Побързайте, не виждате ли колко страда?

Свещеникът се смути, но решителният израз на Джейн бе достатъчно красноречив.

– Ние сме се събрали тук пред лицето на Бог, за да свържем този мъж и тази жена в свещените връзки на брака. – Погледна тревожно към лорд де Уорън и припряно продължи: – Ще вземете ли тази жена за своя съпруга? Ще я обичате ли? Ще се грижите ли за нея и в болест, и в здраве? Ще ѝ бъдете ли верен, докато смъртта ви раздели?

Зелените очи на Линкс светнаха и всички присъстващи решиха, че са го видели да кимва.

– Той каза „да“ – отсече Джок Лесли.

Свещеникът повтори клетвата за Джейн, като добави въпроса:

– Ще му се подчинявате ли и ще му служите ли?

– Да – тържествено отвърна тя.

– Аз давам тази жена на този мъж... – бързо заговори Джок.

В този миг Джори влезе в стаята. Разигралата се сцена бе толкова мъчителна, че сълзите се застичаха по бледото и лице.

– Аз ще кажа брачната клетва на брат ми – развълнувано издума тя. – Аз, Линкълн, взимам теб, Джейн, за своя законна съпруга, за да се грижа за теб от този ден занапред, в добро и лошо, в богатство и в бедност, в болест и здраве, да те обичам и да се грижа за теб, докато смъртта ни раздели. – Джори изхлипа и продължи: Заклех се.

Чистият глас на Джейн звънна ясен като камбана.

– Аз, Джейн, взимам теб, Линкълн, за мой законен съпруг, за да се грижа за теб от този ден занапред, в добро и лошо, в богатство и в бедност, в болест и здраве, да те обичам и да се грижа за теб, и да ти се подчинявам във всичко, докато смъртта ни раздели. Заклех се.

Джори свали рубинения си пръстен и го надяна на третия пръст на лявата ръка на Джейн. Тя пое дълбоко дъх и с треперещ глас повтори след свещеника:

– Аз взимам този пръстен и от този миг обричам и тялото, и душата си на този мъж.

Свещеникът пропусна псалма, тържествената молитва и благословията.

– Обявявам този мъж и тази жена за законни съпрузи В името на Бога, Светия син и Светия дух. Амин.

– Благодаря ви, отче – обърна се Джейн към свещеника. – Ако има нужда, ще изпратя да ви повикат. – Сетне се извърна към Джори, която отчаяно се опитваше да заглуши риданията си. – Не знам дали ще мога да го излекувам, но обещавам да го обичам. – Погледна към настързалите се рицари. – Благодаря ви, че го доведохте у дома, при мен. Сега аз ще се погрижа за него. Томас, Тафи, елате с мен в помещението за варене, нуждая се от помощта ви. – Зърна брат си Кийт и добави: – Повикай уелските лечители в съседната стая.

Оръженосците на лорд де Уорън се опитаха да я убедят, че те ще се грижат за господаря си, че раните му са страшни и това не е работа за една лейди.

– Благодаря и на двама ви, но аз сама ще се погрижа за раните му. Лорд де Уорън е изключително горд мъж и за него ще е голямо унижение хората му да го видят толкова слаб и безпомощен.

Тримата донесоха отварите, стритите на прах билки и мехлемите.

– Ще имам нужда от чисти чаршафи.

Оръженосците побързаха да изпълнят нареждането ѝ, доволни, че има някой, който да им казва какво да правят.

Останала сама със съпруга си, Джейн притисна горещата му ръка до устните си, мълвейки успокояващи слова. После отметна одеялото, което го покриваше. Зловонието едва не я задави.

– Знам колко много страдаш, Линкс – нежно издума тя. – Остави се на мен... Повери се изцяло в ръцете ми... Предай ми волята си за живот и аз ще се опитам да отнема болката.

Той премигна, за да ѝ покаже, че я е чул, ала Джейн знаеше, че дори и болен и отпаднал Линкс де Уорън никога няма да се остави изцяло в ръцете на друг. Младата жена му се усмихна и плъзна пръсти в косите му. Докосна основата на слепоочията му. Съсредоточи се върху това, което трябваше да извърши, и се опита да не обръща внимание на мръсната и сплъстена коса, някога толкова лъскава и буйна.

Натискаше с пръсти и напевно му повтаряше да се отдели от болката.

– Обичам те толкова много, скъпи мой, дай ми болката си... Позволи ѝ да си иде. Не се страхувай... Аз ще съм тук... Пусни я малко по малко. – Джейн знаеше, че най-важната част от лечението е

докосването. Пръстите ѝ описваха кръгове, а гласът ѝ се лееше монотонно.

Обаче мислите, които бушуваха в главата ѝ, бяха в пълен контраст с външното ѝ спокойствие. В душата ѝ се бореха страх, любов, надежда и отчаяние. Искаше ѝ се едновременно да премахне треската и да почисти и превърже раната, ала инстинктите ѝ казваха, че първо трябва да облекчи страданието му. Бе готова на всичко, за да отнеме поне малка част от болката.

– Ако заспиш, обещавам, че ще ти донеса твоя син, когато се събудиш... Спи сега, остави болката да си иде, махни я от себе си...

Сърцето я болеше – този силен и безстрашен воин, който никога в живота си не се бе доверявал на жена, сега нямаше избор. Измина почти час, преди Линкс да затвори очи и да се унесе в неспокоен сън. Ала за Джейн времето сякаш не съществуваше – не знаеше нито кога е ден, нито кога е нощ, нямаше минало и бъдеще, само настояще.

Животът му се крепеше на паяжина. Беше истинско чудо, че бе преживял пътуването до тук. Дълбоко в сърцето си, младата жена знаеше, че любимият ѝ умира, но упорито отказваше да си го признае. Стискаше клепачи, но сълзите се търкаляха по страните ѝ и като разпилени перли падаха върху стиснатите ѝ ръце.

Кийт чакаше сестра си в съседната стая заедно с уелските лечители.

– Не искам да знам как се е случило – заговори Джейн, когато се присъедини към тях. – По-късно ще има време да ми разкажете. Първо ме осведомете какво сте направили за него, след това искам да чуя вашата преценка за състоянието му и съвета ви.

След като поговори с уелците, Джейн се извърна към брат си.

– Кийт, иди в манастира. Францисканските монаси правят разни опити с минерали. Бих искала да ми дадат малко перманганатни соли и сярка. Моля те, побързай! – Младежът се опита да възрази, но тя го прекъсна. – Не ми повтаряй, че съпругът ми умира. Сега е жив и този момент е всичко, което имаме.

Когато се върна в спалнята, Линкс не спеше. Оръженосците вече бяха донесли чисти кърпи и ленени чаршафи и Джейн веднага им намери нова работа.

– Томас, искам ведро гореща вода. Кажи в кухнята постоянно да има един казан на огъня. Тафи, помоли някой от готвачите да ми приготви ечемичена отвара.

Когато двамата излязоха, младата жена взе лека, който бе приготвила от млечния сок на бял мак и мед. Наля предпазливо от течността в

малка чаша – не беше безопасно да се дава цялото количество наведнъж.

Не знаеше дали Линкс я чува или разбира, но му говореше.

– Искам да изпиеш това, любов моя. Може да повърнеш, но все ще остане достатъчно, за да облекчи болката ти и да ти помогне да заспиш. – Поднесе чашата до устните му. Линкс отпи от горчивата течност и преглътна. Почти веднага му се повдигна и повърна. Мъките му я ужасиха, ала тя знаеше, че трябва да бъде жестока, за да му помогне.

Влезе Томас с ведрото гореща вода. Двамата го измиха и застлаха чисти чаршафи. Бе време да изпълни обещанието си. Изтича на долния етаж и взе сина си.

– Виж татко! – Сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка, когато видя немощната усмивка върху устните на Линкс. Помоли се на всички богове да помогнат на съпруга ѝ да се отпусне в прегръдките на Морфей.

В мига, в който очите му започнаха да се затварят, тя приседна на леглото и накърми гладното дете. После го върна на Грейс Мъри и каза:

– Струва ми се, че сега няма да имам време за този малък господар, Грейс. Трябва да му вземем кърмачка. Помоли Джудит да дойде при мен. Може би ще прояви щедрост и ще се премести заедно с бебето си в стаята до спалнята ми.

После взе трескавата ръка на Линкс. Мълвеше вълшебните думи за любов и надежда. Погледът ѝ милваше лицето му, високите скули, извивката на брадичката, покрита със златиста набола брада. Чувстваше се твърде напрегната, за да заспи, но си отпочиваше, така легнала до Линкс.

Вяваше, че двамата са свързани с невидима нишка, която никога няма да се скъса. Тя бе много тънка, преди да бъде заченато детето им, но сега вълшебната паяжина свързваше и тримата. В този миг тя бе много фина, но щеше да укрепне.

Упорито отпъждаше лошите мисли, защото знаеше, че те само ще подкопаят силата ѝ и ще помрачат вярата ѝ. Бе настанало лошо време, злочесто и пълно със страдания, ала по някакъв начин трябваше да го преживее, не непременно с достойнство и с изящество, а както може. Веднъж бе чула някой да казва: *„Ако пазя в сърцето си вечно зелено дърво, може би някой ден ще долети птица и ще запее в клоните му.“* Тъкмо тази вяра бе скътала Джейн дълбоко в сърцето си. Ако Линкс означаваше много за нея, а това със сигурност бе така, по някакъв начин щеше да успее да го спаси.

* * *

В разкошния си апартамент в Единбург Касъл, Алис Болтън не можеше да повярва, че Фиц-Уорън наистина го бе извършил. *Отмъщението ми най-после е пълно*, отново и отново си повтаряше тя. Линкс де Уорън заслужаваше да умре, заради всичко, което ѝ бе сторил.

Бе ужасно изплашена за бъдещето си, но знаеше, че е постъпила правилно. През цялото време, докато беше с Линкс, тя не успя да придобие власт над него. Фиц-Уорън бе съвсем различен. Можеше да го управлява като кукла на конци. Цялото изкуство се състоеше в това, коя връвчица да дръпне.

– Фиц, когато баща ти пристигне и ти съобщи за смъртта на Линкс, ще трябва да се престориш на изненадан и опечален. И двамата ще трябва да оплакваме любимия му племенник заедно с него и да му покажем разбиране и съпричастност в огромната му скръб.

– Старата свиня няма към кого друго да се обърне, освен към мен.

– Сега ще отида да проверя дали стаите му са удобни и дали има всичко необходимо. Единствено една умела женска ръка знае как да внесе малко утеха в тъгата.

Фиц я изгледа с безразличие. Измамната кучка сама не разбираше иронията в думите си. Та тя бе най-коравосърдечната жена, която някога бе срещал! Помисли си с копнеж за Джори де Уорън. Как би искал да я утеши в часовете на печал!

Удивително, но той също не осъзна иронията в собствените си мисли.

* * *

Джон де Уорън пристигна в Единбург Касъл от Скун изтощен физически и духовно. Все пак изпитваше облекчение, че може да изпрати добрата вест на краля за победата при Ървайн. Но то не можеше да смекчи болката.

Напоследък губернаторът на Шотландия пътуваше с лична стража от дванадесет войника, двама от които бяха оръженосци. Те изпълняваха ролята на лични прислужници и спяха в съседна до неговата стая. Оръженосците веднага запалиха огъня в огнището, приготвиха банята му и поръчаха да донесат поднос с храна, въпреки че през последните дни господарят им нямаше никакъв апетит.

Джон гледаше в танцуващите пламъци. Не забеляза кога Алисия и

Фиц влязоха в стаята. Сепна го мъжкият глас.

– Татко, изглеждаш болен.

Джон вдигна глава и се вгледа в натрапника. Внезапно си спомни кой е и къде се намира.

– Сърцето ми е болно. Какъв смисъл има от победата над Шотландия, ако изгубя Линкс де Уорън. Цената е твърде висока.

– Той е умрял на бойното поле, покрит със слава, както всеки благородник и воин би желал да свърши жизнения си път – твърдо рече Фиц.

Джон го изгледа изумено. Фиц говореше така, сякаш Линкс вече бе мъртъв. Вероятно наистина беше...

– Неведоми са пътищата Господни... В последната минута му е дал син и наследник.

– Линкс има син! – промърмори на себе си Алисия, преди да продължи: – Милорд, това дете е копеле. Линкс де Уорън не е женен за слугинята.

Джон се втренчи в Алисия, сякаш за пръв път забелязваше присъствието ѝ.

– Грещиш – тихо рече той. – Линкс си тръгна отгук по Коледа с единичката цел да се ожени за лейди Джейн, така че детето да бъде от законен брак.

– А откъде бихме могли да сме сигурни, че е негово? – грубо попита Фиц.

Джон тъжно го погледна.

– Наистина как един мъж би могъл да бъде сигурен, че синът му е заченат от собственото му семе?

Очите на Фиц се присвиха с омраза. Изпита желание да стисне баща си за гърлото и да го удуши. Единствено присъствието на оръженосците възпря злодейството.

– Веднага щом получа официално съобщение, че племенникът ми е мъртъв, ще призная сина му за наследник на графската титла на Съри и на всичките ми имения.

– Нима Линкс де Уорън е още жив? – невярващо възкликна Алисия.

– Когато го видях за последен път, си помислих, че няма да преживее пътуването до Дъмфрис. Раните му бяха смъртоносни... – Сълзите се стичаха свободно по лицето на Джон де Уорън, който съвсем бе забравил, че не е сам и че има свидетели на скръбта му.

* * *

В мига, в който Фиц-Уорън затвори вратата на стаята им, Алисия се нахвърли върху него като разярена вълчица.

– Безполезно копеле! Нима нищо не можеш да свършиш както трябва? Линкс де Уорън е жив!

Опакото на ръката на Фиц-Уорън се стовари с пълна сила върху устата ѝ.

– Това е последният път, когато ме наричаш копеле! – изсъска той и се надвеси зловещо над нея. – Винаги съм получавал само огризките от трапезата на Линкс. Дори и ти си една от тях!

Алисия ужасено осъзна, че е дръпнала погрешна връвчица. Видя зловещите пламъци в очите му и закрепця. Юмрукът му се стовари върху лицето ѝ. Тя се свлече, а главата ѝ се удари в масивната месингова решетка пред огнището. Алисия замлъкна завинаги.

Глава 30

Линкс тихо простена. Легнала до него, Джейн го чу и скочи. Запали свещите. Стъкми огъня. Гърдите ѝ бяха набъбнали от млякото и я боляха. Джейн се изкъпа, нахлузи черния кадифен халат на Линкс и понечи да повика Грейс Мъри, за да донесе сина ѝ. Внезапно обаче ѝ хрумна нещо и тя рязко спря пред вратата. „*Майчина кърма! Ще се опитам да го нахраня с млякото си!*“ Надеждата избуя в гърдите ѝ. Пристъпи бавно до леглото и предпазливо легна. Обърна главата на Линкс и меко заговори:

– Любов моя, искам да ти дам от моето мляко. Искам да сучеш от гърдата ми.

Линкс я гледаше с немигащите си очи. Джейн се запита дали я разбира. Тогава той заговори:

– За... бебето...

– Не, Линкс, това малко прасенце е достатъчно дебело. То не се нуждае от млякото ми. Искам да го дам на теб... Позволи ми да го направя... Не ми отказвай, Линкс, моля те! Довери ми се. – Зачака тревожно. – Ако не искаш да го направиш заради мен, направи го заради сина си... Той има нужда от баща! – Не можеше да чака повече. Обхвана лицето му с длан и притегли главата му към набъбналите си гърди. Нежно постави зърното в горещата му пресъхнала уста. Затаи дъх, мълчаливо молейки се да приеме това, което му предлагаше. То бе единственото нещо, което ѝ бе останало. Измина цяла вечност. Внезапно почувства как езикът му се обвива около зърното ѝ.

* * *

Линкс бе ужасен от предложението на Джейн. Знаеше, че това е краят. Прокле и небето, и ада, че не е умрял на бойното поле. Джейн бе толкова малка и сладка. Не биваше да вижда дълбоката рана на корема, от която се носеше отвратително зловоние. Не биваше да се изтощава с грижи за него. Трябваше изцяло да се посвети на любимия си син.

Усети зърното ѝ в устата си. Това, че тя понасяше докосването му, го изпълваше с благоговение. Отначало му заповядваше, после го умоляваше, а сега се опитваше да го съблазни, за да се остави изцяло в ръцете ѝ. Знаеше, че ако не вземе последното, което му предлагаше, тя ще се почувства наранена. Сигурен бе, че краят му приближава. В този миг

осъзна, че Джейн е по-силната от него, че трябва да се подчини на волята ѝ. Още когато пристигна в Дъмфрис, знаеше, че той вече не е властният господар, комуто всички се подчиняват. Нямаше сили дори да суче. Езикът му описа кръг около зърното и устните му с мъка засмукаха.

По някакво чудо измършавялото му тяло не отхвърли млякото на Джейн. По-късно, макар все още изгарящ от треска и болка, Линкс се почувства по-добре, излегнат неподвижно до спящата си съпруга. Присъствието ѝ му даваше покой, какъвто никога досега не бе изпитвал. Мислите му се рееха, ясни и свободни, и Линкс безстрастно се запита дали това особено състояние не предшества смъртта.

Погледна заспалото лице на Джейн. Младата му съпруга бе изтощено до крайност. Изключителна жена! Качествата, които притежаваше, бяха толкова редки! Никога досега не ги бе срещал у друга жена. Джейн бе напълно безкористна. Даваше, без да взема. Беше превърнала в реалност мечтата на живота му. Сега можеше да си иде, защото Линкълн Брус щеше да бъде неговото безсмъртие. Какво повече би могъл да желае?

Знаеше, че Джейн му се бе посветила без остатък. Още от самото начало му отдаде тялото си, доверявайки му се без колебание, макар да бе само едно срамежливо и уплашено девойче. Сега отново споделяше с него тялото си, този път не за да му даде удоволствие, а живот.

„Значи това е любовта!“ Джейн го обичаше и Линкс внезапно осъзна, че той също я обича. Беше странно и прекрасно чувство. Изведнъж в гърдите му се надигна паника. Никога не бе казал на Джейн, че я обича. Ами ако умре? Блестящият му зелен поглед бавно и неясно обходи изящните черти на лицето, после финото и в същото време толкова чувствено тяло. Тя бе уморена, не можеше да я събуди, за да ѝ каже, че я обича – би било егоистично и несправедливо. Затова се замоли горещо да поживее още малко.

* * *

Томас и Тафи затаиха дъх, докато гледаха как Джейн сложи ръка на гърдите на Линкс, за да провери дали сърцето му бие. Сълзите руннаха от очите ѝ.

– Жив е – усмихна се тя. – Спи.

Линкс отвори очи.

– Спеше – поправи се младата жена, а оръженосците облекчено въздъхнаха.

– Любов моя – измърмори тя и се наведе над него. – Трябва да

погледна раната ти... Ще се постарая да не ти причинявам болка. – Сякаш докосваше крехък порцелан, Джейн разтвори краищата на раната и погледна. От гърдите ѝ се изтръгна радостен вик. – Чиста е! Погледнете... Погледнете и двамата! – Отдръпна се, за да направи място на Томас да се увери със собствените си очи.

– Миризмата на гнило е изчезнала! – въодушевено възкликна той.

Когато Тафи се наведе да погледне, устните на Линкс промърмориха нещо. Лицето на младежа светна.

– Той иска да се облекчи, сигурно тялото му е задържало някаква течност! Какво е това, което не е повърнал, милейди?

Джейн се смути за миг.

– Предполагам, че е ечемичената отвара, която му донесе, Тафи – излъга мило тя, запазвайки тайната между нея и съпруга ѝ. – Ще почистя отново раната и ще я оставя без превръзка още един ден. Ако и утре не е възпалена, ще я посипя със серен прах, ще зашия краищата и ще я превържа. Какво мислиш, Томас?

– Мисля, че вие имате дар да лекувате, лейди де Уорън.

Джейн се усмихна и сложи ръка върху челото на съпруга си.

– Треската ти минава, скъпи. – Лицето му не изразяваше нито облекчение, нито благодарност. Това, което излъчваше, бе любов. Една сълза се търкулна по бузата ѝ и тя побърза да я избърше с треперещи пръсти.

Томас ѝ помогна да сменят чаршафите, а Тафи донесе още една кана с ечемичена отвара. Младата жена им благодари, но им показа ясно, че иска да остане сама със съпруга си. В мига, в който двамата младежи напуснаха стаята, тя се съблече и легна до Линкс.

– Да не си посмял да ми откажеш. Сега аз заповядвам в Дъмфрис. Когато възвърнеш силата си, отново ще бъдеш господар, но засега, съпруге мой, ще ме слушаш и ще ми се подчиняваш.

Линкс вдигна ръка и погали с пръсти атлазената плът на великолепните ѝ гърди. Когато устните му се приближиха достатъчно близо, той ги целуна.

– Обичам те, Джейн!

Сърцето ѝ подскочи от щастие. Този ден наистина бе пълен с чудеса! Галеше слепоочията му, докато той сучеше първо от едното зърно, а после от другото.

– Аз ще изпия ечемичената отвара, която донесе Тафи. Тя ще ми даде мляко за теб, любов моя.

* * *

Три дни по-късно раната на Линкс де Уорън бе зашита и той лежеше с чиста превръзка.

– Сега ще те измия! – заяви Джейн с ръце на кръста. Въпреки че имаше войнствен вид, докато го къпеше, ръцете ѝ бяха невероятно нежни.

Възнамеряваше да измие и сплъстената му коса, ала видя, че Линкс е напълно изтощен.

– Помогнете ми да сменя чаршафите – обърна се тя към Томас и Тафи. – Трябва да го оставим на спокойствие.

След полунощ Линкс за пръв път се изпоти обилно. Джейн знаеше, че болката му не стихва. Отгатваше я по това как силно стиска зъби. Реши да му дава по-малко от маковата отвара, а да се опита да го облекчи с ръцете си.

Един следобед Тафи повика Джейн в съседната стая.

– Милейди, не ви казах досега, защото не исках да ви тревожа. Чичото на лорд де Уорън, Джон де Уорън, графът на Съри, каза, че ще дойде в Дъмфрис колкото може по-скоро. Помоли ме да ви предам, че... тъ... Искам да кажа, ако съпругът ви умре, той ще признае Линкълн Робърт за свой наследник. Искаше още да знаете, че ще посочи законен настояник на сина ви, докато стане пълнолетен.

Ръката на Джейн се стрелна към гърлото. Не разбираше какви законни усложнения може да има, ако съпругът ѝ умре, ала думата „настояник“ за нея означаваше, че ще ѝ отнемат сина.

– Трябва незабавно да му изпратим съобщение, че лорд де Уорън ще оживее.

– Твърде късно е, милейди. Губернаторът току-що пристигна в замъка.

Заповедите ѝ заваляха една след друга.

– Тичай и кажи на лейди Марджори. Аз трябва да се преоблека. Помоли баща ми да се качи при мен. Не, не, управителят на Дъмфрис не се нуждае от напътствия дори ако нашият гост е могъщ английски граф и върховен управител на цяла Шотландия. Вместо него помоли брат ми Андрю да дойде. – Смъкна престилката си. – Къде е Томас? Той ще остане при Линкс, докато посрещна Джон де Уорън. Ще трябва да се преструвам, че е добре дошъл в замъка.

– Томас се скри, милейди. Той се чувства много виновен за това, което се случи при Ървайн. Не се съмнява, че губернаторът ще поиска

отговори на някои въпроси.

– Мили Боже, защо този лош човек трябваше да пристигне точно сега?

– Аз ще остана с лорд де Уорън, милейди – предложи той, въпреки че Джейн ясно видя, че младежът също се боеше от срещата с Джон де Уорън.

Младата жена изтича към долния етаж. Докато си избираше подходяща рокля, каза на Грейс Мъри да подготви малкия Линкълн Робърт за посещението на прочутия граф на Съри. Щом видя майка си, бебето започна да се смее щастливо и да надава радостни писъци. Вече бе на пет месеца, но бе много едро за възрастта си. Джейн го прегърна и целуна. Разпусна косите си. В мига, в който копринените къдрици се разстлаха свободно по раменете ѝ, синът ѝ с огромно удоволствие ги сграбчи с юмручетата си.

– Закопчай ме! – Обърна се с гръб към брат си, за да закопчае копчетата на зелената копринена рокля. – Колко голяма е свитата на губернатора?

– Ескортират го дванадесет мъже.

– Погрижи се да пригответ най-добрите стаи и поръчай в кухнята нещо специално. Вилиците! Не забравяй вилиците, купите с розова вода и кърпите след ядене... И повикай един арфист! – Вдигна очи нагоре. – О, света Дево, дай ми сили... Как да забавлявам този проклет граф?

За пръв Андрю чуваше сестра си да ругае.

– Успокой се, Джейн, аз ще ти помогна да се справиш с всичко. Татко им поднесе по чаша от най-хубавото вино.

– Дяволите да те вземат, човече! Аз трябваше да съм с Линкс, а не да правя мили очи на някакъв си граф! – Джейн събра цялата си смелост и изправи рамене. Предварително бе решила, че няма да хареса графа на Съри.

Когато слезе долу, се зарадва, че Марджори вече е там, облечена в прелестна рокля в прасковено. Когато Джори се освободи от прегръдките на чичо си, Джейн за пръв път видя Джон де Уорън. Мъжът изглеждаше толкова слаб и уморен, че сърцето ѝ мигом се изпълни с жалост.

– Това е съпругата на Линкс, Джейн. Тя твори истински чудеса и всички ние я обичаме! – заяви Джори.

Джейн се поклони дълбоко, но Джон де Уорън побърза да я изправи и топло я прегърна.

– Мое скъпо дете, дали ще мога някога да ти се отблагодаря? – Очите му плувнаха в сълзи.

– Милорд, добре дошли в Дъмфрис.

– Името ми е Джон. Какво ще си помислиш, ако непрекъснато се обръщам към теб с „лейди Джейн“?

Младата жена мигом го хареса, ала размени тревожни погледи с Джори – той не изглеждаше никак добре. Джейн вече не бе някогашната свенлива прислужница. Домакинята и майчинският ѝ инстинкт взеха връх.

– Джон, ти едва се държиш на крака от умора... Нуждаеш се от питателна храна, добра почивка и малко глезене... Благодаря на небесата, че си дошъл тук!

Джон се вгледа изпитателно в лицето ѝ.

– Не мога да си обясня как той е преживял пътуването. Заведи ме при него, за да се уверя с очите си, че още се държи. – Джейн му предложи ръка. Джори го подхвана от другата страна и тримата се отправиха към Господарската кула.

– Линкс, момчето ми, дълбоко скърбя за това, което се е случило с теб. Ще разплета тази история, не се тревожи! – Джон погледна към Джейн. – Казаха ми, че съпругата ти е чудесна бавачка и лечителка, но аз подозирам, че е истински ангел.

Джейн стисна ръката на съпруга си. Като по чудо той ѝ отвърна.

– Още няма достатъчно сили, за да говори с теб, Джон, но сам можеш да видиш колко се радва, че си тук.

– Нашият син... – едва чуто продума Линкс. Джейн и Тафи преместиха до леглото голямото кресло с възглавничките.

– Седни, Джон! Ще донесе детето.

Когато Джейн донесе розовобузото момченце, прашящо от здраве, Джон се извърна от безмълвния мъж в леглото и протегна ръце.

– Велики Боже, та той е истинско копие на баща си! Джейн знаеше, че има предвид здравия и силен Линкс.

Когато Джон взе детето от ръцете на майка му, сияещото личице се изкриви, сякаш всеки миг ще запищи с пълна сила, но после явно промени намерението си. Отвори широко зелените си очи, сграбчи едното ухо на графа и любопитно го подръпна.

Джон откъсна поглед от великолепното дете и впи очи в младата жена, която го бе родила. Тя бе дребна и деликатна красавица, но излъчваше безкрайна доброта.

– Освен това притежава дар да лекува – усмихна се Джори на чичо си. – За нас Джейн е истинска благословия.

– Не, аз съм тази, която е благословена – настоя Джейн. – За мен е

изключителна чест да бъде лейди де Уорън. Ако ме приеме такава, каквато съм.

Джон смаяно поклати глава.

– Тя няма ни най-малка представа колко е безценна, Минкс. Та тя струва много повече и от най-скъпите рубини на света!

Джейн се изчерви от удоволствие и даде знак на Грейс Мъри да отнесе сина ѝ.

– Дъмфрис разполага с управител, който е истинско злато. Освен това е и мой скъп баща. Той ще се погрижи за всичките ви удобства, милорд. Брат ми се готви един ден да го замести. Той ще ви приготи спалнята и банята. Ще се видим на вечеря в голямата зала, милорд.

– Джон – напомни ѝ той.

* * *

След няколко дни престой в Дъмфрис, Джон де Уорън вече не изглеждаше толкова уморен и изпит. Към облекчението, че Линкс е все още жив, се прибавяше и възможността временно да се откъсне от тежките си отговорности в Единбург. Освен това Джейн му предписа всеки ден да пие отвара от вратига, подсилена с разбити яйца и мед. Напитката бе истински еликсир за застаряващия граф.

На третия ден губернаторът на Шотландия започна официален разпит, за да установи точно какво се бе случило на бойното поле край Ървайн. Когато Тафи съобщи на Джейн, че Джон де Уорън е пожелал да се срещне с него и Томас, двете с Джори помолиха графа да присъстват на разпита. Тъй като не можеше да откаже нищо на любимата си племенница, той се съгласи.

Всички се събраха в малката стая до залата. Джон разпита първо Томас, защото той бе старши оръженосец на Линкс де Уорън.

– Не си спомням нищо, милорд. Последвах лорд де Уорън в битката и както винаги яздох от дясната му страна. След това в главата ми е пълен мрак! Следващото, което си спомням, е как вече бродя из мъртвите тела по бойното поле. Не знаех къде се намирам, нито дори кой съм, докато най-младият брат на лейди Джейн не ме откри и не ме заведе обратно в лагера.

Джейн прехапа устни.

– Джон де Уорън се обърна към Тафи.

– Искам да чуя ти какво ще кажеш за случилото се.

– Аз яздох от лявата страна на господаря си, а Томас – от дясната. По някое време се огледах и видях, че Томас го няма. Изплаших се да не

е паднал в боя. Малко по-късно го видях, че се връща и изпитах огромно облекчение. Тогава препуснах напред през вражеските редици, а когато обърнах коня си, не съзрях нито Томас, нито лорд де Уорън. Бях принуден да се бия сам. До края на битката не ги видях.

Джон изглеждаше напълно объркан. Нареди да повикат Монтгомъри, който обаче не можа да добави нищо. Каза на губернатора, че е разпитал всички рицари, но никой не знаеше как и къде е бил ранен господарят им.

Тафи се поколеба, после заговори.

– Милорд, младият Кийт Лесли каза, че е имал видение. Той смята, че един от нашите хора е нападнал и ранил лорд де Уорън.

– Аз търся факти, не разни видения! – отсече губернаторът.

– Милорд – бързо заговори Джейн, – Кийт е мой брат. Той е седми син и има пророчески дар.

– Момчето ни помогна да открием лорд де Уорън. Отведе ни на точното място – обади се Монтгомъри. – Преди това напразно бяхме търсили с часове в онази гъста мъгла.

– Той знаеше и къде да намерим Томас – добави Тафи. Марджори се изправи.

– Ще доведе Кийт, за да чуем всичко от неговите уста. Той владее специални сили.

Когато Кийт влезе в стаята, придружаван от Джори, Джейн забеляза, че през последните дни брат ѝ бе заприличал на мъж. Вече не беше някогашното момче. За всичко е виновна войната, помисли си Джейн. Тя много рано открива младостта на мъжете.

– Кийт, ти не си ми казал нищо за видението си. Предполагам, защото бях много заета. Но сега искам съвсем точно да ни го опишеш.

Очите на Кийт Лесли се заряха някъде.

– Това беше изключително ясно видение, а не мъгляво и объркано. Бях подготвил конете за битката и легнах да си почина малко в сламата, но бях твърде напрегнат, за да заспя. Тогава времето сякаш спря. Ясно видях как един от рицарите на де Уорън събори Томас от коня му с желязната си верига. След това рицарят скочи от своя кон и се метна върху коня на Томас. Препусна като луд. Застигна лорд де Уорън. Застана зад него и отново вдигна желязната верига. Когато тялото на господаря ми се свлече безжизнено на земята, рицарят скочи от коня, измъкна мечата си и го заби в корема му.

– Един от рицарите на де Уорън? – невярващо възкликна Джон.

– Милорд, оттогава се вглеждам в тях, но не съм открил онова

лице.

– Ти си видял лицето му?

– Само очите, милорд. Няма да ги забравя докато съм жив. Те бяха изпълнени с такава омраза и кръвожадност! А след коварното убийство заблестяха от радостно тържество! Ясно видях, че левият му клепач е полупритворен.

Джон де Уорън пребледня като платно. Джори се олюля и кръвта също се отдръпна от лицето ѝ. Двамата си размениха многозначителни погледи.

Томас, Тафи и Монтгомъри не смееха да вдигнат очи в присъствието на губернатора на цяла Шотландия. Ала всички съмнения около видението на Кийт Лесли мигом се изпариха. Всеки бе сигурен, че най-малкият брат на лейди Джейн е предусетил едно подло убийство!

Глава 31

Джейн се чувстваше като вцепенена. Тя смяташе, че Линкс е получил ужасната си рана, сражавайки се с врага. Сега бе узнала, че един от хората му се бе опитал да го убие! „Кой и защо?“, крещеше умът ѝ. Каквото ѝ да ѝ струваше, трябваше да запази в тайна ужасната новина. Линкс още не бе достатъчно силен, за да понесе истината; това щеше да го съсипе, може би дори да го убие!

Джейн знаеше, че Линкс де Уорън е твърд мъж, често прекалено строг и безкомпромисен, изключително горд и роден водач. Безусловно честен. С високи изисквания. Хората му го обичаха, ала все пак един тях бе поискал да го види мъртъв!

Джейн внезапно осъзна, че го бе оставила съвсем сам в Господарската кула.

– Моля да ме извините – промърмори тя, изплашена от мисълта колко уязвим в момента бе съпругът ѝ.

Промъкна се тихо в стаята му, старайки се да не го обезпокои, но Линкс отвори очи, сякаш усетил присъствието ѝ. Тя прокара пръсти през косите му и му се усмихна. Вече знаеше какво да прави. Щеше да го пази и защитава, докато укрепне! Ами ако никога не възвърне предишната си сила? Ако завинаги остане слаб и безпомощен? Тогава ще я обвинява, че не го бе оставила да умре!

– Ти се поправяш с всеки изминал ден, любов моя, ставаш все по-силен. Обаче аз знам, че ужасната болка все още те измъчва. Остави всичко на мен, Линкс, позволи ми да отнема болката ти.

Погледът му не се откъсваше от нея. Тя плъзна ръце по тялото му. Започна от раменете, погали нежно и с любов отслабналите му ръце, после пръстите ѝ се спуснаха надолу по измършавелите гърди и изпъкналите ребра. Когато усети, че докосванията ѝ предизвикаха желанието ефект, продължи надолу, като внимателно избягваше корема. Разтри някога мускулестите му бедра, сега останали само кожа и кости.

Облекчи болката му дотолкова, че устните му се извиха в усмивка.

– Тази нощ искам да спя до теб – прошепна младата жена. – Искам да те докосвам, да те държа в прегръдките си. Мислиш ли, че ще можеш да го понесеш заради мен?

Линкс вдигна ръка и погали лицето ѝ.

– Джейни... – Нежното обръщение почти я сломи, ала тя преглътна

храбро сълзите си. В този миг те бяха излишна проява на слабост. От сега нататък тя щеше да направи всичко, за да възвърне предишната му сила.

* * *

По време на вечерята в голямата зала, Джейн забеляза, че Марджори не се отделяше от чичо си. Предположи, че двамата разговарят за опита за убийство на Линкс. Вероятно подозираха някого, но Джейн не искаше да смущава уединението им. „*Може би аз просто не искам да узная истината; може би още нямам сили да се срещна с нея!*“

Когато се навечеряха, Джон де Уорън се приближи към Джейн, която седеше до Елизабет де Бърг.

– Джейн, аз трябва да тръгна утре сутринта. За съжаление не разполагам с времето си. Моят дълг ме зове в Единбург. Още не съм посочил настойник за сина ти и засега ще се въздържа, надявайки се, че няма да е необходимо.

Джейн с благодарност сграбчи ръцете му.

– Благодаря ви, милорд! Кълна се, че ще излекувам Линкс, ако изобщо това е по силите на някой смъртен.

– Знам, мое скъпо дете. Линкс е истински щастливец, след като има толкова предана и любяща съпруга като теб, но аз съм сигурен, че той самият го оценява. Бог да те благослови, скъпа моя. Заклевам се, че ще разнищя тази история и ще открия кой е причината за ужасната рана.

– Нека Бог да ви пази и ви благодаря, милорд!

* * *

Джейн се съблече на светлината на свещите. Знаеше какво голямо удоволствие изпитва Линкс като гледа тялото ѝ, а единственото ѝ желание бе да го зарадва и направи щастлив. Внимателно отметна чистите чаршафи и се плъзна гола до него. Линкс вече имаше достатъчно сили, за да извърне глава към нея.

– Губернаторът потегля утре. Той не би се върнал в Единбург, ако не бе уверен, че ще се възстановиш. Джон де Уорън ми харесва. – Устните ѝ се извиха в усмивка и разкриха трапчинките. – Мисля си, че и той ме одобри.

Джейн се приближи към съпруга си, предлагайки му набъбналата си от мляко гърда. Горещите му устни ухапаха зърното ѝ и тя го чу как простена от благодарност. Избърса малките капчици пот, оросили

челото му, после помилва измитата му коса и притисна главата му до гърдата си.

Връзката между тях укрепваше с всеки изминал ден. Тя бе всичко за него: съпруга, любовница, приятелка, болногледачка, а сега и майка. Джейн усещаше, че е част от него, от диханието и кръвта му, от туптенето на сърцето му, от болката, от живота му. Младата жена се усмихна на меката светлина на свещите. В този миг се чувстваше силна и непобедима. Давайки ѝ вярата си, Линкс ѝ бе вдъхнал нови сили. За пръв път, откакто се бе върнал в Дъмфрис, Джейн бе сигурна, че нейният любим ще оцелее.

Кърми го още две седмици, а след това започна да му дава и друга храна. Като по чудо тялото му не я отхвърли. Линкс много бързо се възстановяваше и скоро вече можеше да се обръща в леглото и дори да сяда. Можеше и да говори, без да се изтощава. Всеки ден Джейн му носеше детето. Отначало вземаше спящия Линкълн Робърт и го слагаше да лежи до баща си, а когато Линкс укрепна, го оставяше да се търкаля в леглото или да пълзи на пода, докато той се радва на успехите му.

Когато вечер лягаше до него в леглото, двамата се прегръщаха и оставаха така през цялата нощ. Не след дълго Линкс започна да възвръща господарската си воля.

– Искам малко чист въздух – заяви една юнска сутрин. Джейн отвори вратата към терасата. – Не, искам да изляза навън. Томас!

Джейн помоли Тафи да занесе голямото кресло на терасата.

– Двамата с Томас ще изнесете ли Линкс навън?

– Помогнете ми да стана – заповяда Линкс на оръженосците си, пренебрегвайки предложението на съпругата си.

Джейн за миг се изплаши, че той повече не се нуждае от нея, ала после радостно се засмя. Благодарни на слънцето, на луната и на звездите, че Линкс направи първите си стъпки по трудния път на възстановяването. Знаеше, че копнее за този ден, когато няма да има нужда от никого. Той жадуваше за един свят, в който всички ще се нуждаят от него!

Когато Томас му помогна да седне в креслото, Линкс погледна назад към Джейн.

– Не е ли прекрасна?

– Такава е милорд, тя е изключителна жена!

Марджори и младата Елизабет се присъединиха към тях.

– О, Линкс, ти се справяш отлично! Все още изглеждаш ужасно, но аз знам, че с всеки изминал ден ставаш все по-силен.

Брат ѝ сякаш не я слушаше. Погледът му бе отправен към вратата.

Очакваше Джейн. Когато тя най-после се появи, огряна от слънчевите лъчи, той прошепна с благоговение:

– Не е ли красива?

Джори многозначително повдигна вежди.

– Мили Боже, ти си влюбен!

– Да не си посмяла да й кажеш! – засмя се брат й.

Джори извъртя очи към Елизабет.

– О, кълна се, че устните ми са запечатани!

– И по-добре да си останат така, защото и аз знам твоите тайни – за-кани й се Линкс.

Джейн приближи и той протегна ръка към нея. Тя плъзна своята в неговата. Той мигновено я привлече към себе си и си открадна една целувка.

– Уханието ти е толкова силно, че ме замайва.

Сестра му се изсмя тихо и се наведе.

– Не се тревожи, Линкс, и след милион години никой няма да узнае тайната ти.

– Тайна? – невинно попита Джейн.

– О, нима не ти казах? Линкс е дал обет за целомъдрие. Като покаяние за греховете си.

Джейн се засмя и върна целувката.

– Аз знам най-добре – прошепна му тя.

– Като говорим за грешници, един се носи насам! извика Джори, съзряла Робърт Брус, който препускаше, сякаш го гонеха хиляди дяволи. Марджори вдигна полите на роклята си и забърза към стълбите, последвана от Елизабет де Бърг.

– Моля ви – извика Джейн след тях, – ще ми позволите ли аз да го посрещна първа?

Зелените очи на Джори я изгледаха с любов.

– Разбира се – великодушно отвърна тя. – Чакаме тук.

* * *

Джейн среща Робърт Брус тъкмо като влизаше в голямата зала. Той разтвори силните си ръце и тя потъна в прегръдката му.

– Не можах да дойда по-рано, момичето ми. Сърцето ми се късаше заради теб. Мислех, че Линкс вече е пресякъл онази линия, от която няма връщане. Не вярвах, че ще оцелее. Как успя да го спасиш?

– Почти бе пресякъл онази линия, но аз имам дарбата да лекувам. Робърт, той още не е здрав. Слаб е като скелет и е много изтощен. Не

позволява другите да видят болката му, но понякога нощем страданията му са непоносими.

– Разбирам. А ти как издържаш, красавице?

Трапчинките на лицето ѝ се появиха за миг.

– Сега съм лейди де Уорън. Клетвата за вярност на моя съпруг ми даде сила, която не съм познавала досега.

– Тя винаги е била в теб, Джейн.

– Робърт, кой е този рицар, чиито ляв клепах е полупритворен?

Брус я изгледа предпазливо.

– Той е злият гений... Неговият смъртен враг.

– За Бога, кажи кой е!

– Фиц-Уорън, незаконен син на Джон де Уорън.

Джейн притисна ръка до гърдите си.

– О, небеса! Помогнете ни!

– Да не би да искаш да ми кажеш, че Фиц-Уорън е отговорен за нещастieto на Линкс?

– Да, но Линкс не знае. Джори и Джон знаят. Те не са го обсъждали с мен, но когато се спомена за полупритворения клепах и двамата се спогледаха. Тогава разбрах, че знаят кой е.

Джейн сложи ръце върху гърдите на Робърт.

– Ако Линкс научи, ще тръгне да го търси, за да си отмъсти, а още няма достатъчно сили. Дори се страхувам, че повече няма да може да участва в битки.

Брус постави пръсти под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ, докато погледите им се срещнаха.

– Това ли е желанието ти?

– О, не. Искам напълно да се възстанови и отново да стане предишният железен мъж. Всичко друго ще бъде неприемливо за него.

– Джейн, чуй ме. Може би в този момент тялото на Линкс е слабо, но умът му си е на мястото. Повярвай ми, той е достатъчно силен, за да узнае истината.

Когато двамата мъже се прегърнаха на терасата, трите дами с мъка удържаха сълзите си.

– По дяволите, аз дойдох да утешавам вдовица, а ти още шаваш – пошегува се Робърт.

– Готов съм да се бия с теб за нея – ухили се Линкс.

– Кучи син! Вече едва ли някога ще се биеш.

– Хич не се и надявай!

– Нека да ги оставим насаме – намеси се Джейн. – Тези двамата са

настръхнали като бойни петли.

Трите дами влязоха вътре.

– Робърт се държи така, сякаш на Линкс нищо му няма! – възмути се Джори.

– Първата ми мисъл бе да предпазя Линкс от острия език на Робърт, но като че ли думите му действат ободряващо. Дълбоко в сърцето си съм убедена, че Брус никога няма да нарани Линкс.

Робърт се настани между два зъбеца на крепостната стена.

– Вземането за заложници на семейството на Уилям Дъглас ни помогна да спечелим битката при Ървайн. През цялото време ли си знаел, че това ще накара Дъглас да се присъедини към нас?

– Надявах се. Току-що се връщам от Единбург. Губернаторът ме посочи за командир на гарнизона в Ланарк. Не иска повече неприятности в тази част на Шотландия.

– Колко дълго ще трае затишието?

– Предполагам, няколко месеца.

– Добре. Надявам се през лятото да се възстановя напълно и да върна силата си.

– Джон де Уорън изпрати Фиц-Уорън и кавалерията му на север, за да помогнат на Комин. Носят се слухове, че между двамата е имало бурна разправа и губернаторът е заплашил, че ще го разжалва и ще му отнеме всички имения. Но това му е малко. Получих известие от брат ми Едуард. Той е в Карлайл. Съдията Ормсби е избягал там. Очевидно Фиц-Уорън е изпратил един от офицерите си да го предупреди за предстоящото нападение на Уолас.

– Юда! Копелето е отмъкнало част от нечестно спечеленото злато на Ормсби. Явно е и в таен съюз с Уолас, след като е знаел, че Скун ще бъде нападнат!

– Точно така. Губернаторът е решил да се отърве от негодника и го е изпратил на север, право в лагера на Уолас.

– Все още ли подозираш, че Комин и Уолас са в съюз?

– Как ли не! Знам го със сигурност.

Линкс присви очи.

– Ти, Комин и Едуард Плантагенет приличате на три кучета, които се бият за кокала.

– Когато Шотландия страда, и аз страдам. Това е единствената причина да проявявам търпение. – Изгледа проникателно приятеля си. – Но аз май те изтощих с приказките си. Приличаш на жив труп. Хайде да влизаме. – Робърт му помогна да легне в леглото. Джейн бе в стаята,

готова да се погрижи за мъжа си. – Какво, по дяволите, намираш у този мъж? Та той на нищо не прилича! – прикри с груба шега тревогата си Брус.

Джейн се усмихна и безгрижно отвърна:

– Е, може и да не е голям хубавец, но прави красиви деца.

* * *

През нощта, когато всички в Дъмфрис се оттеглиха по стайте си, Джейн свали превръзката на Линкс. Кожата около раната още бе зачервена.

– Ще я оставя открита. Знам, че не оздравяваш толкова бързо, колкото ти се иска, но това е, защото тялото ти е физически изтощено и отпаднало. Обърни се към мен, но го направи много внимателно.

Отметна косата от врата му и започна да разтрива тила му. След това с леки като перце докосвания мина по цялата дължина на гърба.

– Линкс, през целия ден се борих със съвестта си дали да ти кажа нещо. Ти още не си достатъчно укрепнал физически, но Робърт ми напомни, че разумът ти е наред. Така че въпреки желанието ми да те пазя от всичко и всички, смятам да споделя с теб това, което знам, защото се страхувам, че иначе никога повече няма да ми вярваш.

– Скъпа, накарах те доста да се измъчиш, докато извоюваш доверието ми. – Протегна ръка и хвана нейната.

– Ако се отнася за Фиц-Уорън, аз вече знам.

Джейн усети как устата ѝ пресъхна. Страхуваше се, че сега ще чуе нещо лошо.

– Как разбра?

– Разпитах Томас и Тафи.

– О, Линкс, моля те, обещавай ми, че няма...

Той допря мазолестите си пръсти до устните ѝ.

– Шшт, любов моя. Единственото, което възнамерявам да правя през това лято, е да възстановя силата си. И ще започна от тази нощ. Колкото и да жадувам за докосванията ти, това е последният път, когато ти позволявам да отнемаш болката ми. Искам да чувствам болка. Нужно ми е да се боря с нея. Това ще ме направи по-силен.

– Но, Линкс...

– Не, Джейн. – Привлече я към себе си. – Ако искаш да галиш нещо, ето ти това – дяволито рече той и придърпа ръката ѝ към слабините си. Затвори очи. – Господи, караш ме да треперя.

– Не искам да те правя по-слаб...

– Това ме кара да се чувствам силен и много повече мъж, отколкото всичко друго, което би направила за мен – увери я съпругът ѝ.

Джейн смъкна ношницата си и се плъзна до него, радостна, че вече е достатъчно силен, за да се възбуди.

– Проклет да бъде, ако оставя Брус да ме изпревари, защото не се съмнявам, че в този миг се сношава.

– Линкс! – укорително възкликна Джейн. – Те се любят.

Линкс се замисли, после поклати глава.

– Не, първо ще се сношат, а после ще се любят.

Джейн плъзна език по устните му и го целуна.

– Ти си лош.

– Ммм, след няколко дни, когато стана по-силен, възнамерявам да ти покажа разликата. Първо ще бъде много лош, а после много добър!

* * *

Линкс де Уорън неотклонно преследваше целта си. През остатъка на юни и през целия юли той се съсредоточи върху възстановяване на издръжливостта и укрепване на мускулите. Започна с физически труд. Помагаше на Кийт Лесли в конюшните, отначало като хранеше и почистваше конете, а след това започна да изхвърля и оборския тор. Излезе на поляната и окоси тревата, после напласти на купи сеното. Прекара две седмици в ковачницата, поправяйки стари оръжия. Опита всичко – от закаляване на меч до изработването на подкова.

Господарят на Дъмфрис се научи как да вари бира и помогна да напълнят, запечатат и подредят бъчонките. В мелницата отмени изцяло мелничаря – сам пълнеше чувалите с брашно. Постепенно здравето му се подобри и част от силата му се възвърна. Бавно започна да наддава и на тегло, което физическата работа превръщаше в мускули.

Линкс не можеше да издържа дълго без Джейн. По средата на сутринта или на следобед той спираше каквато и работа да е захванал, за да я потърси и прекара поне час с нея. Ако се забавеше, Джейн сама тръгваше по следите му из полето, в ковачницата или в конюшните.

За всички в Дъмфрис бе ясно, че господарят и господарката са много влюбени един в друг и тази любов се разгаря с всеки изминал ден. Завинаги изчезна намръщеният воин със строго стиснати устни, който изглеждаше по-стар за годините си. През тези светли слънчеви дни той не спираше да се смее и дори оръженосците му започнаха да осъзнават, че господарят им всъщност е млад мъж, едва прехвърлил тридесетте.

Джейн го очароваше. Образът ѝ винаги бе пред очите му, денем и

нощем дори когато се разделяха за кратко, не спираше да го преследва. Жаждата му за нея бе неутолима. Когато я зърнеше в другия край на стаята, не можеше да се стърпи да не я приближи. Когато приближеше, изгаряше от желание да я докосне. Гласът ѝ го омагьосваше, а сребристият ѝ смях го караше да забрави за всичко друго на света.

Линкс бе като обсебен – непрекъснато искаше да я гледа, да я докосва, да я вкусува. За пръв път в живота си бе влюбен и му се искаше целия свят да го узнае. Някога съдържаният и хладен рицар сега крадеше целувки като юноша, дразнеше, гъделичкаше я и я носеше на ръце само заради удоволствието да я усеща близо до себе си. Не можеше да се съдържи да не погали с ръка стегнатото ѝ задниче или да я приклеши в обора за дълга целувка и страстна прегръдка. Ухажването му бе пламенно. Той се наслаждаваше на всеки изживян миг.

Чак в края на юли започна да тренира бойните си умения с рицарите и уелските стрелци. Когато веднъж успя да изтегли близо двуметров лък и да пусне стрелата със смъртоносна точност, Линкс изпита огромно задоволство, че усилията му не са отишли напразно. Дватама с Джейн яздеха заедно, понякога излизаха на дълги разходки по каменистия морски бряг, където тя събираше обли камъни за талисманите си, но по-често препускаха из безбрежните зелени долини. Джейн го водеше и край горския вир. Плуваха в бистрите води, а после се любеха сред високата уханна трева.

Всяка вечер прекарваха час-два с Линкълн Робърт, преди да го сложат да си легне. Изкъпваха малкия си син, нахранваха го и играеха с него, потапяйки се изцяло в безкрайното щастие да бъдат любящи и грижовни родители. По-късно, в широкото легло, се отдаваха докрай на тайнствената и завладяваща магия, която откакто свят светува озарява любовниците.

– Обичам те, Джейн. Важно е, че мога да ти го кажа, а още по-важно е, че го чуваш да го казвам. Знай, че думите излизат от сърцето ми. – Всяка нощ, след като се отпуснеха заситени и щастливи в прегръдките си, той я питаше: – Джейн, ще ме обичаш ли винаги както сега?

– Мога и ще го направя!

Глава 32

Един следобед в края на юли, Линкс убеди Джейн да свали долната си риза. Тогава тя сладко му призна, че никога досега не е плувала гола, но младата жена се наслаждаваше на очарователното му ухажване и затова с радост задоволяваше прищевките му. Преструвайки се, че с неохота отстъпва, Джейн му позволи да я съблече. После се гмурна във водата, а Линкс я последва и заплува със силни и уверени движения. Настигна я бързо и я сграбчи в прегръдките си.

– Спомняш ли за риса, с който се спрятелих? Винаги съм мечтала да плуваме заедно в този вир.

– Имаш повече смелост, отколкото здрав разум. Сега ще видиш колко е опасно да се плува с един рис. – И за да го докаже, я потопа във водата.

Когато изплува, Джейн се усмихваше.

– Много добре знам колко опасен може да бъде един рис, но се надявах да го опитомя.

Линкс отметна глава и се засмя.

– Какво, по дяволите, ще правиш с един опитомен рис?

– Нищо. Аз те харесвам такъв какъвто си и не искам никога да се променяш.

Линкс я привлече в прегръдките си и целуна мокрите ѝ клепахи. После притисна главата ѝ до сърцето си и я извади от водата.

– Не ме вдигай! Тежка съм.

– Упражнението ще ми се отрази добре.

– Знам какво упражнение имаш предвид и не ми се вярва, че ще укрепне много мускулите ти.

– Разбира се, че ги укрепва. Пипни!

Линкс я положи върху тревата и тя се сгуши до него.

– Железен мъж!

Излегна се и я притегли върху себе си.

– Нека слънчевите лъчи си поиграят по кожата ти. Така ще станеш топла за мен.

Джейн отърка лице в светлокафявите косъмчета на гърдите му и дълбоко вдъхна аромата му.

– Ммм, обичам мириса на напечена от слънцето кожа...

– Когато лежах болен, твоето ухание бе толкова чисто и свежо, че

никога не можех да му се наситя, Джейн. – Поглади с върха на езика си шията ѝ, а после гърдите. Върхчетата им щръкнаха предизвикателно. – Обичам да те вкусвам. Лейди Джейн, ти си станала ненаситна!

– Лейди Джейн Предизвикателство, ако обичате, милорд.

– Да не би да искаш да кажеш лейди Пищни Гърди?

– Ти си истински дявол, Линкс де Уорън. Изтръпвам като си помисля какво ще стане, когато напълно възвърнеш предишната си сила.

– Обещавам ти, че наистина ще те накарам да тръпнеш! – Линкс я изтръколи под себе си и изпълни заканата си. Толкова горещо я желаше след принудителното си въздържание, че сякаш никога нямаше да ѝ се насити. Люби я буйно. Много скоро и двамата се разтърсиха от освобождаващите тръпки на екстаза. Линкс бе изумен от отклика ѝ. Джейн прошепна името му и отмаляло прокара пръсти по устните му.

Докосването ѝ го възбуди отново. Обърна я по лице върху уханната трева. Изви огромното си тяло върху нейното и обхвана с шепи пищните ѝ гърди. Джейн изви гръб, надигна дупето си и той се плъзна в нея отзад. Влажните и гладки тласъци на твърдия му член я накараха да закрепещи от удоволствие. Ниското му ръмжене се присъедини към нейните викове и любовните им стенания огласиха гората, докато и двамата не се отпуснаха в изнемощели конвулсии.

Тогава се оставиха на топлите лъчи на слънцето. Лекият бриз галеше потните им тела. Линкс се размърда пръв и прошепна:

– Иска ми се нашето лято никога да не свършва. Никога не съм знаел, че любовта е толкова всепоглъщаща.

Джейн повдигна устни към неговите.

– Любовта ли?

– Да, признавам, че се влюбих и с всеки изминал ден се влюбвам все повече. Надявам се това да продължи вечно.

* * *

Когато голямата зала се изпълни за вечеря, Монтгомъри приближи и хвърли извинителен поглед към лейди Джейн.

– Милорд, видях голям брой конници да приближават от юг и излязох да разузная. Съдията Ормсби е. Каза, че бил повикан от губернатора.

– Дебела свиня! Джон навярно му е заповядал да се яви в Единбург, за да отговори на обвиненията, повдигнати срещу него. – Линкс слезе от платформата и отиде при Джок. – Пригответи се за нежелани гости. Ормсби е такъв страхливец, че сигурно пътува с многобройна охрана.

Настани ги колкото можеш по-удобно. Нашите хора ще трябва временно да се посвятят.

– Пътува с няколко волски каруци и множество пехотинци – обади се Монтгомъри.

– Велики Боже! Джон сигурно отново е в беда и нарочно не ми е казал нищо. Джок, когато пристигнат, разположи каруците във вътрешния двор. – Отново се обърна към Монтгомъри. – Пехотинците да опнат палатките си на южната поляна. Но първо искам да изпратиш съобщение на Робърт Брус. – Върна се при Джейн и Марджори. – Ще трябва да кажете в кухнята да приготвят планини от храна; Ормсби мисли за тлъстия си корем почти толкова често, колкото и за дебелията си кесия.

Джейн скочи.

– Ще отида да приготвя банята.

Съпругът ѝ я хвана за ръката и я накара да седне на мястото си.

– Няма ти да къпеш тлъстата свиня.

Джори избухна в смях.

– О, моля те, позволи ми аз да го изкъпя. Умирам да видя как изглежда без дрехи!

– Джори, имаш много извратено чувство за хумор!

* * *

Когато Ормсби бе посрещнат от Линкс де Уорън, не успя да скрие изненадата си.

– Според слуховете ти си паднал на бойното поле край Ървайн!

– Паднах, но много бързо се възстанових.

– Дължа огромна благодарност на семейство де Уорън. Ако губернаторът не бе изпратил Фиц-Уорън да ме предупреди за предстоящото нападение над Скун, сигурно вече щях да съм мъртъв.

– Не забравяй да изразиш благодарността си пред губернатора, Уилям – сухо отвърна Линкс. – Управителят ми Джок Лесли ще те заведе в стаите ти, а след като се изкъпеш и освежиш, вечерята ще те чака в голямата зала на Дъмфрис.

Ормсби и съпровождащите го рицари тъкмо заеха местата си на трапезата, когато се появи Робърт Брус. Съдията се наежи.

– И ти ли си призован от губернатора?

– Не, още не съм, ала той знае, че хората ми са разпръснати наоколо, за да пазят мира в тази част на Шотландия.

– Губернаторът е посочил Брус за командир на гарнизона в Ланарк – обясни Линкс.

– Скоро очаквам да има неприятности на север – заявя Брус.

– Защо? – подозрително присви очи Ормси.

– Използвай мозъка, който Бог ти е дал, човече. Когато Андрю Мъри вдигна бунтовете в планините, кралят изпрати Комин да го спре. Същият Комин, който е много по-голяма заплаха за него от Мъри. В момента двамата са съюзници и неизбежно ще се присъединят към Уолас.

– Уолас е чудовище! Той се опита да ме залови в Скун. Би дал всичко, за да пипне мен или губернатора. Тогава ще опита да се договори с краля.

Стомахът на Линкс се сви от страх за Джон.

– Всички шотландци, които изгубиха вождовете си при Ървайн ще се присъединят към Уолас. Идвам с теб!

– Губернаторът разполага с достатъчно войска. Повикани са Кресингам от Берик и Пърси от Роксбъро.

– Ти още не си готов да се биеш – отсече Брус.

– Истина е, че все още не съм възвърнал напълно предишната си сила, но ще се справя, а хората ми са опитни воители. – Линкс посочи Томас, Тафи и Монтгомъри и започна да дава заповедите си.

* * *

Когато Линкс каза на Джейн, че ще поведе хората си към Единбург, тя бе ужасена, но го обичаше твърде много, за да изтъкне слабостта му. Съпругът ѝ бе работил толкова упорито, за да възвърне силата си и да укрепил мускулите си. Наистина бе постигнал огромен напредък. Ала все още не бе онзи непобедим и железен воин, какъвто беше преди.

Тъй като Джейн не възрази, Линкс разбра, че тя не иска да нарани гордостта му.

– Не се тревожи за мен, любов моя. Няма сила на тази земя, която да ми попречи да се върна при теб. Ти си ме омагьосала.

Джейн се изви към него. Мелодията на прелъстителната ѝ песен нахлу в душата му, казвайки му какво да прави, и той се подчини; нямаше друг избор.

Отметна червенозлатистите къдрици от челото ѝ и погали тънките ѝ извити вежди и високите скули. Всичко у нея го очароваше и привличаше. Притегли я в обятията си и я обсипа с целувки.

* * *

– Аз ще поведе армията към Стърлинг, а ти се връщаш в Дъмфрис.

Това е заповед – решително заяви Джон де Уорън на племенника си.

– Да не би да искаш да кажеш, че не мога да водя хората си? – гневно попита Линкс, а очите му блеснаха предизвикателно.

– Точно това казвам! Преглътни огромната си гордост и се върни у дома!

– Да не би да смяташ, че ти си по-добър от мен? Та ти си над шестдесетте, за Бога!

– Напоследък не участвам пряко в битките, само давам заповеди. Нарещам ти да се отправиш към Дъмфрис. – Джон видя как Линкс упорито стисна челюсти. – Момчето ми, много е вероятно изобщо да няма никакви битка. Ще им предложи приемливи условия и ще ги убедя да се предадат. Разполагам с четиридесетхилядна войска. Най-голямата услуга, която можеш да ми направиш, е напълно да се възстановиш. Може би много скоро ще се нуждая от теб.

Накрая Линкс се предаде, макар и неохотно. Не искаше да става излишно бреме за хората си. Пред погледа му изплува нежното лице на Джейн и той си помисли какво облекчение ще изпита тя, когато го види да се завръща. Преди да напусне Единбург, отиде в един златарски магазин, за да ѝ купи пръстен. Избра широка халка, украсена с келтска плетеница, символизираща безкрайната любов.

Когато вечерта се озова сам в леглото, младият мъж осъзна, че повече не можеше да спи спокойно, без Джейн да лежи до него. Въртя се с часове, докато внезапно не му хрумна една чудесна идея. Когато се върне, ще я заведе в параклиса и отново ще се оженят. Този път сам щеше да произнесе брачните си клетви. Чак след като взе това решение, се успокои и потъна в сън, изпълнен с прекрасни видения.

* * *

В Дъмфрис го очакваше кошмар. В мига, в който влезе в конюшната и видя лицето на Кийт Лесли, разбра, че има лоши новини.

– Светата Дева в своята милост сигурно ви е накарала да се върнете, милорд.

– Какво има? – остро запита Линкс.

– Елате с мен при баща ми. Той има съобщение за вас.

Линкс го последва в замъка, изпълнен с нетърпение и ядосан, че момъкът не иска да му каже нищо повече. Когато влезе в голямата зала, първия човек, когото срещна, бе Джори.

– Слава на Бога! Тъкмо тръгнах за Единбург, за да те намеря. Брус се върна в Ланарк и аз не знам какво да правя.

– Ще ми каже ли някой какво става? – избухна Линкс. Вдигна глава и видя Грейс Мъри, застанала на стълбите със сина му на ръце. По страните ѝ се стичаха сълзи. – Велики Боже, става дума за Джейн! – извика той. – Къде е тя?

– Не знаем! – безпомощно изплака Джори.

Появи се Джок с пергамент в ръка. Линкс и оръженосците му веднага го последваха в малката стая до залата. Марджори и Кийт също се присъединиха към тях. Линкс взе пергаментата.

„Предай Джон де Уорън на Уилям Уолас и съпругата ти ще бъде върната невредима.“

– Господи! – промърмори Линкс и прокара ръка през косата си. Кръвта се отдръпна от лицето му. – Сложете охрана при сина ми! – нареди той на Томас. – Кой донесе това съобщение?

Джок уплашено поклати глава.

– Сигурно са овчарите...

Линкс стовари юмрук върху масата.

– Трябваше да ги обеса! Монтгомъри! Намери Бен и Сим Лесли... Искам незабавно да бъдат задържани!

– Аз ги затворих в тъмницата на замъка, милорд кратко рече Джок.

– Доведи ги. Марджори, по-добре ни остави.

Сестра му отвори уста, за да възрази, но размисли.

Беше ясно, че ако Линкс не получи задоволителни отговори, е способен да извърши жестокост.

Когато двамата братя Лесли влязоха в стаята, де Уорън ги изгледа със студените си зелени очи, откачи ръкавицата с метални нишки, която висеше на колана му и я остави на масата пред тях.

– Имате да ми казвате нещо.

Братята заговориха в един глас, смутиха се и накрая Бен рече:

– По-добре да започнем отначало.

– Да, май е по-добре – наблегна Линкс.

– Когато бяхме в планините през есента, ние чухме Уилям Уолас. Той говореше за свободата на Шотландия и ни накара да се засраим, че служим на английски господар. Изтъкна ни, че живеем в робство и въпреки че към нас не се отнасят лошо, на други места англичаните са жестоки потисници.

После продължи Сим:

– Много се присъединиха към бунта на Уолас. Ние не го сторихме, но им симпатизирахме и им позволихме да вземат няколко овце, за да не гладуват. По-късно, когато от ковачницата изчезнаха оръжия, ние

знаехме кои ги е взел. Една група от овчари и бездомни мъже, към които се бяха отнесли лошо, помагаша на Уолас с каквото можеха. Под прикритието на нощта крадяха храна, оръжия и всичко, което можеше да се отнесе. Ние си затваряхме очите и не казахме на никого.

Лицето на Линкс бе студено и непроницаемо.

– А конвоят с продоволствия, който бе нападат на връщане от Карлайл?

– Кълна се, че не знаех за това – заяви Бен. – Сега вече разбирам, че не биваше да говорим толкова за Дъмфрис.

– Няма ли най-после да стигнете до Джейн, за Бога! Гласът на Сим пресекна от вълнение.

– Двама овчари потърсиха убежище от английския си господар. Кълнях се, че едва са избегнали въжето. Приютихме ги в моята къща. Жената на Бен беше болна и Джейн остана с нея. На следващата сутрин сестра ни бе изчезнала, а на предната врата на замъка бе забоден пергамент.

– Това ли е всичко, което знаете? Откъде са дошли тези овчари?

– От Тортуолд, милорд.

Линкс затвори очи, за да прогони мисълта за Фиц-Уорън, но застрашителният образ на братовчед му изплува съвсем ясно.

– Заклучете ги – кимна Линкс към Монтгомъри. – Косъм ако падне от главата на Джейн, ще съжалявате, че не съм ви обесил.

* * *

Линкс де Уорън, съпроводен от тридесет рицари, препусна към Тортуолд. Тъй като не ги пуснаха в замъка, те нахлуха със сила и обесиха пазача на портата.

В Тортуолд бяха останали само неколцина от хората на Фиц-Уорън, за да пазят съкровищата, откъснати от двореца в Скун. На Линкс не му бе много трудно да ги застави да проговорят. Те си признаха, че една червенокоса жена е била доведена в замъка от двама овчари, но преди два дни Фиц-Уорън я отвел някъде. Всички вкупом се кълнях, че нямат пръст в това отвлечане. Твърдяха, че са верни слуги на Джон де Уорън и няма да му причинят зло. Никакви мъчения не успяха да ги принудят да кажат къде е отишъл Фиц-Уорън.

Болките, които те изтърпяха, обаче не бяха нищо в сравнение с агониращото мъчение, което терзаше Линкс де Уорън. Фиц-Уорън бе дявол в човешки образ и Линкс не смееше да помисли какво можеше да причини на Джейн. Единствената му надежда бе, че тя имаше някаква

стойност за тях само ако е жива.

Де Уорън не желаше да остава под покрива на Фиц-Уорън, така че направиха лагер извън стените на замъка и запалиха огньовете, за да приготвят нещо за ядене. Конете се нуждаеха от почивка, преди рицарите да се спуснат след Уилям Уолас.

Линкс седеше, загледан в пламъците на огъня. Храната му изстиваше почти недокосната. Опитваше се да разреши загадката. Нямаше никаква представа къде се крие шотландския главатар. Местонахождението му се пазеше в строга тайна от обикновените хора. Де Уорън се нуждаеше от посредник, но не можеше да се сети за никого.

Оставаше му единствено да се присъедини към армията на Джон де Уорън и да се опита да разбере дали съгледвачите на губернатора са подучили къде се крие бунтовника. Линкс се изправи, за да заповяда на хората си да вдигнат лагера. Тогава му хрумна нещо. Винаги бе подозирал, че зад Уилям Уолас стои църквата на Шотландия. Бе готов да отреже дясната си ръка, че Робърт Уишарт, епископът на Глазгоу, няма да има затруднения да се свърже с въстаника.

Когато стигна пред двореца на епископа в Глазгоу, нареди на рицарите си да го чакат в двора и влезе, придружен само от оръженосците си. След като половин час прекара в приемната, Линкс дръпна един свещеник за расото.

– Кажете на Уишарт, че Линкс де Уорън иска аудиенция. Ако веднага не се появи, ще подпала двореца.

След няколко минути Робърт Уишарт влезе в стаята. Де Уорън знаеше, че един мъж, който има достатъчно смелост, за да се опълчи срещу Едуард Плантагенет, няма да се огъне пред заплахи. Без да казва нищо, той му подаде пергамента.

Уишарт го прочете.

– Значи вие сте наследникът на граф Съри?

– Да, а дамата, която Уолас държи като заложница, е моя съпруга.

– И искате църквата да се обърне с молба към Уолас, за да ви я върне, милорд?

Де Уорън стовари юмука си, обвит в желязна ръкавица, върху изящната маса, съсипвайки я завинаги.

– Искам църквата да престане с увъртанията!

– Аз съм положил тържествена клетва за вярност пред крал Едуард. Не мога да се свържа с Уолас – решително отсече Уишарт.

– Но не се съмнявам, че познавате някой, който ще може – саркастично заяви Линкс.

Епископът на Глазгоу вдигна ръце и примирено въздъхна.

– Елата утре вечер, след като се стъмни.

Докато си проправяше път към епископския дворец в Глазгоу, Линкс се чудеше на себе си как бе преживял последните двадесет и четири часа, без да пролее кръв. Самообладанието му бе на изчерпване, а стомахът му се бе свил на топка от страх за Джейн.

С ръка върху дръжката на кинжала, Линкс последва свещеника в дълго черно расо из лабиринта от коридори и влезе в малка полутъмна стая, осветена от няколко обредни свещи. Свещеникът изчезна и де Уорън втренчи немигащи очи в тъмнината. Една фигура пристъпи в светлия кръг и Линкс се намери лице в лице с Робърт Брус.

Глава 33

Злостно проклятие се отрони от устните на де Уорън.

– Проклет да си, Робърт! Ти си в съюз и с двете страни!

– Само заради Джейн бих рискувал.

– Заведи ме при Уолас. Ако този негодник й стори нещо, ще го убия!

– Аз ще се видя с Уолас и ще доведе Джейн. След като няма да замениш Джон де Уорън за нея, ще трябва да платя каквато цена поиска.

– Аз ще платя проклетата цена. Бъди сигурен, че ще е повече, отколкото може да си представи! Само ме заведи при него.

– Ти не се владееш. Ненужното насилие ще е единственият резултат, ако сам се опиташ да се разправиш с него.

– Идвам с теб – непреклонно заяви Линкс.

– Това само ще застраши живота на Джейн.

– Той вече е застрашен – Фиц-Уорън я е продал на Уолас!

– Тогава запази отмъщението си за него – отсече Робърт. – Линкс, знам, че умееш да водиш преговори, но не можеш да се справиш с този човек. – Брус знаеше, че само пари няма да бъдат достатъчни, и не искаше Линкс да се изправи лице в лице с евентуално предателство.

– Тогава ще бъде просто един от твоите хора. Ще стоя отзад с останалите; никой няма да ме познае. – Робърт Брус не изглеждаше убеден и Линкс побърза да добави: – Кълна се, че няма да се намесвам!

Приятелят му кратко се изсмя.

– Лъжец! При най-малкото предизвикателство ще опреш кинжала си до гърлото му!

– Тогава за него ще е по-добре да не ме предизвиква.

– Хубаво – съгласи се Робърт против волята си. – Облечи кожен жакет, сложи си ризница и шлем. Никакви цветове и гербове! Не можем да яздим под развятото знаме на Брус. Ще се срещнем след два часа на главния западен път.

– Не съм толкова доверчив. Ще остана с теб.

През следващите два часа с волски каруци тайно бяха превозени голямо количество сребърни кюлчета от крепостта на Брус в двореца на епископа. Уишарт подписа разписка за полученото сребро.

Брус и десетимата мъже, които го придружаваха, яздиха шест мили покрай брега на реката до Клайдбанк, където ги спряха и им наредиха

да кажат паролата. След като убедиха стражата на Уолас, че не са врагове, им позволиха да продължат за Дънбартън. Линкс бе изумен, тъй като Дънбартън Касъл се владееше от графа на Монтийт, който бе дал обет за вяност на крал Едуард.

Отново ги спряха и ги накараха да почакаат, докато съмне. При първите светлини на зората, един самотен ездач препусна в галоп през откритото поле и Брус, невъоръжен излезе насреща му.

– Очаквах те – рече Уолас.

– Дамата добре ли е?

– Ще получим ли Джон де Уорън?

– Това е невъзможно. Дори и да искаше, Линкс де Уорън не може да ти доведе губернатора на Шотландия. Пазят го прекалено добре.

– След като жена му е в ръцете ми, ще намери начин – решително отвърна главатарят на бунтовниците.

– Ако имаше как да залови губернатора, не смяташ ли, че Фиц-Уорън щеше да го направи, вместо да отвлича беззащитна жена?

– Защо си дошъл?

– Да обсъдим една разумна цена... след като се уверя, че дамата е невредима. – Брус не искаше Уолас да узнае, че Джейн му е особено скъпа.

– Каква цена?

– Пет хиляди паунда. – Това бяха много пари. Достатъчни, за да се купят оръжия за една малка армия.

– Дръж се сериозно, човече – презрително рече Уолас.

– Разполагам и с ценни сведения, но първо искам да видя дамата, за да се уверя, че е добре.

Бледите очи се впиха гневно в тъмните. Брус издържа и не отмести поглед. Реши, че една допълнителна заплаха няма да навреди.

– Ако нещо се случи на лейди Джейн де Уорън, ще трябва да се страхуваш не само от Едуард Плантагенет.

Уилям Уолас се извърна и посочи към замъка.

– Ще я доведат, за да я видиш, но после ще я приберат обратно.

Брус мълчаливо и напрегнато чакаше. Не след дълго един конник изведе някакво момиче, яхнало рунтаво пони. Пламтящата ѝ коса се развяваше от утринния бриз. Робърт испита искрена гордост, когато видя царствено вдигнатата ѝ глава. Очите ѝ бяха сухи, а раменете – изправени. Джейн не се изненада, че вижда него, а не съпруга си. После погледът ѝ се насочи към групата мъже отзад.

Веднага го зърна. Никой друг не седеше на коня си така, както

Линкс де Уорън. Заля я огромна вълна на облекчение, ала в същото време сърцето ѝ се сви от страх за любимия. Въпреки външното спокойствие, отвътре цялата трепереше. Копнееше той да бъде близо до нея, но едновременно с това ѝ се искаше Линкс да е в безопасност. Младата жена усещаше, че той страда от безпомощността си и едва се сдържа да не препусне към нея, за да я спаси. Ако не отместеше поглед от него, щеше да загуби самообладание.

Затова извърна глава към Робърт. Точно в този миг слънцето изгря и един лъч се отрази върху блестящия му шлем. Джейн внезапно се почувства някак странно замаяна, примигна и видя, че Робърт Брус има златна корона на главата си. Изведнъж осъзна, че има видение. Продължи да се взира и видя, че той не само е с корона, но и е облечен във великолепна мантия. Робърт Брус беше крал! А до него Джейн видя млада жена, също е корона на главата – очевидно кралицата. Вдигна ръка, за да пропъди странното замаяване. Следващото нещо, което си спомняше, бе как стражата я води обратно към Дънбартън Касъл.

Когато Линкс де Уорън съгледа малката гордо изправена фигура върху рунтавото пони, едва не се свлече от коня си от облекчение. Искаше да ѝ даде някакъв знак, но с огромно усилие на волята се сдържа. Капки пот избиха по челото му. Взираше се в любимата жена, а безпомощността му го задушаваше. Когато видя, че вдига ръка към главата си, сякаш ѝ става лошо, той се напрегна, готов да препусне към нея. После видя, че я връщат обратно в замъка и сърцето му натежа като олово – значи сделката още не бе сключена.

Уилям Уолас изчака, докато портите на замъка се хлопнаха зад заложницата, и чак тогава се обърна към Брус.

– С какви сведения разполагаш?

– За Джон де Уорън. Ще ти позволят да го заловиш, ако си достатъчно умен – предизвикателно подхвърли Робърт. – Договаряме ли се?

– Може би – кимна Уолас.

Робърт Брус знаеше, че всичко е заложено на карта, но нямаше друг изход, освен да рискува.

– Губернаторът е на път за Стърлинг. Разполага с четири десетхилядна армия. – Брус видя как Уолас вдигна рошавата си глава и бледите му очи се разшириха от изненада. – Ако пристигнеш там първи, ще можеш да заемеш по-удобна позиция. Няма да ти е трудно да нападнеш и заловиш конвой с продоволствията на Пърси, той ще се присъедини към Кресингам при Роксбъро. Това е всичко, което мога да прибавя към петте хиляди паунда.

– Направи ги десет хиляди и ще получиш заложницата... когато парите бъдат доставени.

– Вече са доставени. – Брус му показва разписката, подписана от епископ Уишарт. Беше за десет хиляди паунда.

– Значи си предугадил желанието ми – намръщи се Уолас и още веднъж вдигна ръка.

Този път Робърт Брус видя, че Джейн излезе сама. Подаде разписката.

– Ще ти дам един безплатен съвет. Не се доверявай твърде много на Комин. Ти си идеалист, който иска да види народа си свободен. Комин притежава огромни владения... краят на феодалната система не е в негов интерес.

Робърт Брус хвана юздата на понито на Джейн и двамата бавно поеха през полето, към мястото, където ги очакваха другите.

– Благодаря ви, милорд!

– Недей да благодариш на мен. Твоят съпруг е този, който ще плати откупа, но не издавай присъствието му, докато не се върнем в Глазгоу. Ако узнаят, че де Уорън е тук, ще се сдобият с друг заложник.

* * *

Рицарите на де Уорън, които чакаха в една странноприемница, известна като „Кралският зъбер“, посрещнаха с одобрителни възгласи десетината мъже в кожени жакети, които съпровождаха лейди Джейн. Тафи се спусна напред, за да ѝ помогне да слезе от седлото, и бе възнаграден с боязлива усмивка.

Линкс де Уорън не бе на себе си от радост, когато се отправи към любимата си съпруга. Сърцето му бе преизпълнено с любов и нежност, а огромната буца, заседнала на гърлото му, му пречеше да заговори. Целуна я по челото, после я привлече в обятията си и я притисна. Знаеше, че от този ден нататък ще я защитава с живота си и ще се грижи за нея с цялото си сърце и душа.

Линкс нареди на Тафи да я отведе на горния етаж, после прегърна Робърт и искрено му благодари.

– Незабавно ще ти върна парите.

Робърт се метна на коня и се ухили.

– Реших, че мога да си позволя да бъда щедър, след като ти ще плащаш. Сбогом... Засега. – Хората на Брус пришпориха конете си и изчезнаха сред облаци прах.

– Ела вътре – обърна се Линкс де Уорън към Монтгомъри. – Искам

да занесеш писмо до губернатора. Вероятно вече е преполовил пътя до Стърлинг. – Линкс изложи накратко върху пергамента това, което се бе случило.

„Фиц-Уорън отвлече съпругата ми Джейн и я продаде на Уилям Уолас, който ми предложи да я разменя за теб. Върнах си я невредима, като платих откуп, но най-настойтелно те моля да се пазиш от Фиц-Уорън. Той е заплаха за всеки де Уорън, а особено за теб. Уолас разполага с десетхилядна армия, разположена между Клайдбанк и Дънбартън, така че навярно е в съюз с Монтийт, както и с Мъри и Комин.“

Линкс задъвка края на пачето перо, докато се питаше дали Робърт Брус е дал някакви сведения относно плановете на губернатора. Накрая реши за всеки случай да добави едно предупреждение:

„Бъди нащрек, край Стърлинг може да попаднеш в капан!“

В една от стаите на странноприемницата „Кралският зъбер“ Джейн и Линкс споделяха обща баня. Дървената вана не бе достатъчно голяма дори само за Линкс, ала те не искаха да са разделени нито миг повече. Затова тя се бе настанила в скута му, облегната върху гърдите му.

– Раната боли ли те?

– Не, дори белегът е започнал да избледнява. – Линкс знаеше, че сега, когато вече е в безопасност, Джейн ще му разкаже какво се е случило.

– Пастирите от Тортуолд не ме изплашиха, въпреки че затъкнах устата ми с парцал. Виж, Фиц-Уорън е друго нещо. Познах го в мига, в който го видях. Искях да го убия, заради това, което ти бе сторил, но се страхувах. Той изобщо не ме докосна – бързо добави младата жена, но ми каза, че е убил Алисия и ще постъпи по същия начин и с мен, ако не им сътруднича. Така че, след като ме предаде в ръцете на Уолас, се почувствах в безопасност.

„Копелето е убило Алисия!“ Фиц-Уорън имаше да отговаря за много неща, ала Линкс не намекна за отмъщение, защото не искаше да разстройва Джейн.

– Благодаря на Бога, че Джон ми заповяда да се прибера у дома, иначе кой знае какво щеше да се случи, ако не се бях върнал в Дъмфрис.

– Не си обесил Сим и Бен, нали? – отпаднало попита Джейн.

– Да не би да се опитваш да ме придумаш да ги пощадя? – нежно я попразни Линкс.

Съпругата му се засмя с облекчение и се потопи във водата.

Линкс я целуна по рамото.

– Ти си най-съблазнителната жена на света – прошепна младият

мъж, очарован от прелестните ѝ гърди.

Тя невинно плъзна ръка надолу.

– Къде е сапунът?

– Това не е сапун, малка палавнице!

Двамата се насладиха на някои кратки еротични закачки, но Линкс скоро изтрезня, осъзнавайки колко дълбоки са чувствата му към тази жена. Чак сега, когато едва не я загуби, разбра какво означава тя за него. Изсуши я грижливо и я отнесе в леглото.

– Имам нещо за теб, любима.

– О, обичам изненадите – измърка Джейн, но когато Линкс надяна на пръста ѝ пръстена, тя заплака с тихи сълзи на щастие.

Той я притегли в обятията си.

– Шшт, любима, не плачи. – Обхвана лицето ѝ и пресуши сълзите ѝ с целувки. – Ти си толкова красива, че отнемаш дъха ми. – Впи поглед в лицето ѝ и започна да я люби с искрящите си зелени очи. Джейн никога досега не се бе чувствала по-привлекателна и желана.

– Обичам те, Джейн. Ще се омъжиш ли отново за мен, за да мога този път сам да произнеса брачните клетви?

– Линкс, това е толкова романтично!

– Ти ме караш да се чувствам романтично. Наслаждавам се да бъда твой съпруг и любовник.

Тя му поднесе устните си.

Започна да я целува, неспособен да спре. Любовната игра събуди изпепеляващо желание. Ръцете му любеха тялото ѝ, милваха косите ѝ, гърба ѝ, гърдите, разтриваха плоския ѝ корем. После мазолестите му шепи обхванаха хълбоците ѝ.

– Знаеш ли колко красиво задниче имаш?

Джейн щастливо се засмя.

– Нямах представа, че забелязваш подобни неща.

– Мили Боже, забелязвам всичко, което се отнася до теб!

Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му.

– Разкажи ми!

– Ресниците ти са опръскани със златен пращец. – Целуна клепачите ѝ. – Понякога, когато ми се усмихваш, на бузите ти се появяват трапчинки, които карат сърцето ми да се преобръща от любов. – Обхвана едната ѝ гърда и прокара палец по розовото връхче на зърното ѝ. – Когато усещаш погледа ми върху гърдите си, зърната ти шръкват и се втвърдяват като рубини.

Джейн ахна от удоволствие, усетила как гърдите ѝ набъбват от

докосването му.

– А слабините ти – продължи той и ръката му се плъзна надолу, – са покрити с червенозлатисти къдриви косъмчета, които могат да изкушат и самия дявол. – Зарови пръсти в тях и Джейн подивя от желание.

Двамата не са разделиха дори когато отмахяха от наслада. Лежеха с преплетени тела, а Линкс продължаваше да я обсипва с нежни целувки. Този път я люби бавно и нежно, показвайки ѝ с всяка ласка колко е ценна за него, колко безмерно обожава всяко кътче на тялото ѝ. Това бе най-щастливият момент в живота ѝ. Джейн вече бе сигурна, че Линкс ще я обича завинаги.

По-късно, когато лежеше задоволена в прегръдките на съпруга си, Джейн му разказа за видението.

– Винаги съм предчувствала, че един ден Робърт Брус ще стане крал, но сега съм сигурна.

– Аз няма да се противопоставям на претенциите му за трона на Шотландия, ала ще му е нужна голяма помощ.

– Единственото, което не разбирам от моето видение, е дамата до него. Това не бе Джори, а младата Елизабет де Бърг!

Линкс се засмя и я притисна до себе си.

– Ако Робърт успее да си осигури подкрепата на могъщия граф на Ълстър, много скоро короната на Шотландия ще украси челото му.

Дълго след като Линкс заспа, Джейн остана да лежи притихнала до него, въртейки брачния пръстен на пръста си и обмисляйки това, което ѝ бе казал.

* * *

Джон де Уорън и войската му бавно напредваха към Стърлинг, така че Монтгомъри достави писмото на Линкс, преди да пресекат Стената на Антонайн, която бе вратата към планинската част на Шотландия. Джон препрочете писмото три пъти. Чак тогава проумя дълбините на покварата, в които бе затънал Фиц-Уорън. Незабавно написа заповед за задържането му, проклинайки себе си, че бе изпратил този негодник право в ръцете на Уолас. Винаги бе знаел какво представлява, ала не искаше да си го признае.

После се замисли над предупреждението на Линкс, че бунтовника разполага с десетхилядна армия, разположена на лагер край Клайдбанк.

– Преди колко дни той е видял армията на Уолас? – попита Джон Монтгомъри.

– Преди два, милорд.

Джон изруга. Трябваше още доста време, та многохилядната войска да се придвижи до Стърлинг. Реката Форт минаваше през цялата област и земята бе влажна и хлъзгава. Един по-малък отряд, необременен от тежка кавалерия и каруци с продоволствия, щеше много по-бързо да стигне. В същото време Уолас можеше да се свърже с бунтовниците, предвождани от Мъри. Затова Джон де Уорън реши да ускори предвиждането на войската си.

Губернаторът преведе армията през река Форт до манастира Камбускенет и се разположи в земите му. Повече нямаше да се налага да пресичат реката, която защитаваше Стърлинг и древната му крепост, затова Джон изпрати напред съгледвачите да разузнаят местоположението на врага.

Както се опасяваше, Уолас бе пристигнал преди него и лагерът му се намирал в подножието на Очилс – високи хълмове на север от река Форт. Джон де Уорън се славеше като човек, който умее да преговаря, и се надяваше да убеди шотландците да се откажат от неравната битка с добре въоръжената и многобройна английска армия. Знаеше, че те са смел народ, но не бяха обучени и добре въоръжени воини.

Губернаторът изпрати пратеници за преговори с Уолас, ала краткият и ясен отговор, който получи, гласеше: „Ние не сме дошли да сключваме мир, а да се бием за свободата на страната си!“ Джон обаче бе търпелив мъж и реши да опита отново. Но ковчежникът Кресингам му се противопостави. Той настояваше да се даде урок на бунтовниците.

Де Уорън изтъкна, че е невъзможно точно да се определи броят на вражеските войници, скрити сред гъсталациите в подножието на хълмовете. Освен това, за да стигне до тях, армията трябваше да мине по тесния мост край Стърлинг. Така щяха да изгубят цял ден. А и не можеше да се пренебрегне предупреждението на Линкс: „Бъди нащрек, край Стърлинг може да попаднеш в капан!“

Губернаторът се питаше защо мостът все още е невредим. Уолас бе пристигнал пръв и би трябвало да го е разрушил. Да не би точно мостът да е примамката? Когато де Уорън предложи да изпратят съгледвачи да проверят дали има и друг начин да се мине през реката, Кресингам го обвини в страхливост.

– Няма никакъв смисъл, милорд, да се протакат нещата и напразно да се харчат парите на краля. Нека да нападнем и да изпълним дълга си.

Самонадеяното му поведение раздели англичаните. Пренебрегвайки заповедите на Джон де Уорън, Кресингам нареди на хората си да минат по моста Стърлинг. Кавалеристите бяха последвани от пехотата и

уелските стрелци. Нямаше и следа от шотландци и преди обед почти половината от войската бе пресякла реката.

Внезапно див боен вик разцепи въздуха и бунтовниците на Уолас и планинците на Мъри се хвърлиха в бой. Размахваха копия и секири и се биеха боси, за да се хлъзгат по влажната земя.

От другия бряг на реката де Уорън безпомощно наблюдаваше зверското клане, тъй като силите на Кресингам бяха отрязани. Самият той бе съборен от коня и стъпкан. Само за броени минути губернаторът стана свидетел как подивелите бунтовници избиват половината от армията му. Когато осъзна, че битката е изгубена, заповяда да се подпали мостът Стърлинг и останалата част от войската да се оттегли.

След тази невероятна победа обикновените хора на Шотландия изпаднаха в опиянение. Уилям Уолас бе посветен в рицарски сан и обявен за пазител на кралството. Войниците му нахлуха в земите край Стърлинг и Дъндий, превземайки всички замъци и градове по пътя си. Шотландските благородници обаче стояха настрана от него, тъй като бе заплаха за вековната им власт и привилегии.

Глава 34

Когато Едуард Плантагенет научи за поражението при Стърлинг и за смъртта на ковчезника си Хю де Кресингам, той незабавно се завърна от Франция.

Робърт Брус посети Дъмфрис, за да обмени информация. Знаеше, че Линкс де Уорън и чичо му са добре осведомени за плановете на краля и искаше да предаде ужасяващите новини, че хората на Уолас нападат графства, унищожават посеви и отвеждат стада.

– Едуард е потеглил към Единбург, за да се присъедини към губернатора. С него са голяма част от графовете – Бигод, Бохун и, разбира се, граф Ълстър – каза Линкс на Робърт.

– Докато тази огромна армия се предвижда от Единбург, няма да остане нищо, освен почернели полета и изгорени ферми. Бунтовниците на Уолас са прогонили хората на север, така че войниците на Едуард да бъдат откъснати от храна и всякаква помощ. Те се опитват дори да се предвиждат и из нашите територии и само нашата денонощна бдителност не им позволява да го сторят.

Линкс бе потресен.

– Ще излезем с теб през нощта, за да огледаме всичко, и аз незабавно ще осведомя губернатора. Присъединили ли са се и други благородници към Уолас?

Брус поклати глава.

– Поне не открито. Само Мъри, Монтийт и Комин са в съюз с него.

– Този път няма да оцелеят!

– Страната ни се разкъсва на две от англичани и шотландци – горчиво рече Брус. – Никога досега в историята ни не е имало толкова много предателства, измяна и лъжи, и то заради алчност и ненужна гордост! Резултатът ще бъде безсмисленото унищожение на Шотландия. Бих искал да не е така. Би трябвало да се обединим в името на една цел.

Дамите, които бяха дошли да поздравят Робърт Брус, хванаха последните му думи. Никога не го бяха чували да говори с такова огорчение и болка.

– Горкият Робърт! – с искрено съжаление изрече Джори. – Единственото ти желание е англичаните завинаги да се махнат от Шотландия, нали?

– Ако трябва да бъде честен, да. С изключение на присъстващите.

– Ами ирландците? – обади се Елизабет де Бърг. Брус разроши тъмните ѝ къдрици.

– Шотландците мразят само англичаните, не и ирландците. Може би защото във вените ни тече келтска кръв.

– Елизабет се вълнува, тъй като баща ѝ ще придружава краля – обясни Джори.

– Надявам се, че няма да е твърде зает, за да ме види – с копнеж промълви младото момиче.

– Можем да го покани да остане в Дъмфрис – предложи Джейн и погледна към Линкс. – И без това едва ли замъкът в Единбург ще може да приюти всички.

– Предполагам, че ще се наложи да поканя Едуард в Локмабън и Карлевърок, ако искам да не ги изгубя – сухо подметна Робърт.

– Джон с облекчение научи, че може да разчита на подкрепата ти.

– Той задържа ли Фиц-Уорън? – поинтересува се Робърт.

Линкс поклати глава.

– Двама от рицарите ми наблюдават Тортуолд, но копелето изглежда е изчезнало от лицето на земята.

– Нека да не говорим за него – намеси се Джейн. – Линкс вече е напълно възстановен. Само това има значение, поне що се отнася до мен.

– Струва ми се, че го храниш прекалено добре, Джейн. Станал е дебел.

– Но това са само мускули! – възмути се Линкс. – Опитай се да не бъдеш толкова завистлив, Робърт.

Джейн се усмихна и неустоимите ѝ трапчинки се появиха.

– Ще останете ли да пренощувате, милорд?

– Е, щом настоявате – намигна Брус. Горчивината напълно бе изчезнала от гласа му.

– Ела с мен в оръжейната. Искам да ти покажа късата броня, която майсторя. Вместо тежки железни халки, използвам плътно изтъкан вълнен плат с метални нишки. Невъзможно е да бъде пробита.

Когато мъжете излязоха, Елизабет и Джори се отправиха към стаята си, за да се нагласят в най-хубавите си рокли. Джейн последва Марджори в кулата и седна на леглото, докато тя оглеждаше многобройните си рокли.

– Не мога да понеса мисълта, че Линкс отново ще се сражава... Толкова ме е страх за него.

– Скъпа, никога не му позволявай да разбере, че се боиш. Остави го да си мисли, че е всемогъщ.

– Но аз го обичам толкова много! Защо мъжете непрекъснато се бият?

– Джейн, войните се водят, за да бъдат спечелени, а това не може да стане без кръв и жестокости.

– Джори, обичаш ли Робърт?

– Разбира се, че го обичам. Но един ден той ще поиска короната на Шотландия. Това ме плаши до смърт, обаче не бих си и помислила да го спра. Робърт вярва в съдбата си, така че и аз съм принудена да вярвам!

Джейн си припомни видението и нежно рече:

– Искаш ли да бъдеш негова кралица?

Джори разстла върху леглото роклята, която бе избрала, и седна до приятелката си.

– Знам, че това никога няма да се сбъдне. Шотландците никога не биха приели англичанка за своя кралица.

– И въпреки това искаш той да стане крал?

– Да! Бих направила всичко, за да му помогна да достигне целта си.

– Обичаш ли го достатъчно, за да пожертваш любовта си? – меко попита Джейн.

– Обичам го достатъчно...

– Знам, че неколцина от влиятелните шотландски графове са дали клетва за вяност пред Робърт Брус, но ако получи подкрепата на могъщия Едуард де Бърг, графа на Ълстър, той може да си извоюва трона.

– Права си, Джейн. О, няма ли да бъде чудесно? Само ако е възможно да бъде убеден графът на Ълстър да застане зад Робърт!

Джейн се поколеба за миг, после бързо заговори:

– Ако Робърт поиска ръката на Елизабет де Бърг с обещанието, че ще я направи своя кралица, това със сигурност ще убеди всемогъщия граф.

Очите на Джори се разшириха от изненада. После кръвта се отдръпна толкова бързо от лицето ѝ, че заприлича на восъчна статуя.

* * *

Тази вечер всички разговори в голямата зала се въртяха около предстоящата война.

– Едуард бил казал на губернатора, че първата най-важна работа е да се отстрани Уолас. Предлагал пари и земя на всеки благородник, който помогне за залавянето му.

– Кралят е майстор в разделянето и завладяването. Любимото му оръжие е подкупът – заяви Робърт. – Знам го, тъй като се е опитвал да

ме подкупи доста често.

За да ги отклони от приказките за войната, Джейн бе донесла в залата малкия Линкълн Робърт и в момента го хранеше с яйчен крем. Присъстващите искрено се удивляваха на апетита на малчугана.

– Той се нуждае от нещо по-съществено от яйчен крем – заяви баща му и му подаде коричка хляб. Линкълн Робърт я захапа лакомо и целият се посипа с трохи. Всички мъже наоколо избухнаха в смях.

Джейн забеляза, че по време на вечерята Джори е необичайно замислена. На светлината на свещите деликатното ѝ лице изглеждаше помръкнало, а под красивите ѝ очи тъмнееха кръгове. Сърцето на Джейн се сви от мъка. После погледът ѝ бе привлечен от съпруга ѝ, който по външен вид толкова много приличаше на сестра си. Но приликата свършваше до тук. Линкс излъчваше вътрешна сила, беше много здрав и изпълнен с енергия. И Джейн отново горещо благодари на Бога за чудодейното му изцеление.

Гледаше с изпълнени с любов очи как Линкс повдигна сина си на рамене и се затича към стълбите. Линкълн Робърт бе вкопчил малките си юмручета в светлокафявата грива на баща си и пищеше от удоволствие. Джори бе права – ще трябва да запази страховете за себе си и да се преструва, че Линкс е всемогъщ.

* * *

Часове по-късно Брус лежеше задоволен в леглото, а Джори се бе изтегнала върху великолепното му мускулесто тяло.

– Тази вечер си по-пламенна и от тигрица, любима. На какво се дължи тази ненаситност?

– Ще се отзовеш ли, ако те призоват да се биеш?

– Мисълта, че можеш да ме загубиш, ли те прави толкова страстна?

– Да – отвърна тя и лекичко го захапа по рамото.

– Нужен съм, за да обикалям с хората си Голуей, Анандейл и Ланарк. Иначе Уолас ще опустоши низините. Едва ли ще ме призоват.

– Но и двамата много добре знаем, че рано или късно ще трябва да се разделим.

Робърт постави пръсти под брадичката ѝ и повдигна главата, за да я накара да го погледне в лицето.

– Досега винаги си успявала да се наслаждаваш на настоящето и да не мислиш за бъдещето.

– Робърт, има начин да се ускорят твоите претенции за короната – убедено рече Джори. – Ако графът на Ълстър застане зад теб...

– Любима, де Бърг притежава половин Ирландия; та той всъщност е истински крал. Какво бих могъл да му предложа аз?

– Да направиш дъщеря му своя кралица – прошепна Джори. – Това е предложение, което много малко бащи биха отказали.

– Но Елизабет е още дете!

– Ако спреш да гледаш само мен, любов моя, ще забележиш, че Елизабет е на прага на женствеността и вече е лудо влюбена в теб.

– Достатъчно – отсече той и покри устните ѝ със своите.

– Обещай ми, че ще помислиш за това.

– Джори, сърце мое, ти ме познаваш достатъчно добре, за да си сигурна, че ще помисля.

* * *

В кулата от другата страна на замъка, Джейн, която бе изпила две чаши вино, за да повдигне духа си, бе във весело настроение и най-малкото нещо я караше да избухва в смях.

– Тази вечер си много радостна и закачлива, а аз очаквах порой от сълзи, че отново заминавам на война.

– О, аз изобщо не се страхувам за теб. – Тя го блъсна върху леглото и прокара ръце по голите му крака. – Имаш железни мускули и се обзалагам, че можеш да строшиш орех с бедрата си. Боже, само мисълта за това ме кара да тръпна от желание!

– Твърде дълго си била в компанията на Джори. Превърнала си се в повърхностно, егоистично малко дяволче, което мисли само за собственото си удоволствие.

Джейн приседна на пети и ококори очи.

– Грешиш, Линкс. Джори е способна да бъде напълно всеотдайна. Тя винаги е била толкова великодушна с мен. Аз я обожавам! – Една неканена сълза се търкулна по бузата ѝ.

– А аз обожавам теб – рече съпругът ѝ, осъзнал, че зад привидното ѝ веселие се крие страх. – Знам какво ще прогони тези глупави сълзи.

– Какво?

– Едно хубаво любене.

Джейн се закиска и виното се разплиска в чашата ѝ.

– Кое е толкова смешно?

– Припомних си първия път, когато бяхме заедно. Аз бях толкова невежа и стеснителна, а ти толкова учтив и скован!

– Обзалагам се, че не съм бил чак толкова скован – измърмори той и притегли ръката ѝ към слабините си. Пръстите ѝ винаги го

възбуждаха до полуда.

– Нека да си поиграем на жребец и кобила – подкани го младата жена, зарови пръсти в къдравите косъмчета на гърдите му и захапа игриво ухото му с острите си зъби.

Любиха се през цялата нощ и Линкс успя напълно да пропъди сълзите на съпругата си.

* * *

В замъка в Единбург, Едуард Плантагенет бе свикал военния си съвет от генерали, за да обсъдят стратегията си. Подобно на Джон де Уорън, и кралят бе прехвърлил шестдесетте и годините си казваха своето.

– Числеността не е толкова важна, колкото оръжията.

– Последният път, когато се бих с шотландците, те бяха едни опърпани диваци, въоръжени с тояги – заяви Бигод.

– Оттогава те успяха да се сдобият с много по-добро оръжие, и то в повечето случаи наше – сухо отбеляза Джон де Уорън.

– Как така? – властно запита Едуард.

– Сир, те събират оръжия и доспехи от бойното поле – крадат ги от мъртвите, нападат наши каруци с продоволствия и бойно снаряжение. Уолас се прочу с отвлечането на товарни конвои.

– Чии? – Пронизителните сини очи на краля огледаха присъстващите, търсейки провинилите се.

Пърси изглеждаше смутен; той бе изгубил три конвои.

– Сир, тяхното основно оръжие е дългото копие, което е смъртоносно за нашата кавалерия – бързо се намеси Джон де Уорън.

Линкс де Уорън смяташе, че кралят прекалено много се осланя на кавалерията, след като имаше и други, подобри възможности. Ала тъй като самият той командваше голям отряд тежка кавалерия, рискуваше да бъде обвинен за страхливец, ако предложи нещо ново. Все пак накрая се реши да заговори:

– Сир, аз открих, че моите уелски стрелци са много ефективни срещу шотландците. Те търпят много по-малко загуби, тъй като се бият от разстояние. Дългите им лъкове изстрелват стрелите с три пъти по-голяма бързина от тази на арбалетите; те са изключително добро оръжие срещу един враг, чиято единствена защита са туниките.

– Аз винаги съм разчитал на тежката си кавалерия – възрази прочутият с твърдоглавието си Едуард Плантагенет. – Това е стар и изпитан метод да се печелят войни.

– Да, но във Франция, а не в Шотландия, където има обширни

блата и хлъзгавият мъх се простира на цели мили. Конете затъват в меката земя и кавалерията става безпомощна.

– Тогава ще сложим пред кавалерията няколко редици от уелски стрелци – заключи кралят.

– Не, сир – възрази Линкс де Уорън, – кавалерията ще ги стъпче. – Знаеше, че английският крал никога няма да позволи да се унищожат войниците му дори това да му донесе победа над шотландците. – Уелците трябва да обстрелват откъм фланговете.

Едуард впи сините си очи в него.

– Чух, че си бил убит.

– Твърде преувеличено, сир.

– Прочетохте ли докладите на Брус, че цялата страна от запад до север е опустошена, Ваше Величество? – отново се намеси Джон де Уорън.

– Да се надяваме, че това също е твърде преувеличено. Заповядах за всеки случай да се изпратят каруци с продоволствия от Карлайл, така че не виждам никакви причини да не тръгнем с войската пред тях.

* * *

Щом кралят получи вест от графа на Ангъс, че армията на Уолас се е разположила на лагер край Фолкърк, даде заповед за настъпление. Едуард и генералите му много скоро се увериха, че докладите на Брус са съвсем точни. Пред англичаните се простираха почернели полета и само тук-там стърчаха останките на опожарените градове и села.

Когато приближиха Линлитгоу, намиращ се на няколко мили от Фолкърк, фуражът за конете вече бе свършил. Направиха лагера си на тъмно, увиха се в одеялата и налягах по земята.

Едуард Плантагенет последва примера им, тъй като бе твърде горд, за да заповяда да издигнат палатката му, след като генералите трябваше да спят под открито небе. През нощта бойният му кон стъпи върху него и му счупи няколко ребра. Някои от генералите изпаднаха в паника и дори предложиха да се откажат от кампанията и да се върнат в Единбург.

Обаче кралят упорито отказа. Лечителите му го превързаха, той облеche ризницата си и сковано се метна на коня. Заповяда да се вдигне лагера преди зазоряване и армията бавно започна да се предвижва напред.

Когато слънцето се показа над хоризонта, видяха в далечината армията на Уолас, разположена на един висок хълм. Шотландският водач бе наредил хората си в кръгова фаланга, с копиеносците от външната

страна, а резервите в средата, за да сменят загиналите. Между фалангите бяха подредени шотландските стрелци с малки старомодни лъкове и стрели. Кавалерията, водена от Джон Комин, чакаше скрита зад фалангите.

Кралят на Англия седеше върху коня си, пронизван от мъчителни болки и изпълнен с омраза към Уолас. Проклетият шотландец бе разположил войската си на хълма и сега армията трябваше да се катери нагоре по възвишението. На всичко отгоре думите на Линкс де Уорън се оказаха пророчески – пред тях се простираше огромно трудно проходимо благо. За да го избегнат, английските войски трябваше да се разгърнат надясно и наляво по фланговете, но уелските стрелци напълно оправдаха славата си на добри бойци. Дългите им лъкове изстрелваха снопове стрели към високия хълм и те се сипеха като градушка върху шотландските фаланги.

Тогава кавалерията на Комин също излезе на бойното поле. Кралят на Англия, с лице посивяло от болки, заповяда на своята кавалерия да заобиколи тресавището и да нападне противника в гръб.

Разгромените шотландци панически побягнаха през гористите хълмове към Фолкърк. Но на бойното поле останаха десет хиляди трупа. Когато Едуард Плантагенет узна, че Уилям Уолас не е сред мъртвите, той заповяда да го преследват, докато го заловят. Но въпреки усилията си, никъде не можаха да открият и следа от бунтовника.

Едуард Плантагенет, измъчван от непоносими болки и заобиколен от гладуваща армия, реши да прекоси границата и да се оттегли на английска територия в Карлайл. Уолас бе обявен за държавен изменник. Кралят издаде заповеди за залавянето и на Монтийт и Комин.

Не след дълго Комин изпрати послания до Едуард, в които изтъкваше ролята, която бе изиграл в победата на англичаните над Уолас. След дълги размисления, умният и гъвкав крал прости на Комин, тъй като, ако го обезглавеше, това разчистваше пътя на Робърт Брус към трона на Шотландия.

Графът на Монтийт никак не очакваше да се окаже от губещата страна. Той се укри сред доверени приятели. Остана изумен от броя на шотландските благородници, които преди се противопоставяха на английския крал, а сега злословеха по адрес на Уилям Уолас и способностите му на водач. Монтийт наблюдаваше всяка маневра на Комин и не пропусна предложението му да сътрудничи на Едуард в замяна на пълно опрощение.

Хитрият граф на Монтийт не закъсня да последва примера на

Комин и влезе в тайни преговори с Едуард Плантагенет. Срещу помилване и пост на губернатор на Дънбартън, графът на Монтийт обеща да предаде Уилям Уолас в ръцете на краля.

Глава 35

– Вярно ли е, че кралят умира? – попита Линкс де Уорън Робърт Брус, който току-що се бе върнал от Карлайл Касъл.

– Де тоз късмет! – безцеремонно отвърна Робърт.

– Но не са ли изпратили да повикат принц Едуард?

– Да, кралят заповяда синът му да дойде незабавно. Никога досега в живота си не съм виждал такова жалко подобие на принц! – презрително изсумтя Робърт.

– Младият Едуард навремето беше прекалено разглезен и женствен, но аз не съм го виждал от няколко години. Надявам се, че с възрастта е поумнял.

– Той е напълно неподходящ за крал. Едно недорасло конте, заобиколено от любовници.

– Такъв слаб владетел със сигурност е изгоден за теб – тихо рече Линкс.

– Да, аз много повече бих се страхувал от костите на мъртвия баща, отколкото от живия син!

– Губернаторът лежи на горния етаж. Има треска. Пристигна вчера, за да ми съобщи за слуховете, че Уолас бил заловен.

Брус замислено повдигна вежди.

– Значи това е причината за бързото възстановяване на Плантагенет. Кралят внезапно се почувства достатъчно добре, за да се върне в Лондон.

– Ако това е истина, Уолас ще бъде подложен на жестоки мъчения и осъден на смърт. Няма да има прошка за този заклет враг на краля – убедено заключи Линкс.

– Истинска ирония на съдбата е, че такъв смел и всеотдаен воин като Уолас ще бъде осъден на смърт, докато един истински предател като Комин ще благоденства – горчиво рече Робърт.

– Може би моментът е назрял – тихо добави Линкс. Брус смръщи тъмните си вежди. Явно обмисляше думите на приятеля си.

– Шотландците никога няма да приемат английски владетел, нито пък църквата ще отстъпи. Ще се намери някой друг, който ще заеме мястото на Уолас и битките ще продължат, докато Едуард умре. След това синът му ще изгуби всичко, което баща му е спечелил във войните. Така че всички жестокости и убийства ще са били напразни. Уморен

съм от войната – откровено заключи Линкс.

– Ако се опълча срещу краля, ти ще застанеш ли срещу мен? – тихо попита Робърт.

Линкс поклати глава.

– Ще се върна в именията си в Англия.

Брус погледна към небето.

– А губернаторът?

– Здравето му е разклатено. Струва ми се, че ще мога да го убедя да се откаже от поста си и да се оттегли в Англия.

Джори, която бе останала да почете на чичо си, слезе по стълбите, за да се присъедини към двамата мъже. Тя се взря изпитателно в лицето на Робърт, за да разбере дали е взел решение по въпроса, който бяха обсъждали. Лицето му бе мрачно и непроницаемо. Робърт взе ръкавиците си за езда.

– Не мога да остана. Ще поядиш ли малко с мен, Джори?

– С удоволствие, милорд. – Лицето ѝ светна. Престори се, че цялото време на света им принадлежи.

Робърт оседла кобилата на Джори, повдигна я и я постави на седлото. После, без да си кажат нито дума, двамата препуснаха към дърветата. Там скочиха от конете, привързаха ги за едно дърво и се хвърлиха в прегръдките си. Целува я до изнемога. Накрая Джори се отдръпна.

– Говори ли с де Бърг?

Робърт тъжно впи очи в лицето ѝ.

– Любима, защо настояваш за това, след като толкова много ме обичаш?

– Защото искам да осъществиш мечтата си! Позволи ми да направя тази благородна жертва за теб. Видя ли се с де Бърг?

– Да. Не засегнах тази тема, но го поканих в Локмабън.

Джори се повдигна на пръсти и го целуна.

– Толкова много те обичам. Ти си постъпил правилно, Робърт.

Той я прегърна и я притисна до гърдите си. Дълго останаха смълчани.

– Винаги ухаеш на фрезия – промърмори накрая Брус.

– Това е любимият ми аромат.

Тъга помрачи лицето му, когато пхна ръка под кожената си жилетка.

– Ще предадеш ли това писмо на Елизабет? От баща ѝ е, моли я да се присъедини към него в Локмабън.

Джори взе писмото и го дари с ослепителна усмивка. Едва

сдържаше отчаяния вик, който напираше в гърлото ѝ.

* * *

Джейн махна студената тухла от краката на Джон де Уорън и я замени с гореща. След това отля в една чаша от сироп, който бе приготвила от великденче и ангелика, за да облекчи кашлицата му.

– Ти си истински ангел на милосърдието, скъпа моя, и аз съм толкова щастлив, че съм тук със семейството си. Разтрепервам се при мисълта какво щеше да стане с мен, ако бях останал в Единбург.

Марджори влезе и изказа на глас мислите, които се въртяха и в главата на Джейн.

– Не биваше да се връщаш там. През целия си живот си служил на краля в ущърб на здравето си. Не се съмнявам, че той скоро ще назначи свои довереници, които да управляват Шотландия. Това не е по силите на един човек.

– Това са чудесни новини, милорд, а сега се опитайте да поспите – замоли го Джейн.

Джори излезе заедно със снаха си.

– Имам писмо за Елизабет от баща ѝ. Ще дойдеш ли с мен, за да ѝ го предам?

Джейн я погледна замислено. По тона на приятелката ѝ си личеше, че се нуждае от моралната ѝ подкрепа

– Разбира се, че ще дойда.

Елизабет не бе на себе си от радост, че е получила писмо от своя всемогъщ баща, Едуард де Бърг, графа на Ълстър. А когато прочете съдържанието му, изпадна в луд възторг.

– О, само след седмица баща ми ще посети семейство Брус в Локмабън и желае да се присъединя към него там!

Джейн видя, че бузите на младото момиче порозовяха.

– О, имам нужда от нова рокля! – задъхано възкликна Елизабет.

Джейн и Джори се спогледаха разбиращо.

– Не само една, Елизабет, нуждаеш се от поне десетина нови тоалети – настоя Джори. – Не забравяй, че Робърт Брус е най-желаният шотландски ерген.

Лицето на Елизабет де Бърг пламна.

– Ще трябва да кажа на Маги и Моли, те сигурно ще изпаднат в паника! Джори, ще дойдеш ли с мен в Локмабън?

– Що за глупости! Аз съм те научила на всичко, което знам. Нима не превърнах Джейн в лейди Недоволство? А сега е време и ти да

разцъфнеш. Елизабет.

Девојката изтича навън, за да намери прислужничките, а Джейн погледна Марджори с искрено възхищение.

– О, Джори, колко щедра и всеотдайна жена си ти! Не мисля, че бих имала смелостта да постъпя като теб.

– Сега ти говориш глупости. Откъде си мислиш, че се научих на всички тези неща, Джейн, ако не от твоя великолепен пример?

* * *

В Лондон, в голямата зала на Уестминстър, Уилям Уолас бе обвинен в безброй престъпления – размирици, убийства на старци, жени и деца, жестоки мъчения на свещеници и монахини.

Тъй като крал Едуард го бе обявил за държавен изменник, на Уолас не му бе позволено да се защитава. Той набързо бе признат за виновен и осъден да бъде обесен, разпънат на кръст и разсечен на части.

Когато разказите на очевидците за екзекуцията на Уилям Уолас плъзнаха из Шотландия, всички, и англичани, и шотландци, бяха възмутени от безсмислената жестокост. Тялото на Уолас бе влачено от два коня из улиците на Лондон от Уестминстър до бесилката в Смитфийлд. Гениталиите му бяха отрязани и хвърлени в огъня още приживе. Чак след това бе обезглавен, а тялото му – посечено на четири.

Главата му бе забучена на кол върху Лондон Бридж, левият му крак бе изпратен в Берик, десният – в Пърт, дясната ръка – в Йорк, а лявата – в Стърлинг.

Омразата към Едуард Плантагенет се задълбочи. Всички бяха потресени от подобна варварщина към един смел воин особено след като кралят бе опростил предателството на шотландските благородници.

Слуховете за всеобщото недоволство на шотландците навярно бяха достигнали до ушите на Едуард, защото всички членове на семейство Брус и де Уорън внезапно изпаднаха в немилост. Кралят изпрати официална заповед Джон де Уорън да бъде свален от поста губернатор на Шотландия и му бе поискано да заплати огромни данъци. На негово място кралят посочи четирима управители, но Робърт Брус, най-могъщият сред шотландските графове, не бе сред тях. Крал Едуард назначи нов командир на гарнизона в Ланарк и нареди Брус да изплати всички дългове на дядо си от преди двадесет години.

Робърт стисна зъби и се запита дали в документите, които бяха намерени при залавянето на Уолас, няма нещо, което да го компрометира. Знаеше, че то би повлияло зле на тайния му съюз с ирландския граф на

Тълстър. Но когато пристигна в Локмабън, си отдъхна с облекчение.

Със задоволство узна, че всемогъщият граф на Тълстър не одобрява зверската разправа с Уолас. Тогава Брус пристъпи направо към въпроса и предложи на де Бърг да се сгоди с дъщеря му, а в замяна ирландският граф да подкрепи претенциите му за короната на Шотландия.

– Бейлиол е мъртъв, а и двамата знаем, че дните на крал Едуард са преброени. Неговият наследник не е заплаха за никого, освен за самия себе си – убедително заяви Робърт.

– Ще трябва да се биеш с Комин. В крайна сметка всичко се свежда между вас двамата. Не знаеш ли, че той претендира за наследството на Бейлиол, тъй като му е роднина?

Брус язвително се засмя.

– Не ми се вярва Едуард Плантагенет да приеме благосклонно тези претенции.

– Не, в момента Комин не е от любимците на краля – съгласи се Тълстър.

Двамата говориха до късно през нощта. Едуард де Бърг, който гледаше в бъдещето, реши, че си заслужава да рискува заради Робърт Брус. Не бе особено трудно да се убеди могъщият ирландски граф да се съгласи на таен годеж.

Брачните документи бяха изготвени и подписани, а младата Елизабет де Бърг едва не припадна от щастие по време на среднощната годежна церемония.

В края на седмицата де Бърг и Брус придружиха Елизабет до Дъмфрис, откъдето баща ѝ щеше да я отведе на кратко пътуване до любимата ѝ Шотландия. Момичето бе опиянено от щастие, въпреки че Робърт все още не бе започнал да я ухажва официално.

В Дъмфрис, след като всички се оттеглиха, Брус и де Уорън останаха да поговорят насаме.

– Джон изглежда отпочинал, но от това, което каза на вечерята, си личи, че е много засегнат от пренебрежителното отношение на Едуард.

– Явно един от нашите врагове пълни ушите на краля с лъжи. Подозирам Фиц-Уорън; нищо не му пречи в момента да е в Англия. Ако е така, ще го намеря и ще го убия. Двамата с Джон решихме да се върнем в нашите английски имения. По този начин, когато Едуард ни заповяда да потушим бунта на Брус, ще сме далеч от Шотландия и ще можем да се направим на глухи.

– Знам, че времето е настъпило. Ако не действам решително сега, после ще бъде твърде късно. Никога не съм бил по-далеч от

благоволения на Едуард. За пръв път и моят враг Комин се намира в същото положение.

– Как така?

– Комин иска това, което беше на Бейлиол.

– Господи, това е сделка за имения и богатство. Много жалко, че не можете да обедините силите си срещу Едуард.

Брус се усмихна.

Линкс напълни чашата на приятеля си.

– Хитра свиня. Какво си замислил?

– Комин е затворен в замъка си в Долсуинтън. Ще му изпратя предложение. Да се подкрепим за короната. Който изгуби, ще получи земите и замъците на другия. Какво мислиш?

– Великолепно! Това е предложение, което той не може да откаже!

– Време е да се погрижа за собствените си интереси. – Линкс се ухили, питайки се наум какво ли още е правил този негодник.

– Двамата с Комин не си вярваме. Аз няма да отида в Долсуинтън, а той няма да дойде в Локмабън. Трябва да се срещнем на неутрално място.

– Можете да използвате Дъмфрис.

Брус поклати глава.

– Не искам да се въвлечаш във всичко това. Трябва да си в безопасност в Англия.

– А какво ще кажеш за францисканския манастир?

– Разумно. Тъжно ми е, че ще трябва да напуснеш Дъмфрис, но когато стана крал и нашите две страни сключат мир, ще можеш да се върнеш.

– Съпругата ми и синът ми са шотландци. Не се бой, някой ден ние ще се завърнем в Дъмфрис.

– Да не би Джейн да е нещастна? – загрижено попита Робърт.

– Не, тя е готова да изпълни всяко мое желание, въпреки че мисълта за Англия я плаши до смърт.

– Значи тя няма никаква представа колко са разкошни именията на де Уорън там?

– Разбира се, че не, да не би да смяташ, че се е омъжила за мен заради богатството ми?

– А защо иначе ще се омъжва за такъв грозен звяр като теб?

Робърт Брус безшумно се отпрати към кулата и тихо почука на вратата. Джори отвори.

* * *

– Моя единствена любов, дойдох, за да се сбогуваме. Джори потъгна в прегръдките му, преглъщайки сълзите си. Искаше завинаги да запомни сияйната ѝ усмивка.

– Робърт, любов моя, ти завинаги ще останеш част от мен.

* * *

Никак не бе лесно за де Уорън и хората му да опразнят Дъмфрис и да се завърнат в Англия. Но Джон разполагаше с малка армия, която щеше да ги придружи до Съри. Беше решено да пътуват с чести спирания, като Джон и личната му охрана щяха да тръгнат първи. След няколко дни щяха да ги последват уелските стрелци. Накрая трябваше да тръгне Линкс де Уорън заедно с рицарите, оръженосците и семейството си.

Всяка армия разполагаше с отделен конвой от продоволствия, товарни коне, оръжия и фураж, които щяха да бъдат превозени от Дъмфрис до замъка в Уигтън, близо до Карлайл, след това до Ланкастър и Честър, а от там до огромните имения на де Уорън в южна Англия.

Линкс смяташе, че Джок Лесли е незаменим управител и затова му предложи да се пренесе с цялото си семейство. Джок обаче поклати глава.

– Ние сме служители в замъка, милорд, и ще се грижим за Дъмфрис, докато се върнете.

– Джок, може да мине цяла година – настоя Линкс, – а вие много ще липсват на Джейн.

– Ние имахме семеен съвет и решихме всички да останем в Дъмфрис, с изключение на Кийт. Той не може да понесе раздялата с вашите коне.

– Джейн е много радостна, че Кийт ще дойде с нас и вече мисли да повика при себе си някои от по-големите си племенници и племеннички, за да се изучат в Англия.

– Това ще стане само през трупа на Магота! – засмя се Джок.

* * *

Личните вещи на Джори напълниха цяла каруца, а Джейн бе заета от сутрин до вечер с опаковането на мебели, съдове, дрехи, както и цялата детска стая на Линкълн Робърт. Бе убедила Грейс Мъри да дойде с тях. Бавачката се страхуваше от Англия и англичаните, но бе много

привързана към младия господар.

Три дни след като Джон де Уорън потегли, уелските стрелци на Линкс също се отправиха на път, а след още три дни щяха да ги последват рицарите и семейството му. Тръгваха тъкмо навреме. Брус бе съобщил на Линкс, че се е срещнал с Комин и двамата са подписали тайно споразумение.

Тази вечер Джейн изкъпа сина си, а Линкс ѝ помогна да го сложи в леглото.

– Ще трябва да вземем двете люлки и ваната. О, подсети ме да по-
моля Томас да намери място и за нашата вана.

Линкс изпъшка.

– Ако сложиш още ненужен багаж, всички ще затънем в някое мо-
чурище. Да не би да мислиш, че в Англия няма вани?

Джейн се повдигна на пръсти и обви ръце около врата му.

– Не ме е грижа за ваните, но моят омагьосан вир ще ми липсва. Ще
ме заведеш ли утре там за последен път?

Линкс я обичаше толкова много, че не можеше да ѝ откаже нищо.

Глава 36

След Фолкърк, Фиц-Уорън изпадна в затруднено положение. Монтият го избягваше, после се укри, докато замисляше как да предаде Уилям Уолас. Не можеше да се завърне в армията заради заповедта за задържането му, която бе издал баща му. Дори собствените му офицери се обърнаха срещу него. За да спасят главите си, те бяха готови да го предадат на губернатора, а освен това знаеха твърде много за тъмните му сделки.

Колкото повече парите му се топяха, толкова повече в гърдите му избуяваше омразата срещу Джон и Линкс де Уорън. Имаше скрити съкровища в Тортуолд, но когато се завърна в замъка, видя, че рицарите на Линкс де Уорън пазеха външните порти. Върна се в Единбург. Криеше се из бордеите. Постоянно се местеше, докато накрая парите му свършиха. Тогава се принуди да се промъква тайно в замъка под прикритието на нощта, да краде храна от кухните и да спи в конюшните.

Баща му денонощно бе заобиколен от охрана и бе невъзможно да се добере до него. Когато узна, че Джон е болен, започна е цялото си сърце да се моли старата свиня да умре по-скоро. Освен това дочу от слугите в замъка, че кралят също не е добре. Една надежда се зароди в покварения му мозък. Нямахше да бъде трудно да се сприятели с принца на Уелс. Ако влезе под кожата на младия Едуард, може би новият крал ще му даде за награда графство Съри. Разбира се, трябваше преди това да отстрани Джон и Линкс де Уорън.

Когато Джон замина за Дъмфрис, Фиц-Уорън го последва и намери безопасно убежище близо до гората Селкърк. Летните нощи бяха топли, а дивечът в такова изобилие, че не се нуждаеше от нищо друго, освен от ловджийския си нож и лък, които измайстори от един здрав клон от борика. Наблюдаваше и чакаше, обзет от мисълта за убийство.

* * *

Линкс настани Джейн на седлото пред себе си. Докато язدهа бавно покрай брега на река Нит, Джейн му посочи двойка лъскави видри във водата. Линкс дръпна юздата, за да могат да ги погледат. Животните излязоха на брега и започнаха да се преследват игриво сред високите дървета.

Джейн се облегна на гърдите му, наслаждавайки се на усещането на

силните и здрави мускули, напълно възстановени след болестта. Ръката на Линкс се обви около кръста ѝ и той обърна коня и го насочи към гората. Една подплашена сърна се стрелна сред дърветата.

– Конят ти я изплаши, трябваше да дойдем пеша!

– Тогава щях да бъда лишен от удоволствието да яздя с теб между бедрата.

Джейн му хвърли закачлив поглед през рамо.

– Обикновено е обратното. – Думите ѝ го възбудиха.

Джейн не можа да се сдържи и го подразни:

– Ако сте разгорещен и раздразнен, милорд, едно плуване ще ви охлади.

– Тогава по-добре да забравим за плуването.

– Но, мой скъпи милорд, щом няма да плуваме, тогава няма смисъл да се събличаме – дяволито подхвърли Джейн.

Линкс скочи от коня и я вдигна, като я остави да се плъзне покрай тялото му.

– Наистина ли няма, любов моя?

Трапчинките ѝ се появиха.

– Не се съмнявам, че ще намериш причина.

Линкс бавно я съблече, вкусвайки с наслада взаимната им възбуда. Дари с целувка всяко кътче на прекрасното ѝ тяло. Огряна от топлите слънчеви лъчи, Джейн му отвърна със същото, докато той припряно сваляше дрехите си. Страстта им лумна бързо, разпалена от вълнението, че се любят в своя малък рай.

Линкс се излегна върху меката трева, сред уханните диви цветя и я придърпа върху себе си, така че телата им бяха полускрити от буйната растителност. Лекият летен бриз ги галеше.

– Обичам те – прошепна младият мъж между две целувки.

– Кога откри, че ме обичаш? – Джейн се притисна към него, мечтаейки този вълшебен миг никога да не свършва.

– Винаги съм те обичал.

– Лъжец – закачливо захапа тя крайчеца на ухото му. – Ти изобщо не ме забелязваше, докато Джори не ми показа как да те накарам да ревнуваш. Признай си, че се влюби в лейди Джейн Предизвикателство.

Линкс я целуна страстно, без да откъсва очи от нейните.

– Искаш ли да узнаеш истината? Всичките женски хитрини, на които Джори те е научила, можеха да ме накарат да те желая и дори да изгарям от страст по теб, но единствено твоето нежно, добро и всеотдайно сърце ме накара да те обичам. Когато лежах на смъртното си легло, ти

ми даде всичко... без да искаш нищо в замяна. От този момент аз безнадеждно и отчаяно се влюбих в теб.

Сърцето ѝ се преизпълни с щастие.

– Ммм, любов и страст, каква великолепна комбинация – промърмори младата жена и притисна подканващо тялото си към него. Устните им се сляха в дълга целувка и всякакви думи станаха излишни.

* * *

Скрит сред гъстите листа, Фиц-Уорън наблюдаваше двойката с блеснали от злоба очи. Омразата към Линкс, която таеше в душата си, пулсираше и се разнасяше във вените му като смъртоносна отрова. Линкс бе виновникът за нещастieto му, той бе причината баща му да го отхвърли, да изпадне в немилост, изворът на всичките му страдания! Фиц-Уорън прокле омразния си братовчед, който все още бе жив след смъртоносния удар. Този кучи син дори процъфтяваше и се наслаждаваше на живота!

Високата трева му пречеше да вижда какво става, ала чуваше всяка дума, всяко шумолене, всеки страстен вик и любовно стенание. Обузда нетърпението си – този път не биваше да се проваля. Стисна лъка и стрелата и приклезна.

* * *

Линкс се отърси от приятната отмала, която го бе накарала да задреме в топлия следобед.

– Будна ли си, любов моя?

– Ммм, гледах нещо в тревата, което никога досега не съм виждала.

– И какво е то? – Плъзна длан по голия ѝ гръб и я задържа върху дупето ѝ.

– Двойка красиви охлюви, които се чифтосват. Гледката наистина е омагьосваща.

Докато ги наблюдаваха, охлювите се докосваха, преплитаха, галеха и извиваха в чувствен танц.

– И аз искам да те любя така – прошепна Линкс.

– Ти точно така ме любиш.

– Наистина ли съм толкова съвършен любовник?

– Да... Освен това отново очаквам дете.

Линкс я изгледа смаяно.

– Джейни... не бива да бягаш гола из гората.

Тя се изправи и тръсна разошените си къдрици.

– Мога и ще го направя! И да не си посмял да ми казваш, че не мога да яздя или да плувам! – Запъти се с гъвкава походка към водата и погледна през рамо, уверена, че той ще я последва. Беше до половината във вира, когато чу радостния му вик и се обърна.

Внезапно видя един мъж иззад дърветата, насочил опънатия си лък към Линкс.

– Линкс! – Очите ѝ се разшириха от ужас.

Линкс се обърна рязко и смъртоносната стрела мина на косъм покрай него. Ала в същия миг чу как Джейн извика от болка. Линкс разпозна омразния Фиц-Уорън, който хукна да бяга. Стомахът му се сви на топка от страх, когато видя как любимата му изчезва във водата. Знаеше, че стрелата е пронизала тялото ѝ, и отчаяно отправи гореща молба към небесата раната да не е смъртоносна.

Хвърли се във вира и яростно заплува към мястото, където я видя да изчезва. Паниката, сграбчила сърцето му, се усили при мисълта, че може да не я види в тъмната вода. Гмурна се, после се показва на повърхността, за да поеме въздух, после отново се гмурна. Накрая различи отпуснатото ѝ тяло, което се носеше близо до дъното, и разбра, че е в безсъзнание.

Силните му ръце се сключиха около нея. Когато изплуваха, Линкс видя, че стрелата е забита в рамото ѝ. Мигом разбра, че раната не е фатална, ала Джейн не дишаше. Изнесе я от водата и нежно я положи на земята. Наведе се и започна да диша в устата ѝ.

Джейн се закашля, изплю вода и отвори очи. В мига, в който дойде в съзнание, я прониза остра болка и тя силно извика.

– Благодаря на Бога, благодаря на Бога! – прогърмори Линкс. – Джейн, трябва да изгърпиш, докато те отнеса до замъка. Знаем, че боли, любима, но всичко ще се оправи. – Навлече бързо панталоните си и я уви в разхвърляните ѝ дрехи. Конят му риеше в земята, пръхтеше възбудено и въртеше неспокойно очи. Линкс го хвана за юздата и се опита да го успокои. Непокорното животно се запъна, но Линкс успя да го възседне, обгърнал с една ръка Джейн.

* * *

През този ден Фиц-Уорън не бе единственият наблюдател край горския вир. Чифт зелени очи се вираха през балдахина от листа, без да се откъсват от мъжа, свит зад дървото. Той бе майстор на дебненето, неподвижен и безкрайно търпелив. Рисът бе втренчил немигащите си очи,

сякаш бе омагьосан. Облиза се, предвкустващ кървавото угощение. Без да отделя поглед от жертвата си, той се намести по-удобно – изчакваше мъжът да побегне, за да започне преследването.

Когато Фиц-Уорън пусна стрелата и улучи погрешна мишена, в първия миг остана като закован. Видя, че Линкс де Уорън го позна, и разбра, че ще успее да избяга само ако глупакът се спусне да спасява жената във водата, а не хукне да го преследва. Побягна панически, но докато тичаше по горската пътека, чу, че някой го последва между дърветата. Бягаше по-бързо и по-бързо, но преследвачът му го настигаше.

Дробовете му изгаряха и имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне. Знаеше, че не му остава нищо друго, освен да се бори за живота си. Измъкна ножа и се обърна, за да се срещне лице в лице със своя зъл демон. Очите му едва не изскочиха от орбитите си, защото това, което видя бе рис! Дивата котка се носеше към него с огромни подскоци, а Фиц-Уорън остана като вкаменен.

Звярът се хвърли, изби ножа от ръката му и го събори на земята. Фиц-Уорън си помисли, че полудява, когато почувства как ноктите на риса разкъсват дрехите му и остриите зъби се забиват в гърлото му. Нещастникът извика и в смъртната си агония видя как животното с наслада облиза топлата кръв. Фиц-Уорън потрепери. Студени тръпки полазиха по гръбнака му, когато изведнъж забеляза свръхестествената прилика на зелените очи и светлокафявата козина на звяра с едни други зелени очи и светлокафяви коси. С последния проблясък на здрав разум осъзна, че дивата котка ще си поиграе с него, преди да нанесе последния си удар.

* * *

– Доведи Магота! – изкрещя Линкс на Кийт Лесли, докато момчето отвеждаше коня му. Тафи изтича през двора и разтвори широко портите на замъка. – Вземи неколцина от рицарите ми и вървете в гората, за да заловите Фиц-Уорън! – заповяда Линкс.

Марджори извика уплашено, когато видя брат си и снаха си, покрити с кръв.

– Тя ще се справи, Джори. Рани я стрела... Бързо донеси топла вода и ленени кърпи! – Линкс отнесе внимателно Джейн нагоре по стълбите, положи я върху леглото и огледа раната. Стрелата се бе забила дълбоко в рамото.

Лицето на Джейн бе пребледняло. Тя хапеше устни, за да сподави виковете си.

– Трябва да бъдеш смела, любов моя, докато издърпам остатъка от стрелата.

Джейн кимна, вярвайки, че само той може да ѝ помогне.

Линкс извади ножа си и коленичи. Ако не можеше да измъкне стрелата, трябваше да си помогне с острието.

– Викай, Джейн, не е нужно да се сдържаш. – Знаеше, че трябва да прояви жестокост, за да ѝ помогне. Болката щеше да бъде непоносима, но беше сигурен, че раната не е смъртоносна. Много повече се безпокоеше, че изживяната уплаха може да погуби бебето, което Джейн носеше в утробата си.

Хвана края на стрелата с твърда и сигурна ръка и рязко дръпна. Пръстите му бяха хлъзгави от кръвта. Стисна по-силно и дръпна още веднъж. Стрелата излезе с тихо свистене; зейналата дупка се напълни с кръв. Видя сълзите, стичащи се по лицето ѝ, но толкова се бе съсредоточил в работата си, че не чу вика ѝ.

Джори стоеше до него с каната топла вода, докато Линкс изми раната и я превърза.

– Изпратих да повикат Магота. Тя ще ти даде успокоително за болката.

– Не! Това може да навреди на бебето!

Съпругът ѝ нежно погали с пръсти бузата ѝ. Това, че тя мислеше за нероденото бебе, а не за себе си, не го изненада.

– Обичам те, Джейн. – Целуна я по челото и даде знак на Джори да го последва навън.

– Джейн пак ли е бременна?

– Да, наглеждай я заради мен. Трябва да довърша една работа.

На двора Томас го чакаше с оседлан кон. Линкс облече кожения жакет, който оръженосецът му подаде и препусна към гората. Не му отне много време, за да направи зловещото си откритие. Гърлото на Фиц-Уорън зееше, а тялото му бе жестоко разкъсано. Линкс се наведе, за да го вдигне.

– Аз ще го направя, милорд – предложи Тафи.

– Не, аз ще го направя. Не искам да бъде погребан близо до вира на Джейн.

* * *

Господарят на Дъмфрис и рицарите му трябваше да напуснат замъка на следващия ден, но сега отпътуването им се забавяше. Джейн го уверяваше, че може да потегли, но Линкс настоя тя да остане още

няколко дни в леглото, увещавайки я, че няма никаква причина да бързат толкова много. Обаче на следващия ден съдбата го опроверга.

Робърт Брус, съпроводен от двама рицари, се появи на разпенения си кон в двора на Дъмфрис. Линкс видя посивялото му лице и веднага разбра, че нещо не е наред.

– Няма никакво време! Защо, за Бога, си все още тук?

– Джейн не е в състояние да пътува. Какво се е случило?

– Комин ме предаде! Изпратил е подписаното ни съглашение на Едуард Плантагенет. Ние заловихме пратеника му с изобличителните документи.

– Исусе Христе, той наистина няма търпение да те види мъртъв!

– Е, вместо това смъртта застигна него самия! Преди малко го прогнах пред олтара на манастира.

– Юда! А сега какво ще правиш?

– Отивам в Скун, където незабавно ще ме коронясат. Нямам друг избор. Иначе ще ме задържат за предателство.

– Ти си убил Комин върху свята земя... Ще трябва да получиш опрощение на този смъртен грях!

– Духовенството е на моя страна. Не се тревожи за мен, приятелю, погрижи се за собствената си безопасност. Още днес трябва да напуснеш Шотландия! – Обърна коня си и препусна. Линкс остана да гледа втренчено след него. По някакъв странен начин съдбите им бяха необяснимо преплетени. През последните часове враговете и на двамата срещнаха смъртта.

* * *

– Има малка промяна в плановете – осведоми Линкс Джейн и сестра си Джори. – Ще се наложи да тръгнем днес, но аз мисля, че ездата ще е твърде непосилна за вас двете и Линкълн Робърт. Ще ви изпратя с кораб от Солуей до пристанището на Честър. След седмица ще се срещнем там.

И съпругата, и сестра му се опитаха да протестират, но Линкс остана непреклонен. Дръпна Джори настрана и й даде обяснение, което бе уверен, че ще я задоволи.

– Знам, че можеш да яздиш не по-зле от рицарите ми, но Джейн не е здрава, а освен това трябва да мислим и за Грейс Мъри и бебето. Искам да отидеш с тях и да се грижиш за съпругата ми вместо мен.

– Прав си. За нас ще бъде по-добре да пътуваме с кораб. Не се тревожи за Джейн. Аз съм страхотен моряк и ще се грижа добре за нея.

Когато Линкс се върна в стаята, Джейн сложи ръка на рамото му.

– Линкс, нещо не е наред. Вчера ми каза, че няма нужда да бързаме.

Той се взря в лицето ѝ. Знаеше, че трябва да бъде искрен с нея.

– Отнася се за Брус... Той замина за Скун, за да поиска короната.

Ако останем в Шотландия, можем да бъдем обвинени в държавна измяна. – Покри ръката ѝ със своята. – Моля те, не казвай на Джори. Знам колко е импулсивна... Само един Бог може да отгатне какво би направила... Най-малкото ще се разтревожи ужасно.

– Джори ще бъде добре. Тя е много силна.

– По-скоро твърдоглава.

– Семейна черта.

Линкс я прегърна нежно, като внимаваше с раненото ѝ рамо.

– Искам да си легнеш веднага щом се качиш на борда. Тревожа се за бебето и за раната ти. По дяволите, ти изобщо не бива да пътуваш!

– И двамата ще бъдем добре, обещавам ти.

– Идвам с теб!

– Не, Линкс, знаеш, че трябва да се погрижиш за хората си. Само след седмица ще се срещнем в Честър.

– Тогава ще наредя на Томас и Тафи да те придружават.

– О, скъпи, те ща са ти благодарни за това!

* * *

По-малко от два часа след като отплаваха, Джори увисна на перилото на кораба и повърна всичко, което бе яла през този ден. Джейн я отведе в каютата ѝ и изми ръцете и лицето ѝ с розова вода.

– Искам да си легнеш, а аз ще ти донеса отвара от мента. Помага срещу повръщане.

– Предполагаше се, че аз трябва да се грижа за теб! – простена Джори.

– И ще го направиш. Ментата ще успокои стомаха ти.

Половин час по-късно Джори вече не изглеждаше толкова зле. Джейн затвори сандъчето си с билки и лекове и приседна на леглото.

– Виждаш ли?

– Джейн, изненадана съм, че не ти се повръща, сигурна ли си, че очакваш друго бебе?

– Съвсем сигурна... Месечното ми течение спря, гърдите ми са напрегнати и трябва да се облекчавам през всеки пет минути!

– Аа... – въздъхна замислено Джори и устните ѝ се извиха в доволна усмивка.

Джейн се вгледа изпитателно в замисленото ѝ лице.

– Джори... Ти да не би...

– Имам основание да се надявам – радостно прошепна Джори.

– О, скъпа моя. Линкс беше прав, ти наистина си твърдоглава!

– Да не си посмяла да му кажеш! Искам да се наслаждавам на тайната си колкото се може по-дълго, преди всички да побеснеят и да започнат да мятат гръм и мълнии!

– Робърт знае ли?

– Разбира се, че не! Нашите пътища са различни, но той винаги ще бъде част от мен.

* * *

Седмица по-късно Линкс де Уорън и свитата му пристигнаха в двора на Честър Касъл, а Джейн, която с нетърпение го очакваше, изтича да ги посрещне.

Тревожният му поглед обходи за миг дребната ѝ фигура от главата до петите. От сияещото ѝ лице разбра, че всичко е наред с нея и бебето. Бързо скочи от коня и нежно я привлече в прегръдките си.

– Как е рамото ти, любов моя?

– Заздравява бързо, макар че още малко ме боли и е доста чувствително! По дяволите, а аз така исках да се хвърля в прегръдките ти. Толкова много ми липсваше!

Впи устни в нейните, щастлив от страстния ѝ отговор.

– Ммм, ще трябва да те оставям по-често сама, след като ще ме очаква такова посрещане.

– Само да видиш какви са стаите ни. Никога не съм си представяла, че може да съществуват такива прекрасни замъци!

– Почакай да ти покажа катедралата в Честър!

* * *

Джейн, облечена в любимата на Линкс розова рокля от фина вълна, стоеше изправена пред високия олтар, докато произнасяха отново брачните си клетви. Преди да излязат от катедралата, Джейн се огледа изумено.

– Никога не съм виждала нещо по-великолепно!

– Сега чувстваш ли се истински омъжена за мен?

Младата жена извърна лице към него.

– Да, вече наистина се чувствам като лейди Джейн де Уорън.

Линкс не можа да се съдържи и я подразни:

– Сега, след като вече си в Англия, ще трябва да се държиш като истинска лейди през цялото време. Повече няма да плуваш гола и няма да тичаш на воля сред дърветата. Това е цивилизована страна.

Джейн скри усмивката си. Реши, че една игра трябва да се играе от двама.

Рицарите на Линкс де Уорън и тези на графа на Честър се наслаждаваха на сватбеното тържество в голямата зала. Когато стана време младоженците да се оттеглят в покоите си, Джейн поиска още вино и пожела да послуша музикантите. Тя видя нетърпението на Линкс, който с всяка изминала минута ставаше все по-неспокоен, но се правеше, че не забелязва нищо. След половин час реши да сложи край на мъките му.

– Да оставим ли мъжете да се забавляват с играта на зарове? – многозначително предложи тя и бе възнаградена с благодарна въздишка. Тогава прикри усмивката си – още не бе свършила с играта!

Когато вратата на стаята се затвори, Джейн потъна в прегръдките му.

– Линкс, скъпи, благодаря ти, че доведе Бланш, много съм привързана към тази бяла кобила, но, разбира се, знам колко си строг, когато съм бременна. – Подпря ръце на гърдите му и леко се отдръпна. – Обещавам да ти се подчинявам за всичко: никаква езда, никакво тичане, никакво любене, никакво претоварване!

„Никакво любене?“ Линкс впи тревожен поглед в нея, за да се увери, че говори сериозно. Тя наистина изглеждаше напълно сериозна.

– Сега, след като съм лейди де Уорън, искам да бъдеш горд с мен. Научих се да свира на лютня и да играя на шах, за да те забавлявам през дългите зимни вечери. Позволи ми да ти покажа – нетърпеливо добави младата жена.

– Но сега не е зима – нещастно възрази Линкс.

– Моля те! Ще поиграеш ли с мен? – сладко го помоли тя.

Предизвикателните ѝ думи мигновено го възбудиха. Линкс седна неохотно и намести втвърдения си член. Не можеше да откъсне поглед от красивата си съпруга; почти не виждаше дъската и разсеяно местеше фигурите.

– Линкс, да не би да те отегчавам? – невинно попита тя.

– Не, любима, но защо да не направим играта по-интересна и да не играем с някакъв залог?

– Както желаш, скъпи.

След секунда Линкс взе една от нейните пионки и Джейн с

въздишка свали сатенената си пантофка и му я подаде.

– А, не, любов моя! Аз ще избира залога. – Зелените му очи се присвиха. – Искам роклята ти, тя е любимата ми.

С още по-голяма неохота Джейн разкопча копчетата и бавно свали розовата рокля. Движенията ѝ бяха толкова предизвикателни и съблазнителни, че Линкс заподозря нещо. Малката палавница си играеше с него, нямаше грешка! Нарочно направи погрешен ход с един от офицерите си и видя как тя бързо го прибра.

– Загубих – примирено изрече Линкс. – Вземи роклята и се облечи.

Джейн го изгледа объркано.

– Но аз не искам да я обличам – смутено избъбри тя.

– Английските дами не играят шах голи – неодобрително я изгледа съпругът ѝ.

– Но аз не съм гола. С риза съм.

– Ала не за дълго, кълна се! – посегна да я погали младият мъж, но тя се изплъзна и побягна в другия край на стаята.

Линкс се спусна след нея, като пътъом сваляше дрехите си и ги захвърляше настрана. Тъкмо когато си мислеше, че му е избягала, я сграбчи и я повали върху дебелия килим. Притисна я под тежестта си и ловко смъкна ризата ѝ. Отърка пулсиращия си член в щръкналите ѝ гърди, а после се спусна надолу към корема.

– Лорд де Уорън, нима не умеете да се владеете?

– Лейди де Уорън, не и когато се отнася до вас!

Джейн се изви нагоре, неспособна да чака нито миг повече. Изгарящ в завладяващата ѝ топлина, езикът му обходи всеки сантиметър от тялото ѝ, докато я накара да крещи и трепери от желание. Телата им се преплетоха и се заизвиваха в страстна нега. Дватама достигнаха върха едновременно и тя извика, когато горещото му семе се изля в нея. Вкопчи се в него, вдъхвайки аромата му, и се притисна към твърдото и мускулесто тяло.

– Колко жалко, че не се възползвахме от това огромно пухено легло – отмаляло прошепна Джейн.

– Не се притеснявай, любов моя. Смятам да ти покажа някои неща, които могат да се вършат единствено зад завесите на това легло.

Вече под балдахина двамата се докосваха, целуваха и шепнеха любовни слова през цялата нощ. Линкс повдигна талисмана, лежащ между гърдите на Джейн и погледна камъка.

– Може би този магически символ на рис наистина те закриля.

– Често се питам дали ти и моят рис не сте едно и също – тихо

промърмори младата жена. – Да не би да имаш способността да променяш формата си – понякога да си звяр, а понякога човек?

– Аз съм това, което искаш да бъда – доволно изръмжа Линкс и прокара грапавия си език по шията ѝ.

По-късно, когато любовните игри напълно ги бяха изтощили, Линкс се вгледа дълбоко в очите ѝ.

– Джейн, ще ме обичаш ли винаги така, както през тази нощ?

Тя докосна с устни неговите и пламенно се закле:

– Мога и ще го направя!

КРАЙ

© 1998 Вирджиния Хенли

Virginia Henley
A Year and a Day, 1998

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание: ИК „Бард“, 2000

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9742>]